

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

МАРА

ТЕНЬ И СМЕРТЬ

И

ОТНЫНЕ И ВОВЕКИ

МОРОК

500 ЛЕТ
НАЗАД

ЛИЯ АРДЕН

Leah Arden

Mara ve Morok. 500 yıl önce.

© Arden L., 2021

© Formatting. LLC "Eksmo Yayınevi", 2021

Tüm hakları saklıdır. Kitap veya herhangi bir bölümü yayıncıdan izin alınmaksızın elektronik veya mekanik olarak, fotokopi, bilgisayar belleğine kayıt, çoğaltma veya başka bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, herhangi bir bilgi sisteminde kullanılamaz. Kitabın veya bir bölümünün yayıncının izni olmaksızın kopyalanması, çoğaltılması ve diğer şekillerde kullanılması yasadışıdır ve cezai, idari ve hukuki sorumluluk gerektirir.

* * *

***Bu kitap tüm bu kişilere adanmıştır
kim yapmadı aranıyor
Bırakmak için Mara ve
Morok.***

Yazardan

Sevgili okuyucu! Bu kitap "Ölüm ve Gölge" serisinin üçüncüsü olmakla birlikte "Mara ve Morok" ile "Mara ve Morok" kitaplarından oluşan ana dilojiden de farklıdır. Özel Gölge" kitaplarından farklıdır.

Dileyenler, orijinal diloji tamamlanmış bir hikâye olduğu için heyecanlanmadan ikinci kitapta döngüyle tanışıklıklarını sonlandırabilirler. Üçüncü bölüm, dünya hakkında daha fazla bilgi edinmek isteyen herkes için ek bir kitaptır.

Yeni karakterler, yeni sorunlar ve farklı bir hikaye var. Bu kitaptaki olaylar dilojiden daha önce gerçekleşmesine rağmen, üçüncü bölümü en son okumalısınız. Ancak o zaman diyalogların detayları ve anlatılan hikaye netleşecektir. Aksi takdirde anlaşılmaz kalacaktır. Keyifli okumalar!

Önsöz

Mara ve Moroklarla ilgili her türlü hikâyeyi, efsaneyi, söylentiye, hatta düpedüz masalları toplamak için çok seyahat ettim. Ve bir gün, inanılmaz bir bulguya rastladım.

Ve bu hikayeyi araştırdıkça daha da çarpıcı tesadüfler buldum. Yine de vardığım sonuçların doğruluğundan emin olamıyorum, çünkü ayrıntılar kasıtlı olarak silinmiş ve bu Mara'nın hikayesi ilk bakışta en dikkat çekici olmayan ve hatta garip olanlardan biri.

Bu kız tüm Mar yok olmadan yaklaşık üç yüz yıl önce yaşamış. O zamanlar Serath ve Araken yoktu. O zamanlar bu krallıkların toprakları, ikisi kuzeyde ve üçü güneyde olmak üzere beş prenslik arasında bölünmüştü. Başlangıçta tüm prensler birbirleriyle savaşmış ve rekabet etmiş, ancak zamanla bazı kültürel farklılıklar, inançlar ve günlük alışkanlıklar ve iklim koşulları nedeniyle kuzey ve güney tarafları arasında bir bölünme olmuş.

Böylece güneydeki Yarat (Yarat'ın ana şehri), Solensk (Solensk'in ana şehri) ve Araken (Araken'in ana şehri) prenslikleri birbirlerini desteklemeye ve kuzeydeki prensliklere karşı durarak işbirliği yapmaya başladılar. Kuzeyde Aşor Prensiği (ana şehir Aşor) ve Serat Prensiği (ana şehir Serat) vardı.

Bu Mara'nın hikayesi, tüm prensliklerin değişimin eşiğinde olduğu ve masalların çoğunun gerçek olduğu ve neredeyse her gün ölümlülerle karşılaştığı zor bir zamanda gerçekleşti. Şimdi, Mara ortadan kaybolmuş olsa da, insanlar kötülükle eskisinden daha az mücadele ediyor. Artık şehirlerimiz daha kalabalık, taş duvarlarımız daha sağlam ve geceleri bile yanan meşaleler kalan kötülükleri korkutup kaçırıyor ve sokakların karanlığında saklanmalarını engelliyor.

Eskiden insanlar evlerini muskalarla kaplar, bir su kütlesine gittiklerinde denizkızlarına karşı pelin otu almayı unutmaz ve başınızı süslü bir kurdeleyle korumazsanız hayaletlerin yaşayan bir insanı yakalayabileceğine inanırlardı.

Bu Mara'nın kaderinin zorluklarını öğrendikçe, her kuralın istisnaları olduğuna bir kez daha ikna oldum. Ve eğer işin içinde tanrılar varsa, bu istisnalar kasıtlı olmaktan çok tesadüfidir. Ve kim ne derse desin, eminim ki onun hikayesi kendine has bir şekilde özel ve büyüleyiciydi, çünkü hafızamdaki bu Mara'nın ailesi ilk kuralı yerine getiremeyen tek aileydi - ikamet yerini terk etmek ve taşınmak, böylece tanrıçanın genç hizmetkârı evden kaçma fikrine kapılmadı. Ve sorun kızın gerçekte kim olduğuydu.

Malachi Zotov.

Mars ve Moroks'un Unutulmuşları

1

— Ne boktan bir şey!

Söylemek istemedim ama yüzüstü dalgaların sürüklediği odunların ve nemli yosunların üzerine düştüğümde bu cümle kendiliğinden ortaya çıktı. Şanslıydım. Birkaç santimetre sağa dönsem kafamı bir kayaya çarpabilirdim. Ellerimi yere koydum, toprak ve eski yapraklar anında avuçlarıma yapıştı.

— Küfür etme," diyor Jasnah alaycı bir şekilde.

Gulyabani boynumu ısırmak için kafasını kaldırım taşına çarptığında yuvarlanıp kaçacak vaktim bile olmamıştı. Kemiklerin kırılma sesini duyarak irkildim ama yaratık acıya tepki vermedi. Burnu, çenesi ve birkaç dişi kırılmıştı ve ağzından yapışkan, çürüyen kan damlıyordu. Gulyabani bana tekrar saldırmadan sadece birkaç saniye önce ayağa fırlıyorum.

Düşen silahımı aramak için yosunların arasına baktım. Ölümsüzlerin beni yakalayabilseler seve seve derime ve kaslarıma batıracakları keskin dişlerden ve kırık ama uzun tırnaklardan kaçınmak için eğildim ve kaçtım.

Jasnah yardım etmez. Tembelce kısa bir hançeri üç ölüden birinin boynuna saplar, Mara'nın bir değil iki tane olduğunu fark etmiştir. Kız kardeşi boynundaki ince deriyi yırtıp açıyor, sonra tek bir hareketle yaşam iplerini kesiyor ve yaratık ayaklarının dibine düşüyor. Jasnah kandan kurtulmak için hançerli elini titreyerek sallar ama kıyafetleri çoktan lekelenmiştir.

— Yardım etmek ister misiniz? - İronik bir şekilde sordum, en yakın gulyabaninin kaval kemiğine tüm gücümle tekme attım. Dengesini kaybetti ve düştü. Yapamıyorum. zaman içinde parçalamak için onun Kafa ayakkabımla, önce Diğer bana doğru hamle yapıyor, ben de sıçrayarak uzaklaşıyorum, kasıtlı olarak eğri bir çam ağacının etrafından dolanıyorum. Jasna bu karmaşık olmayan oyunu izlerken gülüyor.

Arayı kapatıyorum. Benden sekiz buçuk yaş büyük ama on sekiz yaşından beri hiç değişmemiş.

— Bensiz eğleniyorsun. Sadece ikimiz kaldık," diye yanıtlıyor utanmazca.

Gözlerim çam kozalaklarının arasındaki çelik parıltısını yakaladı. Kırmızı pelerinin çalılıkların dallarına yapıştı ama ben ileriye doğru atıldım, eğildim ve baltamı meşe sapından aldım. Arkamı döndüm ve silahı dairesel bir hareketle beni kovalayan yaratığın kafasına indirdim - maksimum genlikle savurdum ve bıçağı alnının ortasına sapladım. Gulyabaninin sulu gözleri geri döndü ve yere düşmeden önce yırtık ağzını birkaç kez daha açıp kapattı.

— İplikler," diye yüksek sesle hatırlatıyor Jasnah ve ben de ona anlamlı bir bakış fırlatıyorum çünkü çoktan onlara uzanmaya başlamıştım bile.

Bu yıl dokuz yıllık resmi çıraklığımı bitirdim. B u n c a zaman sonra, ana kuralı hatırlamamak mümkün değil. *Yaşamın ipleri sağlam olduğu sürece, ölümler dirilebilir.*

Bu hortlağın üç ipliğinden biri hâlâ canlı bir altın ışıyla parlıyor, ama sadece ben bıçağımla kesene kadar. Solup kayboluyor ve ölü adam yarı çürümüş bir et yığını halinde ayaklarımın altında yatıyor. Diğer, daha önce yere serdiğim adam sendeleyerek ayağa kalktı. Artık sadece çenesi değil, kafatasının bir kısmı da kırılmıştı. Bir kez daha bir kayanın üzerine düştü. Ancak bu onu tekrar saldırmaktan alıkoymuyor. Baltayla yaptığım bir hareketle, yüzüme uzanmak için kullandığı elini kesiyorum ve bıçağı göz çukuruna saplıyorum. Yarı çürümüş et kokusunu içime çekiyorum ve midem bulanmaya başlıyor. Daha yeni yemek yemiştım ve ölü insanlarla karşılaşmayı beklemiyordum.

— Aferin sana! - Jasna memnun bir gülümsemeyle beni övüyor, ben de ona kaşlarımı çatarak cevap veriyorum.

—Yardımanız için teşekkürler, Rahibe.

— Böyle yapma, ne de olsa yardım ettim," diyerek dudaklarını büzüyor ve bana kirli kolunu gösteriyor.

Cevap vermek yerine kalan ölüleri kontrol ediyor ve yaşam iplerini kesiyorum. Başka bir zaman olsa onları üst üste yığar, yakar ya da en azından gömerdik, böylece köyün çocukları cesetlere rastlamazdı. Ama şu anda bununla uğraşacak ne zamanım ne de isteğim var.

Jasna sanki etrafı kokluyormuşum, gidecek bir yön arıyormuşum gibi yapışık bir gülümsemeyle beni izliyor. En yakın göllerin nerede olduğunu zaten biliyoruz ama benim özel bir göle ihtiyacım var. Misket limonu çiçeklerinin ince, tatlı kokusunu duyunca hemen oraya koşuyorum. Kız kardeşim hiç soru sormuyor ve beni takip ediyor.

Beş dakika boyunca, yay gibi yosunların arasından kararlı adımlarla ormanın kenarına doğru ilerledim. Göl kenarındaki çiçekli ağacın altındaki uzun saçlı kızları görür görmez koşmaya başladım. Yaklaştığımı hemen fark etmediler ve ancak içlerinden birini saçlarından tutup onu ağaç dalından aşağıya çektiğimde dağıldılar. Denizkızı çığlık atıyor, kız kardeşleri de bunu duyup çığlık atıyor ama ben onlara dokunmuyorum. Sarı saçlarını avucumun içinde sıkarken denizkızı kolumu tırmalamaktan çekinmiyor. Vahşi bir hayvan gibi kükrüyor ve tekmeliyor. Beklenmedik bir şekilde karnıma acı veren bir tekme yiyerek inliyorum ve parmaklarımı açıyorum. Özgürlüğümünden yararlanıp kaçmaya çalışıyor ama beni kandırmasına imkân yok. İleri atılıp yaşam iplerini yakalıyorum ve denizkızı anında donup kalıyor, kıpırdamaya bile korkuyor, hareketsiz kalmasının daha iyi olacağını biliyor.

Suya tırmanan kız kardeşleri güvenli bir mesafede duruyor, ölü arkadaşlarına yardım etmek isteyerek bana tıslıyorlar ama Jasnah yanımda duruyor ve kısa, düz bir kılıç sallıyor.

— Sessiz olun! - Emredici bir sesle emrediyor ve hayvanlar anında dillerini ısırtıyor, sırtımayı kesiyor ve kırmızı cübbelerimizi daha yakından inceliyorlar.

Güzel kızların yüzünde daha fazla belirsizlik ve korku belirirken memnuniyetle başımı sallıyorum. Şimdi utangaç bir şekilde bir araya toplanıp bizden uzaklaşıyorlar. Bazıları bellerine kadar suya batmış, her an kaçmaya hazır bekliyorlar.

— Sen tam bir amcıksın! - Tekrar söylüyorum, denizkızını yaşam ipleriyle sarsıyorum.

İnlemeye ve hıçkırmaya başlar, diğer ölü kızlarla neredeyse aynı olan beyaz dantel elbisenin üzerine bolca gözyaşı döker. On yedi yaşlarında görünüyordu, iri mavi gözleri, ipeksi sarı saçları ve acınası bir şekilde titreyen alt dudağı vardı. Çıplak ayakları gergin bir şekilde çimleri yoğuruyor, kaçmak için fırsat kolluyordu. Tüm bu sahte masumiyet beni kandıramaz. Dikkatimi dağıtırsam yine çılgılık atmaya başlayacak ve tırnaklarını yüzüme geçirecek.

— Sen uluyup yosunların içinde yuvarlanırken ben senin saçlarından pelin otu çektim! Peki karşılığında sen bana nasıl karşılık verdin?! - Öfke beni sarıyor, ellerim titriyor ve genç kızın hayatını sonlandırmadan önce kısa kesmek için kendimi zor tutuyorum.

Diğer denizkızları gibi, yaşamın üç ipliğinden ikisi ışıldamaya devam ediyor, ancak suların sakinleri hala kirli. Bu gölde öldürüldüler ya da boğuldular. Cehenneme yakın olmalarına rağmen, denizkızlarını bilerek öldürmeyiz. Orta derecede zeki oldukları düşünülür ve ölümlülere kasten zarar vermektense onlara kötü şakalar yapma olasılıkları daha yüksektir. Yine de insanları öldürmeyi kesinlikle yasaklıyoruz ve eğer bir denizkızı böyle bir şey yaparken görülürse veya delirip şiddete başvurursa ve köylüler bizden ondan kurtulmamızı isterse, yapacağımız şey budur.

O kıza yardım ederek ne halt ediyordum?

Bırakın ağlamaya devam etsin, kafa derisini yakan otlara dokunamasın. Belki de bu iyi bir şeydi. Kendisini onun gibilerden korumak için bir demet pelin otu olan bir adam tarafından tacize uğramış olmalıydı.

— Bırak onu Mara," dedi diğer denizkızlarından biri tereddütle. Muhtemelen kız kardeşlerinin en büyüğüdür. - Sana hiçbir şey yapmadı. İnsanları boğmadı. Bizim zamanımız geldi, Rusal haftasında bile köylere gidebiliriz!

— Çaldığın şeyi geri ver," diye azarlıyorum denizkızımı, kız kardeşinin sözlerini duymazdan gelerek.

İtaat etti, titreyen elini kaldırdı ve parmaklarını yavaşça açarak kolyemi ortaya çıkardı. Ortasında bir daire içine alınmış gümüş bir lunnitz a^[1] ve kenarlarında deri bir kordon üzerine dizilmiş inci boncuklar var. Diğer bakireler heyecanla soluk soluğa fısıldaşıyorlar.

— Deli misin sen?! - Büyük olan, tutmaya devam ettiğim deniz kızına bağırdı. - Beyniniz suyla mı doldu? Morana'nın hizmetçilerinden kim çalışıyor?!

Kolyemi bırakmadan elinden kaptım. Her zamankinden daha çok ağlıyor, bahaneler uyduruyor.

— Parıldıyordu, bilmiyordum... Bilmiyordum, sadece güzeldi....

Yanımdaki Jasna yorgun bir şekilde iç çekiyor, hıçkırıkları dinliyor. İkimiz de biliyoruz ki denizkızı utanmıyor, üzgün değil. Sadece kendi derisi için korkuyor, hepsi bu. Acıma duygusunun bastırılması gerektiğini anlıyor ama biz bu tür numaraları birden fazla kez gördük.

— Aptal! Yazın bile hala kış gibi kokan birinden asla çalma! - Yaşlı olan onu azarlıyor ve sonra bakışlarını bana çeviriyor. - Affet onu, Mara. O bir aptal. Saçına baksana! İçinde yeşilden eser yok. Geçenlerde kendini boğdu.

Bakışlarımı isteksizce sarı saç tellerine kaydırıyorum. O haklı. Bir denizkızı ne kadar uzun süre ölü kalırsa, saçları o kadar yeşil olur. Bu sanki yaşayan bir insan gibi. Yanakları bile al al ve teni normal bir kızınkinden sadece biraz daha soluk. Ruh halimi yumuşatmıyor ama zaten onu öldürmeyi planlamamıştım. Eğer onu korkutmayı başardıysam, bu şimdilik yeterli.

— Bunun bir daha olmasına izin verme," diye onu kuru bir şekilde uyarıyorum ve ipleri bırakıyorum.

Denizkızı saniyeler içinde suya atlıyor ve bir sprey bulutu yükselterek hayat kurtaran sığınağa dalıyor. Diğerleri fikrimizi değiştirebileceğimizden korkarak onu takip ediyor. Sadece en büyükleri Jasnaya ve bana uzun uzun bakıyor ve diğerlerinden daha yavaş bir şekilde suyun altında kayboluyor.

Omuzlarım çöktü, gün boyunca biriken yorgunluğu hissediyordum. Gün batımına daha birkaç saat vardı. Sadece çilek ve ot aramak için dışarı çıkmıştık. Ne Jasna ne de ben bir denizkızıyla karşılaşmayı bekliyorduk. Ona yardım ettik ama karşılığında benden çaldı ve bize hortlaklar getirerek izlerini örttü. Kız kardeşim göle geliyor ve ellerini suda yıkıyor, kolunu duruluyor, kan lekelerinden kurtulmaya çalışıyor. Deniz kızları bundan hoşlanmıyor ama artık kafalarını bile çıkarmıyorlar. Gölün şeytanlarının oturmayı sevdiği çiçekli ıhlamur ağacına geri döndüm.

— Bu onun, değil mi? Bu yüzden mi bu kadar kırgınsın? - Sessizlik uzadıkça kız kardeşim sessizce merak etti.

Bana bakmıyor ve soruyu öylesine soruyor. Ama cevabını ve kolyenin benim için ne kadar önemli olduğunu bildiğinden eminim.

— Evet. Verdi. Son hediyesi," diye cevap verdim sabit bir sesle, geçmişini düşünmemeye çalışarak.

— Gümüş yer yer kararmış. - Jasna yaklaşıyor ve mücevherleri eleştirel bir gözle inceliyor. - Denizkızı boynundan kolayca kopardığı için deri kordonun da değiştirilmesi gerekiyor. Onu Mira'ya vereyim, mücevherlere dikkat ettiğini biliyorsun.

Kız kardeşim kolyeyi yavaşça elimden alıp kırmızı pelerininin iç cebine saklarken gürültülü bir şekilde nefes veriyorum.

— Söylemiyorsun.

— Onlara kardeşinden geldiğini söylemeyeceğim," dedi gönülsüzce. - Böyle bir şeyi sır olarak saklamak ve fark etmeyeceklerini düşünmek aptalca.

— Tekrar başa çıkamayacağımı düşünmelerini istemiyorum.

Yasna'nın mavi gözleri beni destekliyor ve dağınık saç örgümden birkaç düğüm atarken sevgiyle gülümsüyor. İsteksizce kirlenmiş kıyafetlerimi inceliyorum. Kız kardeşim ve ben, ilk bakışta sıkıca bağlanmış elbiseler sanılabilecek benzer kıyafetler giyiyoruz. Eskiden ö y l e y d i l e r ama

Yeterince hızlı tepki vermemek ya da çok yavaş koşmak hayatımıza mal olabilir, bu yüzden altımıza pantolon giyiyoruz ve hareketlerimizi kısıtlamamak için kalçalarımızdan yukarıya doğru yanlardan kesilmiş elbiseler giyiyoruz. Bazen erkek kıyafetleri giyiyoruz - fular ve pantolon - ama bunlar köylüler için çok daha utanç verici, bu yüzden başka bir seçenek bulmak zorunda kaldık. Şimdi pelerinler sayesinde yırtmaçlar gizleniyor ve kıyafetler her zamanki sundresslere benziyor. Ama denizkızları haklıydı - yaz başladı ve beraberinde Rusal Haftası da. Yaz gündönümü yaklaşıyor. Soğuk dönemde yalıtımlı pelerinler ve kaftanlar giyiyoruz ve yakında en hafif pelerinlerle bile sıcak olacak.

— Hadi eve gidelim, Vela," diye önerdi Jasna. - Çilek aramanın bir anlamı yok, daha erken.

Dalgın dalgın başımı sallıyorum ve kız kardeşim alışkanlığı olduğu üzere elimi tutup beni ısrarla tapınağımızın bulunduğu yöne, doğruya doğru çekiyor. Gölete bakmak için birkaç kez daha dönüyorum. Su sakinliğini koruyor, bu da biz daha uzağı gidene kadar kötülüğün göze çarpmayacağını kanıtlıyor.

2

13 yıl önce.

Meşe ağacımızın en alt dalından düşüyorum. Kafamı çarpıp kırabileceğim kadar yüksek ama avuç içlerimde sadece kabuk sıyrıkları var. Kaftanımı kötü bir şekilde kirletip ıslak zemine düşüyorum. O gece kardeşimle benim en sevdiğimiz bahar fırtınasıydı.

Ağlıyorum, acıdan çok korkudan. Gözyaşları gözlerimi kapatıyor ve hiçbir şey göremiyorum ama hıçkırmaya devam ediyorum. Burnum tıkanıyor ve hıçkırıklar arasında nefes almaya çalışıyorum. Biri adımı söylüyor ve sesler büyüyor.

— Onlar sadece sıyrık, Vela! Ağlama! - Yetişkinler yaklaşıırken ağabeyim endişeyle etrafına bakındı. Beni tekrar ağaca tırmanmaya teşvik ettiği için başı belaya girecek. - Sorun yok, bırak da silkineyim.

Beni çekip ayağa kaldırıyor. Şaşkınlıkla dişlerimi sıkıyorum ve birkaç saniyeliğine ağlamayı unutuyorum, ama sonra devam ediyor.

— Ağlamayı kes, Vela! - Valad yalvardı, birkaç vuruşla kıyafetlerimi silkeledi.

Bakışlarında panik belirliyor ve gözyaşlarımda ve havada boğulduğumu, tam nefes alamadığımı fark ediyor.

— Düştüğün meşe ağacına bak, orada hangi kuş var? Şuna bak, siyah!

Başımı geriye atıyorum, çünkü ağlamak ağlamaktır, ama yine de ilgi var. Gözyaşlarımdan örtüsü ve sık tacın arasından siyah bir kuzgunu zar zor seçebiliyorum. Kuş tüylerini fırçalıyor, hıçkırıklarına aldırış etmiyor. Onu tanıyorum. Babama ait - mesajlar gönderiyor. Kardeşim kuşlarla uğraşmayı sever, onları eğitmekte iyi olduğunu söyler. Onu görmek istedim ama izin vermediler, yanlış bir şey yapacağımdan ve kargaların gözlerimi çıkaracağından korkuyorlar.

Valad ceplerini karıştırıyor, çılgınca bir şey arıyor ve bulduğunda meydan okurcasına yüzüme doğru sallıyor. O şey takırdıyor ve parlıyor, güneş ışığını yansıtıyor. Ağlamayı bırakıyorum ve kuştan uzaklaşıp o şeye daha yakından bakıyorum. - Orada İşte bu kadar! Durduğunuzda Ağlıyor, u o olacak Seninkini, - mücevheri önünde daha güçlü bir şekilde sallayarak kardeşini teşvik eder. burnumla. - Kendim yaptım. Daha sonra sana verecektim.

Birkaç geçici hıçkırıktan sonra gözyaşlarımı sildim ve deri kordonun üzerinde sallanan gümüş lunette baktım. Sedefle parıldayan nehir incileri dikkatimi tamamen çekmişti ve bebek bakıcılarımızın yaklaştığını fark etmemiştim.

— Yine mi ağaçlara tırmanıyorsun?! Bu şekilde boynunu kırabilirsin," diye feryat ediyor Arina. Kıyafetlerimi çıkarmama yardım ediyor ama umurumda değil, mücevherlerimi alıyorum.

Ağlamayı bıraktım, bu da benim olduğu anlamına geliyor.

— Her şeyi kız kardeşinin yapmasına izin vermemelisin Prens! Biliyorsun ki o ağladığında bazen bayılıyor ve nefes almayı unutuyor. Bu yaşta zaten yaramaz ve haylaz. Neyin yasak olduğunu biliyor ve cezalandırılmak istemiyorsa hıçkıra hıçkıra ağlayıp numara yapıyor! - diyor Olga.

— Kaftanım ve saçlarım kir içinde ve akşam misafirler gelecek," diyor Arina, başındaki ince yemeniyi düzelterek. Valad gergin bir gülümsemeyle onların talimatlarını dinliyor. Eskiden onunla istediğimiz kadar oynardık ama şimdi ne yaparsak yapalım hep bir şeylerini kırıyoruz. - Annen görmeden önce tamir etmeliyiz.

Kaçak içkiyi göğsüme bastırıp diğer insanların gözlerinden saklıyorum. Kardeşim ve ben aynı yeşil gözleri kadınlara dikiyoruz. Kafamızdan geçen tüm soruları bildikleri için iç geçiriyorlar.

— Hayır, annene bir şey söylemeyeceğiz, ama sadece Prens şimdi yıkamaya giderse. Bütün giysilerin yeniden seçilmesi gerekecek! Ve biz suyu ısıtana kadar misafirlerin gelmesine daha çok var," diye hatırlattı Olga, ellerini dalgın dalgın havaya kaldırarak.

Sabah, kardeşim ve ben Serat Prensi ve ailesiyle tanışmak için yıkandık ve giyindik. Bu muhteşem bir olay olacak. Ashore ve Serath Prenslüklerinin aileleri savaşı ve tartışmalı uzun zaman oldu. Hepsî güney komşuları Yarat, Solen ve Araken Prenslüklerine karşı çıkmanın daha kolay olacağını düşünerek birleşmek istiyor.

Ve şimdi çocuklar büyüyor, herkes prensliklerin birleşmesi ve Ashore'lu Valad'ın Serat'lı Aliya ile evlenmesi hakkında fısıldıyor. Kardeşim doğduğunda Magi'nin evimizde olduğunu söylüyorlar. Büyük prens Valadan'ın başında olduğu tüm kuzey için büyük bir gelecek ve refah kehanetinde bulunmuşlar.

Kardeş kısa süre önce on yaşına girdi ve Alia sadece sekiz yaşında. Bugün ilk kez tanışacaklar ve yıllar sonra tam teşekküllü bir evlilik yapacaklar. Ancak, yetişkinlerin fısıltılarına bakılırsa, birleşme karmaşık bir olay ve uzun yıllar alacak.

—O zaman Veela'ya yardım et," dedi kardeşi, ya soruyor ya da emrediyordu.

Dadılar homurdanıyor, beni kollarının altına alıyor ve zorla banyoya götürüyorlar. Tekrar yıkanmak istemiyorum ama Arina ve Olga haklılar. Ailem kızacak ve hatta belki de kendi eğitimim için beni odama kilitleyecek. Ama ben Serat Prensesi'ni görmek istiyorum. Ve o kadar lezzetli yemekler pişirmişler ki, mutfak bütün gece gürledi ve prensin evi şafaktan beri mis gibi kokularla doldu. Bir ziyafet planlandı.

Bebek bakıcıları geç kalmaktan korktukları için acele ediyorlar. Su yeterince sıcak değil ve tekmeliyorum, zar zor ısınan suya girmek istemiyorum.

— Saçını kirletmeseydin, kirletmek zorunda kalmazdın! - Olga homurdanıyor, beni bakır küvetin içine itiyor ve başımdan aşağı cömertçe su döküyor.

—Simsiyahlar! Kirleri neredeyse hiç görünmüyor" dedim inatla ama iki kadından da uzun bir tirat yedim.

Toplantının önemini anlatarak homurdanıyor ve azarlıyorlar. Babam, prensimiz, kardeşim ve prensliklerin yararları hakkında bir şeyler söylüyorlar. Sözleri dinlemeyi çabucak bırakıyorum ve kirli kaftanımın cebinden parıldayan hediyeye bakıyorum. Arina saçımı tarıyor ve ben

Kimse fark etmeden mücevherleri nasıl saklayacağımı düşünüyorum. Nedense kimseye göstermek istemiyorum.

Temizleniyorum ve dantelli, işlemeli ve boncuklu temiz beyaz bir elbise giyiyorum. Uzun saçlarım taranıyor ve başıma, kutlama sırasında dikkatim dağıldığında vücuduma girebilecek kötülükleri ve ruhları uzaklaştırmak için yanları çanlı uzun kolyelerle süslenmiş bir boncuk takıyorum.

Dadılar üstümü değiştirmeyi bitirdiğinde gün akşama dönüyor. Prens'in avlusunun boş olduğunu fark ediyoruz - herkes ziyafet için çoktan malikânede toplanmış.

— Misafirler geldi," diye düşüncelerimi dile getirdi Olga, elimden tutup beni evin içine götürürken.

Diğer elim yeni temiz kaftanımın cebinde, bana verilen mücevheri kavriyorum. Onu bir hazine gibi saklıyorum. Nedense bu sır ruhumu ısıtıyor, sanki başkalarının bilmediği bir şeyi biliyormuşum gibi.

Dadıların sert bakışları altında elbisemin kenarını kaldırıyorum ve kırmızı çizmelerimi kirletmemek için çamur ve su birikintilerinden dikkatle kaçınıyorum. Olga beni arka kapıdan yemek odasına sokuyor, misafirlerin dikkatini geç kaldığımıza çekmek istemiyor.

— İşte prensesimiz geliyor - Veledara! - Babam, Ashore Prensi, bana bu selamı haykırıyor. Masanın üzerine bir kase bal koyuyor ve şingirdiyor. - Kabul etmelisin Radovid, altı yaşında olabilir ama büyüyünce çok güzel olacağını şimdiden görebiliyorsun. Belki de kızım için bir oğlunuz vardır?

Annem babamı yanından itiyor, eğilip bir şeyler fısıldıyor ve elini sallayarak beni masada yanına oturmaya çağırıyor. Düzgün kesilmiş sakallı ve kahverengi saçlı bir adam derin bir kahkaha atarak babamı cesaretlendiriyor.

— Eğer olsaydı, Verest, hemen evet derdim. Böyle bir kızım olsaydı korkardım. Saçları gece kadar siyah, Morana onu hizmetçi olarak istemesin diye.

— Bu bir iltifat, ama korkunç bir iltifat! - Babam hemen cevap veriyor, ama sesinde kızgınlık yok, aksine onay ve gurur var. - Umarım Morana bu bahar akşamında uyuyordur ve sözlerini duymuyordur.

Etrafımdaki konuklara bakıyorum. Burada çok sayıda erkek var, neredeyse hiç kadın yok. Yüzlerin çoğu bana tanıdık gelmiyor, muhtemelen Serath Prensi'yle birlikte gelen konuklar. Seçkin bir konuk bize yakın oturuyor, saçlarında hâlâ ak yok ama diğer erkeklerle kıyaslandığında şaşırtıcı derecede zayıf, hatta hastalıklı görünüyor. Başımı çevirip yanında oturuyor olması gereken karısını arıyorum ama orada değil.

Prens Radovid'in tek kızı olan Serat'lı Alia'yı hemen tanıdım. Onu Valad'ın yanına oturtular, sadece biraz konuşabilsinler diye değil, aynı zamanda ittifakın gerçekleşeceğini ve her zaman el ele oturacaklarını göstermek için. Ben de Valad'ın yanında oturdum.

Kardeşi siyah desenli pahalı bir kırmızı gömlek, kaftanın üzerinde altın işlemeler ve yakasında ermin kürkü giymişti. Siyah saçları belli ki birden fazla kez taranmış. Babamızın tek oğlu gibi dik ve gururlu oturuyor, bu da ileride Aşor veya Serat prensi olacağı anlamına geliyor ve eğer her şey yetişkinlerin karar verdiği gibi giderse, bu bölge de bir prens olacak.

Prenses Alia güneşin kendisi gibi. Bukleleri altın sarısı ve etraflarında yanan mumlar kadar ışıltılı. Gözleri de onlara uygun olarak açık kahverengi, öyle ki annesinin mücevherlerindeki kehribar taşları gibi neredeyse turuncu. Gözlerimi Aaliyah'tan alamıyorum ve annem en sevdiğim sebzeli yulaf lapasını ve lahana turtasını önüme koyduğunda fark etmiyorum. Büyülenmiş gibi gözümü kırpmıyorum ya da gözlerimi ondan ayırmıyorum, hemen yanımda en sevdiğim kvas kokusunu aldığımda bile.

Çok güzel, bizim Aşora'da gördüğüm tüm kızlardan daha güzel. Ama güzelliği, çalılıklardaki bir yılanın yumuşak hareketleri kadar büyüleyici: Ona hem bakmak hoşuma gidiyor hem de hareket etmekten korkuyorum.

— Vela, ye," diye seslendi annem usulca.

İtaat ediyorum, tahta bir kaşıkla lapayı karıştırıyorum ama prensese bakmaya devam ediyorum. Kardeşim ona doğru eğilip bir şeyler söylüyor ve Alia'nın yüzünde mahcup bir gülümseme beliriyor. Valad daha cesur davranıyor ve elini daha güçlü bir şekilde sallayarak konuşmaya devam ediyor. Kız şimdi usulca gülüyor ve avucunun içiyle kibarca ağzını kapatıyor.

— Benim hattım bozuk Verest," diyor Radovid sessizce babama. Diğer konuklar gürültülü bir şekilde yiyip içiyorlar, kardeşim ve Aliya diğerlerini görmezden geliyorlar ve ben de onların yanında oturduğum için konuşulanları duymaktan çok dinliyorum. - Karım doğumda öldü ve ben de zaman zaman hastalanıyorum. Boyarların yerimi nasıl paylaştıklarının kokusunu şimdiden alabiliyorum, ama şimdiye kadar vicdanları var ve bunu arkamdan fısıldayarak yapıyorlar.

Babası bir anda ciddileşir, bıyığındaki bal köpüğünü yalar, ancak konuşmalarına dikkat çekmemek için arkadaşına bakmaz.

— Daha önceki anlaşmazlıklarımıza rağmen benim için iyi bir dost oldunuz ve kızımı seviyorum," diye devam ediyor Radovid.

— Bunun sadece bir fısıltı olduğuna emin misin? Kızınız reşit olana kadar bizimle kalmak ister misiniz? - Baba soruyor.

— Şimdilik Alia'yı koruyabileceğime eminim. Bölgeleri birleştirirsek, Ashor'unuzun ana şehir olarak kalacağını biliyorum. Çok güzel, bunu kabul ediyorum. Yüksek duvarlar, geniş yollar ve verimli tarlalar. Taş tapınaklarınızı, sağlam evlerinizi ve pencere pervazlarındaki ince oymaları gördüm. Duvarlarınızdaki parlak vermilyon ve altın varakları fark etmeden edemedim, Verest. - Radovid altın kadehi düşünceli bir şekilde elinde çeviriyor. - Eskiden bakır tepsilerde meyvelerim, gümüş ve altın kaplarda balım olurdu.

— Durumunuzu ve uzun süren mahsul kıtlığını biliyorum ve doğudan gelen ölü adamlarla ilgili sorunları da biliyorum. Ancak tahıl fiyatlarını daha fazla düşüremem.

— Gerek yok, bu yıl sofralar yemekle dolu olmayabilir ama açlıktan ölümler olmayacak. Bu iyiliğin için sana minnettarım.

Yardım edin. Ancak, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, birleşmenin halkıma fayda sağlayacağını görebiliyorum. Ama benim klanım gururlu bir klan. Atalarım yüzyıllar boyunca dağların yakınındaki bölgeleri yönetti, bu yüzden sizden prensliğimin mirasını bırakmanızı istiyorum.

— Bırakıyorum, dostum.

— Bunu sözün olarak kabul edeceğim. Eğer tutmazsan, yalanlarını tanrıçaya anlatmak için seni Morana'da bekleyeceğim.

Babasının dudakları gülümsemeye benzer bir şekilde kıpırdamıyor. Sözler sözden öteye gitmiyor ve Radovid elinde bir kılıçla bile tehditkâr görünmüyor. Verest ise tam tersine bu sözü dinlerken kaşlarını çatıyor. Morana'nın yalancıları sevmediğini herkes bilir ve prensler bile ölümle şakalaşmak istemez.

— Sen de kendine dikkat et, kızının ve anlaşmamızın hatırı için gücü elinde tut.

— Öyle olsun, sana söz verdim, Verest. Oğlun prene karşılık kızım. Magi'nin vaat ettiği büyük prene karşılık topraklarım.

Hiçbir şeyin tadına bakmadan kaşık kaşık ağızma atarken kendimi fark etmiyorum. Bir kez daha sadece kardeşime ve Alia'ya bakıyorum. Onlara baktığımda ne hissettiğimi bilmiyorum ama bu yeni duyguyu sevmediğime eminim.

— Valadan, geline onun için hazırladığın hediyeği göster! - Babamın bas sesiyle başımı ona doğru o kadar sert çevirdim ki kelepçelerimdeki kolyeler şingirdadı ve yanaklarımı tokatladı. - Kendisi yapmış!

Konukların çoğu, prensin sözlerindeki gururla ilgilenerek genç prene dönüyor. Ben de herkes gibi Valad'ın ne yaptığını merak ediyorum. Kardeşi arkasından bir kolye çıkardığında adamlar övgüler yağıdırıyor, onay çığlıkları atıyor, öyle ki duvarlar ve masalar sallanıyor. Benim ayışığımın bir kopyası, sadece fazladan çanlarla tamamen altın ve o kadar çok pahalı deniz incisi var ki deri bağcığı zar zor görebiliyorsunuz.

Bazı insanlar böyle bir işin on yaşındaki bir çocuk için kolay olmadığını bildiklerinden ayaklarını yere vurmaya ve ellerini onaylarcasına çırpmaya başladılar. Ben ise kulaklarımdaki uğultunun ardında, kaşığı tekrar lapanın içine sokuyorum. Karşılığında Aliya damada, terzilerimizin kardeşinin kaftanını süslemek için kullanacakları, özenle yapılmış bir dantel veriyor.

Herkes sevinirken, ben şaşkınlıkla Aaliyah'ın elindeki altın ay camına bakmaya devam ediyorum ve bu camı hiç sevmediğime dair içimde uyanan anlaşılmaz his giderek güçleniyor.

3

Tapınaktaki odamda uyandım. Hayal kırıklığına uğramış bir iniltiyle tahta yatakta doğruldum. Bu gece eski anılarımın bana eşlik edeceğini düşünmemiştim ama kaçak içkimi çalan denizkızı beni yalnız bırakacakmış gibi görünen bir geçmişçi canlandırmıştı.

*On üç yıl geçti. Hiçbir şey
değişemez.*

O lanetli günden beri yaşanan her şey kaçınılmaz hale gelmişti.

Bu yılın başlarında on dokuz yaşıma girdim. Mara'nın eğitimini tamamladım, bu yüzden tapınakta özel bir yatak odam var. İçinde basit bir ahşap yatak, birkaç sandık dolusu kıyafet ve kitap, aynalı bir masa ve basit bir sandalye var. Kasaba ve köylerdeki evlerin çoğu ahşaptan yapılmış olsa da, tapınağımız taştan yapılmıştır. Bina oldukça yeni, yedi yıl önce tamamlandı. Bir prens malikanesinde bile bu kadar yüksek tavanlar görmemişim, duvarların kalınlığı ve şöminelerin varlığı kışın soğuğunu dışarıda tutmak için çok daha iyi. Şimdi, yazın en başında, temiz hava almak için pencereyi aralık bırakmak çok hoş.

Ayaklarımı yerdeki derilerin üzerine koydum ve pencereden dışarı baktım. Bu sabah hava o kadar sisliydi ki, henüz şafak mı söküyordu yoksa güneş çoktan ufka mı yükselmişti anlayamadım. Tapınağı dört bir yandan çevreleyen ormanı güçlükle seçebiliyordum.

Tembel bir şafak sessizliği var.

Rahibelerden hiçbirinin henüz uyanmadığından şüpheliyim. Belki de sadece tapınak görevlileri, bir sebepten dolayı gidecek başka yeri olmayan kadınlardır. Biz onları yanımıza alıyoruz, onlar da tapınağın temizliğiyle ilgileniyor, yemek pişiriyor ve bahçede sebze yetiştiriyorlar.

sebze bahçemiz. Yiyeceklerimizin çoğunu minnettar sakinlerimizden adak olarak alıyoruz, ancak kendi bahçelerimiz hasadın kötü olduğu yıllarda hayatta kalmak için ek bir garanti. Hizmetçi kızlar ev işlerini omuzlarımızdan alıyor, biz de onlara koruma ve özgürlük garantisi veriyoruz.

Uykudan sonra kaslarımı esnetmek için sırtımı kamburlaştırarak geriliyorum. Esniyorum, yeterince dinlenmediğimi hissediyorum ama anılara geri dönme korkusuyla yatağa geri dönme riskini almıyorum.

Antrenmandan önce biraz yürümeye karar verdim. Aramızda iki genç Mara var. Biri on sekiz, diğeri on dört yaşında. Bazen egzersiz yapmak istemiyorum ama gençlere örnek olmamız gerekiyor. Devamsızlığı göze alabilecek tek kişi Ruslana, şu anda daha yaşlı olan Mara. Görünüşte kırkından fazla göstermiyor ama gerçekte doksan yıldır yaşıyor. Biz çok daha yavaş yaşlanırsınız ve normal insanlardan bir buçuk kat daha uzun yaşarsınız.

Siyah gömleğimin üzerine kırmızı bir güneş elbisesi giyiyorum ve hançerimi kemerime asarak kendimi sıkıca kuşanıyorum - tapınak çevresinde güvenli, ama alışkanlığı değiştirmek zor. Gözlerimi ovuşturuyorum, sonra eski aynadaki yansımamı inceliyorum. Bakışlarımı indirdiğimde masanın üzerindeki lunette beni şaşırtmıyor. Gümüş saf, tıpkı Yasna'nın söz verdiği gibi. Mira metali nasıl kullanacağını gerçekten biliyor - takıları özenle temizledi. Kız kardeşime teşekkür hediyesi olarak bir şeyler bakmaya karar veriyorum. Belki daha sonra en yakın köye giderim.

Ay tavanını boynuma taktım. Yıllardır neredeyse hiç çıkarmadım ve onsuz vücudumun bir parçası eksikmiş gibi hissediyorum. Saçlarımı tarıyorum ve örmeye zahmet etmeden gevşek bırakıyorum.

Ahşap kapının gıcırdadığını bildiğimden, olabildiğince nazıkçe açtım ve odadan çıktım, diğer insanların yatak odalarının önünden geçen koridorlarda sessizce yürüdüm. Ancak verandaya ulaştığımda rahatladım. Özel olarak dikilmiş leylaklar mis gibi kokuyor ve soluk mor çiçeklerin üzerinde çiy damlaları parlıyordu. Gülümsedim,

Kokunun tadını çıkarıyorum. Bu yıl bahar soğuk geçtiği için leylaklar ancak şimdi, Haziran başında tam çiçek açıyor. Ana kapıdan çıkarken, kimin gelip gittiğini takip eden tapınak görevlilerinden birkaçı bana başıyla selam veriyor ama soru sormuyor. Tapınaktan ayrılmakta zaten özgürüm. İstersem, bir süreliğine herhangi bir prensliğe bile gidebilirim.

Evlilik yasağına rağmen tüm tapınak sakinleri, daha huzurlu bir yaşama katkıda bulunduğu için ilişkilere anlayışla yaklaşıyor. Ayrıca herkes Mara'nın hamile kaldığına dair hiçbir vaka yaşanmadığını biliyor. Birinin denediği ve tabii ki işe yaramadığı söyleniyor.

Zaten ailelerimizden koparıldık, sürekli mücadelelerle ödüllendirildik ve boynumuza yasaklar takıldı. Özellikle mezun olduktan sonra biraz neşe kalmalı. Bu nedenle, geçici hayaller yasak değildir. Kız kardeşleri ayrılışınız konusunda uyarmanız yeterli ve onlar da kendilerini zor tutacaklardır. Tek kısıtlama, Mar'ın geri kalanını tehlikeye atmamak için bir aydan fazla uzak kalmamaktır. Sadece yedi kişiyiz ve kötülükten kurtulmamız gerekiyorsa, bunu birlikte yapmamız daha iyi olur.

Söylentiye göre, kendilerini özgür hissettiklerinde kaçmaya çalışan birkaç Mars varmış. Ancak daha sonra her biri kaderleriyle ilgili ne yapacaklarını bilmeden geri dönmüş. Tanrıça Morana'nın gazabından korkan tek bir köy, kasaba ya da ev bile kaçakları kabul etmek istememiş. Aile için tek umut vardı, ancak kurallara göre, tanrıça tarafından seçilen kızın ebeveynleri, yeni doğan Mara'yı baştan çıkarmamak için e v l e r i n i terk etmeliydi.

Ancak benim ailem bir istisnaydı. Ben Veledara, Prens Verest'in kızı, Ashore Prensesi, iki kuzey prensliğini tek bir krallıkta birleştirecek olan Ashore Prensi Valadan'ın küçük kız kardeşiyim.

Babam koca bir prensliğin başı olduğu için gidemezdi. Ancak ailemden de geriye neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Bu yüzden on buçuk yaşındayken Mara beni götürdükten sonra

ve bunca zamandır Ashore'dan ve bölgelerimizden isteyerek uzak duruyorum. Kız kardeşler biliyor ve beni asla oraya götürmüyorlar.

Tapınağın önündeki açıklığı geçtim ve ormanın derinliklerine doğru ilerledim. Botlarımın derisi nemli yosun ve çiyden anında ıslandı ve karardı. Sis tenimi üşütüyor ve saçlarımı ağırlaştırıyor. Avuçlarımı birbirine sürterek havayı hafife almakla hata ettiğime karar verdim. Bir pelerin giymeliydim. Kuşların konuşmalarını dinleyerek yürüyorum ve alışkanlıkla ayaklarımın altına ve etrafıma yararlı otlar ya da meyveler için bakıyorum. Çok sık yürümüyoruz ama yine de bulursak tapınağa her zaman faydalı bir şeyler getiriyoruz. Omuz silkiyorum, rahatlamayı ve gereksiz şeyleri kafamdan atmayı umuyorum. Kuzeye giden patikalardan sapıyorum, yarım saatten fazla bir süre akılsızca dolaşıyorum, anılar sisle birlikte çözülüp şimdiki zamanda yaşamama izin verirken basit hareketlerin tadını çıkarıyorum.

Sağ tarafımdaki nehrin sesi dikkatimi dağıtıyor ve kıyı boyunca yürümeye karar veriyorum. Güneş ışığı hala örtü tarafından dağıtılmış durumda ama yine de ağaç şeridi orada **b i t i y o r** ve açık hava daha sıcak olmalı. Ormanın kenarına geldiğimde, nehrin sisi içindeki bir silüete bakarak donup kalıyorum. Göğsüne kadar suyun içinde duran biri. Tam olarak kim olduğunu anlayamıyorum, zaman zaman genç erkek ve kadınların, bazen de çocukların olduğunu bildiğimden seslenmek istiyorum. Ama bu nehirde yüzmemelisiniz. Dibinde çok sayıda kaygan taş var, kıyıda birkaç metre uzakta keskin bir uçurum var ve birkaç kez burada deniz kızlarıyla karşılaştım, bu yüzden Rusal haftasında suya girmemelisiniz. Akıntıya karşı gitmek daha iyidir.

Ancak boğazımdan ses çıkmıyor, çünkü kişi bir adım atıyor, muhtemelen ayağı kayıyor ve aniden başıyla birlikte suyun altına giriyor. Gürültülü bir sıçrama sesi duyarak birkaç adım ileri atılıyor ve yüzeye çıkmasını bekliyorum. Nefesimi tutup başka bir sıçrama ya da küfür duymak için kulak kabartıyorum ama korkutucu bir sessizlik var.

Bir.

İki.

Üç.

Dört.

Beş.

Altı.

Yüksek sesle küfrettim ve nehre doğru koştum, giderken hançer kemerimi çözdüm ve kuma fırlattım. Düşmeden önce botlarımı çıkardım. Sundressimi çıkarmaya vaktim olmadı: Pantolonumu giymemiştim. Çok genç bir kız ya da erkek olabileceğinden korkarak kendimi suya atıyorum. Denizkızını korkutmak umuduyla elimden geldiğince su sıçratıyorum, eğer denizkızıysa.

Su delici derecede soğuk, anında iliklerime kadar ürperiyorum. Kumaş bacaklarıma ve vücuduma yapışıyor, hareket etmemi zorlaştırıyor. Su göğsüme ulaşır ulaşmaz suya dalıyorum ama daha gözlerimi suyun altında açmadan başım bir şeye çarpıyor. Birinin çıplak sırtına çarpıyorum ve anında dalarak nehrin dibinde durmaya çalışıyorum. Ancak ani çarpışma nedeniyle yönümü bulacak zamanım olmadığı için dengemi tekrar kaybedip yan yatıyorum ve ikinci kez tamamen suyun altında kalıyorum. Su hemen burnuma ve boğazıma doldu.

Biri kolumdan tutup beni ayağa kaldırıyor. Bu bir oğlan ya da kız değil, yetişkin bir genç adam. Karşılaştığım ilk şey başını şaşkınca eğmesi ve bakışlarındaki ilgi; karşılaşmamız onun için büyük bir sürpriz olmuş gibi görünüyor. Uzun saçlarından çıplak göğsüne ve omuzlarına su damlıyor ama ben öksürüp suyu tükürürken o hiç istifini bozmadan merakla izliyor. Öksürüğümün kesilmesi bir dakikadan biraz daha az sürüyor. Sakin bir yarım gülümsemeyle sessizliğini koruyor, etrafımızdaki rahatsız edici su sakinleşiyor.

— Burası tehlikeli," diyorum boğuk bir sesle.

Genç adamın kaşları kalkıyor ve omuzlarımdaki nemli kumaşa kısa bir bakış atıyor. Dimdik duruyorum, su onun göğsüne zar zor ulaşırken benim köprücük kemiklerime ulaşılıyor.

— Bu doğru. O zaman neden geldin? - Kıpırdamadan cevap veriyor.

— Düşündüm ki... kaymışsınız ya da denizkızları... Sis yüzünden anlayamadım. Çocuk olabileceğini düşündüm." Şimdi bana bile bu açıklama saçma geliyordu ama sözlerime başını salladı, dudaklarını düşünceli bir şekilde birbirine bastırdı.

— Bu doğru. Sis yüzünden de olabilirdi." Mavi, korkutucu derecede parlak gözleriyle bana bakıyor. Dudakları küçümseyici bir gülümsemeye dönüşüyor. - Ama inanın bana, çocuk olmayı uzun zaman önce bıraktım.

Arsız.

Sırtışı ve sözlerini uzatırken kullandığı tatlı ton, sersemliğimi üzerimden atmamı sağlıyor. Ancak yabancı hâlâ daha hızlı. Sol elini nehirden kaldırıyor ve bana içinde sazanların çırpındığı ağı gösteriyor.

— Balık tutuyordum," diye kısaca açıklıyor.

Neredeyse iyi bir nokta seçtiğini kabul edecektim - burada derin çukurlar var ve biz de bazen nehrin bu kısmında balık tutuyoruz - ama hemen kendimi durdurdum ve çenemi kapattım. Sırılsıklam olmuştum, suyun içinde duruyordum, kendimden emin bir şekilde yardım etme kararımın dolay kendimi aptal durumuna düşürüyordum ve arkadaşım bana gülümsemeye devam ederek ne kadar aptal olduğumu anladığını gösteriyordu.

Göğsündeki ve omuzlarındaki deri tüylerimi diken diken etti ve titremeye başladım. Serin bir sabahtı. Rahat bir banyo için çok erkendi.

— Hadi gidelim," diyerek kendinden emin bir şekilde benden sıyrılıp kıyıya doğru ilerliyor.

İtaat etmek istemiyorum ama suda kalmak da aptallık olur. Arkamı döndüğümde, şanssız bir şekilde tekrar kayaya basıyorum. Bu sefer dengemi korumayı ve batmamayı başarıyorum ama yine de bir sprej dalgası daha alıyorum. Genç adam arkasını döndü ve bana elini uzattı.

— Al bunu, çünkü burası tehlikeli." Şaşırtıcı derecede kibar bir gülümsemeye gülümsemekten kendini alıkoyuyor.

daha önce söylediğim bir cümleyi taklit ediyor.

Küçümsemesini görmezden geliyorum ve uzattığı avucumu kavıyorum. Gururlu ve kırgın bakışlarımın onu daha da eğlendireceğinden eminim, bu yüzden ona bu fırsatı vermeyeceğim. Parmaklarımı nazikçe sıkıyor ve beni kıyıya doğru götürüyor. Omuz hizasında saçları var, muhtemelen sarı - ıslanana kadar anlayamazsınız - mavi gözlü ve yüzünde bir haftalık kirli sakal var. Güçlü bir vücudu ve geniş omuzları var. Kim olabileceğini merak ederek kaslı sırtını inceliyorum.

Demirci mi?

Belki, ama o genç, 23 yaşından büyük değil. Ormancı mı?

Avucundaki ve parmaklarındaki nasırları hissedebiliyorum. Ama bunun baltadan mı yoksa kılıçtan mı olduğunu anlayamıyorum. Böylesine sağlam bir yapıya sahip biri kolaylıkla bir prensin kanunsuzu olabilir. O zaman burada tek başına ne işi var?

Oh, evet.

Balık yakalıyor.

Spekülasyonlarımın beyhudeliğini fark ederek kendime alaycı bir şekilde hatırlattım. Kim olduğu neden umurumda olsun ki?

Yabancı tamamen sudan çıkmış, üzerinde sadece koyu renk bir pantolon var, kumaş bacaklarına, kalçalarına ve kalçalarına yapışmış. Bir an için başımı kaldırıyorum ve bundan sonra gözlerimi aşağıda tutmaya karar veriyorum. Arkasını dönüp utanmaz bir bakışla vücuduma baktığında gömleğim ve sundress elbisem için de aynı şeyin geçerli olduğunu fark ediyorum.

Onda da hiç terbiye yok.

Ama konuşması basit bir taşra delikanlısı için fazla düzgün.

— Hadi, ateş yakacağım," diyerek yüzündeki ani bir değişiklikte teklifte bulunur ve akıntıya doğru yürür.

Artık elimi tutmuyor ve ben de ayakkabılarımı ve hançerimi alıp itaatkâr bir şekilde onu takip ediyorum. Kendimi iyi hissettiğimi söyleyemem.

Bu yabancıyla bir dakika daha geçirmeye bile tahammülüm yok ama soğuktan titremeye başladım. Tapınaktan yeterince uzaklaştım. Önce elbiselerimi kurutup sonra eve gitsem iyi olacak.

Beni küçük, yuvarlak bir açıklığa götürüyor. Çam ağaçlarından birinin yanında bir kuzgun at dinleniyor. Nadir bir cins, kuzgun-teal. Yelesi, başı ve bacakları neredeyse siyah, ama vücudu koyu gri.

Muhatabımın kim olabileceğini merak edip duruyorum. Herkesin at almaya gücü yetmez. Ama fazla ilgi göstermemek için bir şey sormuyorum. Böyle bir vücut ve çekici bir yüzle yüzsüzlüğün yanı sıra dağ gibi bir özgüvene de sahip olmalı.

Genç adam ateş için önceden hazırlanmış yere gelir. Yere çalı çırpı atıyor ve çakmak taşıyla kıvılcım çıkararak kuru dalları tutuşturuyor. Yaklaşıyorum. Yabancı, taze balıkların bulunduğu ağı kendisine doğru çekiyor: Bir balık hâlâ seğiriyor, ölmek istemiyor. Eline bir taş alıyor ve kendinden emin bir hareketle balığın kafasına vurarak acısına son veriyor. Gördüğüm manzara karşısında duyduğum tiksintiyi gizleyemeyince başımı kaldırıp bana bakıyor. Tepkime sırtıyor, yakaladığı balığı başka bir poşete sararak gözlerden saklıyor ve bir kenara koyuyor.

— Siyah saçlı, kırmızı elbiseli, güzel sesli," diyor yüksek sesle, ince bir çubukla ateşi karıştırarak daha hızlı yanmasına yardımcı oluyor. Hiçbir cevap vermiyorum, ne katılıyorum ne de katılmıyorum. Özellikle zeki olmanıza gerek yok... - Siz bir yas tutan a^[2] mısınız?

KontROLSÜZCE homurdanıyorum. Yas tutanlar saçları açık dolaşırlar ve seslerinin melodik olması gerekir ama....

— Bir terzi, belki? Elbise çok güzel," diye sıkılmış bir ses tonuyla devam ediyor, ancak beni bilerek kızdıran bir kıkırdamayı daha güçlkle zapt edebiliyor. - Soylu bir kadın sayılmaz. Ormanda tek b a ş l a r ı n a dolaşmazlar ya da kendilerini nehre atmazlar.

Biraz aşağılayıcı. Kasıtlı olarak provokasyonu görmezden geliyorum ve sadece başımı şüpheyile eğiyorum.

— Sen Mara'sın," diye kesin bir karar verdi, hiç eğlenmeden.

— Mara," Katılıyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, sanki hiçbir şey değişmemiş gibi sakin bir tepki verdi. Çoğu insan en azından gergin olur, iltifat eder ya da yanımdan bir an önce kurtulmaya çalışırdı. Ölüm Tanrıçası'na saygı duyulur ve ondan korkulur. **Yine de** zamanından önce ölümle yollarının kesişmemesini tercih ederler.

Çıplak gövdesine çok fazla bakmamaya çalışıyorum ama birkaç yara izine takılıyorum. Biri kaburgalarında, biri de omzunda. Aslında özel bir şey değil ama sohbet ortağım dikkatimi çekiyor. Ayağa kalkışını ve heybeleri karıştırmak için atın yanına gidişini izliyorum.

— Soyun" diyor ve kuru pantolonumla gömleğimi önümdeki çimlerin üzerine fırlatıyor.

— Cidden karar verdin... karar verdin..." Kim olduğumu biliyor ve yine de bana böyle bir şey önerecek kadar küstah. O kadar şaşırdım ki cümlemi bile tamamlayamadım.

Yabancı hiç aldırış etmiyor, ayaklarının dibinde başka bir giysiyi katlıyor ve pantolonunun kemerini ve bağlarını çözüyor, belli ki gözümün önünde üstünü değiştirmeye niyetli.

— Ne? İlgileniyor. - İstersen izleyebilirsin.

Blöf yaptığından eminim ama parmakları son düğümleri de çözüyor ve hiç şaşırmadan ıslak pantolonunu indirmeye başlıyor. Yutkunuyorum ve başka tarafa bakıyorum. Kıkırdadığını duyuyorum ve yanaklarım utançtan çok sıkıntıdan kızarıyor. Tüylerim diken diken oluyor ve avuçlarımı birbirine sürterek ateşe yaklaşıyorum. Alevler sıcak ama yeterli değil; kısa süre sonra utanç içinde dişlerimi gıcırdatıyorum. O zaman demirci-ormancı-ya da her kimse-daha da çok eğlenecek.

— Bildiğim kadarıyla Mara'lar basit insanlar. Hastalanırsan ölebilirsin," diyor ciddi bir şekilde kıyafetlerini değiştirmeye devam ederken. -

Şanssız bir balıkçı, ıslak bir elbise için kendini feda etmeye ve ölmeye değmez. Eğer çıkaramıyorsan, yardım edip kesebilirim.

— Bir cümle diğerinden daha iyi," diye homurdanıyorum arkamı dönmeden.

— Beğendiniz mi? - Sahte bir hevesle savuşturuyor. - Keselim mi?

Kuru siyah pantolonu ve kosovorotkasıyla çoktan giyinmiş bir halde ateşin karşı tarafındaki çimenlere oturuyor ve deri çizmelerini giyiyor. Saçları yavaşça kuruyor ve rengini doğru bildiğime ikna oluyorum. Sarı.

— Ciddiyim. Benim yüzümden kölelerinden birinin ölmesini sağlayarak tanrıçayı kızdırmak istemem. Eğer çıkaramıyorsan, sana yardım edeceğim, ama seni taciz etmeyeceğim.

Meydan okurcasına arkasını döndü ve ben birkaç saniye daha düşündüm, başka bir adamın kıyafetlerini giymeye hazır değildim ama soğuk kaslarıma işlemeye başlamıştı ve bu gerçekten kötü bitebilirdi. Zorlukla kemerimi çözdüm, üzerime yapışan güneşliği ve gömleği çıkardım ve hava nemli tenime değdiğinde irkildim. Yabancı bakmaya yeltenmiyor ve kıpır damadan oturup giysilerin hışırtısını dinliyor.

— Benden bu kadar.

Arkasını dönüyor, ben uzun kolları beceriksizce kıvrırken mavi gözleriyle beni izliyor. Bütün kıyafetleri bana çok büyük geliyor. Pantolonum sadece bana verdiği kemer sayesinde düşmüyor ama kesinlikle gülünç görünüyorum. Gömleği kamp ateşi ve orman gibi kokuyor, sıra dışı bir şey değil. Kim bilir kaç gündür böyle uyuyor, belki de buralı değil ve bir süredir yoldadır.

— Teşekkür ederim," dedim kuruyan saçlarımı düzeltirken.

— Adın ne, Mara? - Birden ilgisini çekti, boynumdaki lunette bakıyordu.

— Mara," diye cevap veriyorum, mücevheri kumaşın altına saklayarak.

— Hayır, her Mara'nın gerçek bir ismi olduğunu duymuştum.

— Benim adım Mara," diye inatla yalan söylüyorum.

Ben Mary'ye götürüldükten sonra Prens Verest, kızı Prenses Veledara'nın öldüğü haberini yaydı. Sözde ölümünden önce sağlığımla ilgili birçok söylenti vardı. Belki balıkçı bunları duymamıştır ama gerçek adımlı kimseye söyleme riskini almak istemiyorum. Bir yere gittiğimizde ya da biriyle tanıştığımızda tüm rahibeler aynı şeyi yapar. Herkese sadece Mara olarak tanıtılıyorum.

— İnanılmaz bir tesadüf," diye sahte bir gülümsemeye cevap veriyor, belli ki tek kelimesine bile inanmıyor.

— Adın ne senin?

— İray," diye cevap veriyor tereddüt etmeden, gözlerimin içine bakarak.

— Nerelisin, İrae? Hangi taraftan geliyorsun?

— Kuzeyden. Serata Dükaliği'ndan, ama aslen Ashore'dan.

Bu benim için iyi değil. Babamın topraklarında doğan insanlar Prenses Veledar'ı hâlâ hatırlıyor olabilir. Konuyu değiştirmek için ona yavaşça tepeden tırnağa baktım.

— Güçlü bir vücut, düzgün kıyafetler, şaka yapmayı seviyorsun," diye düşünceli bir şekilde sıralıyorum, son alayını taklit ederek. İrae başını kaldırıp devam etmemi bekliyor ama ben kasıtlı olarak bir süre duraklıyorum. - Sen bir scomoro x^[3] musun?

Yanıt olarak birkaç kez göz kırıyor ve sıcak bir kahkaha patlatarak başını geriye atıp boynunu açıyor. Beklenmedik gürültüden rahatsız olan birkaç kuş daldan uçuyor.

— Skomorokhki'nin güçlü bir vücuda ihtiyacı var mı? - Gülüyor ve soruyor.

— Eminim dans etmek, sıradan insanları eğlendirmek kolay değildir ve bazen prensin kanunsuzlarından kaçmak zorunda kalırsınız.

Yırtıcı bir şekilde gülümsemeye devam ediyor, sözlerime alaycı bir şekilde başını sallıyor ama sessiz kalıyor, tekrar denememi bekliyor.

— Sen Kmet'sin ^[4]," diye kendimden çok emin bir şekilde karar verdim. Yüzündeki ukala ifadeden anlaşılıyordu. *Yanılmışım.*

İki kere.

O kmet değil ve başka bir eşanlamalı seğmeliydim.

— Kmet? İyi bir izlenim bıraktığımı sanmıyorum.

— Bir atın var," diyerek hatamı düzeltmeye çalıştım. - Bakımlı ve belli ki hızlı bir at. Prenslerin ve onların kanunsuzlarının bindiği türden.

— Ve Mara," diye ekliyor muhatap.

— Ve Mara." Aynı fikirdeyim.

Nadiren de olsa prensler bize adak olarak at verirler. Bu tür hediyeler hayatı çok daha kolaylaştırır, doğru yerlere daha hızlı ulaşmamızı saçlar.

— Ben bir kemik kesiciyim," dediğinde Iry aniden karmaşık olmayan sözel oyunu durdurur.

şaşkınlığımı gizlemem zor, bunu tahmin bile edemezdim. Bu mesleği duymuştum ama bir kemik oymacısını şahsen hiç görmemiştim. Özenli ve zarif bir alışma. Kemik oymacıları nadir bulunan bir beceriye, sabra ve özel bir yeteneğe sahip olmalı. şifacılar için iğneler, farklı mülkler için her türden muskalar ve soylular için mücevherler oyan onlardır. Genellikle usta avcılar oldukları ve yakalanan hayvanların kemikleri ile çalıştıkları için meslekleri ölümle yakından bağlantılıdır. Bazı kemik oymacılarından hem korkulur hem de saygı duyulur, çünkü onların eserlerinin en güçlü tılsımlar olduğunu bilirler. Bazıları yeteneklerinin tanrıların bir armağanı olduğuna inanır. Prensler ve savaşçılar onlardan sadece eşleri ve çocukları için kolyeler değil, bazen tüm hançer sapları, şifacılar - kemik bıçaklar ve iğneler sipariş ederler ve sıradan insanlar en küçük heykelle bile mutlu olurlar.

Kemik kesiciler genellikle göebedir; herhangi bir kasaba veya köyde herkes böyle bir kişiye, ödeme olarak bir muska almak için bile olsa, memnuniyetle kalacak yer ve yiyecek sağlayacaktır.

Başka bir soru soramadan, midemden gelen gurultuyla sözüm kesildi. Gökyüzüne baktım ve kahvaltıyı kaırılı ne kadar olduğunu hesapladım.

— Eğer izin verirsen, seni eve götüreceğim. - Irae ayağa kalkıyor ve benim onayımı beklemeden ateşi söndürüyor. Ama bu yardımı reddetmeyeceğim.

Hâlâ üşüyorum ve ormanda yürümek istemiyorum. Kemikçi eşyalarımı heybelere dolduruyor. Islak giysilerimi katlamam için bana bir çuval veriyor. Silahlarına gizlice bakıyorum. Bir düz kılıç, birkaç uzun hançer, bir balta, bir yay ve bir ok sadağı. Bu kadar çok silahı olması anlaşılabilir. Sık sık avlanıyor.

Irae atına biniyor, eyerin kamburuna yaklaşıyor ve açık avucunu bana uzatarak önde oturmamı teklif ediyor. Hemen değil ama kabul ediyorum ve pelerinini omuzlarıma atarken sıcak göğsüne daha sıkı sarılıyorum. Her şeye rağmen hastalanmak istemiyorum: cildim hâlâ tüylerim diken diken, Irae ise sıcak ve sağlıklı. Nereye gideceğimizi sormuyor; biliyor ve atı güneye doğru sürüyor.

Kemik kesici sessiz ve ben de onu örnek alıyorum ama içimde garip bir hayal kırıklığı hissediyorum. Tüm işnelemelerine ve sataşmalarına rağmen onunla konuşmanın ilginç olduğunu fark ediyorum ve mesleği hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum. Nerelerde bulunmuş? Hangi hikâyeleri dinlemişti? Kimlerin prens evlerinde uyumuştur?

Ama şimdi bunu yapmanın akıllıca olduğundan daha da şüpheliyim. Ona Ashore Prensi hakkında soru sormamalıyım. Eğer babamın evine gittiyse, muhtemelen hakkımda en tatsız hikâyelerden bazılarını duymuştur ve biri Mari'nin müstakbel kız kardeşime nasıl geldiğini ağzından kaçırmış olabilir. Irai'nin sığ biri olduğu açık; ona tek bir ipucu bile vermek istemiyorum.

Kalp atışları sırtımda yankılanıyordu ve atın ölçülü adımları beni rahatlatıyordu. Isındım ve uykuya daldım. Genelde bu kadar güvenen biri değilimdir ama geçmişin kâbusları bana dinlenme fırsatı vermemişti ve şimdi başka bir adamın bedeninin sıcaklığı şaşırtıcı derecede rahatlatıcıydı.

— İşte geldik.

Kulağıma gelen fısıltı irkilme neden oluyor ve beni pamuk yünü yarı uykumdan uyandırıyor.

Bir yabancıнын kolu belime dolandı ve attan düşmemi engelledi.

— İşte buradayız Mara," diye tekrarlıyor Iray ve ben başımı kaldırıp gözlerimi tapınağın gri duvarlarına odaklıyorum.

Genç adam düşünceli bir şekilde kapıdan saygılı bir mesafede durdu. Kapıların açıldığını ve birkaç tapınak görevlisinin dışarı baktığını fark ettim, misafirin girip girmeyeceğinden emin değildiler. Jasna onları itti ve beni görünce hemen bize doğru geldi.

Atın sırtından kayarak iniyorum ve beni gezdirdiği için Irae'ye teşekkür ediyorum.

Islak kıyafetlerimin olduğu çantayı bana uzattı.

— Beklersen üstünü değiştirip eşyalarını geri veririm," diyorum, başkasının kıyafetini giydiğimi hatırlayarak.

— Zahmet etme, Mara, onlar yeni değil. Sende kalabilirler.

Katılmıyorum, kıyafetler düzgün görünüyor. Kemik kesici sözlerine itiraz etmeme fırsat vermeden araya giriyor ve yakaladığı başka bir çantayı bana uzatıyor.

— İki tane al. Beni boğulmaktan kurtardığın için bir teşekkür olarak. - Alaycı havası geri dönüyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

Üç balık olduğunu hatırlıyorum, sazan olsalar da en büyükleri değil. Ayrıca, işi için kılçıklara ihtiyacı olacak ve bizim de yeterince yemeğimiz var.

— Sende kalsın, ben balık sevmem.

Kaşları şaşkınlıkla kalkıyor, ama yakaladığı şeyi yerine koyuyor.

— O zaman bunu tanrıçaya adak olarak kabul et. - Irae eğiliyor ve küçük kâseyi burnumun dibine itiyor. İçinde ne olduğunu göremeden bilinçsizce kabul ediyorum. - Henüz çoğu meyvenin mevsimi değil ve ben sadece birkaç çilek buldum. Reddetme," diye ısrar ediyor ağzımı açtığımda, "bu Morana'nın tapınağı. Şanslı bir şekilde yeniden doğmam için dua et ve ölümün bana karşı nazik olacağına inanmak istiyorum.

Bunlar yaygın ritüel sözcükleridir, birçok insan bize yemek verirken bunu söyler, ancak insanların yiyecekleri konusunda açık sözlü olmalarından hiç hoşlanmam.

hayatta ve iyiiken ölümlerine. Genelde sessizce dinlerim ama şimdi kendimi düzeltmeden edemiyorum:

— Sadece senin zamanın geldiğinde.

— Tabii ki. Sadece doğru zaman geldiğinde." Doğruldu, atını döndürdü ve kuzeye doğru sürerek Jasna bize ulaşmadan ormanın içinde kayboldu.

— Vay canına, çilekler! - Kız kardeşim çok seviniyor, ben de hemen demeti ona veriyorum. - Inga ve Mira çok sevinecek, yaz mevsimini ve yeni hasadı sabırsızlıkla bekliyorlar.

Nedense, Irae geri dönüp bana bir şey unuttuğumu söyleyecekmiş gibi ormanın çalılıklarına bakmaya devam ediyorum. Ama saniyeler geçiyor, Jasnah aptalca davranışımı fark ediyor ve ben de saçma düşüncemden vazgeçiyorum. Kız kardeşim gürültüyle burnundan hava çekiyor.

— Saçların nehir gibi kokuyor, kardeşim. Banyo için garip bir zaman. - Üzerimdeki tuhaf gömleğe dokunurken yüzünde sinsî bir ifade belirliyor. - Yoksa arkadaşınla mı yüzüyordun? Bana biriyle görüştüğünü bile söylemedin.

— Çıkmak değil! - Gerginleşiyorum, yanaklarımın ısındığını hissediyorum, tapınakta bir erkek kıyafetiyle yürümeyi gerçekten düşünmemiştim.

— Bir kaçamak mı? Ve-ela," dedi arkadaşı tatlı bir sesle, "O kötü zamandan sonra gündelik ilişkilere tamamen karşı olduğunu sanıyordum.

Kız kardeşim ağzına birkaç çilek atıyor, bakışlarını benden ayırmıyor, kulaklarımı bile yakıyor. İlk seferim gerçekten iyi değildi, ziyafette çok fazla şerbetçiotu içmiştim ve genç kanunsuz çok yakışıklı ve nazikti. Konuşmaların tatlılığına asla yenik düşmezdim ama alkol beni dikkatsiz ve fazla neşeli yapmıştı. Yasna ve Mira'ya gerçeği söyledim. Kız kardeşler beni rahatlatıldılar ve sonra gülerek kendimi suçlamakla ve en azından alabileceğim sevgiyi reddetmekle hata ettiğimi söylediler. Bir prenses olarak hayatım Mara olur olmaz sona erdi ve geçmişteki yetiştirilme tarzıma tutunmanın bir anlamı yok. Benim için evlilik ya da çocuk yok,

ya da aile. Dolayısıyla kendinizi en azından geçici bir süre için sevgiden mahrum bırakmanızın hiçbir anlamı yoktur.

— Hiçbir şey yoktu. Nehre düştüm, o da bana giysilerini verdi." Yasna'ya çok fazla şey anlatmamam gerektiğini, yoksa çok fazla şey uyduracağını bildiğimden azar azar konuştum.

— "O" kim? - Kız kardeşim kavanozdaki çileklere bakmakla meşgulken sordu.

— İray.

— Bana kıyafetlerini verdi, bana adını verdi. Bu sırayla mı? Yoksa önce kendini mi tanıttı?

— O bir kemik kesici.

Şimdi Jasnah'nın yüzü şaşkınlıkla gerildi, tıpkı benim daha önce yaptığım gibi. Onu hazırlıksız yakaladığıma sevinerek mırıldandım.

— Büyüleyici! Nerede yaşadığını öğrendin mi? - Jasna, gözlerini benden ayırmadan, düşüncesiz bir hareketle ağzına daha fazla çilek tıktırıyor.

— Hayır, onlar göçebe. - Sorudan sonra kendi cehaletimden dolayı biraz hayal kırıklığına uğradım. En azından nerede kaldığını sormalıydım; yeni kemik iğneleri işimize yarayabilirdi.

— Çok kötü, ama o zaman daha fazla adak için tanrıçaya dua edeceğim.

Bastırılmış bir kıkırdama çıkardım, Jasna'nın kemik kesiciyi daha yakından tanımak istemediği açıktı. Onun tipi olduğuna eminim. Kapıdaki tapınak görevlilerinden oluşan kalabalık büyüyor, yüksek sesle fısıldaşıyor ve bize doğru meraklı bakışlar fırlatıyor. Rahibe, erkeklerin giysilerini gizlemek için kırmızı pelerinini omuzlarıma atıyor. Kurumuş saçlarımı kokluyorum ve balık kokusundan burnumu kırıltıyorum.

Önce elimizi yüzümüzü yıkamalıyız.

4

— Gölge ve Moran'ın hikayelerini duydunuz mu Prenses?

Valad sıcak ocağın önündeki pahalı derilerin üzerine oturdu. Şenlik devam ediyor ve biz üç çocuğun birlikte oynamak ve birbirimizi daha iyi tanımak için mutfağa çekilmemize izin veriliyor. Kardeşim ve ben korkunç hikayeleri severiz ve eminim o da dünyadaki tüm masalları biliyordur.

Alia önce parmaklarını deniz incilerinden oluşan uzun boncukların üzerinde gezdiriyor, sonra da ağabeyimin karşısına oturuyor. Ben üçüncü sırada, Valad'a daha yakın oturuyorum, o da bir an gülümseyerek bana dönüyor ve Olga'nın bize verdiği turtta sepetini ortaya yerleştiriyor. Dadı bugünün bizim de tatilimiz olduğuna karar vermişti, bu da her zamankinden daha geç yatabileceğimiz ve ne istersek yiyebileceğimiz anlamına geliyordu.

— Güneyde anlatılanlar mı? Onları duymuştum," diye itiraf etti Aliyah, Valad başıyla onayladıktan sonra.

— İki efsaneden hangisine inanıyorsunuz? Açgözlü ruhlar tanrıçayı rahatsız ettiğinde Gölge'nin yükseldiğine mi, yoksa Morana'nın Gölge'nin yalnızlığını gidermesi için ayaklarının dibindeki karanlığı bizzat kestiğine mi? - Valad sıkça sorduğu soruyu sordu.

Hikayeleri duyar duymaz, hangisinin doğru olduğu konusunda hala tartışıyoruz. Kardeşim Morana'nın Gölge'yi kendisinin kestiğine inanıyor, ben ise Gölge'nin tanrıçayı korumak için kendi başına ayağa kalktığına inanıyorum.

Aliyah ağzındaki turtayı yutamadan dondu kaldı, soru karşısında hazırlıksız yakalanmıştı. Valad'ın sorduğu yetişkinlerin bile hangisinin gerçeğe daha yakın olduğunu merak ederek tereddüt etmesi şaşırtıcı değildi. Kardeşi hoşuna gitmeyen bir cevap duyduğunda tartışmaya başlıyor, boyarlar ve babasının arkadaşları bile Valad'ın inadına dayanamayıp sonunda cevap vermeyi reddediyorlardı, yeter ki prens onları rahat bıraksın.

— Sanırım tanrıçanın kendisi ayaklarının dibindeki alaca karanlığı kesti," diye yanıtıyor prenses şaşkın bir sesle.

— Ben de öyle düşünüyorum! - Valad heyecanlanıyor.

— Hayır! Hayır! - Farkında olmadan sesimi yükselterek dikkatlerini çekiyorum. - Gölgenin kendisi tanrıçayı korumak için yükseldi!

Alia'ya hoşnutsuzlukla bakıyorum, kendimi dakikalar öncesinden daha da gereksiz hissediyorum.

— Kız kardeşim bundan emin," diye fısıldıyor Valad Aliyah'a yüksek sesle, benimle alay ediyor, kasten kızgın ve hiç şaşırmıyor, aksine omzuna yumruğumu indirdiğimde gülüyor.

Çok fazla gücüm yok, bu yüzden bundan daha fazlasını yapamayacağımı bildiği için burnunu bile kırıştırmıyor.

— Saçmalama, Vela. Gölge Morana'nın koruyucusuysa, Moroklar da Mar'ın koruyucusu olmalı. Ama herkes Morokların canavar olduğunu biliyor.

— Hayır! Hayır!

— Yani Moroklar canavar değil mi? - Valad'ın yeşil gözleri şakacı bir şekilde yuvarlaklaştı.

— Canavarlar! - Bunu söylediğimde benim de kafam karışıyor. - Ama hayır... Onlar değil... Gölge tehlikedeki tanrıçayı korudu, değil mi? Ve Moroklar, onlar--

Valad reçelli tartı meydan okurcasına çiğniyor, çabalarımı izliyor. Ama ne demek istediğimi anlatacak bir kelime bulamıyorum. Onun haksız olduğunu kanıtlamak için. Kardeşim başkalarıyla olan tartışmalarımda bana sık sık yardımcı olur ama burada rakibim olduğu için bana kendi başarısızlığımı hissettiriyor.

— Hayır!" diye tekrar bağırdım, elimde sadece bu argüman vardı.

Aliyah şaşkınlıkla benden Valad'a baktı.

— Moroklar canavar. Babam onların karanlık ayinleri için erkek çocukları çaldıklarını söylüyor," dedi prenses.

Prensesin arkadaşım olmadığına karar vererek yüksek sesle burnumu çekiyorum. Ondan hoşlanmıyorum ve varlığı bile beni rahatsız ediyor. Turta sepetini kendime doğru itip ondan uzaklaştırıyorum. İlk başta Alia'nın gözleri benim küstahlığım karşısında büyüyor ama ,

Alçakgönüllü gibi görünmesine rağmen prenses o kadar basit değildir. Sepetin diğer kenarından tutarak onu üzerine çekiyor. Alia da inatçıdır.

Ağabeyim yine kıkırdıyor ve boynuma daha çok tutmaya benzeyen bir sarılma ile sıkıyor. Karşı koyuyorum ama o benden büyük ve güçlü. Yıllardır ok atıyor ve bir süredir de kılıçla pratik yapıyor.

— Vela alıngandır, özellikle de onunla aynı fikirde değilsen," diye açıkladı ağabeyim davranışlarımı. Yorulana kadar çırpınacağımı, sonra da gevşeyip itaatkâr bir şekilde oturacağımı biliyor.

— Ozema ve Sumerla hakkında ne duydunuz?

Valad ve ben bir an donup kalıyoruz, misafire bakıyoruz. Kardeşimin dikkatinin dağılmasından faydalanarak dışarı çıkıyorum ama taranmış saçlarım birbirine karışıyor ve başımdaki takı düşüyor. Şenliklerin cazibesine kapılan kötü ruhlar bedenime girmeden önce aceleyle süsü alıp tekrar başıma takıyorum.

— Yeraltı Dünyası'nın tanrıları. Sıradağlardan uzakta olduğumuz için onlar hakkında pek bir şey bilmiyoruz," dedi Valad, ilgilenerek. - Anlat bana.

— Özem ve Sümerla dünyanın bağırsaklarını korurlar, altın, gümüş ve bakır yataklarını korurlar ve dünyadaki tüm insanlara yetecek kadar çok mücevherleri vardır. Özem ve Sümerla'nın giysileri saf altından yapılmıştır, ancak mücevherlerin ışıltısından mutlu değillerdir, çünkü düşünceleri zenginlikleri için duydukları korkuyla zehirlenmiştir. İnsanların her zaman onlardan çalmaya çalıştığından emindirler.

Kardeşim ve ben yeni hikâyeyle ilgilenerek öne doğru eğildik. Aliyah da bize doğru eğiliyor ve sesini komplocu bir fısıltıya indiriyor. Sarı saçlarının parlaklığı, boynuna çoktan asmış olduğu altın küpelerin ve yeni lunette'nin ışıltısıyla neredeyse eşleşiyor. Benimkini hâlâ cebimde tutuyorum, benden başka kimsenin bakmasını istemiyorum.

— İnsanları sevmezler ve sadece ölümler ve itaatkârlar onları memnun eder," diye devam ediyor prenses. - Bir gün insan hayatının altınla parıldayan iplerini gördüler ve onları kendileri için istediler. Ancak

Onları insan bedenlerinden kaç kez koparmaya çalıştılsa da hiçbir işe yaramadı. İnsanlar öldü ve yaşam iplikleri anında soldu, değerli parlaklıklarını kaybetti.

Ağzımın şaşkınlıkla açıldığını fark etmiyorum. Tanrıların bir koleksiyon uğruna insan bedenlerinden bir şeyler kopardığı düşüncesiyle istemsizce ürperiyorum. Ellerimi inceliyorum, gerçekten de bedenlerimizde bir yerlerde olduklarını bilerek, deride bir parıltı arıyorum, ama hiçbir şey görmüyorum.

— Ve böylece cesetler krallıklarının derinliklerinde, hazinenin hemen yanında yığıldı.

— Bütün bunları nereden biliyorsun? Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?
- Kardeşim soruyor.

— Onlar hakkında daha çok şey biliyoruz çünkü dağların yakınında yaşıyoruz. Maden çıkarırken işçilerimiz bazen enkaz altında kalarak ölüyor ve bunun insanlardan nefret eden Ozem ve Sumerla'nın işi olduğunu biliyoruz. Ayrıca sırtı geçemeyeceğinizi söylüyorlar ama bu doğru değil.

— Gizli geçidi biliyor musun? - Valad koridora açılan kapılara göz atarak muhafızlarımızdan ya da dadılarımızdan birinin izleyip izlemediğini kontrol ediyor. Aliyah'ın paylaştıklarını duyarlarsa konuşmamızı keseceklerini biliyor.

Prenses ve ben kardeşimin ardından tekrarlıyoruz, dinliyoruz ama sadece uzaktan gelen bir kahkaha patlaması duyuyoruz. Masada yetişkinler şenliklerine devam ediyor.

— Kuzeyde geniş olmayan bir geçit var, tehlikeli ve dar bir nehir tarafından oluşturulmuş," diye devam ediyor konuk. - Nehrin bir kısmı mağaraların içinden akıyor ve hikayelere göre eğer kıyı boyunca yürürseniz sırtın diğer tarafına geçebilirsiniz.

—Sen de orada mıydın? - Valad merak etti.

— Hayır!" Alia anında korktu ve soruyu elinin hızlı bir hareketiyle savuşturdu. - Orada hayatta kalan kimse yok! Eski efsanelere göre, sırtın ötesinde eskiden birkaç beylik varmış. Orada da insanlar yaşarmış ama şimdi sadece orman ve diğer taraftaki kasaba ve köylerin kalıntıları var. Kimse hayatta kalmamış.

— Ölü adamlar." Valad kendinden emin bir şekilde başını salladı, hikâyenin henüz bana anlatmadığı bir kısmının farkında olduğu belliydi.

— Evet," diye katılıyor Alia müstakbel nişanlısına. - Bizi diğer tarafa bağlayan nehir, eski günlerde temizdi. Ölülerin henüz dirilmediği ve ölen insanların yeniden doğmak için doğrudan tanrıçaya gittiği yıllardı. Ama bir gün, sırtın diğer tarafında, nehrin dibi öyle derinden sarsıldı ve çatladı ki Yeraltı Dünyası sallandı. Sahte bir göl ortaya çıktı ve bu göl Özem ve Alacakaranlık'ın topraklarına bir geçit oldu. İlk ölüler böyle sürünerek çıktı ve nehir zehirlenerek Frenk Üzüümü Nehri olarak anılmaya başlandı....

5

— Frenküzümü Nehri'nin ölü kokusu yaydığı doğru mu? - Mar kardeşlerin en küçüğü olan Aika, gözlerinde şaşırtıcı bir masumiyetle soruyor.

On dört yaşında. Büyüleyici, tatlı bir yüz, yumuşak bir ses, sıkı örülmüş siyah saçlar. Kız şimdiden Gölge ve Moroklardan uzak durmakla ilgili hikâyeler de dâhil olmak üzere pek çok hikâye biliyor. Kahverengi gözlerini hedeften Zlata'ya çeviriyor.

Bu kız on sekiz yaşında ve gelecek yıl her Mar'ın yaptığı gibi eğitimini tamamlayacak. Yetişkin bir kız ama boyu alışılmadık derecede kısa. Ben de kısayım ama kız kardeşim benden yarım baş daha kısa ve bir iki yıl içinde Aika, Zlata'yı geçecek. Ama biz onun kısa boyunu bile bir sorun olarak görmüyoruz. Zlata ürkektir, ölülerin ellerinin altına kolayca dalar ve onu yakalamak için zamanları olmaz. Zlata'da sorumluluk duygusunu geliştirmek için, Inga Ika'nın akıl hocası olmasına rağmen, onu en küçüklere bakmakla görevlendirdik. En büyüğümüz olan Ruslana ise Zlata'nın kendi eğitiminden sorumlu. Sadece Zlata'nın Ben, Jasna ve Mira'nın şu anda hiç akıl hocası yok.

Bugün, Jasnaya ve ben gençlerin eğitimini denetlemekle görevlendirildik. Ana binanın arkasındaki eğitim sahasındayız. Özel olarak düzleştirilmiş bir alan, banklar, silah rafları, korkuluklar ve hedefler var.

Hava muhteşem. Bulutsuz mavi bir gökyüzü, yaz güneşi parlak ve biraz sıcak, öğlene yaklaşıyor. Rüzgar bize doğru esiyor ve leylakların kokusunu getiriyor. Bugün çiçeklerin yavaş yavaş açmaya başladığını fark ettim.

— Bilmiyorum, onu hiç görmedim," diye cevap veriyor Zlata, genç olanın duruşunu düzeltiyor ve yayını kendinden emin bir şekilde tutmasını ve konuşurken bile gözlerini hedeften ayırmamasını emrediyor.

En yakındaki bankta oturan Jasnah hançerini bilemeyi bırakıyor ve onların konuşmalarını dinliyor. Ben de kulak kabartıyorum ama elimdeki tahta parçasından başımı kaldırmıyorum. Bu baltanın sapı olacak, sonuncusu çürümüş ve kırılmıştı. Rahibe Inga ahşabı çoktan şekillendirmiş ve zımparalamıştı; benden de tılsımların rünlerini ve sembollerini oymamı istemişti.

— Oraya hiç gidecek miyiz? Currant Nehri'nden diğer dünyaya geçen bir köprü var ve tanrıçamız orada. Onu görecektir miyiz? - Aika devam etti ve Jasna onun çocuksu saflığına sırtıttı, ama ne saklamalı... Muhtemelen her birimiz tanrıçaya giden yolu öğrendiğimizde benzer bir soru sormuşuzdur.

Bu sadece bir hikaye. Mara arasında geçen kayıtlar daha doğrudur. Smorodina Nehri üzerinde Kalinov Mos t^[5] olabilir, ancak bu yaşayanların ve ölülerin dünyasını birbirine bağlamaz. Tanrıça Morana'ya giden yol kişinin kendi ölümünden geçer. Ve kim bu sıcak köprüden geçebilir ki?

— Köprü falan yok, Ayeka. Sadece Yeraltı Dünyası'na giden bir göl var," diye yanıtlıyor Zlata. - Ateş et.

Genç Mara itaat eder. Ok ses çıkararak temiz havayı yarıyor ve saman korkuluğu göğsünden vuruyor. Zlata memnuniyetle başını sallıyor ve atışı tekrarlatır. Aika'ya yayın kirişini çekmeyi ve mümkün olduğunca hızlı nişan almayı öğretir, ona bu korkuluk gibi ölü bir adamın hareketsiz durmayacağını hatırlatır.

— Tanrıçaya bu gölden geçerek ulaşamaz mıyız? - Aika şaşırtıcı bir inatçılıkla ısrar eder.

Jasnaya ve ben birbirimize bakıyoruz, yüzlerimizde hala memnun gülümsemeler var. Diğerlerinin gençlere bir şeyler anlatmaya çalışmasını dinlemek inanılmaz derecede büyüleyici, çünkü henüz bunu yapmak zorunda değiliz.

— Bu gölden sadece Özem ve Sümerla'ya gidebilirsiniz," diye yüksek sesle sözünü kesen Zlata kollarını iki yana açıyor ama Aika onun daha önce verdiği talimatları uygulayarak bunu fark etmiyor. Kız yalnızca

Hedef, dikkatiniz dağılmadığı sürece konuşmaya devam edebileceğinizi fark etmek.

— Bütün bunları başlatan şey gerçekten bu mu? - Aika çok geride değil. - Kötülüğe sebep olanlar onlar mı?

Jasna biraz fazla yüksek sesle homurdanıyor ama hemen yumruğuyla ağzını kapatıyor ve Zlata'nın bakışları altında öksürüyor. Başımı daha da aşağı indiriyorum ve kızın gülümsememi görmemesi için keskin bıçakla sembolleri kesmek için daha çok çalışıyorum.

Aika bu hikayeleri sınıfta zaten dinlemişti. Ancak yine de çok soru soruyor ve bazı hikayeleri birkaç kez dinlemeyi seviyor. İlk başta bunu neden yaptığını anlayamadık, ancak daha sonra bunun sadece bir çocuğun merakı olduğunu fark ettik. Ruslana yakında bunu aşacağını umuyor ama bu arada en çok Inge ve Zlata'nın işi var.

Jasnah başını kaldırıp Zlata'nın yalvaran mavi gözleriyle karşılaştığında kıkırdamayı anında kesiyor. Şimdi gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Jasnah acıyan bakışlara dayanamıyor, yardıma gideceğinden emin. Başımı sallayıp odun talaşlarını üfleyerek uzaklaştırıyorum.

— Aika, buraya gel, yanıma otur." Jasna ağır bir iç çekişle teslim olur, her zamanki gibi hızlıdır.

Küçük olan yayı bırakır ve bankta kız kardeşinin yanına oturarak ona uyar.

— Ben size hikayeyi anlatacağım, siz de Vela ve Zlata'nın hareketlerini izleyin, dikkatiniz dağılmasın.

Adımı duyunca isteksizce Jasna'ya bakıyorum, o da küstah bir gülümsemeye karşılık veriyor ve başıyla eğitim alanını işaret ediyor.

Çok güzelmış. Ve beni içeri soktu.

Bitmemiş kabzayı bir kenara bıraktım, ayağa kalktım ve tahta kılıcı elime aldım. Alıştırma dövüşü beklemiyordum, bu yüzden iç çektim, sundress elbisemin eteğini ayarladım: rahatsız edici olacaktı.

— Bir zamanlar, uzun zaman önce, insanlar sıradağların bu tarafında ve diğer tarafında barış içinde yaşıyorlardı. Batıda topraklar daha verimliydi ve ovalar

Daha fazla mahsul var, bu yüzden çoğu insan bu tarafa yerleşti, ancak dağların ötesinde, sık ormanın ötesinde köyler ve hatta belki kasabalar vardı," diyor Jasna, Zlata ve ben karşılıklı dururken. Benden sadece bir yaş küçük, bu yüzden pes etmeyeceğim ve ona karşı dikkatli olacağım. - İnsanlar sorunsuz yaşıyordu. Gulyabaniler, iblisler, kikimorlar ve hatta denizkızları yoktu. Moroklar ya da Mar bile yoktu.

— Ne demek Mar yoktu? - Aika şaşkınlıkla haykırıyor. Jasna onu öfkeyle susturuyor ve genç kız dikkatini bana ve Zlata'ya veriyor.

Önce kesici bir darbeye saldırıyorum ve Zlata karşılık verir vermez, bana cevap veremeden yoldan çekiliyorum. Botlarım taze, parlak yeşil çimenleri eziyor ve daha güçlü kokmaya başlıyor. Zlata da eteğinin içinde rahatsız, hızlı ve geniş adımlar atamıyor.

— Mara'ya gerek yoktu, çünkü insanların ölümüyle birlikte yaşamın üç ipliğı de her zaman kopardı. Her insan yeniden doğmak için doğrudan tanrıçaya giderdi. Ama Özem ve Sümerla insan hayatının altın ipliklerinin parladığını görünce, onları kendileri için istediler. Yakınlarda yaşayanları krallıklarına sürüklemeye başladılar. Ancak yaşam iplerini çekip çıkarmaya ve hazine koleksiyonlarına katmaya ne kadar çalışsalar da hiçbir şey işe yaramadı. Ancak yeraltının kral ve kraliçesi pes etmedi. Ve yeraltındaki ceset dağları büyümeye devam etti. Ancak Özem ve Sümerla her zaman üç ipliğı de çekip çıkarmadılar, bazen bir ya da ikisini aldılar. Cesette bir tane bile bütün iplik kalsaydı ne olurdu?

—Ölüler dirilebilir," diye cevap veriyor Aika hemen. Zlata ve ben birbirimizin etrafında dönmeye devam ediyoruz, Kasıtlı olarak sığ bir kayaya takılıyorum ve Zlata anında ileri atılarak beni eğik bir tekmeye haklamaya niyetleniyor. Sığ bir kayaya tökezliyorum ve Zlata ileri atılarak bana kesici bir darbe indiriyor. Rakibimin tahta kılıcını kenara çekerek karşılık veriyorum ama kız kardeşim geri adım atmak yerine ihtiyacım olan bıçaklı hamleyi yapıyor,

Tam tersine, öne doğru adım atıyorum. Zlata'nın alıştırma kılıcı gövdemin **y a k ı n ı n d a n** geçiyor ve karnımı kıl payı ıskalıyor. Kız kardeşimin mavi gözleri, yaptığı hatayı fark edip tuzağı anladığında açılıyor. Bileğini tutup sertçe büküyorum ve kılıcı bırakıp acı içinde bükülmesine neden oluyorum.

— Aika, Vela'nın numarası neden bir hortlak üzerinde işe yaramıyor?
- Jasna birden konuyu değiştirdi ve genç olanın dövüşü nasıl takip ettiğini kontrol etti.

— Acı. Zlata acı hisseder ama hortlaklar hissetmez," diye cevaplıyor kız bir an düşündükten sonra.

— Jasna memnun bir ifadeyle başını salladı; ben de yanlışlıkla bileğini yerinden çıkarmamak için Zlata'yı yavaşça bıraktım. - Bir gulyabaninin kolunu kırabilirsiniz ama pek bir işe yaramaz.

Zlata elini sallayarak keskin acının kalan yankısından kurtulur, eğitim kılıcını kaldırır ve tekrar uygun mesafeye geri adım atar.

— Sırtın diğer tarafındaki göl oluştuğunda, suları Ozema ve Sumerla'nın yeraltı dünyasına ulaştı ve yeryüzünün sarsıntısından rahatsız olan ölümler kalkıp dışarı çıktılar," diye hikâyeye geri döndü Jasna. - Bütün bunlar Morana'nın yerde yürümediği, ormanları ve tarlaları karla örtmediği yaz mevsiminde oldu. Ölümler sırtın diğer tarafından çıktıkları için önce en yakın köylere saldırmışlar. Ölümsüzlerle nasıl başa çıkacaklarını bilmeyen insanlar hızla kaybediyorlardı. Ölüyorlardı ve çürüyen cesetler toprağı ve nehirleri büyük miktarlarda zehirliyordu. Ölüm, bir veba gibi her yöne yayılmaya başladı. Giderek daha fazla ölü insan ortaya çıkmaya başladı. Ölümüne bağlı olarak, farklı türde kirlilikler ortaya çıktı. Sudaki ölümler boğuldu ya da denizkızına dönüştü. Toplu mezardan çıkan cesetler iblis olarak geri döndü. Gömülmemiş kemiklerinin başında ağlayan ruhlar hayalet oldu...

Zlata'nın kaybettiği için kavgaya daha fazla enerji ve sinir kattığı gerçeğine gülümsüyorum. Geri çekilmek zorundayım,

amansız saldırıları savuşturuyordu. Tahtanın tahtaya çarpması Jasna'nın birkaç cümlesini kaçırmama neden oldu.

— Smorodina Nehri boyunca doğu topraklarından gelen zehir batı topraklarına ulaştı. Sonbaharın sonunda o tarafta hayatta kalan kimse kalmadı ve ardından sıcak kan kokusunu alan ölümler batıya doğru hareket etti. Morana ölümlülerin kaçmasına yardım etti. Tanrıça ilk ayazla birlikte geldi ve olanlar karşısında dehşete düştü. Ona gelmesi gereken ruhlar yeryüzünde dolaşmaya devam ediyor, ölümü çoğaltıyor ve diğer insanların hayatlarını zamanlarından önce kesiyorlardı. Özem ve Sümerla sevindi, çünkü sadece ölümler onları memnun ediyordu. Morana yokluğunda yapılanları görünce öfkeleni, suçluları cezalandırdı ve kendisine benzeyen yedi kızı işaretledi.

— Neden bir tanrıça gibi görünmek zorundayız? - Aika araya giriyor.

— Çünkü Özem ve Alacakaranlık Morana'dan korkuyor ve bizi ondan ayıramıyorlar," diye yüksek sesle cevap verdim ve Zlata'nın kılıcının altından çıkıp dudaklarımı yırtıcı bir gülümsemeye gerdim. - İşte bu yüzden Mar korkuyor - Morana mı yoksa işaretlenmiş bir ölümlü mü olduklarından emin değiller.

Neyse ki cümlemi bitirmeyi başardım ve sertçe çömeldim. Zlata'nın kılıcı başımın üzerinden kayıyor ama kız kardeşim beni hazırlıksız yakalıyor. Bacaklarıma tekme atıyor ve bir anda yüzüstü çimlerin üzerine düşüyorum.

— Vela haklı, ama kardeşin Ayeka'nın yaptığı hataları yapma. Her zaman rakibinin ayaklarına dikkat et. - Jasnah, Zlata'nın silahını boğazıma dayamasını engelleyerek yana yuvarlanmamı izlerken neredeyse gülecek. - Tanrıça Mar, tarafımızı kötülükten temizlemesine, hâlâ hayatta olan ölümlüleri kurtarmasına ve yeryüzünde hiç dolaşmaması gerekenleri huzura kavuşturmasına yardım etmemiz için bizi işaretledi. Morana ayrıca dağın bir kısmını çökertti ve geçidi kapatarak zaten ölü olan doğu yakasını batı yakasından ayırdı. Bizim tarafımızda daha az ölü var ama hastalık toprağın içine işlemiş durumda, yani artık onlar da hayatımızın bir parçası. Mara olarak yapabileceğimiz tek şey, yaşayanlara saldıracak zaman bulamamaları için ölümsüzlerin sayısını yeterince azaltmak.

Kirli elbisenin bedelini kız kardeşime ödetmeye karar verdim ve rakibimin ayaklarını kasten yerden kestim. Zlata mutsuz bir şekilde burnunu çekiyor ve elbisesinin üzerindeki yeşil çim lekelerine bakıyordu.

— Özem ve Sümerla artık tehlikeli değil mi? - Ani rüzgâr yüzünden Aika'nın sorusunu zar zor duyabiliyorum.

— Şimdi olmaz," diye güvence verdi Jasna. - Yeraltındaki evlerini terk etmiyorlar. Önceleri kral ve kraliçe sadece kışın uyur, insanların donmuş topraktan hazinelerine ulaşamayacağından emin olurlardı. Ancak Morana'nın gazabından sonra, onunla tekrar karşılaşma korkusuyla yeryüzüne hiç çıkmıyorlar.

— Moroklar da canavardır. Neden başka şeyleri avlarken onlarla karşılaştığımızda kaçmak zorundayız?

Aika'nın sorusu Jasna'nın kafasını karıştırıyor, kız kardeşi bir süre sessiz kalıyor ve ben Zlata ile başka bir kavgaya girmeyi başarıyorum. Kavga uzun ve sıkıcı. Ağır nefes alıyorum, siyah saç telleri terli boynuma yapışıyor. Eğitimimi tamamlamaya karar veriyorum, birkaç beklenmedik hamleyle saldırıyorum, kılıcı rakibimin elinden alıp silahın keskin ucunu boğazına d a y a y a n a kadar tüm gücümü darbelerime veriyorum.

Zlata da benim gibi derin bir nefes alıyor, yenilgiyi fark ederek bir an donup kalıyor ve sonra homurdanarak tahta kılıcımı parmaklarıyla boğazından uzaklaştırıyor.

— Moroklar en tehlikeli yırtıcılar gibidir," diye açıkladı Jasna, buruşuk görünümüne ve kıyafetlerindeki kire alaycı bir şekilde bakarak. - Onlar canavar ama yine de kendi türlerini öldürüyorlar. Bu tarafta, Gölge'nin hizmetkârları bizim için yararlıdır, çünkü kendi işimizi yaparlar, ancak diğer tarafta, büyüklerimizin talimatlarını dinleriz. Morokların maskelerinin altında ne olduğunu tam olarak bilmiyoruz ama önceki tüm Mara'lar bizi tek bir konuda uyarıyor: Bir Morok gördüğümüzde kaçmalıyız. Ve biz de öyle yapıyoruz.

— Hiç gördün mü?

— Evet," diye cevap verdi Jasna ve Zlata'nın bakışları üzerime düştü ama yüzüm sakinliğini korudu. Çenemi biraz daha sıktım.

—Ve onun...

— Biz kaçtık Aika," diyerek yeni soruyu sert bir şekilde kesiyor Jasna. - Büyüklerimizin bize yapmamızı söylediği şeyi yaptık. Ve bu dersi hatırlıyorsun.

Junior ruh halimizdeki değişikliği fark etti. Sohbetin tüm hafifliği buharlaşıyor, yerini gerginlik alıyor. Ayeka konuyu kapatma zamanının geldiğini düşünüyor. Nefesinin altında bir özür mırıldanıyor ve Morok'la karşılaşırsa onu anladığını ve kaçacağını söylüyor. Jasnah kızı mutfağa yardıma gönderiyor, ben de tahta sapı ve bıçağı tekrar elime alıyorum. Ellerim ne kadar meşgul olursa, hiçbir şey düşünmemek o kadar kolay oluyor.

6

Serat Prensi, kızıyla birlikte bir haftalığına bizde misafir olarak kalıyor. Eskiden boş zamanlarında benimle oynayan kardeşim, Alia'yı eğlendirerek ortadan kaybolmaya başlıyor. Başlarda beni de oyunlara götürüyorlar, ama sonra giderek daha sık beklemeyi unutuyorlar, hatta beni planlarından haberdar bile etmiyorlar.

Hayal kırıklığım ve günlük kızgınlığımın ortasında, dadılar bana gelecekteki evliliklerinin önemini hatırlatmaya devam ediyor. Valad doğduğunda, Magi'nin Alia ile evliliğinin önemini önceden haber verdiğini söylüyorlar. Her şeyi değiştirecekler, sonunda iki kuzey prensliğini güney komşularına direnebilecek güçlü bir krallıkta birleştirecekler. Ve kardeşimin çocukları tacı miras alarak ailemizi yüceltecek.

Her şeyi biliyorum. Annemden defalarca duydum ve babamın gözlerindeki gururu izledim. Ama tüm bunlar benim için sadece kelimelerden ibaret, ama içimde garip bir ağırlık hissediyorum.

Valad ve ben her zaman birlikteydik - bebek bakıcıları benimle kardeşimden daha az zaman geçirirdi. Ve bana herkesten daha iyi bakardı. Tartışmalarımız ve çocukça kavgalarımız bile eğlenceliydi. Başka arkadaşım yok, onlara hiç ihtiyacım olmadı ve bu günlere kadar kendimi hiç yalnız hissetmedim.

Bu yüzden, belli etmesem de, annem bana Prenses Alia ve babasının beklenenden daha erken ayrılacağını söylediğinde içten içe seviniyorum. Alçakgönüllülükle başımı sallıyorum ve günlük hayatımın ve kardeşimle oyunlarımın normale döneceğini bilerek içten içe seviniyorum.

Heyecan tepeden tırnağa beni sarıyor ve konuklar ayrılmak üzereyken gizlemeden gülümsüyorum. Bunu neden bir önceki gecenin alacakaranlığında yaptıkları umurumda değil.

Genellikle sabah yola çıkılırdı, böylece güneş yolda parlardı. Anneme neden sadece prens, prenses ve birkaç kanunsuzun yolculuğa çıktığını sormuyorum. Onlarla birlikte gelen misafirlerin yarısının neden bizim malikanede kaldığını da sormuyorum. Ve Valad'ı, misafirlerimizin neden basit kıyafetler giydiği sorusuyla bile rahatsız etmiyorum, sanki karşımızda bir prens değil de kızıyla birlikte küçük bir toprak sahibi varmış gibi.

Babamla Prens Radovid arasındaki konuşmayı dinleyemeyecek kadar onların gidişine seviniyorum. Acele vedalaşmayı düşünmüyorum. Genelde onları tüm saray uğurlar ama burada sadece ailemiz ve birkaç muhafız var.

Ertesi gün boyunca kardeşimle avluda oynayarak eğleniyorum. Güneş, dadıların brokar kaftanlarımı daha hafif kıyafetlerle değiştirmeme izin verecek kadar sıcak. Çiçekler açıyor ve kuşlar bütün gün cıvı cıvı ötüyor. Ve aynı memnun gülümsemeyle, Alia'nın varlığının verdiği huzursuzluğun üzerimden gittiğini hissederek yatağa gidiyorum. Valad'ın ona da bir lunette verdiğini hatırlamıyorum bile, ama daha güzel bir tane, gerçek altın ve deniz incilerinden yapılmış.

Çığlıklar ve gümbürtülerle uyanıyorum, sanki evimiz yıkılıyormuş gibi. Çöken ahşap kirişlerin gürültüsü ateşin çıtırtısına karışıyor. Çığlıklara küfürler ve inlemeler eşlik ediyor. Havadaki yanık kokusunu duyarak birine seslenmek istiyorum ama korku boğazımı sıkıyor. Titriyorum ve yataktan kayıyorum.

Valad ve ben birkaç yıldır ayırız ve ilk kez yatak odam her şeyi tüketen bir dehşete dönüştü. Kıyafetlerimi karıştırıyorum, kaftanımı geceliğimin üzerine geçiriyorum, bahar olmasına rağmen akşamları havanın hala soğuk olduğunu biliyorum.

Ahşap zemin, sanki herkes uzun süredir uyanıkmiş gibi ayak sesleriyle titriyor. Kardeşimi ve ailemi bulmak için odadan mümkün olduğunca gizlice çıkmaya çalışırken titriyorum. Duman kokusu koridorda daha da güçlü. Çığlıklar daha yüksek ve sırtımı duvara yaslayıp yavaşça Valad'ın yatak odasına doğru yürüyorum. Bacaklarım güçlkle hareket ediyor, ama zemin kattaki çığlıklar biraz durur durmaz.

ve koridordan aşığı koştum. Tanıdık odaya yuvarlanırken bir şeye takıldım ve yere düşerek çenemi sertçe çarptım.

Sıyrıklardan ve hafif kanamadan kaynaklanan acı verici kaşıntıyı görmezden gelip, yağmalanmış yatak odasına korkuyla bakıyorum. Sandıklar parçalanmış, sandalye kırılmış, yorgan atılmış ve yatak boş. Pencereden sokağa vuran turuncu ışık duvarlarda ve tavanda dans ediyordu.

— Va-ala-ad," diye titrek bir sesle seslendim, kardeşimin yatağın altında mı yoksa gardırobun içinde mi saklandığını merak ediyordum.

Eğilip masanın altındaki karanlığa bakıyorum. Dışarıdaki ateş yüzünden oda bir hata yapmamı sağlayacak kadar aydınlık. Kardeşim burada değil.

Dikkatimi yerdeki, atılmış bir battaniyenin yarıya kadar örttüğü bir parıltı çekiyor. Onu almak için uzandım ama parmaklarım yapışkan bir şeye battı. Beni neyin korkuttuğunu anlamadan önce boğazımdan bir çığlık kaçıyor. Elimi çekiyorum ve kırmızı lekelerle bakarak çığlık atmaya devam ediyorum. Kan avucuma yayılıyor, kıyafetlerime damlıyor. Sıyrılmaya ve yapışkan hissinden kurtulmaya çalışarak elimi çılgınca sallıyorum.

— Prenses!

Olga'nın tanıdık sesini duyduğumda konuşmayı kesiyorum, Dadı'ya dönüyorum ve anında hıçkırmaya başlıyorum.

— Kaçmalıyız, Vela! - Her zamanki şalını takmıyordu, genellikle düzgün bir örgü şeklinde örülmüş ve başının etrafına dizilmiş açık sarı saçları dağınıktı. Yüzü kir ve siyah lekelerle kaplıydı.

Kolumdan tutup ayağa kaldırıyor ve beni dışarı çekiyor. Olga sadece sakın görünüyor, parmakları bileğimi acıyla kavriyor. Dışarı çıkmadan önce gergin bir şekilde dinliyor ve kendi ayaklarının altındaki döşeme tahtalarının gıcirtısını duyunca gergin bir şekilde seğiriyor.

— Va-a-alad," diye inledim hıçkırıklarımın arasında, sorunun tamamını soramıyordum.

— Artık prens yok, Vela," dedi Dadı sempatik ama açık bir şekilde. - Prensi ve anneni bulmalıyız.

Cevabının ne anlama geldiğini anlamıyorum. Benim bir kardeşim var, nasıl olmaz?

Soru soracak ya da ayaklarımı yere basıp direnecek zamanım yok. Bunu nasıl söyleyebilir?! Benim bir kardeşim var!

Duman zemin kattan geliyor, sürünerek yukarı çıkıyor, tavana çarpıyor ve koridora yayılıyor. Öksürüyorum ve Olga beni neredeyse onunla birlikte merdivenlerden aşağı sürüklüyor. Ona ayak uydurmak için ayaklarımı zorlukla kaydırmayı başarıyorum ama yine de son basamakta tökezliyorum ve sonra Olga beni kollarının arasına alıyor. Yukarı çıktıkça istemsizce daha fazla duman soluyorum, yine öksürüyorum, gözlerim sulanıyor ve neredeyse hiçbir şey göremiyorum. Zemin kat çok daha sıcak ve şimdi yangın korkusuyla ağlıyorum.

Olga geniş yemek odasından, samanlıktan geçip doğruca ana çıkışa koşuyor. Kapıyı iterek açıyor. Dışarıda bağırış çağırış ve küfür sesleri, ateş çıtırtıları, kavga sesleri ve at kişnemeleri arasında boğuluyoruz. Kakofoni sağır edici ve adamların bağırdığı emirlerin tek kelimesini bile anlayamıyorum. Serin gece havası önce rahatlatıyor ama sonra vücudum tüylerim diken diken oluyor. Ateş her taraftan yanıyor gibi görünüyor. Hamamlarımız, cephaneliklerimiz ve hatta ahırlarımız bile yanıyor. Birisi hayvanları dışarı salmış ve korkudan çılgına dönen atlar avluda koşuşturuyor, alevlerden ve eli çelikli adamlardan kaçmaya çalışıyorlar. Biri Olga'yı itiyor ve merdivenlerden aşağı inmek yerine yuvarlanıyoruz. Dadı beni kollarından bırakıyor ve bir iniltiyle toprağın içine düşüyorum. Güzelim bahçe bir harabeye dönmüştü. Toynakların gevşettiği kara toprak, malikânemizin duvarlarından birine tırmanan yangını söndürmek için kullanılan suyla karışmıştı.

Başımı kaldırıyorum ve kolu kopmuş cesetten sürünerek uzaklaşıyorum. Olga'ya dönüp bakıyorum ama o kırık bacağını tutmuş uluyor. Çıkan kemiğin görüntüsü midemi bulandırıyor. Dadının çığlıkları uzun sürmüyor. Bir adam ona kılıç saplıyor.

Boğazım düğümlendi ve sessizliğe gömüldü. Tek kelime edemedim, gözlerimi kapatıp ortaya çıkan tablodan saklanamadım ve gördüklerimi unutamadım.

— Prenses burada! - diye bağıyor aynı adam arkasındaki birine. - Prens in icabına bakıldı ve prenses onunla gidebilir.

— Prenses kim? - diye soruyor diğeri, yerdeki adamın işini bitirirken.

— Ashora'nınki, siyah örgülü. Hâlâ Serat'ı arıyoruz," diye yanıtıyor Olga'yı öldüren adam ve yaklaşıyor.

Babamın adamlarından biri değil, onu tanıyamıyorum. Yabancı beni kaftanımdan tutup omzuna çekmeye çalışıyor ama ben tekmeleyip kulağına bağıyorum.

— Lanet olası şeytanlar! Neredeyse sağır oluyordum," diye küfrederek beni tekrar toprağın içine bıraktı ve kanayıp kanamadığını görmek için ağrıyan kulağını tuttu.

Tüm gücümle dizine tekme atıyorum, o da bağıyor ve ben de bu andan yararlanarak dönüp kaçıyorum. Malikâneyi sola doğru dönüp geniş arka bahçeye giriyorum ama burası daha da kötü. Birçok insan kavga ediyor ve birçoğu da çoktan ölmüş. Adamlardan biri korkmuş bir atı yakalamaya çalışıyor ama hayvan toynaklarıyla adama vuruyor ve adam düşüyor. Sonra at onu dehşet içinde çiğneyerek kemiklerini kırıyor. Çatlamış kafatasının görüntüsü nefesimi kesiyor. Ağlıyorum, ailemi ve kardeşimi aramak için başımı çeviriyorum.

Biri beni kaftanımdan tutup geri çekiyor ve mucizevi bir şekilde beni başka bir atın toynaklarından kurtarıyor. Yanan bir kirişin üzerine yığılıyorum ve saçlarım alevler içinde kalırken çığlık atıyorum. Aynı adam kirli bir bezle sırtıma ve omuzlarıma vuruyor. Ateş kaftanıma sıçırıyor ve enseme yalıyor. Karşı koyuyorum, adamın alevleri kıyafetlerimden uzaklaştırdığını hemen fark etmiyorum.

— Vela! Prenses! Neden babanla birlikte değilsin?! - Beni omuzlarımdan tuttu ve yüzümü ona çevirdi.

Gözlerimi hoparlöre odaklamaya çalışıyorum ama titriyorum ve yüzüme kramp girmiş gibi hissediyorum. Gördüğüm şeyin dehşetinden tek kelime edemiyorum.

Adamın sesi bana tanıdık geliyor. Beni öldürmeye çalışmıyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken hareketsiz duruyorum.

— Baban diğer tarafta, Prenses. Demirhaneye daha yakın! İlyä!" diye bağırır, başını yana çevirerek. - Vela'yı Prens'e götürün!

— Pekala!

Ancak İlyä birkaç adım bile atamadan diğerleri tarafından saldırıya uğruyoruz. Önümdeki adam beni sertçe göğsümden itiyor ve diğer adamın çeliğini başımın üzerinden engellerken geriye doğru düşünüyorum.

Daha önce yaptığımın aynısını yapıyorum. Kaçıyorum ve kaçıyorum. Her şeyden olabildiğince uzaklaşmaya karar veriyorum. Her şey sakinleşene kadar saklanmaya, demirhaneye doğru koşmaya, ne dediğimi hatırlamaya. Babam dışarıda bir yerde.

Engeli fark etmeden kendimi bir kez daha yerde buldum, biri beni takip ediyor mu diye endişeyle arkamı döndüm ve aşağıya bakınca takıldığım şeyi fark ettim. Bütün cesetleri görmüştüm ama bunu fark etmemiştim çünkü çok daha küçüktü.

Uzun süren çığlığım bir ulumaya dönüşüyor ve ağzımda kan hissederek sesimi geri çekerken uluma bir hırıltıyla kesiliyor. Valad'ı devirmeye çalışıyorum ama sırtındaki balta beni engelliyor. Çelik bıçak neredeyse tamamen vücuduna gömülmüş. Sessizce ağlıyorum, inatla onu yan çeviriyorum. Hafif gömleği yırtık pırtık ve kanlı. Teni soğuk ve gözleri camsi ve bulanık. Kardeşim nefes almıyor ve dudakları hareket etmiyor. Onu sallıyorum ve Valad'ın başı çaresizce toprağın içinde yuvarlanıyor. Ona seslenmeye, çığlık atmaya çalışıyorum ama boğazımdan ve dudaklarımdan kan fokurduyor. Başımı kaldırdım, savaşçıların arasında babamı arıyordum. Bir kılıç darbesiyle önce bir adamı, sonra bir diğerini öldürdü. Emir verirken ağzı açılıyor. Bahçemizdeki yıkılmış huş ağaçlarının arkasından gelen bir ateş çizgisi bizi ayırdı. Alevler içinde kalan ağaçlar kırılıp devrilmiş, yerde bitmeye devam ediyor.

Ona koşmak ve Valad'ı anlatmak, babamdan yardım istemek için ayağa kalktım. Ama bir adım attım ve biri

bacağımı yakaladı. Yakındaki bir cesedin üzerine düşüyorum, başım zırhımdaki metal plakaya çarpıyor ve bir su birikintisinin içine yuvarlanıyorum. Yüzümü bulanık suyun içinde bulduğumda tüm sesler kayboluyor. Her şey dönüyor ve ben hareket edemiyorum. Nefes alıyorum ama hava yerine burnumdan kirli suyu emiyorum ve boğulmaya başlıyorum.

7

Yuvarlanıyorum ve hemen yataktan soğuk zemine düşüyorum. Çarpmanın etkisiyle içimdeki tüm hava boşaldı. Yatağın kenarına tutunup kendimi yukarı çekiyorum ama kalkmak yerine sürünüyorum ve şans eseri kovaya ulaşıyorum. Birkaç dakika boyunca kusuyorum, ta ki geç bir akşam yemeğinin acınası kalıntılarına veda edene kadar. Ondan sonra bile spazmlar devam ediyor.

O gece neler olduğunu biliyorum. Birçoğu bana birkaç hafta sonra açıklandı ve anlatıldı. Başıma aldığım darbe nedeniyle pek bir şey hatırlamıyordum ama şimdi hafızam net bir şekilde geri geliyordu.

Siktiğimin denizkızı.

*Hepsi o lanet denizkızı
yüzünden. Onu öldürmeliydim.*

Kovayı kenara itiyorum ve duvara yaslanıyorum. Tenim soğuk terle kaplı, geceliğim nemli ve saçlarım enseme yapışıyor. Kalp atışlarımı sakinleştirmek için düzenli nefes almaya çalışıyorum. O kadar güçlü ki göğsüme kemik iğneleri gibi batıyor.

Yatağa yaslanarak titrek bacaklarımın üzerinde yükseliyorum, sandığa ulaşıyorum ve eşyaları etrafa fırlatarak karıştırıyorum.

— Tanrıçaya şükürler olsun.

Deri keseyi altından çekiyorum ve eski ilacı bularak gürültüyle nefes veriyorum. İpi çözdüğümde cam şişeler şingirdiyor. Şarapla haşhaş kaynatma. Hepsi küçük miktarlarda, sadece uyku hapları.

Haşhaşı kötüye kullanmamalıydım, ancak kız kardeşler benim için bir reçete geliştirdiler ve sadece en zor zamanlarda ilaç olarak bana verdiler. İlk başlarda haftada birkaç kez ihtiyacım oluyordu. Daha sonra

üçüncü yıl, sadece ayda bir kez içtim. Ve son üç yıldır, bir kez bile içmedim.

Ancak, sabah ormana gitmem gerekecek. Köylüler inlemelerden ve çılgınlardan şikayet ediyor. Görünüşe göre, kötü bir şey var. Üniformam olmadan diğer kardeşlerin hayatını tehlikeye atamam.

Kendi aptalca bahanelerime göz kırpıyorum. Kendime ne söylersem söyleyeyim, yatağa girip o geceye geri dönmekten korkuyorum. Şişenin kapağını açıyorum ve tanıdık koku burnuma çarpıyor. Birkaç saniye duraksıyorum, onsuz yapıp yapamayacağımı görmek için son bir kez bakıyorum, ama cevabı fark ettiğimde hepsini bir yudumda içiyorum.

* * *

— Ne oldu? - Şafak vakti kız kardeşlerime katıldığımda Jasna bana doğrudan alnımın ortasından soruyor.

Ben, Inga ve Jasna bugün gidiyoruz. En büyüğümüz Inga gri gözleriyle beni tepeden tırnağa süzüyor ve kaşlarını çatıyor. Görünüşte yirmi beş yaşında görünüyor ama gerçekte ellili yaşlarında. Kız kardeşlerinden sadece o, saçlarını omuzlarına kadar kestiriyor ve rahatsız edici derecede uzun olduğunu söylüyor. Inga, akli başında hiçbir kızın ya da kadının saç örgüsünü kendi isteğiyle kesmeyeceği sözüne gülüyor. Bunun tek sebebinin, sıradan kızların bir gulyabaninin saç örgüsüne yapışıp boğazına kadar uzanmak istemesinin acısına aşina olmamaları olduğunu söylüyor.

İç çekiyorum ve buruk bir gülümseme takınıyorum. Kıyafetlerimin temiz ve düzenli, saçlarımın taranmış, botlarımın cilalanmış ve kemerimdeki balta ve kılıcımın düzgün bir şekilde sabitlenmiş olduğunu biliyorum. Açık kırmızı kaftanımda bir leke olmadığından emin olmak için defalarca görünüşümü kontrol ettim ama bir şekilde kız kardeşlerim her şeyi fark ediyor.

— Beni ele veren neydi?

— Bize doğru yürürken gülümsüyordun," dedi Jasna alaycı bir ifadeyle. - Genelde bu kadar erken gülümsemezsin.

— Belki de keyfim yerindedir," diye aynı alaycılıkla cevap veriyorum.
— Antimon gözler," diye yanıtladı Inga. - Gelinciklerden sonra gözlerinizin koyulaşan beyazlarını hep saklamaya çalıştınız. Bu onları daha açık renkli gösteriyor ama biz seni tanıyoruz.

Dağınık bir saç tutamını mutsuzca yüzümden uzaklaştırıyorum.

— Sadece tentürü içip içmediğinizi itiraf edin," diye ekliyor Inga ciddiyetle.

— Gördüm.

Jasnah geçmişten bu şekilde kaçılmasını ne kadar onaylamadığını bir kez daha ifade etmek için ağzını açar, ancak en büyükleri olan Inga elini sallayarak onu durdurur.

— Sen bir yetişkinsin, Vela. Elinde kalan son şey. Sana daha fazla şarap haşhaşı vermeyeceğiz. Bu şeytanlarla başa çıkmak zorundasın. İşimizde bu kadar ilerlemiş olan kız kardeşimin kabuslarla yıkıldığını görmek istemiyorum. Anılarından daha güçlüsün, bunu unutma, tamam mı?

Haşhaş bağımlısı olunabileceğini biliyorum, o yüzden başımı salladım. Bir keresinde kötü bir yoksunluk yaşamıştım. Beş gün boyunca neredeyse hiç uyuyamadım. Ne yaparsam yapayım vücudum bir türlü uykuya dalmıyordu. Bir daha böyle bir şey yaşamak istemiyorum ve bu gecenin rutinin sadece kasvetli bir istisnası olmasını umuyorum.

Inga beni tehdit ediyor ama eğitimimi tamamladığımı ve kendi uyku haplarımı yapabileceğimi biliyor. Ama bunu onların arkasından yapmayacağım. Sahip olduğumuz en önemli şey güven. Sadece kız kardeşler var ve ikimizin de başka bir ailesi yok ya da olmayacak.

Inga onaylayarak gülümsüyor ve hazırlanan atları işaret ediyor. Bazı insanlar Mara'nın sadece beyaz atlara bindiğine inanır ama bu doğru değildir. Yine de tanrıçaya saygı göstereceğini düşünerek bize açık renk atlar veren prensler olmuştur. Gerçekte.

her at değerli bir hediye ve büyük bir yardımdır. Inga'nın kırmızı bir atı var, Jasna'nın gri bir kısırağı var ve benim de elmada gri bir atım var.

Güneydoğuya gidiyoruz. Çok uzun zaman önce, yakınlarda yeni bir köy ortaya çıktı. Köylüler buraya Zarich diyor, ama orada sadece on aile yaşıyor. Ormandaki garip uğultulardan şikayet edenler onlar.

— Neşelenmek için neye ihtiyacın olduğunu biliyorum, kardeşim! - Biz yavaşça köye doğru ilerlerken Jasna birdenbire şöyle diyor.

Arkadaşımın neşeli ses tonundan fikrinin benim hoşuma gitmeyeceğini tahmin ederek geçici bir gülümseme takınıyorum.

— Tatil olmak üzere! Ivan Günü'nde biraz eğlenmeye ne dersiniz? Bir tatili hak ediyoruz." Jasna geniş bir gülümsemeyle beyaz dişlerini gösteriyor ve gözlerindeki ışıltıdan kararını çoktan verdiğini anlıyorum.

— Bence bu iyi bir fikir, Vela.

Inga'ya sertçe dönüyorum, kabul etmesine şaşıyorum.

— Ciddi değilsin, değil mi? - Yalvarırcasına sordum, eyerimde kıpırdanıyordum.

— Ben ciddiyim. Tapınakta çok uzun süre kalmışsın.

Bu ifade karşısında kaşlarım havaya kalktı. Daha yılın başında on dokuz yaşıma girmiştım ve ondan önce sokağa çıkma yasağı vardı. Buralardaki ormanda dolaşmama izin veriliyordu ama hiçbir köye tek başıma gidemiyordum. Kolyada ya da Shrovetide gibi bayramlarda, her zaman olmasa da, götürülüyordum. Ivan Kupala'ya sadece iki kez gittim, çünkü gençler ve özgürler için bir tatildi.

Genç erkekler ve kadınlar şenlik ateşlerinin üzerinden atlar, yuvarlak danslar yapar, beğendikleri genç erkeklere çelenk verir, müstakbel eşlerini ve kocalarını seçer ve bazıları tek gecelik ilişkilerin tadını çıkarır.

Eskiden benim için her şey çok katıydı ama şimdi Inga - Ruslana'dan sonra ikinci komutanım - kelimenin tam anlamıyla tapınağı terk etmemi ve... eğlenmemi emrediyor. Gözlerimi kısıyorum, bir koşul ya da görev şeklinde bir yakalama bekliyorum. Inga benim

bakışlar bak, dönüyor и Gülüyor,
Muhtemelen neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

— Vela, sadece eğleniyorum. İyi eğlenceler! Hepimiz eğleniyoruz. Ne zamandır diğer insanlarla sosyalleşıyorsun?

— Son zamanlarda nehirde," diye mırıldanıyor Jasnah kendi kendine, ama kız kardeşine uyarıcı bir bakış attığımda yumruğunun içine öksürüyor.

— Köye ne zaman geldin, Vela? - Inga soruyu baskıyla değiştirdi.

— Shrovetide için," diye isteksizce itiraf ediyorum.

— Shrovetide'de mi?!

Yüksek sesli çığlıktan rahatsız olan birkaç kuş dallardan uçuyor.

— Üç ay önce mi?! - Inga'nın ısrarı devam edince utanç içinde başımı öne eğdim ve kemik kesiciyle talihsiz karşılaşmam dışında, yaşayan bir insan görmeyeli uzun zaman olduğunu fark ettim. - Tapınağa kapanmak hiçbir kız kardeşe iyi gelmedi, Vela. Sosyalleşmek ve daha da önemlisi eğlenmek akıl sağlığın için önemli.

— O zaman karar verildi! - Jasna beni bir köşeye ittiklerini hissederek heyecanlanıyor.

— Zlata ve Mira'yı yanına al, Ruslana ve ben de Aika'ya göz kulak oluruz," diyor Inga.

Ama itiraz etmeye çalışmıyorum, düşünüyorum, kendi içime dönüyorum ve aniden kendi içine kapanıklığıma kızıyorum. Hayatım böyle olmak zorunda değil. Yardıma ihtiyacım olduğunda beni bu kadar kolay terk eden bir geçmişe tutunmak istemiyorum. Öyleyse neden anılara kendim sarılıyorum? O kabuslar bitti, eğitimim sona erdi. Artık gerçek anlamda yaşamaya başlayabilir, özgürlüğümü yeniden kazanabilir ve başka neler yapmaktan hoşlandığımı bulabilirim. Her gün kötülükle savaşıyoruz, artık keyif alabileceğim bir şeyler bulmanın zamanı geldi. Mira takı yapmayı seviyor, bu yüzden Jasna ona benim lunette'imi verdi. Ruslana ve Inga boş zamanlarında okul için metin okumayı ya da yeniden yazmayı tercih ediyor.

koruma. Mmkn olduğunda tapınağa yeni kitaplar ve paręmenler getiriyorlar. Jasna tatilleri sever. Boş zamanlarımda odun yontuyorum ama ellerimi meşgul etmek için bunu düşüncesizce yapıyorum.

— Tamam, ben giderim! - Omuzlarımı dikleştirep kız kardeşlerime gülümseyerek söylüyorum, ama şimdi bana şaşkınlıkla bakıyorlar, ani değişim karşısında şaşıyorlar. - Eğlenceli olacak. Bu bir tatil! Kendimden emin bir şekilde birkaç kez daha başımı sallıyorum, ama daha çok kendi kendime,

Bu düşünceyi kendi zihnimde kkleştirmeye çalışıyorum.

Geniş yola ulaştığımızda atları drtnala sürerek hızlanıyoruz. Köye neredeyse bir günlük yolumuz var, ama peşinde olduğumuz köy değil, Zaric'in kuzeydoğusundaki küçük bir orman, bu yüzden yolculuk daha kısa sürüyor, tek yön yaklaşık yarım gün. Çiy tamamen buharlaşıyor ve sabah pusu güneş ışığında dağılıyor. Tarlaların ve huş ağaçlarının arasından geçiyoruz, atları dinlendirmek için birkaç kez kısa molalar veriyoruz ve bir kez de mütevazı bir öğle yemeği için mola veriyoruz.

Güneş tepe noktasına yakın ve yumuşak kümülüs bulutları mavi gökyüzünde yükseklerde asılı duruyor. Onların hayali şekillerine ilgiyle bakıyor, yazın hoş sıcaklığını hissederek zevkle gözlerimi kısıyorum. Üst kaftanımın kolunu ovuşturdum, acaba çıkarsam mı diye düşündüm. Yaz için ince olsa da kumaş, drtnala giderken serinlediğinde beni sıcak tutacaktı.

Öğleden bir saat sonra istediğimiz sınıra ulaşıyoruz. Bir orman şeridinin önünde duruyoruz ve bu durumda yapmamız gerekeni yapıyoruz.

Dinliyoruz.

Bekliyoruz, sesleri ve çalılıkta ne olduğuna dair ipuçlarını topluyoruz. Kuşların cıvıltısı çok canlı, yani hortlaklar ya da iblisler değil. Hava nemli görünmüyor ve boğulmak için yeterince derin göletler hatırlamıyorum. Havada bayat su kokusu da olabilir. Denizkızları berrak glleri sever, tercihen nehir kolları olanları.

— Vytyanka," diyor Inga rahatlayarak, aynı anda alçak, acınası bir uluma duyduğumuzda.

Bu yaratıkta henüz tehlikeli bir şey olmadığını bildiğimiz için hepimiz nefes veriyoruz. Vytianki gömülmemiş kemiklerin ruhlarıdır. Birilerinin onları bulup gömmeleri için feryat eder, feryat eder ve feryat ederler. Ancak bu durum çok uzun sürerse, ruh küsebilir ve bir hayalete dönüşebilir.

— Birden fazla var," diyorum attan inerken.

Kız kardeşler beni örnek alıyor ve dinlemeye devam ediyor, seslerden sayılarını saymaya çalışıyorlar. Ancak özlem dolu feryatlar yankılanıyor ve hangi taraftan geldiği belli değil, her yerden geliyor gibi görünüyor. Belki de sadece bir wyrm var, ama uluması ağaçlarda yankılanarak sonik bir aldatmaca yaratıyor.

Dalgaların sürüklediği odunların izlerini görünce, atları çalılıklara götürmemeye karar vererek ormanın kenarına bağlıyoruz.

— Ayrılalım," diye önerdi Yasna. - Gece çökmeden tapınağa dönmek istiyorum. Eğer ayrılırsak, bunu daha hızlı yapabiliriz.

En büyükleri Inga'dır ve bir süre seçeneklerini düşünür ama sonunda başıyla onaylar.

— Dikkatli olun. Eğer daha tehlikeli biriyle karşılaşırsan, gereksiz riskler alma. Birkaç saat sonra burada buluşuruz.

Balta ciddi bir tehdit oluşturmadığı için ikimiz de silahlarımızı çekmiyoruz ama ben baltanın rahatça asılıp asılmadığını ve gerektiğinde kolayca kapılıp kapılamayacağını kontrol ediyorum.

Kız kardeşlerim ve ben farklı yönlerde ayrılarak ormanın derinliklerine doğru ilerliyoruz. Onların ayak sesleri kaybolur kaybolmaz, devrilmiş ince gövdelerin arasında donup kalıyorum. Orman karışık ve yazın yapraklar her şeyi seçmeyi zorlaştırıyor. Yavaşça etrafıma bakarak gergin bir şekilde bekliyorum.

Acınası uluma duyulur duyulmaz hemen ona doğru yöneliyorum, ses kesiliyor ve sonra tekrarlanıyor, ama biraz kaymış olarak. Sesi takip ederek yönümü değiştiriyorum. Ses tekrarlanıp kayboluyor ve yankının çaldığını fark ederek yüzümü buruşturuyorum

benimle. Daireler çizerek yürüyormuşum gibi hissediyorum ve hep yanlış yöne gidiyorum. Sinirli bir şekilde çalıkların arasından yolumu seçiyorum ve sırtı bana dönük çömelmiş bir adama rastlayarak duruyorum. Bir şeyler yapıyordu ve benim görüldüğümü fark etmedi. Kılıcımın kabzasını kavradım, nefesimi tuttum ve bir erkek olup olmadığını görmek için yakından baktım.

Bir vytyanka'nın acınası feryadı figürün yanında yankılanıyor ve ben eğilip yakındaki kemiklere ve kafatasına bakıyorum. Rahatlıyorum ve elimi silahımdan çekiyorum.

— Bilmeliydim," diyorum kasten yüksek sesle. - Kemiklerin olduğu yerdesin.

Irae'nin sırtı ve omuzları geriliyor, yaptığı işi bırakıyor ve omzunun üzerinden bana bakmak için yavaşça dönüyor.

— Ma-ara," diyor, iyi arkadaşmışız gibi beyaz dişli bir gülümsemeyle sıratarak. Mavi gözleriyle beni yavaşça tepeden tırnağa incelerken soru sorarcasına bir kaşımı kaldırıyorum. - Bugün kurusun.

— Bugün giyiniksin," diye aynı tonlamayla karşılık veriyorum ve muhatabım sırıtıyor.

— Sesindeki pişmanlığı duyabildiğime eminim.

— Sadece orada duymak istediğiniz için.

Irae sessizce gülüyor, eğleniyor. Ben de gülümseyerek karşılık veriyorum, son derece saçma bir şekilde birbirimize takılmamızdan garip bir zevk alıyorum.

Neyin peşinde olduğunu görmek için yaklaşıyorum.

— Bu bir vytianka," diyor şimdi daha ciddi bir şekilde ve kemiklerin üzerinde parlayan küçük bir ruhu işaret ediyor.

Birinin şekli yok, sadece dalgalanan ışık şeritleri gibi görünüyor, ama altındaki kemiklere bakılırsa insan değil. Büyük ihtimalle bir geyik. Uluyan hayvanlar küskün hayaletlere dönüşmezler, ancak kemikleri biri tarafından bulunana kadar ulumaya devam ederler. Öldükten sonra bile feryat etmeye devam ettiğine göre hayvan acı içinde ölmüştür.

— Korkmayın. Tehlikeli değil," diye garanti verdi İray mezarı kazmaya devam ederken. - Sadece kemikleri bir süreliğine gömmek zorundasın ve ruh gidecek.

Yanına çömeldim ve sahte bir şaşkınlıkla gözlerimi yuvarladım. Birçok bekâr kızın genç, güçlü ve yakışıklı erkeklere bakarken takındığı aynı ifadeyle yüzüne baktım.

— Aynen böyle mi? - Sahte bir zevkle sordum.

— Bu kadar basit." İray başını sallıyor ve çukuru kazmaya devam ediyor. Bonesaw tepkimin sahte olduğunu geç de olsa anlıyor. Duruyor, tekrar bana dönerken gülümsemesi soluyor. - Ama sen her şeyi biliyorsun Mara, değil mi?

— Biliyorum." Dudaklarım şimdi arsız bir gülümsemeye dönüştü ve bu sefer küçük ama kesin bir zafer hissettim.

— Burada yalnız mısın?

— Hayır, kız kardeşlerle. - En yakın sopayı alıp arkadaşşıma mezarı taşımasında yardım ediyorum. - Ne yapıyorsun burada?

— Başından beri doğru tahmin ettin. Kemikler için buradayım.

— Avlanmak mı?

— Hayır, o kemiklerin arkasında.

Bakışlarımla sopasını takip ediyorum, ucunda inleyen bir ruhla bir geyiğin kalıntılarını işaret ediyor. Gerçekten onlardan bahsettiğini hemen fark etmiyorum.

— Ruhun üzerinde solduğu kemikler benim çalışmalarım için özellikle çekicidir ve bir muska şeklinde oyulduğunda iyi şans ve sağlık getirebilir. Elbette hortlakları uzak tutmaz ama komploları uzak tutar. Bu ormandaki ulumaları duydum ve tehlikeli olmadıklarını biliyorum," dedi omuzlarını silkerek.

— Evet, sadece ruh insan kemiklerinin üzerinde değilse! - Ne dediğini anlayarak sözünü birden kestim. - Kimin kemiğinin kime ait olduğunu söyleyemezsin ve bir hayalete ya da belki bir hortlağa rastlamış olabilirsin!

— Ama ben yapmadım. Bunu ilk kez yapmıyorum.

Şaşkınlık içinde ağzımı açıp kapatıyorum, olası tehlikelerden bahsederkenki sakinliğini dinliyorum. Irae bana hiç a l d ı r m a d a n kemikleri kazdığı çukura yığıyor ve dikkatlice toprakla doldurmaya başlıyor. Kızgınlığımın arttığını hissedebiliyorum: sözlerimi ciddiye almıyor.

— İlk defa mı?! Sen sadece şanslı bir aptalsın!

Donup kalıyor ve şaşkınlıkla bana bakıyor. Yüzü rahatsız edici bir masumiyet ve kızgınlık yansıttığında yine neredeyse nutkum tutuluyor.

— Kılıcın nerede? - Karışıklığı atlattıktan sonra sertçe azarladım.

— Eyere bağlı.

— Eyere mi?! Atın nerede?

— Güneye doğru yaklaşık on dakikalık bir yürüyüş mesafesinde. Ama bir hançerim var," diyerek silahın takılı olduğu kalçasını sıvazlıyor.

Gürültülü bir şekilde havayı içime çektim, ağzımdan küfürlerin çıkmasını engellemeye çalıştım. Biraz sakinleştım, ama ona burnunu karanlığa sokuyorsa bilmesi gerekenleri söylüyorum:

— Birçok köylü ölümlere bakmak için ormana gidiyor, hortlakların ya da boğulmuş insanların pençesine düşüyor ve daha sonra onlar gibi oluyor. Ve ben ve kız kardeşlerim hayatımızı tehlikeye atarak bu sorunlarla uğraşmak zorundayız! Bahsettiğiniz şey kabadayılıktan başka bir şey değil!

Sözünü kesmeden dinliyor, ama ifadesi daha ciddi, bakışları daha asık suratlı oluyor ve onu tanıdığımından beri ilk kez belli bir tehlike hissediyorum. Irae'yi hiç tanımıyorum. Bana her konuda yalan söylemiş olabilir. Tüm içgüdülerim yay gibi geriliyor, tepki vermeye hazırım. Kaçmaya ya da gerekirse kendimi savunmaya. Bu duygunun doğasını anlamıyorum, çünkü insanlar Mar için hiçbir zaman bir tehdit olmadı. Herhangi bir ölümlü Morana tarafından seçilmiş birine dokunmaktan korkardı.

Arkadaşım, farkında olmadan kılıcımın kabzasına koyduğum elimi nazikçe tuttuğunda ürperdim.

— Fedakârlılığınza saygısızlık ettiğimi düşündüğünüz için özür dilerim," diyor sert ama yumuşak bir sesle, gözlerimin içine bakarken gözlerini kırpmıyor.

Irae emin olmak için parmaklarıyla avucumu sıkıyor. Gerilmeye ve sertçe yutkunmaya devam ediyorum. Elimi çekmek mi yoksa karşılık olarak elimi avucuna dolamak mı istediğime karar veremiyorum.

— Bir dahaki sefere kılıcı alacağımdan emin olacağım," diye söz veriyor ve elimi bırakıyor, bana bir saniye daha düşünme ve karar verme şansı vermiyor.

Elim havada asılı kalıyor, bir başkasının sıcaklığında kayboluyor. Kaftanımın altına saklamam birkaç saniye sürüyor.

— Ama bunu yapmaya devam edeceksin?

— Mesleğime rağmen öldürmeyi sevmiyorum. Bu yüzden zaten ölmüş olanı bulmayı tercih ediyorum," derken gülümsemesi yüzüne geri döndü ve kalıntıları gömmeye devam etti. Bunu nazikçe yapıyor, sanki yaratık hayattayken o kadar çok acı çekmiş ki öldüğünde buna bir yenisini eklemek istemiyormuş gibi.

Diz çöküp yardım ediyorum. Başkalarının hayatına duyduğu saygıya saygı duyuyorum, ancak kendi hayatına karşı bu kadar dikkatsiz olmasını onaylamıyorum. Geyiği sessizce gömüyoruz ve vytyanka'yı izliyoruz. Bir süre inliyor, havada daireler çiziyor, ama sonra son bir rahatlama nefesi veriyor ve gözden kayboluyor. Irae yaptığı işten memnun bir şekilde başını sallıyor ve kemikleri tekrar kazıp bez bir torbaya koymaya başlıyor.

Ayağa kalkıyorum ve ormanın sesini dinleyerek etrafta dolaşıyorum. Başka gömülmemiş ölü olup olmadığını görmek için etrafa bakıyorum ama kuş cıvıltıları, Irae'nin çuvalına yeni bir kemik atarken çıkardığı takırtılar ve ayaklarımın altındaki kuru dalların çıtırtısından başka bir şey duymuyorum. Kemik kesiciye dönüyorum ve diğerlerinin kalıntılarını toplayışındaki sıradanlığı düşünceli bir şekilde gözlemliyorum. Arkadaşım ayağa kalkıyor, ellerindeki ve gri kaftanındaki toprağı silkeliyor.

İş bitti ve ikimiz de yollarımızın yeniden ayrıldığını fark ettik. Ormanda tekrar yürümeliyim.

Sonra da kız kardeşlerin yanına dönmeliyiz.

— Atım kuzeyde," diyorum, Iry yerinde garip bir şekilde büzülürken.

Neyle ilgilendiğini doğru tahmin ettiğimi kanıtlarcasına başını sallıyor. Atı güneyde.

— Marslılar Ivan Günü'nü mü kutluyor? - İlk ben ayrılmak için dönerken Irae aceleyle soruyor.

— Bazen," diye kaçamak cevap veriyorum.

— Bu yıl fuar için Dolcora'da olacağım. Seninle tekrar görüşmekten memnun olacağım, Mara. - Bu kez gülümsemesi sahiciydi, kurnazlık yoktu.

— Emin değilim.

— Ama bunu düşünecek misin? - Sözünü kesiyor, belli ki devamını duymak istemiyor.

Yanağımın içini ısııyorum, tanıdık ama artık çok yersiz kalp atışlarını hissediyorum. Bakışlarındaki umut çırpınıştan kesinlikle nefret ediyorum.

— Bunu düşüneceğim." Kabul ediyorum.

Irai bu yanıtı kabul eder, ganimet torbasını omzuna alır ve gitmek için arkasını döner.

— Sadece yolda kız kardeşlerime yakalanma," diye uyarıyorum onu, onun iyiliği için değil, kendi iyiliğim için. Jasna'nın onu tanıyacağından ve yolun geri kalanında beni sorgulayacağından eminim.

— Ya da ne?

— İçlerinden biri senden hoşlanabilir," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum.

— Oh-oh, haklısın, korkunç olabilir," diyerek hayali soğuk karşısında meydan okurcasına ürperdi, gözleri şok içinde yuvarlandı. - Neyse ki senin yanında güvendeyim çünkü benimle hiç ilgilenmiyorsun.

Son kelimelerde sırtıyor ve ben de kasıtlı olarak hiçbir şey söylemiyorum, sadece sırtışını taklit ediyorum. Irae birkaç kez bana dönüp bakarak güneye doğru yürüyor. Sanki kökleri olan bir ağaçmışım gibi hareketsiz duruyorum. Bonesetter gözden kaybolur kaybolmaz,

Yüzümdeki gülümseme anında kayboluyor ve alnıma açık avucumla vurarak alnımı dağıtmayı umuyorum.

Bu kadar yeter.

Unutun onu. Bu gereksiz duyguların bir faydası yok.

Emin olmak için başımı sallıyorum ve ormanı kontrol etmek için kuzeydoğuya doğru ilerliyorum.

Bir saat daha arıyorum ama ruhlara dair hiçbir iz bulamıyorum. Ormandan en son ben ayrılıyorum, Inga ve Jasna çoktan atların yanında beni bekliyorlar.

— Bir şey bulabildiniz mi? - diye soruyor Jasna.

— Bir yat, geyik kemikleri. Ya sen?

— İki tane buldum. Bir insan kalıntısı ve ölüm birkaç hafta önce oldu, yani zamanında geldik. Jasna kimseyi bulamadı. Onun tarafı açıktı, - Inga her ikisine de cevap verdi.

Atları çözüp eyerlere tırmanıyoruz, daha az mola verip en azından alacakaranlıkta tapınağa varmaya kararlıyız. Geceler yaz geceleri, simsiyah ve atlarımızın karanlıkta bacaklarını bükmesini istemiyoruz.

— Jasna, Ivan'ın Günü'nde nereye gitmeyi planlıyorsun? - Ölçülü bir tempoda ilerlerken ve konuşma fırsatı bulduğumuzda kız kardeşime soruyorum.

Inga ve Jasna şaşkın bakışlarını gizlemiyorlar bile.

— Temiz orman havasının Vela üzerinde iyi bir etkisi var gibi görünüyor, partiye gitmeyi umursamıyor," diyor Inga gülümseyerek Jasne'ye.

— Belki de mezarları kazmanın onun üzerinde sakinleştirici bir etkisi vardır? - diyor Jasna.

— O zaman yarın ona bir çapa vermeli ve sebze bahçesindeki yabani otları ayıklamaya göndermeliyiz," dedi Inga coşkuyla ve Jasna o kadar güçlü bir şekilde başını salladı ki siyah örgüsünden birkaç tel düştü.

Her şeyi duyabildiğimi çok iyi bildikleri için gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum.

— Kuzeydeki Dolcor'a gitmeyi düşünüyordum. Küçük bir kasaba ama en yakın köylerin hepsi bu yıl orada toplanıyor.

Espriler bittiğinde Jasna soruma cevap veriyor. - Kuzeye gitmek istemiyorsan, güneybatıya gidebilirsin. Zaric'ten uzakta Trigrad var. Orası da küçük bir kasaba ama orada da tatil olacak. İnsanların prenslikler arasında sınırları var. Nereye gittiğimiz umurumuzda değil. Ben kuzeyi tercih ederim ama her zaman o tarafa gitmek istemediğinizi biliyorum.

Kız kardeşimin sözleri karşısında başımı salladım. Jasnah gerçekten de kuzeyi daha çok seviyor - o da benim gibi Ashore Dükaliği'ndan. Aslen en batıdaki küçük bir köyden. Bana ailesi hakkında çok az şey anlattı, hatırlamadığına dair güvence verdi. Sadece babasının bir balıkçı olduğunu ve Jasnah'ın Mara olmadan önce okuma yazma bilmediğini biliyorum.

— Artık karar senin Vela," dedi kız kardeşim ve beni düşüncelerimden çekip çıkardı. - Dolcor'a gidelim mi?

Hayır.

— Evet," dedim hemen Cevap veriyorum. я, и benim eller Dilimin mantığının sesine bu kadar çabuk ihanet etmesi tüylerimi diken diken ediyor.

Hayır.

— Yani hayır," diye elimden geldiğince çabuk kendimi düzeltiyorum ve Jasnah'nın yüzünde beliren gülümseme yerini düşünceli bir ifadeye bırakıyor.

Я için Gıcırıyor Kavrama dizginler, kalp atışım ve kalp atışlarım hızlanıyor heyecanla. Hata yapmaktan korkuyorum.

Aynı zamanda pişman olmaktan da korkuyorum.

— O zaman gidelim.

— Evet!" dedim kararlılıkla. - Evet, Dolcor'a gidelim!

Jasna bir süre sessizce bekledi, muhtemelen daha kaç kez fikrimi değiştireceğimi merak ediyordu ama ben sesimi çıkarmadım. Dudaklarımı inatla birbirine bastırdım, kendime başka bir şey söyleme şansı vermedim.

— Harika! O zaman yarın Dolcor'a gideriz," diye özetledi arkadaşım ve tüm dikkatini önümüzde uzanan yola vererek arkasını döndü. - Ayrıca, Gavan'ı kontrol etmeliyiz.

8

Arina'nın anlattığına göre, malikânemizin duvarının altında, cesetlerin arasında bulunmuşum. Çok sayıda çürük ve kesikle, sol kulağımın arkasında ciddi bir kafa yarasıyla, çıkık bir omuzla, sol elimde iki kırık parmakla ve aklım başımda değilken bulunmuşum. O geceden sonra konuşmayı bıraktım.

Uyandıktan sonraki ilk hafta boyunca gözlerimi hiçbir şeye odaklayamadım ve söylenen hiçbir şeye tepki vermedim, her şeyi dakikalar içinde unuttum. İlk başta annemin ve babamın seslerini bile tanıımıyordum.

Bir hafta sonra, böğürmeye başladığımda, bilinçli olarak yataktan kalkıp kardeşimin yanına gitmeye çalıştığımda, bana her şey baştan sona anlatıldı. Uzun bir uykudan sonra kabusların yarattığı, gerçek dışı, yanlış, hayali ayrıntılar olduğunu düşündüğüm şeyler hatırlatıldı.

Ashore Prensi'nin adamlarının yarısı öldü. Dadılarım ve Valad'dan sadece Arina kurtuldu. Prensın sarayının yarısı yanıp kül oldu, malikânenin batı tarafı ateşle vuruldu ve karardı. Atların yaklaşık üçte biri öldürüldü ya da çalındı, geri kalanlar günlerce mahallede avlandı.

Ashore Prensi Verest neyse ki sadece hafif yaralanmış ve çabucak iyileşmiştir.

Ashore Prensesi Agna travma geçirmiş ve yarısındaki enfeksiyon nedeniyle hastalanmıştır.

Ashore Prensi Valadan öldü.

Ashore Prensesi Veledara başından yaralandı ve artık konuşamıyor, hatta düşünemiyor bile olabilir.

Ailemiz paramparça oldu.

Babam malikâneyi ve prensin sarayını yeniden inşa ederken, şifacılar aylarca beni ve annemi iyileştirmeye çalıştı. Benim kemiklerim yavaş ama yavaş iyileşirken, Düşes soldu ve yaraları kötüleşmeye devam etti.

iltihaplanıyordu. Babam kendi toprakları üzerinde sarsılan otoritesini yeniden kazanıyordu ve ben olan bitenin giderek daha fazla farkına varıyor, babamın yardımcılarının anlamamam gerektiğini düşündükleri konuşmalara kulak misafiri oluyordum.

Birçok şey benim için gerçekten belirsizdi, ama inatla hatırladım ve duyduklarımı tekrarladım, bir gün her cümlenin anlamının benim için netleşeceğini biliyordum. Konuşamıyordum, bu yüzden çok dinlemeyi öğrendim.

Şifacılar bedenimi ve boğazımı iyileştirdiğinde, sessiz kalmaya devam ettim, çoğu zaman saatlerce hareketsiz kaldım. Orada öylece yatıyordum.

Parçalar anıların durdu eziyet etmek kafamda tekrarlıyordu. O geceye dair pek bir şey hatırlayamıyordum ama hatırladıklarım beni uyanık tutmaya yetiyordu. Babam büyücüleri ve sihirbazları teker teker yanıma getirmişti ama hiçbirisi bir şey yapamamıştı. Sessiz kaldım ve konuşmaya çalışsam bile boğazımdan sadece konuşmaya benzer sesler çıktı. sesler, karışık c hüzünlü uluma veya anlaşılmaz bir böğürme. Dilimi kontrol edemediğim için dudaklarımdan salyalar akıyor ve çenemden aşağı süzülüyordu. O andan itibaren sadece sıvı yiyecekler yiyebildim - yulaf lapası, çorba veya çok yumuşak meyveler. Babam dehşete düşmüştü ve annem beni her böyle gördüğünde ağlıyordu.

Ben de denemeyi bıraktım.

Annemin yarası nihayet iyileşti ama enfeksiyon komplikasyonlara neden oldu. Ve bir zamanlar güzel olan annem solmaya başladı, keskin bir şekilde yaşlandı, küçüldü ve kamburlaştı, yardımla bile küçük adımlarla yürümeye başladı. Her geçen ay, en sevdiği Valad'ı kaybetmenin acısı, ondan geriye kalanları da yok ediyordu.

Kışın başlamasıyla durumu daha da kötüleşti ve yedinci yaş günümden bir ay sonra öldü. Geriye sadece babam ve ben kalmıştık ama bana sessiz ve çaresiz bir şekilde bakarken gözlerindeki kopukluğu görebiliyordum.

Artık misafirlere gösterilmiyor ya da şehir dışına çıkarılmıyordum. Belirsiz bir hastalık için beni tedavi etmeye çalışmayı bıraktılar ve prens de

Artık bende sevdiği kızı göremiyordu. Geri çekildi ve hayatımın dokuzuncu kışında Ashore Prensi Verest için Veledar'ın kızının, oğlu Valadan ile aynı gün öldüğünü fark ettim.

Yine de bana baktı, yiyecek ve barınak verdi. Nasıl olduğumu görmek için ara sıra benimle konuştu ve hatta prensin kızını eğitmeleri için öğretmenleri davet etmeye devam etti. Ama ben konuşmadım ve öğretmenler birer birer evimizi terk etti.

Sadece beni bebekliğimden beri tanıyan Arina bana hiçbir şey değişmemiş gibi davranmaya devam etti. Sanki yüzüm grileşmemiş, yeşil gözlerim kararmamış ve siyah saçlarım belime kadar uzamamış gibi. Saçlarımı tarayıp güzelleştiren, beni yıkayıp düzgün kıyafetler giydiren tek kişi oydu, oysa başkalarına göre ben çelimsizleşmişim.

Moroklar, Gölgeler, Özem, Alacakaranlık, hortlaklar ve iblisler hakkında daha önce duyduğum korkunç masalların hiçbirisi artık beni korkutmuyordu. Eskiden battaniyenin altına saklandığım hikâyeleri kayıtsız bir sakinlikle dinliyor, ilgisizliğimle Arina'yı dehşete düşürüyordum.

Kafamın içinde bir sürü ölü insan varken uzaklardaki ormanda yaşayan ölümsüzlerden nasıl korkabilirim?

Babası maiyetini ve prenslik sarayını yeniden inşa etti, yeni adamlar işe aldı ve nüfuzunu genişletti. Prens Verest, ailesinin ve yandaşlarının yarısının yok edildiği bir saldırıdan sonra gücü nasıl yeniden kazandığını duydukça daha çok korkulmaya başlandı.

Güney prensliklerinin babamdan korktuğuna dair konuşmalara kulak misafiri oldum ve her ay evimize daha fazla yabancının geldiğini fark ettim. Beni tanımıyorlardı, hatta tanımaya bile çalışmıyorlardı, bana sanki geçmiş bir trajedinin hayaletiymişim gibi bakıyorlardı. Diğerleri gittiğinde yok olmak istemeyen son hayalet.

Onuncu yaş günümünden sonraki ilkbaharda, kardeşimin ve annemin mezarının yanında otururken başka bir vahiy öğrendim. Oraya sık sık gelir ve oturur, bıçakla dallardan keskin kürekler oyardım,

Ne için olduğunu bilmiyordum ama bu hareket beni sakinleştirdi. Konuşmaya çalıştım, monoton günlük hayatımdan bahsettim ve ona her şeyden şikayet ettim. Her cümle kafamda güzel ve anlamlı geliyordu ama gerçekte sadece tanıdık bir bğrmeydi. Salyamı kolumla sildim, utanmadan, kardeşim izliyorsa anladığından ve yargılamadığından emindim.

O gün Valad'ın on dördüncü doğum günü olacaktı. Ve aynı gün, Arina beni bir kez daha ağabeyinin mezarı başında buldu, ağladı ve ilk kez kendini kaybetti. Bana bağırdı, iyileşmeye çalışmadığını, artık var olmayan bir şeye tutunduğumu söyledi. Ve aresizlik içinde bana bu höyüğün neredeyse boş olduğunu söyledi. Orada hiç kemik bile yokmuş, çünkü ıldırımış atlar ve çok sayıda bacak Valad'ın çocuksu kemiklerini o kadar kırmış ki, onu prensin sarayında, yıkılmış bir ağacın altında çamur ve yanmış cesetler arasında güçlükle bulmuşlar. Kalıntıları cenaze ateşinde o kadar çabuk yanmış ki, onlar bir şey toplayamadan rüzgar neredeyse tüm külleri alıp götürmüş.

Yıllar sonra ilk kez çığlık attım ve tekrar uludum, Dadı'nın söylediklerini fark edince dehşete kapıldım. O gün bana gerçekten tutunacak hiçbir şeyim yokmuş gibi geldi. İlk kez ellerimin boş olduğunu fark ettim.

** * **

Prensin sarayını saran alışılmadık sessizliği duymak yerine hissettiğimde bıçak elim donuyor. Bu açık sonbahar gününde herkesi yavaşça sarıyor, bir hastalık gibi bulaşıyor, herkes susana, işlerinden uzaklaşana ve başlarını ana kapıya doğru çevirene kadar birinden diğerine yayılıyor.

Çocukken kardeşimle birlikte ziyaret ettiğimiz geniş meşe ağacının altında oturuyorum. Tüm yaprakları sarardı ve şimdi dökülüyor.

altın yağmuru ile. Mükemmel bir sivri uç haline getirdiğim huş ağacı dalını bir kenara bırakıp yukarı baktım. Kapıdaki muhafızların telaşa kapılıp ağır kapıları aceleyle açmalarını izledim. Kırmızı pelerinli Mara bölgemize girerken prensin sarayındaki insanlar mırıldanıyor ve iç çekiyorlar.

Altı kişiler, hepsi benzer şekilde giyinmiş ve yüzleri şaşırtıcı derecede güzel ve genç. En yaşlıları hariç. En az kırk yaşında görünüyordu. Sol yanağında elmacık kemiğinden çenesine kadar uzanan uzun bir yara izi var. Ama gevşek siyah saçları düzgün dalgalar halinde kıvrılıyor ve kadın imajını yumuşatıyor. Yüzünü hiç terk etmeyen kibar bir gülümseme bakışlarına sıcaklık katıyor.

Hiç soru sormadan, sanki görünmez bir ip tarafından yönlendiriliyormuş gibi bana doğru yürüyorlar. Görünüşleri beni şaşırtmıyor ya da korkutmuyor, ama insanların saygılı fısıltılar ve Morana'ya sessiz dualarla önlerinde adım atmalarından gözlerimi alamıyorum. Bıçak elimden düşüyor ve beceriksizce ayağa kalkıp bir meşe ağacının gövdesine yaslanıyorum.

Arina yeni ahırların yanından koşarak çıkıp bana doğru geliyor ve beni korumaya çalışarak bana sarılan tek kişi oluyor. Ama bunun faydasız olduğunu hepimiz biliyoruz. Yıllar sonra ilk kez, sadık dadıma güven verici bir şekilde gülümsüyorum, sert avuçlarını minnetle sıkıyorum ve Maram'a bir adım daha yaklaşarak dikkatlice kucağından çıkıyorum.

On buçuk yaşımdayım, hatta Morana ruhunu aldığıında Valad'ın olduğundan biraz daha büyüğüm, bu yüzden şimdi Mars'ın bu prenslik evinin son hayaleti olan benim için gelmesine şaşırmıyorum.

Bir daha dönmek üzere evden ayrılmak için eşyalarımı toplamam gerekiyor ama ben sadece kardeşimin kaçak içkisini boynumda taşıyorum. Gerisiyle ilgilenmiyorum.

Babam avluda beliriyor. Tanrıçanın hizmetkârlarının önünde doğruluyorum ve ağızımı açmıyorum, kendimi rezil etmemek için sesimi çıkarmıyorum.

Prens, doğru sesleri çıkarmak için boşuna çabalamanın çirkin resmiyle.

Denizciler beş metre önümde sıraya girdiler. Yolun geri kalanını onlara doğru tek başıma gitmeliyim.

Prens bana yolculuk için misafirlerime yemek hazırlamamı, ona en iyi atı vermemi, pahalı bir kaftan ve sıcak eldivenler getirmemi emrediyor. En iyi kıyafetleri çantalara koymamı. Yıllar sonra ilk kez beni kucaklıyor, saçlarıma dokunuyor ve sadece bana bakmakla kalmıyor, beni gerçekten görüyor. Yine de kendimi kandırmıyorum, veda ettiğini biliyorum ve yeşil gözlerinde, benimkiler gibi, rahatlama, üzüntü ve kaçınılmazlık var. Ben onun yenilgisinin son hatırlatıcısıyım. Diğerleri ne derse desin, prensliği yeniden ele geçirmiş olabilir ama ailesini kaybetti. Prens Verest hâlâ yeniden evlenip yeni varisler edinecek kadar genç. Bu düşünce bana ani bir tokat gibi çarpıyor ve kucağından çekiliyorum.

Babam elini son bir kez omzuma koyuyor, parmaklarımı sıkıyor, beni tutuyor ve kısa bir an için beni durdurmaya, itiraz etmeye ya da bir şey yapmaya çalışacağına inanıyorum, ama bir an sonra tutuşu gevşiyor ve gitmeme izin veriyor.

— Konuşamıyor," dedi Maraş'a ve sanki prensin yanımda durduğunu yeni fark etmişler gibi gözlerini benden kaçırdılar.

— Onun adı ne? - diye soruyor Mars'ın en büyüğü sevgiyle.

Rüzgâr uzun saçlarını omzunun üzerinden savurarak yara izini daha da görünür hale getiriyor. Ancak Mara lekesinden utanmıyor, hatta onu hatırlıyor gibi bile görünmüyor ve saçlarıyla onu tekrar kapatmaya çalışmıyor.

— Veledara, kızım ve Ashore prensesi.

— Prenses mi? - Diğer Mara şaşkınlıkla tekrarlar ve kendi aralarında sessizce konuşurlar.

Boynumda asılı olan gümüş lüneti tutarak sabırla bekliyorum.

— Sarayımı ve düklüğümü terk edemem," diyor baba kararlı bir şekilde ve Mara tartışmalarını keserek ona bakıyor.

— Bu alışılmadık bir durum Prens," diye açıkça itiraf ediyor yaşlı Mara. - Veledara'nın mantıklı bir kız olduğuna inanıyorum," diyerek bana kısa bir bakış attı ve içtenlikle ama pişmanlık ve hatta sempatiyle gülümsedi. - Ama Veledara'nın artık bizden biri olduğunu ve onu geri alamayacağınızı unutmamalısınız.

Verest beni saklamaya çalışmasının onun için ne anlama geleceğini bilerek kabul ediyor. Ama bu aynı zamanda kendi evimin kapılarının bana sonsuza dek kapanacağı anlamına da geliyor. Mar'dan kaçıp sığınacak bir yer ararsam buradaki hiç kimse beni kabul etmez.

Evimden mahrum bırakılıyorum.

Bunun bir soru ya da kasıtlı bir durum olmadığını, yadsınamaz bir gerçek olduğunu bilerek suskun kalıyorum. Bir başka Mara yanıma geliyor ve elini uzatıyor.

— Benim adım Jasna ve uzun yıllar boyunca en genç bendim" diyerek kendini tanıtıyor.

Melodik sesi ve bakışlarındaki samimiyet büyülüyor, elimi avucuna doluyorum ve kız bana daha geniş gülümseyerek beni Mar'ın yanına çekiyor.

— Çocukluğundan beri dilsiz miydi? - En büyükleri babasına tekrar sorar.

— Hayır, sadece son üç yıl. Travmanın etkileri.

— Yaralanma." Anlayışla başını salladı ve dikkatli bakışlarla beni süzdü. - Veledara artık bizden biri ve onunla ilgileneceğiz Prens.

Arina sessizce ağlamaya başlayan tek kişidir. Babası özenle kesilmiş sakalının altında dudaklarını sıkıca birbirine bastırır ve Marami'ye saygıyla veda eder. Prensın sarayındaki tüm erkekler ölüm tanrıcısının hizmetkârlarının önünde eğilir. Erkekler şapkalarını başlarından çıkarır ve eğilerek Marami'nin çıkarken yanlarından geçmesini beklerler.

Marlılardan biri getirdiği atın dizginlerini tutuyor. Heybeleri yolculuğum için gerekli eşyalar ve yiyeceklerle dolu. Kirlenmiş atımı çıkarıyorlar.

Kabartmalı siyah ve altın işlemelerle süslenmiş daha pahalı kırmızı bir kaftan giydim. Jasna saçlarımı toplamama yardım ediyor, yatıştırıcı bir hareketle yanağıma dokunuyor ve beni çıkışa götürüyor.

Sanki başından beri bu an için hazırlanıyormuşum gibi ilk adımları hızlı atıyorum ama kapı yaklaştıkça ve babam uzaklaştıkça daha da yavaşlıyorum, artan bir belirsizlik hissediyorum. Jasna tereddüt ettiğimi hissediyor ama beni çekmiyor, adımlarıma uyum sağlıyor.

Artık dayanamıyorum ve çıkışa birkaç metre kala arkamı dönüyorum. Babam hâlâ orada duruyor, kıpırdamıyor bile. Ama gözyaşlarımı görmemesi ya da bakışlarındaki hüznü fark etmemem için hemen arkamı dönüyorum. İkimiz de bir kez daha anlıyoruz ki o bir prens olabilir ama tanrıların kararı karşısında güçsüz.

9

*Serata Prensligi'nde anlatılan eski bir uyarı hikâyesinden bir alıntı:
Frenküzümü Nehri'ni takip edin Aptal olmayın ve o tarafa gitmeyin.
Dağların arkasında gökyüzünün aynı tonozu, Orman sessiz ve sakin İlk
bakışta, ama hayat yok, Sadece sessizlik cevap olarak mırıldanıyor.*

*Aynanın içinden bir yol var, Korkma, orada boğulmayacaksın. Gerçi
kimin girdiği önemli değil, Herkes kralın ellerine düşecek Ya da
kasvetin içinde kaybolacak... Yıllar geçtikçe her şey kendini tekrarlıyor.*

*Ne açlık ne de şarap, sadece Morana korkutur onları. Kışın ayaz
boğar girişi, Ve baharda bu masallar bal gibidir Altına aç olan herkes
için. Uğruna para ödemeye değer bir hayat var.*

Malachi Zotov.

Mars ve Moroks'un Unutulmuşları

Inga'nın isteği üzerine Jasnaya ve ben Mira ve Zlata'yı yaz gündönümü festivalinde bize katılmaları için davet ettik. Yolculuk birkaç gün sürüyor ve doğru günde, öğleden birkaç saat sonra, Serat Prensligi'nde küçük bir kasaba olan Dolkor'a giriyoruz. Jasna haklıydı: kasaba alışılmadık derecede kalabalık, görünüşe göre komşu köylerden tüm sakinler buraya sadece eğlenmek için değil, aynı zamanda pazarlarda ticaret yapmak için de gelmişler. Bu tür etkinliklerde her zaman iyi para kazanma şansı vardır.

Mara olarak giriyoruz, saçlarımızı veya kırmızı cübbelerimizi saklamıyoruz, bu yüzden karşılaştığımız insanlar sızıyor, haykırıyor, konaklama yerimize giderken hevesle eğiliyorlar. Mira, Mara'ların en yaşlısı.

ve birçok kasabayı biliyor, bu yüzden hanı seçme konusunda ona güveniyoruz.

Hem gece konaklama, hem yemek hem de atlarımızın bakımı için ödeme yapmak istiyoruz, ancak at sahibi gümüş paraları çıkardığımız sürece kelimenin tam anlamıyla dizlerinin üzerine çökmeye hazır. Ne kadar teklif edersek edelim bu sık sık oluyor. Bir ölümlünün Mar'dan ücret alması nadirdir. Bu kez ısrar etmiyoruz: tatil sezonunda çok sayıda müşteri ve alıcı var.

Günün geri kalanında kasabada dolaşiyor, renkli kurdelelerle süslenmiş huş ağaçlarına, sokaklarda uçuşan kavak tüylerine bakıyoruz. Genç erkekler çoktan beyaz ve kırmızı desenli kosovorotki ya da pahalı kaftanlar giymiş ve çizmelerini parlatmış, kızlar ise güneş elbiseleri ya da açık renkli elbiseler giymiş ve banyo çelenkleri örüyorlar. Bu akşam o n l a r ı nişanlılarına hediye edecekler ya da fal bakmak için kullanacaklar. Bazıları onları yakacak ve ateşe atacak, bazıları ise nehre atacak.

Aptalca pazara giriyoruz ve kelimenin tam anlamıyla her satıcı tanrıçayı yatıştırmak ve bize mallarını sunmak istiyor. Bazıları bize kırmızı turtalar sunuyor, bazıları bahçelerinden topladıkları ilk çilekleri, bazıları da kvaslarını tatmamızı ya da lokmalarını anlatmamızı istiyor. Gönülden geliyor ve satıcıları kırmamak için her şeyden biraz tadıyoruz. Ancak kısa süre sonra midemiz dolu olduğu için bunu yapmak daha da zorlaşıyor. Orada bulunanlar her hareketimizi ilgiyle izliyor ve fark etmemiş gibi davranmak zorlaşıyor.

Jasnah, Zlata'nın tanrıçaya adak olarak sunulan canlı tavuğu reddetmeye çalışmasını izlerken gülüyor. Kız kardeşimizin yardımına koşmadan önce bu garip sahneyi izlemeye birkaç dakika katlanıyoruz.

— Umarım istediğim şeyi getirmişsindir? - Hana döndüğümüzde Jasna soruyor.

Sadece ben ve Zlata ile konuşuyor, Mira belli ki Jasnaya'nın neyin peşinde olduğunun farkında. Zlata ve ben en küçükleriyiz ve karanlıkta sadece bizim olduğumuzdan emin olmak için birbirimize bakıyoruz.

— Kırmızı olmayan bir şey getirmeniz yönündeki garip talebi mi kastediyorsunuz? - Ben soruyorum.

— Bu doğru. Eğer sendeyse, kıyafetlerini değiştir.

Mira Zlata'yı götürdü: aynı odayı paylaşıyorlardı. Yasnaya ve ben koridorun karşısında uyumaya hazırlandık. Basit yatakları olan mütevazı bir evdi, ama her şey düzenliydi ve yatak çarşafaları temizdi. Küçük bir aynanın varlığı en çok arkadaşımı memnun etti.

Ablamın istediği gibi beyaz bir atlet ve altın işlemeler ve beyaz dantellerle süslenmiş soluk yeşil bir sundress aldım. Ortaya çıkan elbise inciklerimin ortasına kadar geliyor ve açık renkli botlarımı ortaya çıkarıyordu. Fazla kumaşın dışarı sarkmasını önlemek için belimi bir kemerle sıktım.

Jasna beyaz bir kıyafet seçti. Hafif bir gömlek ve nadir bulunan kırmızı desenli dantellerle kaplı bir sundress ve kırmızı fas botları.

— Yeşil sana yakışıyor. Gözlerine çok yakışıyor." Kız kardeşim siyah saçlarını tararken bana gülümsedi.

— Bu tür giysilere ne için ihtiyacımız var?

— Bugün Mara olmayacağız," dedi basitçe, ama şaşkın bakışımı fark ederek devam etti, "Bunu çok yaparız, Vela. Tatillerde sıradan insanlar gibi davranırız, özellikle de yaz gündönümünde, kimse kışı düşünmek istemezken. Pazardaki ilgiden sıkılmadın mı?

En son ne zaman giydiğimi hatırlamaya çalışarak elimi yavaşça eteğin üzerinde gezdirdim. Bu elbiseyi satın bile almamıştım; ormanda kaybolan kızını ona geri getirdiğimde zengin bir tüccarın karısı vermişti. Kadın, Jasnah ile aynı şeyi söyleyerek teşekkür etmek için kıyafeti almak istedi. Gözlerime çok yakışıyor.

Kız kardeşinizin sözlerinin doğruluğunu kabul etmemek zor. Yakın ilgi çoğu zaman yorucudur.

— Ivan Günü'nün genç erkekler için bir tatil olduğunu biliyorsun Vela. Sence birçok genç erkek tanışmak için Mara'ya yaklaşmayı göze alır mı? - Jasna tarağı uzatarak devam ediyor.

Elime aldım ve saçımı taramaya başladım. Ve bu sorunun cevabı çok açık.

— Neredeyse hiç kimse.

— Doğru," diye onayladı kız kardeş, birkaç ince örgü ördü ve onları altın boncuklar ve ipliklerle süsledi. - Bu gece herkes eğlen sin, biz de onlarla birlikte eğlenelim. Bu bizim için de bir tatil Vela, bu yüzden kendini hiçbir şeyden mahrum etme. Örgüne kırmızı bir kurdele takmamı ister misin?

Yüksek sesle homurdanıyorum.

— Ben nişanlı aramıyorum.

— Ama bu şekilde daha çok dikkat çekeceksin," dedi kız kardeşim alaycı bir şekilde.

— Kendin için ör! - Buna içerliyorum ama hain bir gülümseme dudaklarımı geriyor. Birazdan yaşayacağım eğlenceyi düşününce keyfim yerine geliyor.

— Kurdele olmadan da bir arkadaş bulurum," diyor meydan okurcasına, ama bulacağından şüphem yok.

Ne de olsa o ve Mira aramızdaki en yaşlılar ve gençlerle nasıl iletişim kurulacağını zaten biliyorlar. Zlata ikinci kez tapınağın dışında Ivan Günü'nü kutluyor ve benim kötü, bala bulanmış bir deneyimden başka bir şeyim yok.

Gün batımında dördümüz işlek bir caddeye çıkıyoruz. Kırmızıya boyanmış evler gündüz olduğundan daha da renkli görünüyor. Pencereler ışıltıyor, yılın en uzun güneşli gününün son ışınlarını yansıtıyor. Rüzgâr ağaçlardaki renkli kurdeleleri dalgalandırıyor ve havada bulutsuz bir yaz gecesinin ve yemeğ in hoş kokusu var. Doğuya doğru gidiyoruz, nehre biraz daha yakın bir yerde gençler için şenlik ateşleri ve müzik eşliğinde ana festival olacak. Yetişkinler kasabada kalıyor: arkadaşlarının evlerinde, tavernalarda ya da açık havada parti yapıyorlar.

Zlata, Jasna'nınkinin neredeyse aynısı olan büyüleyici beyaz bir elbise giymektedir. Birkaç genç erkek gözlerini ondan alamayınca kız kardeşi utanıyor. Dördümüz arasında kurdele örgüsü olan tek kişi o. Mira mavi ve gümüş rengi bir güneş elbisesi giyiyor ve saçları canlı bir kolyeyle süslenmiş.

Bilinçsizce parmaklarımla ay ışığını okşuyorum. Atletimin geniş bir yakası var ve çoğu zaman yaptığım gibi mücevheri kıyafetlerimin altına saklayamıyorum.

Kutlama yerini bulmadan önce müzikle karışık kahkahalar duyuyoruz. Büyük ve küçük şenlik ateşlerinden yükselen ışığı uzaktan görüyoruz ve beklentinin heyecanı hepimizi sarıyor. Kız kardeşlerimle birlikte gülümsüyor ve adımlarımı hızlandırıyorum. Turtaların ve balın kokusunu alıyoruz ve yıllar sonra ilk kez kaderimi unutuyorum ve eziyet dolu rüyalarımın anıları alevlerin havaya fırlattığı kıvılcımlar kadar çabuk kayboluyor.

Açıklığa girer girmez, bir gürültü dalgası, yüksek sesle bağırışlar ve aralıksız kahkahalarla boğuluyoruz. Tüm bunlar **m e l o d i k** seslerin söylediği şarkılara ve domraların seslerine karışıyor y^[6]. Kaşıklar ve davullar doğru ritmi tutturuyor ve turuncu-kırmızı ateş bile kendini onların ritmine göre ayarlıyor gibi görünüyor.

Birkaç genç kız ve erkek yanımıza atlıyor. Bizden utanmıyorlar ya da korkmuyorlar; sormadan başımıza çelenk koyuyorlar. Kırmızı giyiyor olsaydık kimse bize dokunmaya cesaret edemezdi ama kızlardan biri saçımın bir teline bile dokunuyor, yumuşaklığına hayran kalıyor. Bir kahkaha patlatıp kaçıyorlar.

Etrafımdaki kalabalığa bakıyorum, hepsi çelenk takmış. O kadar basit olmadığını tahmin ederek benimkini başımdan çıkarıyorum. Otlar ve çiçeklerle iç içe geçmiş ince huş ağacı dallarına bakıyorum.

— Tabii ki. Wormwood," diye sııttım ve çelengi dikkatsiz bir hareketle başıma geri koydum.

— Akıllıca." Mira da aynı fikirdeydi.

— Görünüşe göre eğlenenler arasında denizkızı olmasın diye herkese takmışlar." Jasna, diğlerlerine elenk sunan bir grup gence başıyla selam veriyor.

— Doğru olanı yapıyorlar," diye övüyor Mira. - Böyle tatil günlerinde suya yakın olmak güvenli değildir.

— Denizkızları böyle tatillerde insanları sürükleyip götürür mü? - Zlata sordu.

— Oluyor ama sadece onları çok kızdırırsanız. Daha çok huysuzlanırlar, koşup ateşleri iğnerler, elbiselerin üzerine su dökerler, eğlenen insanları dağıtırlar ve herkesin havasını bozarlar.

— Umarım en azından aşırıya kaçıp şerbetiotuna pelin otu kaynatmayı düşünmemişlerdir," diye homurdanıyor Jasna aniden, etrafına bakınarak.

— Neden? - Zlata'nın başı dönüyor, tıpkı büyüğü gibi. - Pelin otu sağlığını için tehlikeli değildir.

— Hayır, ama acıdır," dedi kollarını göğsünde kavuşturarak. - Bir keresinde Yarata'da bulmuşlardı. Bütün tatil içkilerini mahvettiler.

— Henüz kvasa katılan ısırgan otu çayını tatmadığın için şanslısın kardeşim," diye karşılık verdi Mira kıkırdayarak.

— Biri senin cadı olduğunu mu düşündü? - Jasna elini göğsüne götürerek sahte bir güvensizlikle iç geçiriyor. - Ama ilk bakışta bir cadıyla karıştırılabilir.

Mira ona dirsek atmaya niyetlendiğinde Jasna gülüyor ve geri çekiliyor. Kız kardeşi zaman zaman Mira'nın solgunluğu hakkında şaka yapmayı seviyor. Cildi şaşırtıcı derecede açıktır ve yazın bile güneşte ne kadar zaman geçirirse geçirsin bronzluğu s o l m a z .

Bugün eğleneceğimize ve günlük hayatlarımızı tamamen unutacağımıza karar vererek ayrıldık. Özellikle Jasna

beni itiyor, şafaktan önce hana dönmemem için ısrar ediyor.

Tek başıma insanların arasında dolaşıyorum, birkaç kez küçük ateşlerin başında durup üzerinden atlayan gençleri izliyorum. Kızlardan biri bana lahana turtası ikram ediyor, ben de minnetle yiyorum. Sonra genç bir adam beni yuvarlak bir dansın içine çekmeye çalışıyor. Çekici ve ısrarcı biri ama ben henüz dans edecek kadar neşeli değilim, bu yüzden utanarak reddediyorum.

Bir keresinde kalabalığın içinde Zlata'ya baktım: yaşıtları etrafındaydı, ona bir şeyler soruyorlardı ve birlikte güzelce sohbet ediyorlardı, ara sıra kahkahalara boğuluyorlardı. Yasna ve Mira'yı fark ettim, isteyenler için döktükleri balı işaret ederken gülümsüyorlardı. Bu sefer kız kardeşlerin hoşuna gitmiş gibi görünüyordu.

Alacakaranlık geceye dönüyor, dar bir nehrin kıyısındaki bu açıklık ve oyunlara hazırlık için çevresine kasıtlı olarak uzun meşaleler yerleştirilmiş olan yakındaki bir kuru dışında karanlık tüm dünyayı sarmış gibi görünüyor. Geceden daha fazla yer kaplamak için yakılmışlar. Ateşlerin birinden gelen müzik seslerini takip ediyorum. Küçük bir kulübenin karşısında müzisyenler sandalyelere oturmuş. Birkaç kız ayağa kalkıp müziğin ritmine göre sallanıyor ve birlikte şarkı söylemeye devam ediyorlar. Bazıları, benim gibi, sadece onları izliyor, diğerleri ise ateşin etrafında dans ediyor.

Irae'yi fark edince donup kaldım. Onu müzisyenlerin arasında bulduğumda şaşkınlığımı gizleyemiyorum bile. Alçak bir taburede oturmuş, bir sopayla davula ritim tutuyor. Müzik aleti basit. Sadece bir tarafı deri olan bir çerçeve. Müzisyenler arasında elinde tef olan bir adam zaten var, ancak Irai melodiye düşük tonlar ekleyerek daha karanlık ve yoğun hale gelmesini sağlıyor. Davulunun uğultusu titreşimlerle birlikte yerde yankılanıyor. Kemikçi melodiye kendini kaptırmış, aşağıya bakıyor ve başını çaldığı ritme göre ölçülü bir şekilde sallıyor.

Başını kaldırdı ve kalabalığın içinde beni hemen buldu. Gezgin bakışları, elimi yan tarafıma dayadığım sırada güneş elbisemin eteğinden yukarı, kalçalarıma ve belime doğru ilerledi. Neredeyse hissedilir bir şekilde göğsüme ulaşıyor, orada gereğinden birkaç kalp atışı daha uzun süre kalıyor ve sonra yüzüme doğru yükseliyor. Bakışları sert, gözleri ateşin ışığına rağmen gerçekte olduğundan daha karanlık görünüyor. Irae gülümsemiyor ya da gözünü bile kırpmıyor. O zaman kendi düşünceleri içinde olduğuna ve bana baktığına karar veriyorum. Kasten biraz yana çekiliyorum ama gözleri beni takip ediyor ve diğer tarafa doğru yürüyerek onu son bir kez daha kontrol ediyorum.

Şimdi kemik kesicinin dudakları memnun bir gülümsemeye dönüşüyor, çünkü onun benim tepkimi izlediği kadar benim de onun tepkisini izlediğimi fark ediyor. Şarkının ritmi hızlanıyor, koronun sesleri yükseliyor ve birkaç erkek müzisyen şarkıya katılıyor. Kalp atışlarım Iraya'nın davulunun ritmine göre hızlanıyor, sanki enstrüman beni kontrol ediyormuş gibi.

Genç adam siyah bir pantolon ve koyu renk bir gömlek giymiş, üzerine de koyu gri bir yazlık kaftan örtmüş. Sağ tarafındaki sarı saçları birkaç örgüyle örülmüş ve kemik boncuklarla süslenmiş.

Irae'nin sessiz sorumu anlamasını beklemeden çenemi elindeki davula doğrultuyorum. Ama o daha da küstahça sırtıyor, dişlerini gösteriyor, gururla doğruluyor ve çenesini meydan okurcasına yukarı kaldırıyor. Gözlerimi deviriyorum, bu onu daha da eğlendiriyor.

— Hoşlandığın biri var mı, kardeşim? - Jasna kolunu omzuma atarak resmen sırtıma yığılıyor.

Yanaklarım anında kızardı. Suçüstü yakalanmış gibi hissediyorum ama umarım ateş ışığında bu kadar belli olmuyordur. Yüzümü ona doğru çeviriyorum ama Jasnah gözlerini kısarak Iraya'ya bakıyor.

— Kemik kesici," diye tatlı tatlı gülümsedi ve kulağıma fısıldadı: - "Ne şans, Vela.

Bu buluşmanın tesadüfi olmadığını ağızımdan kaçırmamak için kendimi zor tutuyorum ama tam zamanında çenemi kapatıyorum.

— Gerçekten de," diyorum teslim olmuş bir sesle.

— Ama görünüşe göre kemik kesiciyi seven tek kişi sen değilsin, kardeşim. Seni kandırmasına izin verme." Yüzündeki coşku kayboldu ve tekrar eğlenmeye gitmeden önce omzumu biraz daha sıktı.

Irai'ye dönüyorum ve eskiden ateşin etrafındaki çimenlerde yalınayak dans eden kızların şimdi müzisyenlere doğru koştuklarını fark ediyorum. İçlerinden biri kemik kesicinin saçlarına dokunuyor, diğeri ise daha cüretkâr bir şekilde eğilip başını ona doğru çeviriyor. Dudaklarını onunkilere bastırıyor, Irai geri çekilmiyor ama çalmaya devam ediyor ve yabancıların dudaklarına gülümsüyor. Öpücük kısa sürer, birçok izleyici güler ve bağırarak tezahürat yapar. Bazıları Irai'yi adıyla çağırır ve sabaha kadar kaç çelenk ve kırlık öpücüğü toplayabileceği üzerine bahse girmeye başlamıştır bile.

Kız uzaklaşır, Irai mavi gözlerle ona bakarken yavaş yavaş okşar ve sonra yabancı, sevdiği başka bir müzisyene öpücük vermek için ayrılır. Altın bukleli diğerkız başını diğerk tarafa çevirdiğinde mankafa ritmi bile yakalayamaz ve bu öpücük derin, açgözlü ve fazlasıyla samimidir. Kalabalık tezahüratlar içinde patlıyor ve beni buzlu suyla yıkıyorlar.

Arkamı dönüyorum ve şarkı bitmeden uzaklaşıyorum. Kız kardeşlerimle Trigrad'a gitmiş olmayı dilemeye başlıyorum.

10

— Benim adım Sylvia, Veledara," diye tanıtıyor kendini en yaşlı Mara ve gözlerim acıyla açılıyor çünkü ünlü Sylvia'yı herkes biliyor.

İki şeytani yenmeyi nasıl başardığının hikayesi sıradan insanlar arasında bir peri masalı gibi dolaşıyor. Ama bunun uzun zaman önce gerçekleştiğinden emindim ve Sylvia artık hayatta değildi. Karşımdaki kadına bir kez daha baktım, bakışlarım eski yara izine takıldı. Ağzımı açtım ama ses çıkarmadan kapattım.

— Doğru, o aynı Sylvia," dedi Jasna, düşüncelerimi tahmin ederek ve kolunu omuzlarıma dolamaya devam ederek. - Tek kelime etmedin ama kafanı karıştıran şeyin ne olduğunu biliyorum. Onunla tanıştığımda ben de en az senin kadar şaşırılmışım. Ve Maram'a katıldığımızda yarımız onun çoktan öldüğünü sanıyorduk.

— Beni öldürmek o kadar kolay değil," dedi Sylvia neşeyle ve geride kalan atlara doğru yürüdü.

Kapı arkamdan sessizce kapanıyor ama yine de ürperiyorum ve hızla arkamı dönüyorum. Eşyalarımınla birlikte evden atıldığımı dair garip bir his var içimde. Jasna bana daha sıkı sarılıyor ve yeni kız kardeşlere dönüyor.

— Yüz yıldan daha eski! Hayal edebiliyor musun Veledara? - Kız haykırarak dikkatimi çekti ve tekrar Sylvia'ya baktım.

— Tam olarak yüz otuz bir! - Sylvia düzeltti, ayağını ustalıkla üzengiye geçirdi ve eyere tırmandı.

— Her kış sayım yapan ve yine de sayımını kaybetmemeyi başaran birkaç kişiden biridir," derken bir başka Mara gözlerini devirerek sohbete katılıyor. - Benim adım Ruslana. Şu anda en büyük üçüncü kişiyim.

Ona başımı sallayıp usulca gülümsüyorum ve sonra diğerleri bana isimlerini söylüyor. Onları hatırlamaya çalışıyorum, gözlerimdeki yaşları fark etmemiş gibi davrandıkları için minnettarım.

Kendisini Mira olarak tanıtan kız kardeşim eyere binmeme yardım ediyor. Ata binebiliyorum ama son bir yıldır pek at binmedim. Atları döndürüyoruz ve yavaş bir tempoyla güneydoğuya doğru gidiyoruz. Tanrıça Morana'nın tapınağına gitmek şöyle dursun, daha önce hiç o tarafa gitmemiştim. Şu andan itibaren tapınağın yeni evim olacağını ve ölü kardeşimin masallarındaki hortlaklar gibi korkunç şeylerin günlük gerçekliğim olacağını fark ederek duygularımı çözemiyorum.

** * **

Yerli halkımız Ashore'dan tapınağa yolculuk yaklaşık bir buçuk hafta sürüyor. Maraların acelesi yok. Sıcak, altın sonbaharın tadını çıkarıyor, herkesin bana şaşırtıcı bir merakla baktığı ve ne zaman bir eve ya da bir satıcının dükkanına baksam bana tatlı ya da içecek ikram ettiği köyleri ziyaret ediyoruz. Marami'nin hediyesi olan yeni pelerinime şaşkınlıkla bakıyorum ve insanlar üzerinde böyle bir etkisi olduğunu fark ediyorum.

Artık Mar'lardan biriyim ve insanlar bana yardım ettikleri için Morana'dan bereket ve daha iyi bir yeniden doğuş alacaklarını umuyorlar.

*İlk başta, garip bir şekilde reddediyor vazgeçmek her şey
teklifin, ama Rahibeler bana hediyeleri kabul
etmeyerek onların iyiliğini reddettiğimi söylüyorlar. Utanarak her şeyi
topluyorum ve elimde birçok meyve ve taze ekmek tutmaya çalışırken Jasna
gülüyor. Bu yıl bereketli bir hasat oldu ve insanlar özellikle hediye konusunda
çok cömertler. Benim hayat Mara başlar c
insan cömertlik, fevkalade sıcak
hava durumu u sayısız Hikayeler gelen*

ve yeni hayatımdan boşuna korktuğumu düşünmeye başladım.

— Bana gel Veledara," diye seslendi Sylvia aniden, son gece için açık havadaki açıklığa yerleştiğimizde.

Rahibelere göre tapınağa yarın varacaktık, ama şimdi, alacakaranlıkta, en yakın köyden gelen taze ekmek ve peynirle yemek yemek için sıcak bir ateşin etrafında toplandık.

Maram'a zaten alışmıştım ve hemen itaat ederek yaşlı kadının önünde yere oturdum. Bacaklarımı altıma aldım, bir hikaye bekliyorum. Ama Sylvia sessiz, diğerleri de yavaş yavaş sessizleşiyor, bizi yakından izliyorlar. Yaşlı kadın saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve yüzümü izleyerek gülümsüyor.

Ben tüm bu ilgiden rahatsız oluyorum ama kız kardeşler rahat, sanki bundan sonra kötü bir şey olmayacağını biliyorlar.

— Sana kendimizden bahsettik Veledara. Kaderlerimizin hikâyelerini, kim olduğumuzu ve nereden geldiğimizi paylaştık," diyor Sylvia sonunda. - Şimdi sıra sizin bize kendinizi anlatmanızda.

Dudaklarımı çekingen bir şekilde aralıyorum ama ağzımı aceleyle kapatıyorum. Onlardan hoşlanıyorum, onların yanında kendimi güvende hissediyorum. Uzun zamandır bu kadar dikkat çekmemiştim ve gerçek bir ilgi görmemişim. Ama anlaşılmaz sesler çıkararak kendimi utandırmak istemiyorum. Bunu daha önce hiç denemedim ve şimdi aniden yüzlerindeki acıma ya da iğrenmeden korkuyorum.

— Temiz." Sylvia hayal kırıklığına uğradığını belli etmeden başını sallar ve kız kardeşlerine döner. - Jasna, bandaj için biraz merhem ve temiz bir bez getir. Ruslana ve Inga, bana dereden biraz buzlu su getirin.

Mara'lar ayağa kalkıyor ve daha fazla soru sormadan ayak işlerini yapmak üzere yola çıkıyorlar. Sylvia onlar döner dönmez arkamı dönmemi emrediyor. Şimdi sırtım yaşlı kadına dönük olarak oturuyorum ve Jasna önüme oturup avuçlarımı avuçlarının arasına alıyor.

— Sylvia seni iyileştirecek," diyor kendinden emin bir şekilde, yaşlı olan saçlarımı öne atıp boynumu ortaya çıkarırken.

Jasna benim kuşkulu bakışıma karşılık olarak gülüyor. Aradan geçen yıllara rağmen, duymak istediğimi sormadığım zaman hissettiğim kızgınlık ve hayal kırıklığı duygusunu asla atlatamadım.

— Asık suratına bakılırsa, babanın bir prens olduğunu ve kızı prensesi tedavi etmek için davet edebileceği bir şifacı olmadığını söylüyorsun," diye devam etti Jasna, sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi, bu da dudağımı sinirle kıvırmama neden oldu. - Sadece senin baban Mara'yı hiç davet etmedi Veledar.

Çünkü herkes Mara'nın prenlere bile itaat etmediğini bilir. Ve sen dilsizken Mars nasıl yardımcı olabilir ki?

Doğru sesleri çıkarabilseydim çığlık atardım ama Sylvia boynuma dokunup bir şey yaptığında dudaklarımdan sadece uzun bir iç çekiş kaçtı ve tüm vücudum gevşedi, garip, hoş bir hafiflikle doldu. Sanki vücudumdaki tüm kemikler bir anda alınmış, kaslarımdaki tüm gerginlik gitmiş ve endişelerim eriyip gitmişti.

— Bunu biliyordum. Bir iplik zayıf, hasarlı," diye tartıştı Sylvia biriyle.

— Tamir edebilir misin? - Ruslana merak etti.

Bana ne yaptıklarını göremiyorum ama Mara'nın geri kalanının yaklaştığını duyuyorum ve Jasna ellerimi yatıştırıcı bir şekilde okşamaya devam ediyor. Sylvia'nın vücuduma dokunduğunu hissetmiyorum ama bir şeyi çekiyor ve sanki görünmez bir şey tarafından çekiliyormuşum gibi doğruluyorum....

Hayat iplikleri.

Nefes alışım kendiliğinden hızlanıyor, panik yapmamaya ya da seğirmemeye çalışıyorum, tek bir yanlış hareketimde ölebileceğimi biliyorum.

— Her şey yolunda," dedi Jasna yatıştırıcı bir şekilde. - Genellikle ölümlüler yaşamın ipliklerine dokunmamızdan mutlu olurlar. Bunun gerçekten iyi hissettirdiğini söylerler. Ama biz bunu hissetmeyiz. Gevşememiz ve biraz sakinleşmemiz dışında. Sylvia sana zarar vermeyecek, Veledara. Seni iyileştirecek.

Sylvia arkamdan usulca mırıldanmaya başladığında yutkunuyorum. Kelimeler akıcı bir şekilde akıyordu ama hiçbirisi bana tanıdık gelmiyordu. Onlara güvendiğimin bir işareti olarak Yasna'ya başımı sallamak istiyorum ama hareket etmemenin en iyisi olduğunu zamanla hatırlıyorum. Hoş bir sıcaklık ve huzur yavaşça tepeden tırnağa beni sarıyor. Eyerde geçen bir günün ardından yorulan kaslarım gevşiyor ve ağrımıyor. Korku kayboluyor ve hava unutulmuş bir rahatlıkla burnumdan girip boğazımdan aşağı akarak dilimde taze bir tat bırakıyor.

Sylvia'nın arkamdan sarsılarak iç çektiğini ve ilahiyi kestiğini duyunca biraz kaşlarımı çatıyorum ama Jasnah beni kıpırdanmaktan alıkoyuyor ve dikkatimi tekrar kendisine çekiyor.

— Biliyor musun, adın çok güzel Veledara. Ama çok uzun. Sana daha kısa bir şey diyemez miyiz?

Sylvia iplerimi tekrar yerine çekerken nefesim gürültülü ve kalp atışlarım başımın arkasında yankılanıyor. Tüm bedenimin kontrolünü yeniden ele aldım, kontrolün bende olduğunu hissediyorum ve el ve ayak parmaklarımın uçları, sanki onlara kan hücum etmeye yeni başlamış gibi karıncalanıyor. Sanki prensin malikanesinin etrafında birkaç kez koşmuşum gibi nefesim düzensiz ve ağırlaşıyor.

— Vela," diye kendimi tanımadığım bir ses tonuyla mırıldandım.

Benimkinden daha güzel.

— Kardeşim bana Vela derdi," diye tekrarlıyorum ve tanıdık kelimeleri ne kadar kolay söylediğimi fark edince gözlerim açılıyor.

Damağımı gıdıklıyorlar ve dilim ilk kez inanılmaz derecede itaatkâr görünüyor. Ne düşüneceğimi bilmeden arkamı döndüm.

— O zaman bize kardeşin Vela'dan bahset," diye soruyor Sylvia gülümseyerek, diğer Mara yanık elini yıkarken.

11

Genç Mara'lar mezun olana kadar yakından izleniyor. Örneğin şimdi, Zlata bize bakmadan eğlenebiliyormuş gibi yapsak da, aslında iyi olup olmadığını ve birilerinin ona şerbetçi balı vermeye niyetli olup olmadığını gözlemlemeye devam ediyoruz.

Eğitimimi bitirmiştım, bu yüzden bir kupa şerbetçiotu içtim ve Jasna beni içmenin sonuçları hakkında uyarmak yerine, isteyerek ellerime bir kupa daha tutuşturdu.

Erkekler ve kızlar eğlenmeye devam eder ve müzik çalmaya devam ederek gençleri ateşin üzerinden atlamaya teşvik eder. Genç erkekler hevesle bağıyor ve alevlerin üzerinden atlamaktan korkarak tereddüt eden bazı kızları cesaretlendiriyor.

İkinci bardağı daha yavaş içiyorum, uzatıyorum. Sonunda kendimi daha neşeli hissediyorum ve Irai ile ilgili düşünceler aklımdan geçiyor. Onu hafızamdan silmeye, kemik kesiciyi bir daha görmemeye ve onunla yolumun kesişmemesine karar verdim. Birbirimizi pek tanımıyoruz, bu yüzden birbirimizin tatilini mahvetmenin bir anlamı yok.

Jasna'nın dikkatini çekmeye çalışan birkaç genç adamı izlerken gülümsüyorum. Jasna'nın her birinden yaklaşık beş-on yaş büyük olduğunun farkında bile değiller ve hiçbir tatlı iltifat onu utandıramaz ya da şaşırtamaz. Mira buraya arkadaşlık için değil, partinin atmosferi ve müzik için gelmiştir. Zlata yuvarlak dansa sürüklenir ve ilk başta utangaç olsa da şimdi utancını unutmuş ve eğlenmektedir.

— Merhaba Mara," diye sessizce selamlıyor adam beni evine yaklaştığımda.

Birkaç kişiyle birlikte şehrin dış mahallelerinde yaşıyor. Genellikle orta derecede sessiz ve huzurludur, ancak bu gece, tatil nedeniyle, evleri nehre yakın olan sakinler iyi bir gece uykusu çekmekte zorlanacaklar.

— Merhaba, Gavan.

Yerel demirci. Ona kırktan fazla vermezdim. Ağır çenesine rağmen şaşırtıcı derecede genç ve çekici bir yüzü var. Uzun, açık sarı saçlarını at kuyruğu yapıyor ve kısa sakalını kesse çok daha genç görüneceğini defalarca düşündüm ama onu hiç sakalsız görmedim.

Beni ve birkaç kız kardeşimi sima en tanıyor, bu yüzden kırmızı pelerinin olmaması kafasını karıştırmıyor. Ama Gavan, çoğu insan gibi, benim gerçek adımlı bilmiyor.

— İhtiyacınız olan bir şey var mı, yoksa sadece ziyafet için mi buradasınız? - Demirci, yeni oyulmuş okları hasır bir sepete aktarırken sorar.

Evinin duvarına dayalı bir banka oturdu ve beni yanına oturmaya davet etti.

— Sadece tatilde. Ama yeni baltalar yaptıysan, bir göz atmaktan her zaman mutluluk duyarım," diyorum ve demirci için önceden getirdiğim bal bardağını ona uzatıyorum.

Gavan minnetle başını sallar ve içkiyi kabul eder.

— Mar'ın hiçbir baltaları senin kadar sevmiyor," diye sırttı, ateş ışığı kahverengi gözlerine yansıyor. - Bir kız için tuhaf bir silah.

— Ben Mara.

— Mara için bile.

Havana bu konuda Jasna'yı bile destekleyeceği için artık tartışmıyorum. O da benim baltalara olan sevgimi paylaşmıyor. Öte yandan ben onları çok kullanışlı buluyorum. Kafatasına tam isabet bir darbe ve gulyabani hareket etmeyi bırakıyor. Sadece genel olarak hortlaklar değil. Hemen hemen her türlü iğrenç yaratık.

Gavan, yeni silahlara ihtiyacımız olduğunda gittiğimiz demircilerden biri. Trigrad'daki demirciyi de ziyaret ediyoruz, o ve Dolkor bize en yakın olanlar. Tapınağa en yakın köyler böyle bir zanaat için çok küçük ve daha büyük kasabalara gitmek de uzun bir yol. Şimdi Zarich'in daha büyük bir yerleşim yeri haline gelmesi ve orada da yetenekli bir demircinin ortaya çıkması umudu var. Ancak şimdilik Gavan'ın işi istisnasız tüm Maralar tarafından beğeniliyor.

— Çok gençsin ve gençler eğlenirken sen burada benimle oturuyorsun," dedi kupasından gürültülü bir şekilde yudumlarken.

Ekşi bir şekilde gülümsüyorum ve onun ardından tekrar ediyorum. Ben cevap vermeden, gürültülü bir su sıçramasıyla arkamızı dönüyoruz. Birkaç genç adam kızları suya atıyor, sonra da gülerek kendileri suya atlıyorlar. Kızlar ayağa kalkarken çığlık atıyor ve küfrediyor, ıslak elbiselerinin vücutlarına yapışmasını hoşnutsuzlukla izliyorlar.

Aynı anda geri dönüyoruz, Ivanov'un gününün bu tanıdık resmine olan ilgimizi kaybediyoruz.

— Hala aynı şekilde mi çalışıyorsun? Belki de enstrüman değiştirmeliyim. - Arsız gülümsememi bile saklamadan konuyu değiştiriyorum.

— Neden herkes beni kaşıkla utandırmaya çalışıyor? - O da homurdanıyor ama utancını gizleyemiyor. - Bu muhteşem bir enstrüman! Ve her ağacın kendine özgü bir sesi ve tonu var! Aynı anda üç ya da dört kaşıkla ne kadar çok melodi çalabildiğinizden bahsetmiyorum bile.

Gülümsemem daha da genişliyor. Ona bilerek ters ters bakıyorum, bu konudan o kadar kolay kaçamayacağını gösteriyorum. Boş zamanlarında kaşık çalan bir demirciyle her gün karşılaşmıyorum.

— Ritmi seviyorum," diyerek tekrar mazeret bildiriyor ve sadece kupasına bakıyor.

— Ve harika bir iş çıkarıyorsunuz. Daha çok dinlerdim. - Yalan söylemiyorum, gerçekten çok iyi, ama adam bana inanmaz bir bakış attı.

— Ben bir müzisyenden çok daha iyi bir öğretmenim. Yeğenimin bir yeteneği var ama onu kullanmıyor," dedi Gavan, işin içinden çıkmaya çalışarak.

kalabalığa doğru bir yeri işaret ediyor.

Konuyu kasıtlı olarak değiştirdiğini bildiğimden, bakışlarımı isteksizce kutlama yapanlara çeviriyorum ama kimi arayacağımdan emin değilim.

— Huş ağacının yanındaki," dedi demirci, bakışlarımın dalgın dalgın genç adamların üzerinde gezindiğini fark ederek. - Uzun boylu olan, güzel saçlı kızın çelengini almayan," dedi Gavan tekrar.

— Irae? - Bakışlarımı kemik kesiciye çevirdiğimde şaşkın bir nefes alıyorum.

Kız çelengi ona uzatır, ama o çelengi kızın başına geri koyar. Parmaklarıyla kızın yanağını okşar, gülümseyerek bir şeyler söyler ve onu nazikçe öper.

— Birbirinizi tanıyor musunuz? - Demirci de benim kadar şaşırdı.

— Talihsiz bir durum.

Gavan kendini tutamayarak kıkırdar ve başını geriye atar.

— Biliyorum. Terbiye yok, utanma yok," diye kabul etti adam ama ciddiyetle ekledi: "Ama lütfen Mara, onu lanetleme. Kan bağım yok ama onu küçük yaştan beri ben büyüttüm ve kalbinin kötü olmadığını biliyorum.

İraya'ya olan tüm kızgınlığımı Gavan'ın sözleriyle dağılır. Demirciye saygı duyuyorum ve kemikçi ne yaparsa yapsın ona küfretmem. Bu doğru bile değil. Morana öldüklerinde herkesi adil bir şekilde yargılayacak. Yaptıklarıyla yargılanacaklar, başkalarının uğursuzlukları, uğursuzlukları ve uğursuzluklarıyla değil.

— İnanılmaz... Siz ikiniz birbirinizi ne zaman tanıdınız? İrai nadiren burada oluyor. Onu iki yıldır görmedim," diye devam etti Gavan.

— Onunla bir balık avında tesadüfen tanıştım.

— Demek sendin?! Mara'yı gördüğünü söyledi ama detay vermedi. Onu bir çocuk sanarak kurtarmaya çalıştığını söyledi.

Şimdi Gavan'ın yüzü arsız bir sırıtışla aydınlanıyor, kaşıklarla ilgili son utancımın intikamını alıyor ve bunu açıkça gösteriyor. Burnumu kupama dayayarak homurdandım, Irae'nin utancımı hangi renklerle tarif ettiğini bilmek istemiyordum.

— Ona sadece davul çalmayı değil, demir dövmeyi de öğrettim. Beş yıl önce benden aldığın baltayı hatırlıyor musun? İlk aldığın baltayı mı?

Başımı sallıyorum, çünkü kabzasındaki zarif oymaları ve metal üzerindeki özenli işlemleri gördüğümde bu silaha aşık oldum. Bu silaha titizlikle bakıyorum, onu tüm kalbimle seviyorum.

— Irae başardı.

Ağızımdaki şerbetçiotunu neredeyse tükürecektim. Yine de bir kısmı çenemden aşağı akmaya başlıyor ve içkiyi elimle hızlıca siliyorum.

— Ben yemeğe gidiyorum," diyorum ve hızla ayağa kalkıyorum.

Demirci bana ters ters bakıyor ama başını sallayarak yemek masalarını işaret ediyor. Demirci ve arkadaşlarının etrafından geniş bir kavis çizerek uzaklaşıyorum, hatta onlardan uzaklaşmak için en büyük ateşin etrafından bile geçiyorum. En sevdiğim ve değer verdiğim silahımın Irai tarafından yapıldığı düşüncesi soğukkanlılığımı sarsıyor. Bunu öğrendiğimde hangi duyguları hissettiğimden emin değilim. Kafam mı karıştı, yoksa biraz beslenmeye ihtiyacı olan coşkulu bir heyecan mı?

Gavan'ı terk etmekte haklıydım. Aksi takdirde ona tekrar tekrar Irai hakkında sorular sormaya başladığımı fark etmezdim. Onun hakkında ne kadar az şey bilirim, bugünkü tatilden sonra tesadüfi karşılaşmalarımızı unutmak o kadar kolay olurdu.

— ...hadi ama! Ateşin üzerinden atlamadın!

— Yalnız kalmak istemiyorum! - Ben yanından geçerken arkadaşlarına yakınıyor.

— Bütün parti böyle geçecek. Dün senin doğum günündü. İyi eğlenceler!

— Sonra bulacağız... hey! Bekle!

Diğer insanların konuşmalarına dikkat etmiyorum ve bana bağırdıklarını hemen fark etmiyorum. Biri dirseğimi çekmeden önce birkaç adım daha atıyorum ve neredeyse içkimi döküyordum.

— Özür dilerim," diye kekeledi genç adam, ben şaşkınlıkla ona bakarken.

En az on sekiz yaşında ve sevimli ama yeni tanışmalar için havamda değilim. Başımı yana eğip bana ne istediğini söylemesini beklerken dirseğimi tutmaya devam ediyor.

— Benimle ateşin üzerinden atlamak ister misin? - diye ağzından kaçırır.

— O değil! Ben! - Ben cevap veremedenden diğeri araya giriyor.

Bu genç adam biraz daha yaşlı, sarı saçlı.

— Sana başka bir tane buluruz," diye cevap veriyor ilki gözlerini benden ayırmadan arkadaşına.

— En güzellerini kendin için seçmeyi bırak!

— adresimin ne olduğunu unutuyorsun.

— Kesinlikle! - sarışın adamın sözünü keser. - Servet babana ait, sana değil!

— Güzel kokuyor! - Üçüncüsü araya girer.

Başka birinin nefesini saçlarımda hissettiğim için sırtım tüylerim diken diken oldu. Arkamdaki adamın karnına dirsek atmak için ilk refleksimi bastırmaya çalışıyorum. Köyün pek de ayık olmayan gençlerine vurarak şenliği bozmamalıyım. Buna değmez.

Bunu kendime birkaç kez hatırlatıp çenelerimi gevşetmeye çalışarak onları birbirleriyle ateşin üzerinden atlamaya gönderiyorum. Hayal kırıklığı içinde ilk çocuğun koluna bakıyorum: ukalalaşıyor, dirseğimi bırakmıyor.

— Bu sabahki şaplak sana yetmedi mi, Igor? - Tanıdık bir ses tartışmayı böldü. - Çek ellerini onun üzerinden.

Genç adamlardan birkaçı öne çıkıyor ve sanki işaret verilmiş gibi bir adım geri çekiliyorlar. İrai'ye doğru dönmüyorum, o tanıdıklarıyla uğraşırken sıvışabileceğimi umuyorum.

—Ve sen," der kemikçi birine, "eğer ona bir daha bu kadar yaklaşırsan, eğilmeyi bırakacaksın.

Gülümsememi solgun adamlardan saklamak zorundayım. Ama Irae kolunu omuzlarıma dolayıp beni kendine çektiği anda bu eğlence kayboluyor. Kendimi onun sıcak bedenine sıkıca bastırılmış halde buluyorum ve bundan duyduğum sevinç beni rahatsız ediyor.

— Tatiller sensiz daha eğlenceliydi," diye homurdandı Igor, isteksizce dirseğimi bırakarak. - Tekrar ne zaman gideceksin, Irai?

— Bensiz daha eğlenceli olduğuna emin misin? Sen çocukken seni tekmelediğimde hepimizin güldüğünü hatırlıyorum." Irae'nin sesi ironi doluydu, tehditkâr gülümsemesi daha çok acımasız bir sırıtışa benziyordu.

Igor'un arkadaşlarından biri aniden atlar ama hemen ardından kaburgalarına bir tekme yer.

— Ben bir yetişkinim, artık bana vuramazsın! - Genç adam göğsünü çıkararak bağırdı.

Adama cesareti için kredi vermeye neredeyse hazırım: kendisi oldukça zayıf ve benden sadece yarım kafa daha uzun. Ben sadece bir kemik kesicinin omzunun biraz üzerindeyim. Bir avcının ve anlaşıldığı kadarıyla bir demircinin yeğeninin yapısını sıradan bir adamınkiyle karşılaştırmak saçma. Irai'nin tek yapması gereken parmaklarını Igor'un boynuna dolamaktı ve diğer adamın hiçbir şansı olmayacaktı.

— Haklısın, sen bir yetişkinsin," diye cevap verdi kemikçi, kelimeleri uzatarak, sonra çelengi başımdan aldı ve sormadan kendi başına taktı. - Bu yüzden yetişkin bir şekilde cevap vereceksin. Eğer nişanlıma bir daha dokunursan, sana şaplak atmak yerine bir yerlerini kırabilirim.

Yaptığı şeye şaşırdığımı belli etmemeye çalışıyorum. Bu genç adamların artık benden uzak duracak olmasından memnunum ama kemikçi basit bir tehditle yetinebilirdi; bana nişanlım demesine gerek yoktu. Irae'nin avuç içi omzumdan yukarı doğru hareket ettiğinde irkiliyorum. Parmaklarını ensemdaki açıkta kalan derinin üzerinde gezdiriyor, ara sıra lunulaya dokunuyor.

Direnişimi fark etmeyen genç adamlar geri çekiliyor ve başka bir arkadaş bulmak için yavaşça uzaklaşıyorlar. Tüm gücümle görmezden geliyorum

sıcak parmakların yavaşça okşayan hareketleri.

— Çelenkten henüz vazgeçmeyeceğim," diyor İray sessizce, ben onların gidişini izlerken.

— Nedenmiş o?

— Arkada bir sürü insan sözlerimi duydu. Sana nişanlım dedikten beş dakika sonra beni terk edersen, herkes uzun süre bu haberi konuşacak ve tekrar anlatacak. Sen gidebilirsin ama ben burada yaşamak zorundayım.

Sırıtişımı gizliyorum ve elini omzumdan çekiyorum, mideme yayılan sıcaklığı hissediyorum. *Bu arzuya hiç ihtiyacım yok.*

— O zaman sende kalsın. Zaten ben örmedim," dedim küçümseyici bir gülümsemeyle ve sonra meydan okurcasına yanından uzaklaşarak ikramların olduğu masaya yöneldim.

Sadece kişisel olarak dokunmuş bir çelenk, bir genç kızın kalbinin ve hayatını ve bedenini seçilmiş kişiye vermeye hazır olduğunun bir sembolü olarak kabul edilebilir. Başkalarından alınan aynı çelenk sadece iyi şans getirmesi için bir şenlik ateşinde yakılabilir.

— Zalimceydi," diye feryat etti İray sahte bir kızgınlıkla ve birkaç adım sonra bana yetişti. - Çiçekleri sevgiyle dokurken ne kadar çok çalıştığını hayal ettim bile, peki bu ne?

Çelengi başından çeker, bir süre bakar, sonra burnunu kırıstırır ama tekrar takar.

— Anlıyorum. Burada herkese dağıtılanlardan biri," diyerek gülümsememi taklit etti ve doğru sonuca vardı. - Bütün çelenkleri reddettim çünkü seninkini bekliyordum.

— Evet, tabii.

Masada duruyorum ve İray sormadan hoppy balımı alıyor, kalan yarısını bitiriyor ve sürahidenden bardağını tekrar dolduruyor. İlk başta ona kızmayı düşünüyorum, ama yüzü incinmiş ve hoşnutsuz olmaya devam ediyor, bu da kontrolsüzce sırtmama neden oluyor.

— Ama seni kurtardığım için övgüyü hak ettiğime eminim" diyor ve dolu kupamı bana geri uzatıyor.

Taze bir çileğin yarısından bir ısırık alarak kaşlarımı sorgulayıcı bir şekilde kaldırıyorum. Irae bekliyor, ilk meyveyi bitirip ikincisini ağzıma atmamı izliyor. Tüylerim diken diken oluyor ve onun bakışlarını neredeyse fiziksel olarak üzerimde hissedebiliyorum.

— Sanırım bugün yeterince teşekkür aldınız," diyerek masadan uzaklaşıyorum ve kemik kesici etraftayken parmaklarımı karıncalandıran endişeden kurtulabilmeyi diliyorum.

Genç adam aceleyle tahta bir kâseye biraz daha çilek ve birkaç elma atıyor. Eğlenenlerden biraz uzakta, yayılan bir kavak ağacının altındaki boş bir banka oturur oturmaz İray hemen yanıma geliyor. O da boş koltuğa oturuyor ve meyve kasesini aramıza koyuyor.

— Ye. Bu zıplama eğlenceli ama seni bir şey yerken görmedim.

Bunu nereden bildiğini bilmiyorum ama kemikçinin bunca zamandır beni izlediği düşüncesi, olmaması gereken bir ürperti ve vücuduma bir sıcaklık getiriyor. Bardağımda su olsaydı hemen yüzüme fışkırtırdım ama balım var, bu yüzden iki büyük yudum alıyorum. Ve kendime elimden geldiğince ısrarla kemik kesicinin yabancı kızlarla öpüşmesini hatırlatıyorum. Yanında üç kişi vardı ve hepsini öptü.

— Yalnız mı geldin? - diye soruyor.

— Hayır, kız kardeşlerimle. Senin de müzisyen olmanı beklemiyordum," dedim konuyu değiştirmek isteyerek.

— Amcamı tanımanı beklemiyordum," diyerek konuyu değiştiriyor.

— Gavan'ı uzun zamandır tanırım. Ondan sık sık silah alırsınız. Size yabancı mı?

— Hayır. Beni küçük ve açlıktan ölmek üzereyken buldu. O zaman a kadar ailem ölmüştü," dedi eşit bir tonda ama oldukça az konuşarak

İry ileklerin arasında yemek istediği meyveyi ararken paylaşıyor.

— zr dilerim.

— Buna gerek yok. Pek bir şey hatırlamıyorum ve Gavan iyi bir bakıcıdır. Genç bir gelini vardı ama öldü. Ondan sonra kimseye bağlanmak istemedi, ben de ona eşlik ettim. Neredeyse bir oğul ve bir çırak gibi.

— Kaç yaşındasın sen?

— Yirmi iki, peki ya sen? - Ağzına bir ilek atıyor ve başını eğerek cevabımı merakla bekliyor.

— On dokuz.

iğnemeyi bırakıp yavaşça beni tepeden tırnağa inceliyor.

— Yani, yepyeni bir Mara.

— Hakkımızda çok şey biliyorsun," diye cevap veriyorum biraz şüpheyile.

— İyi ki normal insanlar gibi giyinip gelmişsiniz," diyor ciddiyle ve kemik kesici saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırırken başımı sertçe çeviriyorum.

Irae meyvenin yanındaki banka yaslanıyor ve müstehcen bir şekilde yaklaşıyor. Benimle yüz yüze geldiğinde geri çekilmiyor, yanaklarım yanmaya başlasa da utanmıyor. Bir saniye önceki konuşmamızda olmayan şaşırtıcı bir ciddiyle bana bakıyor.

— Neden? - Zorlukla duyulabilir bir şekilde nefes verdim, ifadesini anlamamıştım.

Arsızlaşıyor, parmaklarını enemde gezdiriyor, boynuma doğru iniyor.

Dokunuş Işık, göze batmayan ı hayal kırıklığı yaratacak kadar kısa. Parmaklarını geri çekiyor ve dudaklarım nefes verirken açılıyor.

— Güneylilerin tavalnalarda Mara hakkında ne dediklerini biliyor musun? - İray sessizce soruyor.

— Ben meyhaneye gitmem.

Etraftaki tüm neşe sesleri kayboluyor, nefesimin arkasında yakındaki ateşin ıtırtısını zar zor duyabiliyorum. İrae bakışlarını dudaklarıma indirdi ve sonra tekrar aramıza güvenli bir mesafe koyarak uzaklaştı.

İçimi çekiyorum ve yüzümü ateşten başka yöne çeviriyorum.

— Peki bizim hakkımızda ne söylüyorlar? - Daha sakın bir sesle sordum.

— İçiyorlar ve Mara'yla geçirdikleri gecenin nasıl bir lütuf olduğundan bahsediyorlar," dedi kemikçi sakince ve ben gülmek için elimi ağzıma kapatacak zamanı zor buldum. - Ve eğer Mara yeterince tatmin olursa, ölmesi uzun sürmez.

Bir kahkaha patlamasını engellemek için eğildim, ama bunu iyi yapamıyorum ve şerbetçiotu bardağı elimde sallanıyor. Kemikçi gergin bir şekilde gülümseyerek tepkimi izliyor.

— Sen ciddi misin? - Kahkahalarımı bastırmaya çalışarak sordum.

— Son derece. Ama ben buna inanmıyorum! - Aniden, beni tekrar güldüren ani bir telaşla ekliyor.

— Endişelenme, Irae. Çilek getirerek iki kız kardeşimi yeterince tatmin ettin zaten. Uzun ömürlü olman için dua edecekler," diyorum olabildiğince küçümseyici bir şekilde ve bu da beni şaşırtarak onun utanmasına neden oluyor.

— Ama sen değil," diyor hayal kırıklığıyla ve ceplerini yoklamaya başlıyor.

Onun bir şeyler bulma çabalarını ilgiyle izlediğimi belli etmemeye çalışarak kupamdan bir yudum daha alıyorum.

— Sana balık ve çilek teklif ettim, ama hepsi yanılttı. O zaman son bir denemem var. Eğer bu seni memnun etmezse, Mara, yenilgiyi kabul ediyorum.

Başımı eğiyorum, onun endişeli gibi görünmesine inanmıyorum. Şerbetçiotunu benden alıyor ve kaftanının cebindeki bulguyu burnumun dibine sokuyor.

— Bunun ne olduğunu biliyor musun? - İrai kendini beğenmiş bir şekilde soruyor.

— Ballı lolipop! - Gözlerimi yarı saydam bir parşömene sarılı çubuktaki ikramdan ayırmadan hemen cevap verdim.

Irae ikramı bu kadar kolay tanımama şaşırdı. Ballı karamel sadece çok zenginler tarafından bilinir. Tatlılık

sadece baldan değil, aynı zamanda elde edilmesi inanılmaz derecede zor olan şekerden de yapılır. Bir prensin kızı olarak, kardeşim ve ben hayatımda iki kez böyle lolipoplar tattık. Lezzetlerini hatırlama şansım olacağını hiç dűřünmemiřtim. Kemik kesicinin bakışları dikkatle ve biraz da řűpheyle bakıyor ama yeni bir soru sormuyor, ben de geçmişimden bahsetmeye hevesli değilim. Genç adam birkaç kez göz kırpmıyor ve yüzüne arsız bir gülümseme yerleştiriyor.

— Ballı limonlu lolipop," diye düzeltiyor. - Ve bu senin.

Hediyeyi minnetle kabul ediyorum ve parşömeni açmaya başlıyorum.

— Ama nereden aldın?

— Kemik muska için ödeme. Igor, aptal olmasına raęmen varlıklı bir aileden geliyor. Babası Dolkor'da kendi műlkű olan zengin bir tüccardır.

— Ve sen de kasabandaki en güçlü adamın oęlunu çocukluęundan beri dövűyorsun öyle mi? Bu çok dar görüşlüce," diye takılıyorum ama kemik kesiciyi görünce gülümsemeden edemiyorum.

Onu tanıdıkça daha da çok seviyorum.

Ve bu duygu beni korkutuyor, ama unutulmuş ballı karamel tadı gibi beni çağırıyor.

— Sadece ona moral veriyorum," diye sırttı ve ben şekeri ambalajından çıkarırken başını bana doğru eğdi. Igor'u incitmez," diye sırttı ve şekerin ambalajını çıkarmamı izlemek için başını eğdi.

— Tatlıya dűřkün birine benzemiyorsun ve kemik oymacılarına gűműř ve altınla ödeme yapılıyor gibi görűnűyor.

— Çok řűphecisin, Mara. Kimse bana bu karamel ile ödeme yapmayacaktı ama ben fark ettim, seni hatırladım ve istedim.

Tűm yüzűműn anında kızardıęından eminim, űnkű sıcaklıęı kulaklarımda bile hissedebiliyorum ve konuřtuęum kiři fark etmesin diye bařımı çevirmiyorum. Lolipop, bir çubuęa dizilmiř ű yuvarlak, yassı elma řeklinde çıkıyor.

— Ne de onları arzulayacak kadar tatlılarını tattım," diye rahatça ekliyor kemik kesici, benim gerçek şaşkınlığımı uyandırarak.

En üstteki elmanın tam yarısını koparıyorum ve ona uzatıyorum.

— O zaman ne kadar çok şey kaçırdığınızı bilmelisiniz," diye sessiz sorusunu yanıtlıyorum.

Şaşkın bakışlarını karamelden bana ve tekrar karamele çeviriyor. Bir an için düşüncelere dalıyor, yenilebilir olup olmadığından bile emin değil. Ama tatlıyı neredeyse dudaklarına götürüyorum. Gözlerini kapatıyor, alıyor ve ben birkaç kez yutkunuyorum, dudakları parmaklarıma değerken kalbimin boğazımda attığını hissediyorum.

— Sakın çiğneme, keyfini kaçırma," diye uyardım ve diğer yarısını koparıp ağzıma attım. Karamelin geri kalanını tekrar parşömene sardım ve cebime koydum. - İki küçük kız kardeşim var," diye açıkladım Zlata ve Ike'ı hatırlayarak.

Boneset anlayışla başını sallıyor ve ikramı dilinin üzerinde evirip çeviriyor.

— Abla! - Zlata aniden üzerime atladı ve etrafta bir sürü insan olduğunu ve partinin tüm hızıyla devam ettiğini unutarak irkildim.

— Sorun nedir, Zlata?

Genç olan, konuşmayı izleyen Irae'ye kısa bir bakış atıyor ama sonra konuşmaya başlıyor:

— Bizimle oyna, lütfen. Yeterince kız yok. Mira hemen reddetti ama Jasna kabul edersen oynayacağına söz verdi.

Neredeyse gözlerimi devirecektim ki Jasnah'nın genç kızın yalvaran bakışlarını reddedemeyerek beni tekrar kendine çekmeye karar verdiğini fark ettim.

— Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," diye mırıldandım ve reddetmek için iyi bir neden bulmak üzere kız kardeşimin arkasından ateşin etrafına bakındım.

— Sadece bir kez! Sadece bir kez! Sadece bir kez! Gerçekten! - Zlata, kolumdan tutup şaşırtıcı bir güçle beni ayağa kaldırdı.

Hangi noktada bu kadar büyüdüğünün farkında değildim, ama aslında

Şaşırdım.	şaşıracak bir şey yok.	B	bir sonraki
gelecek yıl	Zlata	zaten	

mezun olacak.

— Tamam, ama sadece bir kez," diyorum iç çekerek. - Oyun ne?

Kız kardeşim cevap veremedi iki kız Irae'nin üzerine atlıyor ve onu ayağa kaldırarak eğlenceye katılmasını istiyor. Şimdi birbirimize bakıp ne kaçırdığımızı merak ediyoruz.

— Oyun ne? - Aynı şeyi sorar, ama yaklaşan kızlardan birine.

Hoşnutsuzluğuma rağmen, kemik kesicinin çoktan öpüştüğü kişilerden birini tanıyorum.

— Brülör! - Neşeyle cevap veriyor ve ben de Ivan'ın Günü'nde sadece eğlenmek için değil, aynı zamanda hoşlandıkları kıızı yakalamak için de brülör oynadıklarını hatırlayarak solgunlaşıyorum.

— Neden olmasın?" Irae beklenmedik bir rahatlıkla kabul etti.

Dudaklarında ve bakışlarında yine arsız bir gülümseme belirdi, yüzümde bir meydan okuma beliriyor. Birden ağızımdaki karamelin tadı ekşi limon gibi geliyor ve balın tatlılığına rağmen bir paket lolipop için bile bu oyunu oynamayı kabul etmeyeceğimi düşünmeye başlıyorum.

12

Kış geldi, en karanlık ve en soğuk zaman. Yaklaşık bir ay içinde on iki yaşıma basacaktım. Çok uzun zamandır en küçük Mara olmamıştım. Sylvia onunla tanışmamın üzerinden bir yıl geçmeden boğularak ölmüş ve Zlata onun yerini almıştı.

Homurdanarak ve botlarımı kar yığınlarından çekerek ayaklarımı hareket ettirmeye çalıştım. Bir gece önce yoğun kar yağmıştı ve henüz yolları açacak vaktimiz olmamıştı, bu yüzden tapınak avlusunu kesilmiş odun yığınıyla geçmeye çalışmak o kadar da kolay değildi. Nefesim kalın bir buhar halinde çıkıyor ve daha basamaklara ulaşmadan ayakkabılarım sıırılsıklam oluyor.

Kapalı galeriye girer girmez anında rahatlıyorum. Ayaklarımı yere vurup karı silkeliyorum ve tapınak görevlilerinden birkaçı yaklaşıp ağır yükümü alıyor.

— Tüm Mar'ın oturma odasında toplanması istendi. Alyona ve Ruslana dinlendiler ve şimdi haberleri vermek istiyorlar," diyor içlerinden biri ve ben tek bir soru bile sormadan kadınlar gidiyor.

Sylvia'nın ölümünden sonra Alyona en büyük, Ruslana ise ondan sonraki ikinci Mara olmuştu. Nadiren en deneyimli Mara aynı anda tapınaktan ayrılırdı ama bu sefer kuzeyde bir şeyler oldu. Sertleşmiş eldivenli ellerimi sabırsızlıkla birbirine sürtüyorum. Kız kardeşlerin benim memleketim Ashore'a gittiklerini biliyorum. Orada en az bir hafta kaldılar ve tüm bu süre boyunca babamın nasıl olduğunu öğrenme isteğimden kurtulamadım. Prenslik sarayında her şeyin yolunda olup olmadığını. Şimdi geri döndüklerine göre, sorular dilime takılıyor ve ilgimi koruyabilir miyim bilmiyorum. Ama sorarsam, diğerlerinin aksine hala evi düşündüğümü anlayacaklar. Yol bana kapalı, ama nerede ve ne olduğunu bilmeyen diğerlerinden farklı olmamalıyım.

Sevdiklerinin nasıl yaşadığını. Zaman içinde kendi deneyimlerimden öğrendiğim kadarıyla cehalet çok daha iyidir. Onların iyi olduğunu hayal edebilir ve buna tüm kalbinizle inanabilirsiniz.

Alaca karanlık, kar bulutlarıyla kaplı gökyüzüne son bir kez bakıyorum. Şafak sökeli bir saat olmuş ve güneşi hiç göremiyorum.

Galeriden geçip tapınağın içine giriyorum. Kırmızı pelerinimi çıkarıyorum, evimize çamur sıçratmasın diye karı silkeliyorum. Görevlilerden biri dış giysimi benden alıyor ve herkesin çoktan toplandığını söyleyerek aceleyle uzaklaşıyor.

Oturma odasına girdiğimde tüm kız kardeşler konuşmayı bırakıp bana dönüyorlar. Bu ilgi karşısında irkiliyorum ve bir an için kapıda tereddüt ediyorum. Burası sıcak, yardımcılardan biri ateşi sıcak tutmak için şömineye daha fazla odun atıyor. Oturma odası, diğer tüm odalar gibi oldukça mütevazı, ancak tüm rahibelerin ve hatta tapınak görevlilerinin isterlerse oturabilecekleri birçok kanep ve yumuşak koltuk var. Tüm büyüklerin çağrılmış olduğunu fark ediyorum: gerçekten önemli bir şey olmuş. Ve bu düşünce beni biraz korkutuyor.

— Otursana Vela," diye soruyor Ruslana, Jasnaya'nın yanındaki kanepede boş bir koltuğu işaret ederek.

Birkaç Mars'ın elinde sıcak çay bardakları var. Inga bana güzel kokulu bir bitki içeceği doldurup uzatıyor. Gözlerimi Alyona ve Ruslana'dan ayırmıyorum ve Jasna'nın dilini gıcıklayarak çayıma bal eklediğini geç fark ediyorum. Sıcak içecek fincanı ısıtıyor ve neredeyse soğuk ellerimi yakacak ama sıkıca tutuyorum.

— Ne oldu, Alyona? Şimdi bize ne öğrendiğini söyleyecek misin? - Mira yaşlılara soruyor ve bize konuşmanın ana konusunu hatırlatıyor.

— Hiçbir beyliğe ait değiliz, doğup büyüdüğümüz bir yer yok ve nereden gelirlerse gelsinler ölümlülere yardım ediyoruz. İster kuzeyden ister güneyden," diye hatırlatıyor Alyona etrafımıza bakarak. Başımızla onaylamamızı bekliyor ve ancak o zaman

Sandalyesinde rahatına bakarak ve sıcak bir battaniyeye sarınarak devam etti. - Ancak yöneticiler ve prenslikler arasındaki çekişmelerden muaf değiliz, bu yüzden her zaman neler olup bittiğinin farkında olmalıyız. Kuzey ve güney bölgeleri arasındaki gerilimi hepiniz biliyorsunuz. Bir zamanlar, kesinlikle tüm prensliklerin her biri kendi başına ayakta duruyordu. Ancak her taraftan düşmanlarla çevrili olarak var olmak zordur ve kendi ormanlarında yaşayan ölülerin ve kötülüğün varlığı hayatı zorlaştırır. Böylece prensler ittifaklarda birleşmeye başladılar. Kuzey ve güney arasında bir bölünme vardı. Her şeyin temelinde farklı iklim ve koşullar nedeniyle bayramların ve inançların farklılığı yatıyordu.

Sessizce dinliyoruz. Tüm Mara'lar siyasi tarihi iyi bilir. Ben bunu çocukken, bir prens kızı olarak öğrendim. Diğer Mara'lar, fakir ailelerden gelseler bile, ilk yıl okuma yazma öğrenirler ve ondan sonra efsaneler, tarih ve politika çalışırlar.

— Kuzeyde iki ve güneyde üç prenslik olmasına rağmen topraklar neredeyse eşit olarak bölünmüştü. Kuzey ve güney birbirlerine her zaman ihtiyatla bakmışlardı ama genelde barışçıldılar. Neyse ki herkes için, her iki tarafta da birkaç prensin varlığı, insanların büyük gruplar halinde birleşmesini ve uzun süreli bir savaş başlatmasını engelledi," diye devam etti Alyona.

Çaydan birkaç yudum alıyorum ve kaynar içeceğin mideme battığını hissediyorum. İlk başta bu his korkunç ve hatta acı verici, ama yavaş yavaş vücudum rahatlatıcı bir sıcaklıkla doluyor.

— Ta ki Ashore Prensi Verest kuzeyi tek bir ülke olarak birleştirmeye çok yaklaşıp kadar.

Bir sonraki yudum neredeyse boğazıma takılacaktı ama yüz ifademi sakin tuttum. Sertçe yutkundum, var olmayan yumruyu aşağı itmeye çalıştım.

— Sanırım bu hikâyeyi en iyi Vela biliyor," diye ekliyor yaşlı olan sessizce.

Kupama bakmaya devam ediyorum ama kıyafetlerimin hisırtısından herkesin bana doğru döndüğünü tahmin ediyorum.

— Bize her şeyi tekrar anlatabilir misin, Vela? - Alyona sevgiyle soruyor.

Başımı kaldırıp bakıyorum, isteğindeki suçluluk duygusunu fark ediyorum. Ama bu aynı zamanda bir test. Kendi babama karşı ne kadar sevgi beslediğimi bilmek istiyorlar.

— Kuzeyde iki prenslik vardır. Prens Verest tarafından yönetilen Ashor ve Radovid tarafından yönetilen Serath. Neredeyse hiç savaşımadılar, hatta zamanla dost oldular ve bölgelerini birleştirme fikrine yaklaştılar," diyorum elimden geldiğince eşit bir tonda, sanki bitki derslerimizden birindeki bir soruyu yanıtlıyormuşum gibi. Aynı ses tonuyla ona hangi mantarları asla yememem gerektiğini söylüyorum.

— Sebepleri neydi? - Alyona doğru soruyla hikayemi yönlendiriyor, ama şimdi bunun bir test olduğuna daha da ikna oldum.

Rahatsızlığım nedeniyle öğretmenlerim birbiri ardına değişti ve on yaşıma geldiğimde bilgim yarım yamalaklı. Saldırıdan sonra çok fazla kulak misafiri oldum, ancak Mara olana kadar birleşme için ön koşulları görmedim. Ablalarım bilgilerimi düzene koymamda bana yardımcı oldular.

— Bunun birkaç nedeni vardı. Bir: Serathian Dükaliği daha zayıftı. İki: Radovid'in hiç oğlu yoktu. Karısı ölmüş ve geriye sadece tek kızı Alia kalmıştı. Ve üçüncüsü: kıtlığa ve uzun süreli düşüşe neden olan kötü hasatlar. Komşuları ormanlarla kaplı geniş bir alana sahipken, Ashore Dükaliği daha fazla ovaya ve verimli topraklara sahipti. On yıl önce toprakları tükenmişti. Kemerleri sıkarak iki, belki de üç kışa dayanabildiler ama ürün kıtlığı her yıl devam etti. Sırtta yakın ormanlardaki çorak arazilerin sayısının artması çoğu zaman madenciliği engelliyordu. Radovid, bol miktarda bulunan kereste karşılığında komşularından tahıl satın alamıyordu. Bu yüzden mevcut prenslik servetini satmaya başladı. Tüm girişimleri

Serat bir şehir olarak Aşor'un gelişiminin çok gerisinde kalmaya başlamıştı ve güneyde Yarat prensliği güçleniyordu.

Boğazım kurudu, herkes sabırla devam etmeden önce çaydan birkaç yudum almamı bekliyor.

— Ashore Prensi Verest, bu durumda zayıflamış bir komşunun büyük bir sorun olduğunu anlamıştı. Güney prensleri beklenmedik bir şekilde Radovid'e saldırebilirdi ve o zaman Ashore Prensiği düşman topraklarıyla çevrili olarak ayakta duramazdı. Bu yüzden Prens Verest Radovid'e yardım etmeye başladı. Ona olabildiğince ucuza darı ve tahıl sattı ve hasat bol olduğunda ona hediye olarak bir şeyler gönderdi. Ancak Verest, kendi erzakları pahasına komşularını sürekli besleyerek yaşamak istemiyordu ve böylece güçlü bir krallık olma fikri doğdu. Radovid tehlikeli konumunun farkındaydı ama o bir prensti ve etrafında pek çok boyar vardı. Her iki taraf için de uygun görünse bile, topraklarınızı bir başkasına öylece bırakamazsınız. Radovid'in çevresi, tüm avantajlarına rağmen bunu bir zayıflık olarak görecekti. Sonra mükemmel çözüm bulundu. Bir düşün.

— Prens Verest neden Serat Prensiği'ni ele geçirmedi? - Zlata aniden konuşur.

Herkes kıza döner ve Jasna onu susturur ve parmağını dudaklarına götürerek hatasını ima eder. Zlata utanarak başını omuzlarının arasına çeker ve rahatsız ettiği için özür diler. Bir toprak sahibinin kızıdır, Mara olmadan önce okuma yazma öğrenmiştir ama tarih ve siyaseti iyi öğrenmemiştir.

— Çünkü iki kuzey prensliği arasındaki çatışmalar uzun sürebilirdi. Tabii ki galip gelen tarafın Prens Verest olma ihtimali yüksek ama bu onu yine de zayıflatırdı," diye soruyu kısaca yanıtlıyor Alyona. - Güneyliler bu durumdan faydalanabilirdi. Zayıflamış bir Verest'in onların saldırılarıyla baş edip edemeyeceğini bilmiyoruz. Ama o riske girmemeyi seçti. Devam et, Vela.

Alyona'nın sözleri karşısında başımı sallıyorum ve Radovid'in nişan partisinde babasıyla yaptığı konuşmadan duyduklarımı hatırlıyorum.

— Serath Prensesi Aliya ile Verest'in tek oğlu Ashore'lu Valadan arasında bir düğün yapılmasına karar verildi. Böyle bir birliktelik sayesinde Valadan güçlü bir hükümdar olacak ve en geniş topraklara hükmedecekti. Üç prensliğe bölünen güney, gülünç bir tehdit haline gelecekti. Prens Verest, her iki hükümdarın mirasının korunması için, tüm kuzey topraklarının başkentinin Ashor olarak kalmasını, ancak tüm bölgeye "Serath" adının verilmesini kabul etti. Plan, birleşmiş prenslikleri tek bir hükümdar tarafından yönetilen bir krallık haline getirmektir.

— Ama bir sorun vardı, değil mi? - Ruslana, bir süre konuşmayı bırakıp başka ne söyleyeceğime karar verdiğimde sordu.

— Evet. Yaş ve zaman.

— Zaman mı? - Alyona merak ediyor ve sonra fark ediyorum ki belki de gerçekten her şeyi bilmiyorlar ve ben yeterince kulak misafiri oldum.

— İlk sorun yaştı. Kardeşim... Yani Prens Valadan..." Kendi hatamdan dolayı ürpererek duraksadım ama kız kardeşlerden hiçbiri çekincemi duyduklarını belirtmek için kaşlarını kaldırmadı. Yutkundum ve kendimden biraz daha emin bir şekilde devam ettim: - Prens ve prenses evlenmek için çok gençti. Bu yüzden sadece nişan ve görücü usulü gerçekleşti. İkinci sorun zamandı. Prens Radovid zaten hastaydı, konumu zayıflıyordu, olası komplolardan bahsediyordu. Verest'in planının gerçekleşebilmesi için en az altı yıl daha dayanması gerekiyordu. Ancak Prens Valadan, nişandan sadece bir hafta sonra bir saldırıda öldürüldü. Şimdi ne oluyor, bilmiyorum. Ama Serath ve Ashore Dükalıkları hâlâ bölünmüş durumda.

— Saldırının nedenini biliyor musunuz?

— Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama tahmin ediyorum.

Konuşmam bittiğinde, sıcak kupaya sarılıyorum, sıcaklığın kardeşimden bahsederken kalbimde oluşan soğukluğu yok edeceğini umuyorum. Ben zar zor

Soğukkanlılığımı korumayı ve Alia ile babasının suçlu olduğunu ağızımdan kaçırmamayı başardım. İçimde eski ama hala yıkıcı bir nefret dalgası yükseliyor ve saldırıdan sonra kulak misafiri olduğum konuşmaları isteksizce hatırlıyorum. Ne kadar saf olduğumu, Aliyah ve Radovid'in gitmesine ne kadar sevindiğimi hatırlıyorum. Ayrılış kasıtlı olarak gizlice, alacakaranlıkta ve mümkün olduğunca az kişiyle yapılmıştı. Bir şeyler olacağını biliyorlardı. Babamın tehlikeyi bildiği ama kibirli olduğu gerçeğini tekrar düşündüğümde çayın tadı acılaştı. Aliya ve Radovid'e yardım etmişti ama kendi oğlunu ve ailesini güvende tutmayı başaramamıştı.

— Teşekkür ederim Vela," diye cevap verdi yaşlı kadın suçlu bir gülümsemeyle. - Bunun zor bir konuşma olacağını farkındayım ama biz senin kız kardeşleriniz ve dürüst olmak istiyoruz. Ayrıca, nasıl olsa öğreneceksin ve bunu bizden duymanı istiyorum, köy pazarındaki yabancılardan değil.

Bana ne anlatmaya çalıştıklarını anlamıyorum, bu yüzden başımı sallamam belirsiz oluyor.

— Saldırı güney prensliklerinin yöneticileri tarafından hesaplanmış ve kurgulanmıştı," dedi Alyona ve varsayımlarımın doğru olduğunu kanıtladı. - Kuzeyin birleşmesinin başlarına ne kadar büyük bir bela açacağını anladıkları için bunu önlemeye karar verdiler. Prenses Alia ve Prens Valadan'ın aynı yerde bulunacakları mükemmel zamanı seçtiler. Asıl hedef çocuklardı, çünkü onlar olmadan plan suya düşerdi.

— Ama prenses hayatta kaldı." Küçük Zlata tekrar araya giriyor ve Jasnah kız kardeşini daha yüksek sesle susturuyor.

Küçük olan beni hatırlayarak irkildi ve suçlulukla gözlerini kaçırdı ama Zlata'ya kızgın değildim. Kızdığım biri varsa o da babam, Radovid ve Alia'dır. Kardeşimden gelen altın ay ışığını düşündüğümde yüzüm istemsizce buruşuyor.

— Doğru, Prenses Alia hayatta kaldı," diye kabul etti Alyona. - Ama Valadan olmadan düğün olmaz. Verest tüm komplocuları bularak güneyden intikam aldı. Ayrıca kendi topraklarındaki pek çok kişinin gözünü korkuttu ve

kimse Ashore Prensi'ne karşı çıkmayı aklından bile geçiremezdi. Ama güney onu oğlundan mahrum bıraktı ve yine de kazandı.

— Verest'in yeni bir karısı ve varisi yok mu? - Benim yanımda kimsenin bunu söylemeye cesaret edemeyeceğini tahmin ederek sordum.

Babamın prensesin yerine birini bulup bulmadığını öğrenmek istemediğim için bu tür haberleri duymazdan geldim.

Alyona sessiz, düşüncelere dalmış, tırnağıyla çay bardağına sabit bir ritimle vuruyor. Donuk bakışlarla duvarlardan birine bakıyor ve sanki bir sonraki adımda ne söyleyeceğini düşünüyormuş ama hiçbirisi hoşuna gitmiyormuş gibi yavaşça yüzündeki mesafeli ifade hoşnutsuz bir ifadeye dönüşüyor. Yaşlı kadın sinirli bir yudum alıyor ve devam ediyor:

— Bir varisin kaybından sonra kimse birleşmeyi reddetmedi. Üstelik en hızlı ve en uygun birliktelik bir düğündü. Ashore'daki prenslik sarayına yapılan saldırıdan sonraki ilk yıl boyunca Prens Verest nüfuzunu geri kazanmakla meşguldü ve Radovid ile müzakere edecek zamanı yoktu. Ancak Prenses Agna'nın ölümünden sonra, Verest'in ahbabları ona bir fikir verdi. Prens Valadan ölmüş olsa da, Prens'in kendisi özgürdü ve Alia'yı yeni karısı yapabiliirdi.

Birkaç kez göz kırpmıyorum, tüm kelimeler bana tanıdık geliyor ama bir araya geldiklerinde bana hiçbir anlam ifade etmiyorlar. Ruslana ve Alyona tepkimi dikkatle izliyorlar ama ben yüzümü kayıtsız tutuyorum. Konuyu anladığımda parmaklarım kupanın etrafında acıyla kenetleniyor.

— Prens bunun mevcut en iyi seçenek olduğunu kabul etti, - Ruslana alçak bir sesle yaşlı olanı tamamlar.

— Yapamaz.

Herkes senkronize bir şekilde bana dönüyor ve bu cümleyi yüksek sesle söylediğimi ancak o zaman fark ediyorum.

— Bu doğru. Aliyah'ın yaşı hâlâ bir engeldi. Yine de bu fikri teklifle birlikte Radovid'e iletti.

Hasta hissetmeye başladım. Annemin ölümünden hemen sonraydı. Ben mırıldanıp olanları sindirmeye çalışırken, babam çoktan başka bir düğün için hazırlıklar yapıyordu. Dışarıdan bakınca hala tepkisizim ama içim kaynıyor. Çığlık atmak istiyorum ama kız kardeşlerim beni dizginlememi bekliyorlar. Kendimi artık bir prenses olarak görmememi bekliyorlar.

— Radovid reddetti," dedi Alyona, benim yüksek sesle iç çekmeme hafifçe gülümseyerek. - Radovid birkaç nedenden dolayı en sevdiği kızını Verest'e vermek istememişti. Birincisi yaş farkı. Eğer Verest'in ömrü yeteri kadar uzun olmazsa, Alia hayatının baharında hiçbir koruması ya da gücü olmayan dul bir kadın olarak kalacaktı. İkincisi, orijinal anlaşma prensesin Valadan'la evlenmesini öngörüyordu. Magi bu prense büyük bir gelecek kehanetinde bulunmuş ve onu birleşik kuzeyin başında duracak "büyük prens" olarak adlandırmıştı. Radovid, Alia için böyle bir koca istiyordu. Verest bu fikrinden vazgeçti ve şimdi yeni bir karısı var, ama henüz ona çocuk vermedi," diye güvence verdi en büyüğü.

Bakışlarımı pencereye kaydırıyorum. Bulutlar yüzünden hala doğal olmayan bir alacakaranlık var. Sanki gece bu gece hiç çekilmemiş gibi. Babamın yeni bir prensesi olduğu haberi karşısında ne hissettiğimi anlamaya çalışıyorum ama sonunda tek bir duygu bile bulamıyorum.

— Size karşı karşıya olduğumuz değişiklikleri anlatmak için toplandık. Radovid öldü ve Serata çalkantı içinde," dedi Alyona ve bir iç çekti. - Şu an için kuzey hâlâ bölünmüş durumda ama Serath'ta yeni bir prens yok. Sadece Prenses Alia var. Ailesi bu prensliği uzun süredir yönetiyor ve kızın kendisi de yerel boyarların gözdesi ama sarayın başında duramıyor. Radovid'e sadık olan halk, Verest'e genç prensesi ülke dışına çıkarması için yardım etti, böylece hainlerin kurbanı olmayacaktı. Ashore Prensi kızı kendi evine götürdü. Artık onu karısı olarak alamazdı, bu yüzden varisleri olmadığı için ona evlatlık kızı adını verdi.

Anlaşılmaz bir ses çıkardım. Neredeyse eğitimde Jasna'nın karnıma çok sert bir yumruk attığı ve ciğerlerimdeki tüm havanın boşaldığı zaman çıkardığım sese benziyordu. Sonra eğildim ve karların üzerine düştüm, kahvaltımın geri kalanını da kaybettim. Çay şimdi midemde kalıyor ama acısı gerçek gibi.

İki kez ihanete uğramış gibi hissediyorum.

Eminim babamın yeni bir bebeği olsaydı, daha kolay kabullenirdim. Ama Alia'yı eve getirdi ve ona kızım dedi.

Hayır, sanırım kusacağım.

— Verest şimdi Serata Dükaliği'ni fetih yoluyla değil, evlilik yoluyla ilhak etmek için elinden geleni yapıyor. Planlarını bize açıklamadı, ancak sarayındaki insanlar yeni prensesin hamile olabileceğini fısıldadı. Prens bu planı yıllarca uzatmaya hazır. Komşusunun toprakları üzerinde meşru ve istikrarlı bir güç elde etmeye kararlı. Alia'yı kendi kızı gibi himaye etmesine rağmen, "Serat prensesi" olarak anılmaya devam eder. Serat soyluları, Verest'in Alia'ya iyi bakması ve ona layık bir koca bulması halinde amaçlanan ittifakı yeniden canlandırmaya isteklidir. Birleşme hala mümkün ve hatta önümüzdeki on yıl içinde kesinlikle gerçekleşeceğini düşünüyorum. Güney prensliklerinin mutsuz olmasına hazırlıklı olmalıyız ve kim bilir daha ne çatışmalar yaşanacak." Alyona yorgun bir şekilde burnunun kenarını ovuşturuyor. Zar zor dinliyorum, içimdeki duyguları bastırıyorum. Alia ve babamla ilgili her türlü anıyı zihnimden silersem kendimi daha iyi hissedeceğim.

hafıza.

— Daha fazla çatışma - daha fazla ölüm, bu da daha fazla ölü insan ve sıradan insanlar ve bizim için tehlike anlamına geliyor" diyerek Ruslana durumu kısa ve öz bir şekilde özetliyor.

13

Kitabımın başlarında Gölge'nin kökeni hakkında sıkça tartışılan iki efsanenin varlığından söz etmiştim. Morana'nın kendi gölgesinin onu korumak için yükselmesi ya da tanrıçanın ölümsüz yaşamında ilginç bir yoldaş edinmek için ayaklarının dibindeki alacakaranlığı bizzat nasıl kestiğiyle ilgili olanı.

Bununla birlikte, bu efsanelere çoğunlukla güney prensliklerinin sakinleri inanırken, kuzeyliler daha az romantiktir ve aralarında Gölge'nin nasıl ortaya çıktığına dair birkaç başka varyant vardır.

Ben kendim güneyliyim ve Mara ile Morokların, Morana ve Gölge gibi birbirlerine bağlı kız ve erkek kardeşler gibi olduklarına gerçekten inanıyorum. Ancak kuzeyin efsanelerinde, göz ardı edilmesi o kadar da kolay olmayan bazı gerçekler var.

Sıradağlara yakın yaşayan insanlar Gölge'nin Özem ve Alacakaranlık'ın Yeraltı Dünyası'nın karanlığı olduğuna inanırlar. Gerçekte ise Moroklar Maram'a yardım etmek için yaratılmamışlardır ve mesleklerindeki benzerlikler tesadüften başka bir şey değildir. Ölüler depremin açtığı yoldan Yeraltı Dünyası'ndan kaçmaya başladıktan sonra Gölge, Morokları kaçakları yakalayıp karanlığa geri göndermeleri için hizmetkârları olarak işaretlemeye başladı.

Hatta bazıları Morokların Özem ve Alacakaranlık diyarından gelen ölü adamlar olduklarına, sadece zeki olduklarına inanmaktadır. Bu efsaneler yüzünden, maskelerinin altında bir kafatası dışında bir yüzleri bile olmayabileceğine dair söylentiler dolaşmaya başladı.

Malachi Zotov.

Mars'ın Unutulmuşları ve Moroks Laneti.

Benim adım Veledara. Kendi başıma bir düzineden fazla ghou! öldürdüm. Denizkızlarıyla ve gömülü cesetlerle uğraştım. Ashore'un eski bir prensesi olan ben, bir paralı asker saldırısından sağ kurtuldum ve neredeyse tüm ailemi kaybettim. Yıllarca ses çıkaramadım ve iki çocuğu bir gölden çıkardım, neredeyse kendim de ölüyordum. Ben, on dokuz yaşındaki Mara, mezun olmuştum. Ve nedense, bir grup kızla birlikte alacakaranlık bir koruda koşmaya hazırlanıyorum, yeterince hızlı olmadığımı söyleyen küstah bir kemikçinin meydan okumasına utanç verici bir şekilde kandım.

Sanki yeniden altı yaşındayım ve yapabileceğimi kanıtlamak için her türlü aptalca şeye canıyorum.

Zlata'nın da bana yalan söylediğine eminim. Oynayan bir sürü kız ve erkek var. Öyle ki tek bir erkek yerine aynı anda kızları yakalayan beş erkek olacak. Zlata beklentiyle bacaklarını uzatıyor ve kimsenin onu yakalayamayacağını kanıtlamaya hazırlanıyor. Kollarını göğsünde kavuşturan Jasna, Irae arkasını döndüğünde benim yüzümdeki acımasız ifadeyi izliyor. Komplocu bir tavırla göz kırptığında ise kelimenin tam anlamıyla nutkum tutuluyor.

Geceleri ormanlarda koşmak güvenli değildir, ancak kutlama için basit bir koru seçtiler. Karanlıktan korkanlar için bölgeye bir sürü alçak meşale yerleştirdiler. Kız kardeşlerim ve ben alacakaranlıkta hortlak aramaya alışmışız, bu yüzden Zlata için endişelenmiyoruz bile. Ayrıca, ikimiz de kötülüğün varlığını hissedemiyoruz.

— Böyle oyunlar için çok yaşlı değil misin? - Jasna meydan okurcasına Irae'ye bakarken ben arkadaşşıma takılıyorum.

— Ben senden sadece sekiz buçuk yaş büyüğüm ve bu oyunlarda senden daha deneyimliyim" diye karşılık verdi. - O yüzden sana bir tavsiyede bulunacağım, kardeşim. O kemik kesiciyle dikkatli ol.

Bir şey söyleyecek zamanım yok, çünkü başlama işaretini veriyorlar ve kızlar bizi iterek dağılıyorlar. Zlata geride kalmıyor, sadece Yasnaya ve ben bir an tereddüt ettikten sonra farklı yönlele dağılıyoruz.

Kaç tane genç adamın bana doğru koştüğünü görmek için arkamı dönmüyorum.

İlk başta orada burada birkaç kız fark ediyorum. Figürler geçip gidiyor. Şanssız olanlar açık renkli elbiseler giyenler. Ay ışığı onları daha hızlı buluyor. Kızlardan bazıları kaçıp saklanırken, ben yaylı, zor duyulan bir adımla koşmaya devam ediyorum. Etrafımda dolanıp daha sık ağaçlar buluyorum. Sadece kendi nefes alış verişimin bozduğu bir sessizlik içinde, genç bir meşeye doğru koşuyorum. Zıplıyorum, daha alçak bir dala tutunuyorum ve biraz daha yukarı tırmanıyorum. Gövdeye yaslanarak yeşilliklerin arasına saklanıyorum ve izlemeye hazırlanıyorum.

Koru o kadar küçüktür ki, birkaç dakika geçmeden bir kız gülerek koşarak oradan geçer. Ancak genç adamın yaklaştığını görür görmez bir çığlık atar ve tekrar kaçır. Oyuncular çalılarının arasından ilerlerken, gecenin sessizliği kahkahalar, bağırışlar ve yaprakların sürekli hışırtısıyla bozulur. Yardım etmek isteyen dolunay ısıltı ısıltı parlar ve onları gizler.

Bir dalda otururken bacağımı gevelemeyi bırakıp donakalıyorum ve bir gölgenin yavaşça yanımdan geçtiğini fark ediyorum. Adam kaçmıyor, arada bir başını kaldırarak izliyor ve ben de sessizce diğer dallara doğru ilerliyorum, böylece gövdenin arkasında beni göremiyor.

Kemikçi doğruldu ama olağanüstü bir şüpheyle etrafta dolaşmaya devam etti. İkimiz de Zlata'ya dönüyoruz, o gülerek genç bir adamın elinden ustalıklı kurtuluyor ve çalılarının arkasında kayboluyor. Adam onun peşinden koşuyor.

Diğer tarafta güzel bir kız belirir. Sarı kıvrıkcık saçları kasvetin içinde keskin bir şekilde göze çarpıyor. İraya'nın oyuna davet ettiklerinden biriydi ve kemikçinin kızı yakalamak yerine bir karaçam ağacının gövdesinin arkasına saklanmasını şaşkınlıkla izledim. İntikamcı bir şekilde sırttım, sessizce genç yeşil bir meşe palamudu kopardım ve İrae'ye doğru fırlattım. Kemikkıran şaşkınlıkla irkildi ama sarışın onu fark etmeden önce tehlikenin nereden geldiğini görecekti zamanı olmadı.

Irae'nin kendisine doğru birkaç adım attığını görünce çığlık atıyor, hınzırca gülüyor ve en yakındaki çalıların arkasına saklanıyor. Ama o gözden kaybolur kaybolmaz, kemikçinin kendisi de arkasını dönüyor ve ters yönde kayboluyor. Onun kaçıışı beni şaşkına çevirdi. Saklandığım yerin güvensiz olduğuna karar vererek dikkatlice aşağı atlıyorum ve üçüncü tarafa gidiyorum. Sarışın ve Irae'den uzağa.

Rahatlıyorum, ayak seslerimden başka bir şey duymuyorum. Muhtemelen kızlardan bazıları çoktan yakalanmıştır ya da belki de oyuncular ateşin başına dönmüş ve bir sonraki turda kimin araba kullanacağını seçiyorlardır. Omuz silkiyorum ve geldiğim yoldan geri dönmeye karar veriyorum. Birkaç büyümüş huş ağacının etrafından dolanıyorum ve neredeyse Igor'la karşılaşıyorum. Irai ile anlaşılamayan aynı adam. Ona çarpmamak için tam zamanında yavaşlamayı başardım. Genç adam bir yakalayıcı ve beni yakalarsa kaybederim.

O da benim gibi şaşkınlığını ancak birkaç saniye sonra atlatıyor ve ardından iki eliyle beni yakalamaya çalışıyor. Alışkanlık haline gelmiş reflekslerimle, onu kucaklamaktan kaçınarak sertçe doğruluyorum ve bu kadar garip bir pozisyondan tekrar ayağa kalkarken neredeyse düşüyordum. Eğer onu yere sermem gerekirse, Igor'u alt edeceğimden hiç şüphem yok ama bu bir dokunma oyunu, bu yüzden şu anda daha az elverişli bir konumdayım. Çok yakınımda ve çıkıntı yapan bir köke takılmamayı umarak hızla geri çekilmek zorundayım. Genç adamın yüzü sevinçten parlıyor, tek bir hata yaparsam kazanacağını anlıyor.

Sesimi çıkarmadım, bir o yana bir bu yana kaçıyordum. Zihnim hararetle dönüyor, sadece birkaç dakika önce geçtiğim araziye hatırlamaya çalışıyorum. Tüm kaslarımın sürekli gerilmesinden dolayı yorgunum.

— Sakın buna cüret etme! - Igor sertçe havlar, ama artık çok geçtir.

Biri beni belimden yakalıyor ve rakibim koluma dokunamadan beni kenara çekiyor. Ani korkuyla kalp atışlarım hızlanıyor ve nefes alış verişim düzensizleşiyor.

— Yine her şeyi mahvettin! - Igor kemik kesiciyi sertçe fırlatır ve Irai'nin küçümseyici bir gülümsemeyle dinlediği uzun bir azarlama ekler.

Iray'in dikkatinin rakibinden dağılmasını avantaja çeviriyorum. Yan tarafa doğru birkaç adım atıp gövdeyi yuvarlıyorum ve yakındaki meşalenin ışığından uzaklaşarak olabildiğince sessizce karanlığın içinde kaybolmaya çalışıyorum. Kemikçinin beni takip edip etmediğini görmek için arkamı dönüyorum ama bunu yanlış zamanda yapıyorum ve göğsüne doğru uçuyorum. Beni fark etmekle kalmadı, ağacın diğer tarafına geçecek zamanı da oldu.

— Sen zaten kaybettin Mara," dedi ve zevkle geri çekildi. - Bu bir dokunma oyunu.

— Bilerek mi koyu renk giyindin? Oyunu önceden biliyor muydun? - Nedense inatçıyım, birkaç adım geri gidiyorum, bu kadar kolay pes etmek istemiyorum.

Kemik kesicinin parlak gözleri yetersiz ışığı yansıtıyor. Oyuna katılıyor ve hareketlerimi taklit ederek uzaklaşıyor. Bana uymak için hareket ediyor, ama bu bir av ve avcı oyunu ve itiraf etmekten nefret etsem de, ben avım.

Irae'den korkmuyorum ve onun alçak çimenlerin üzerindeki yumuşak, neredeyse sessiz ayak seslerine bakarken, yeni içilmiş şerbetçiotunun kalıntılarıyla birlikte vücuduma yayılan bir beklenti heyecanı hissediyorum.

Irae rahatladı, gözlerini benden ayırmadan bir ya da diğer namlunun etrafından dolaştı, sonra ileri atılarak mesafeyi kapattı. Aldatıcı bir manevra yaparak ona doğru koştum, kolunun altından geçerek rakibinin sırtına doğru eğildim. Ondan sadece bir adım öndeyim, hareketlerini tahmin ediyorum. Sadece brülör, oynamamız gerekiyor ama bunun yerine hareketlerimiz daha çok tehlikeli bir dansa benziyor ve beni şaşırtan bir şekilde bu ikimizi de eğlendiriyor. Irai yaptığı her hatada daha geniş gülümsüyor, ben ise sınırsızca gülüyorum, günlerdir ilk kez gerçekten gülüyorum, yapışık huş ağaçlarını yuvarlıyorum. Sürekli kaçmaktan başım dönüyor ve kemik kesici bileğimi yakalamayı başarıyor. Rakip

Beni yana doğru çekti ve kendimi sırtımı en yakın ağaca dayamış halde buldum.

Irae karşımda duruyor ama kendini bana doğru bastırmıyor. Ellerini başımın iki yanındaki gövdeye dayayacak kadar yakın duruyor ve kaçmamı imkânsız hale getiriyor. İkimiz de ağır ağır nefes alıyoruz ve sık nefesler arasında kemik kesiciden uzaklaşmasını isteyecek bir an bulamıyorum. Kavrulmuş dudaklarımı yalayıp konuşacak kadar nefes aldığımda da, uzaklaşmasını istemediğimi bildiğim için sesimi çıkarmıyorum.

— Kaybettin, Mara. İki kez," diye fısıldadı kırık bir sesle.

— Kabul ediyorum. Hızlısın." Irae'nin bir ödül beklediğini tahmin ederek elimden geldiğince eşit bir şekilde şaka yaptım.

Her ne kadar dört gözle bekliyor olsam da.

Bu düşünceler midemdeki ve bacaklarımdaki tüm kasların gerilmesine neden oluyor. Kemik kesicinin yüzündeki gülümseme kayboluyor. Oyunlar sona erdi. Daha yakına eğiliyor ve kamp ateşinin, ormanın ve balın sarhoş edici kokusunu alabiliyorum. Irae bana dokunmuyor bile, ama bakışları tanıklarla dolu bir kuru için fazla açık ve müstehcen.

Yumuşak dudaklarına doğru hareket etmek için duyduğum çıldırtıcı istekle ırkiliyorum, bu yüzden tuzaktan kayarak sertçe doğruluyorum. Yana doğru bir adım atıyorum, tekrar doğruluyorum ve sahte bir rahatlamayla omzumu aynı gövdeye yaslıyorum. Irae'nin yüzü kararırken, muzafer bir gülümsemeyele suratının asık, hoşnutsuz bir ifadeye bürünmesini izliyorum.

— Yakaladığınız kurbanı tutmalısınız, kemik kesici. Çünkü kabarık tavşanlar bile ısırabilir.

Irae tam olarak ona yapmasını söylediğim şeyi yapmadan önce cümlemleri zar zor bitirebildim. Beni yakaladı ve durduğum yere geri getirdi. Sırtımın gövdeye çarpması sert değil, ama aniden ciğerlerimdeki tüm havayı dışarı atıyor. Bu son numaranın ilgisini çekeceğini, bana öyle bakmayı keseceğini, kalbimin haince atmasına neden olacağını ve kanı hızlandıracağını düşündüm. Ama kemikçi inatçı ve açıkça kaybetmeyi sevmiyor.

— Böyle tutmak zorunda mısınız? - Tüm vücudunu bana doğru bastırırken kulağıma fısıldadı.

Iray'ın dudakları yanağıma değdiğinde, kirli sakalları diken diken olurken boğazımdan mırıldanarak yarım bir iç çekiş kaçıyor. Öpücük aslında göze batmıyor ama Iray'ın göğsümden belime ve kalçalarımaya doğru inen ellerine boyun eğerek istemsizce sırtımı kamburlaştırıyorum.

Elmacık kemiğıme sahte bir masum öpücük daha bırakıyor ama kemik kesicinin ensemdeki ağır nefesini, sinirle çarpan kalbimi ve açgözlü ellerini hissedebiliyorum. Eteğimin altından bile parmaklarını kalçamda hissedebiliyorum, sanki tenime dokunuyormuş gibi. Kollarımı boynuna doladığım anı fark etmiyorum. Bir eli gevşek saçlarıma gömölüyor. Irae saç tellerimi avucunun içine alıyor ve beni başımı arkaya eğip gözlerinin içine bakmaya zorluyor. Kendi arzularımı ve bu kemik kesiciden dizlerim titreyecek kadar hoşlandığım gerçeğini kabul ederek ona uzanıyorum. Kız kardeşlerim haklı, kendimi birazcık sevgiden bile mahrum etmenin bir anlamı yok.

Bir çığlık duyduğumuzda dudakları benimkinden bir santimetre uzakta duruyor. İkimiz de gözlerimizi açıyoruz ve bunun neşeli bir çığlık değil, bir dehşet çığlığı olduğunu fark ediyoruz. Ağızdan ağıza haykırılan ve haberi yayan bir ismin sesiyle yüzümüzdeki tüm kan çekiliyor. Morok'un adını duyduğumuzda ikimiz de donup kalıyoruz.

Nefes alışım düzensiz ve gergin bir hal alıyor ve Irae'yi iterek etrafımızdaki ağaçlara ve meşalelere bakıyorum. Ateş yanan en yakın açıklığı buldum. O tarafa doğru atıldım, neredeyse köyün gençleriyle çarpışıyordum. Kemikçinin bana ayak uydurduğunu duyarak ilerlemeye çalışıyorum. Ama umurumda değil. Başka silahım olmadığı için ateşten yanan bir sopa kapıyorum, Gölge'nin hizmetkârı gerçekten buradaysa onu yakmaya kararlıyım.

14

On dört yaşımdayım ve yazın sonu soğuk geçti. Gri bulutlar bir haftadır gökyüzünü kaplıyor, sanki sonbahar bir an önce gelmeye çalışıyormuş gibi. Mezun olmama daha çok olmasına rağmen, kız kardeşlerim beni gittikçe daha fazla göreve götürüyorlar. Bu sefer çok uzaklara gittik. Neredeyse batıdaki sahile kadar. İlk kez iki gulyabani öldürmüş olmam utanç ve biraz da tiksintiyle karışık bir zaferdi.

Kılıcım diğerinin bedenine saplandı ve silahı kendime doğru çektiğimde gulyabani yana düşmek yerine üzerime yığıldı. Cesedi üzerimden atmak için mücadele ettim ve diğer insanların çürümüş etini hissetmek ve çürümüş kan kokusu yüzünden kız kardeşlerimin önüne kustum. Onlar bu tepkiden en ufak bir utanç duymadılar ama ben olanlardan sonra nasıl hissedeceğimi hala bilmiyorum.

Kız kardeşler bana bunun birçok insanın başına geldiğini ve muhtemelen yine geleceğini söyleyip duruyorlar. Jasna havayı yumuşatmak için benimle nazikçe dalga geçiyor. Başarılı da oluyor: Birkaç kez istemsizce herkesle birlikte gülümsüyorum.

Aramızdaki en genç olan Zlata, geri kalanımız bu yolculuğa çıktığında Inga ile birlikte tapınakta kaldı. Tapınağa daha dört gün var ve ben dar bir derenin kıyısında oturmuş, kirlenmiş giysilerimi yıkıyorum. İlk başta ölü adamın kanını evde sabunla yıkamak istedim ama bugün torbadan gelen koku çok rahatsız ediciydi, bu yüzden en azından gömleğimi durulamaya karar verdim.

Yaklaşık dört yıldır Mar'ın içindeyim ama kardeşimle birlikte cevabını aradığımız soruyu ilk kez Yasna ve Ruslana'ya soruyorum.

— Gölge gerçekte nasıl ortaya çıktı? Morana onu kesti mi yoksa tanrıçanın ayaklarının altındaki alacakaranlık kendiliğinden mi yükseldi?

Ruslana anlayışla gülümsüyor ve en yakındaki kayanın üzerine rahatça oturuyor. Kız kardeşler cevap vermekte tereddüt ediyor ama ben devam ediyorum

bezi ovmak için.

—Neye inanıyorsun?

—Bilmiyorum," diye cevap veriyorum hemen.

Eskiden birinden emindim ama artık değilim. Şimdi ikisi de yanlış görünüyor.

— Ölü insanların nereden geldiğini ve Mari'nin neden ortaya çıktığını zaten biliyorsun. Biz uzun zamandır varız," dedi Ruslana ve Jasna yakındaki çimenlere oturup bir papatya kopardı ve beyaz yapraklarını koparmaya başladı. - İlk biz vardık ama sonra Moroklar aniden ortaya çıktı. Bizimle ortak bir amacı paylaşıyorlar - kötü şeyleri yok etmek, ama sadece bu değil. Mar'ın aksine, herhangi bir nedenle yollarına çıkan sıradan ölümlüleri de öldürüyorlar. Bizim yasalarımız ve kurallarımız var, yaşayanların iyiliği için, Ozem ve Twilight'ın bozduğu dengeyi yeniden kurmak için hizmet ediyoruz. Moroklar kimseye hizmet etmez. Yüzlerini göstermezler ve bugün yaşayanları kurtarmak için iyi bir şey yapsalar bile, yarın kurtarılanları öldürmeye karar vermeyeceklerinden emin olamazsınız.

Lekelerden tamamen kurtulmayı başaramadım ama koku gitti, bu yüzden hikayeyi dinlemeye devam ederken bezi nazikçe sıkıyorum.

— Belki de insanların zihninde bizimle Moroklar arasındaki bağlantıyı kuran şey benzer bir zanaattı. Moran ve Gölgesi hakkındaki efsaneler de buradan geliyor. Ama unutma Vela, en eski el yazmalarımızda bile bu efsanelerin gerçekliğinden bahsedilmiyor.

— Ama yanlış olduklarına dair hiçbir kayıt yok," diye araya giriyor Jasna aniden, soyulmuş bir çiçeği atarak. - Ve daha önce sadece en önemli şeyler yazılmıştı ve çoğu sadece sözlü olarak aktarılmıştı.

— Bu da doğru," diye inkar etmedi Ruslana, siyah saçlarını geriye savurarak. - Dürüst olmak gerekirse, Moroklar hakkında başka efsaneler de var. Örneğin, Özem ve Sümerla'nın Yeraltı Krallığı'nda yaşadıkları ve bu krallıktan

ilk ölü. Sonu ya da sınırı olmayan Gölge, Yeraltı Dünyası'nın karanlığıdır. Gölge, gölden kaçan ölülerden o kadar hoşnutsuzdu ki, kaçakları geri getirmeleri için hizmetkârlarını gönderdi. Bu yüzden Moroklar topraklarda dolaşıyor ama yaşayanlarla pek ilgilenmiyorlar. Onlar için gönderilmediler. Bazıları onların sadece yaşayan ölülerin en zekileri olduğunu ve bölgelerini paylaşmak istemedikleri için diğer ölüleri öldürdüklerini düşünüyor. O kadar zekiler ki iyi bir ücret karşılığında paralı asker olabiliyorlar. Ödemenin de mücevher sever hükümdarlara bir hediye olarak Özem ve Sümerla'nın salonlarına geri götürüldüğünü söylüyorlar.

— Yani Morokların kötü olduğuna emin misin? - Ben soruyorum.

— Hayır, kötü olduklarını düşünmüyorum ama kesinlikle tehlikeliler," dedi Ruslana yumuşak bir sesle, ciddi bakışlarını benden Jasna'ya ve tekrar bana çevirerek. - Bir gün senin ablan olacağım ve bunu anladığından emin olmak istiyorum. Eğer efsaneleri seviyorsan, sadece güzel olanları değil, hepsini hatırla. Ve unutma ki bir kurdun sana havlamıyor olması ona yaklaşman gerektiği anlamına gelmez. Tamam mı?

— Evet, Moroklardan uzak durmalısın," diye cevap veriyor Jasna ikimize de sıkılmış bir ses tonuyla.

— И? - Ruslana'yı çeker, tüm kuralı duymak ister.

— Ve asla onlarla çatışmaya girmeyin," diye ekliyorum tembelce.

Bunu tekrarlayanın bir anlamı olduğunu sanmıyorum, çünkü Gölge'nin hizmetkârına karşı çıkmayı kim düşünebilir ki?

* * *

Düşünceler ve yüksek sesle söylenen sözler gerçekliği değiştirebilir ve bahsedilen şeyleri çekebilir mi? Hemen ertesi gün, kız kardeşlerimle birlikte karışık bir ormanın geniş kenarında dinlenirken, evet diye karar verdim. Bunun mümkün olduğuna ağaçlardan oluşan duvara döndüğümde ve gözüme bir parıltı takıldığında karar verdim.

Pahalı, sıcak, parlak. Altın.

Bir hareket daha ve gölgelerden yansıyan bir başka yaz güneşi ışını tam gözüme çarpıyor. Sonra belirsiz figür hareket ediyor ve Morok öne doğru bir adım atarak bana siyah-altın maskesini gösteriyor. Donup kalıyorum, nefes almayı kesiyorum, yaşamak için bunun gerekli olduğunu unutuyorum. Kalbim bile durup sessizliğe gömülüyor ve sessizliğin içinde boğulmama izin veriyor. Onun ve ani anılarımın içinde boğuluyorum. Yabancı gibi görünen ama aslında benim olan, sadece unutulmuş anılarım.

Morok'un arkasındaki uzun kılıç gözümü korkutmuyor, uzun boyu, geniş omuzları ve zamanla yırtılmış uzun pelerini gözümü korkutmuyor. Siyah deri zırhı ve yumuşak ama kendinden emin yürüyüşü beni korkutmuyor. Ama maskesi...

Morok kafası kesilmiş ölüyü bacağından tutup sürüklüyor ve benim şaşkın bakışlarımı fark edince aniden duruyor. Yüküne baktı ve sanki elinde bir şey tuttuğunu şimdi hatırlamış gibi onu fırlatıp attı.

Çığlığım kız kardeşlerimle birlikte yankılandı, sadece onlar şaşkınlıkla çığlık attılar, ateşi hızla söndürdüler ve açıklığın diğer tarafındaki atlara koştular. Çığlığım bir nefret çığlığına dönüştü ve hiç düşünmeden parmaklarımı maskesine saplamak için Morok'a doğru hamle yaptım.

Onu hatırlıyorum! Her Morok'un özel bir tanesi vardır, türünün tek örneğidir.

— Vela! - Alyona emir vermekten çok korkmuş bir ses tonuyla bana sesleniyor ama tepki vermiyorum.

Morok bir adım daha atıyor ve varlığının neden olduğu kargaşayı fark ederek duruyor. Bana en yakın olan Mira. Kolumu sertçe kavıyor ve beni kendisine doğru çekiyor ama zaten birçok teknik konusunda eğitilmiş olan ben, kolunun altından geçerek Mira'nın bileğini büküyor ve tutuşundan kurtuluyorum. Öğrendiklerimi kendi kız kardeşlerime karşı kullandığımı farkında bile değilim. Artık Gölge hizmetkâr ve sahip olmadığımı sandığım anılarımdan başka bir şey göremiyorum.

O maskeyi hatırlıyorum!

O oradaydı! Beni, kardeşimin cesedinden çok da uzak olmayan bir yerde boğulmakta olduğum su birikintisinden çıkardı. Altı yaşındaki beni bir kenara fırlatan ve sonra öldürmeye devam eden oydu. Kılıcı hem babamın düşmanlarını hem de yaklaştırmaya çalışan adamlarımızı bıçakladı.

Morok'un baltayı ölü kardeşimin bedeninden bir kasap gibi çıkardığını hatırlıyorum. Valad'ın bedenini o canavarın dokunuşundan korumaya çalışan diğer iki kişiyi öldürdüğümü hatırlıyorum.

Kulak misafiri olduğum birçok cümle hatırlıyorum. Avlumuzun sakinleri sesimden aklımı kaçırdığımı düşünerek önümde konuşuyorlardı. Paralı askerlerin prene ancak bilinmeyen bir gücün yardımıyla ulaşabileceklerini, çünkü prensin sarayının dikkatle korunduğunu, Prens Verest'in savunmada kendine güvendiğini ve bir saldırıdan korkmadığını söylüyorlardı.

Valad'ı kendi odasında yakaladıklarını söylediler. Valad'ı kendi odasında yakaladıklarını söylediler ama çocuk bir mucize eseri kaçıp dışarı kaçmış ama onu avluda yakalamışlar. Kardeşimin yatak odasında bulduğum kanı düşündükçe ürperiyorum.

Şimdi hatırladım!

Rakibime son sürat saldırırken Jasnah'ın omzu beni yere serdi. Bana karşı hiç nazik olmamıştı. Yere nasıl düştüğümü anlamadan nefes nefese kaldım. Bir iniltiyle yuvarlandım. Morok saygılı bir mesafede duruyor, yaklaşmak için başka bir girişimde bulunmuyordu. Ayağa fırladım ve aklıma gelen tüm küfürleri düşündüm, ona her şeyin bedelini ödeteceğime söz verdim.

Babam ailesi için endişe etmedi, çiftliğimizin savunmasını aşabilecek hiçbir adam olmadığından emindi.

İnsan yok, ama eğer...

Kız kardeşler kaçmıyor, silahlarını çekip benim ve kollarını belime dolayan Jasnaya'nın önünde yarım daire şeklinde duruyorlar. Kaburgalarım acıyana kadar beni sıkıyor, yerimde tutmaya çalışıyor. Nefesim kesilene ve gücüm beni terk edene kadar çığlık atıyor ve saldırıyorum. Kızgın gözyaşları yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor, öfke içimdeki her şeyi yakıyor

Kız kardeşlerimle geçirdiğim yıllar boyunca kazandığım sakinliği. Jasna bana bir şeyler söylüyor, ya yatıştırıyor ya da sessiz olmamı emrediyor. Sadece Morok'a bakıyorum. Birden geri çekiliyor ve Mar'ın elindeki çıplak kılıçlara bakıyor.

Ormana doğru dönüyor. Ama bu bile korkmuş gibi görünmüyor. Rahatlamış, başını düşünceli bir şekilde yana eğmiş. Kapüşonu maskesinin bir kısmını gizliyor. Üç adım daha atıyor ve ağaçların gölgesine düşerek, bir serap gibi görüldüğü kadar hızlı bir şekilde kayboluyor.

— Onu hatırlıyorum! - Kız kardeşlerimin şaşkın bakışları karşısında hemen ağızımdan kaçırdım. - Onu gördüm," diye ekledim sessizce, çaresizce, başım dönüyor ve anılardan dolayı ağrıyordu.

15

Özem ve Sümerla söz konusu olduğunda, kuzeyliler, özellikle mücevher aramak için dağların yakınında dolaşırken köstebeklerin varlığına dikkat etmemizi hatırlatmayı severler. Köstebeklerin kral ve kraliçenin hizmetkârları olduğuna inanılır. Aşağıdaki dizeleri çocuklardan duydum. Bunları dedelerinin öğrettiğini, kendilerinin de ninelerinden duyduklarını söylediler. Ve söylentilere göre, bu dizeler köstebekler tarafından madencilere söylenmiş ve onlara anlatılmamış hazinelerin hükümdarlarının nasıl olduğunu anlatmış.

*Derinlerde, karanlıkta, Yeraltı Dünyası'nda,
Etrafları sarılmış ve zenginlikler içinde
saklanmışlar. Kristaller ve opal sütunlar
arasında Yakutlar kümelenir görünen her
tafta. Etrafta, altın kehribar yıllardır
donmuş, Ve o sessiz, gri sakallı Özem-Kral.
Altında zengin, ışıltılı cüppeler içindeki Kraliçe
Alacakaranlık uzun zaman önce umudunu yitirmişti.
Kaşlarını çatmışlar, cesetlerin arasında sessizce
oturuyorlar, üzgün Alacakaranlık bekliyor ve
Özem yarı uykuda. Kraliçe akik ve sikkelerin
ışıltısından memnun değil ve gözleri üzgün
çünkü yanlarında biri yok.*

Malachi Zotov.

Mars ve Moroks'un Unutulmuşları

— Mara, ne yapıyorsun?! - Irae, yanan çubuğu tuttuğumu görünce haykırıyor. - O kadar da aptal değilsin!

Konuştüğüm kişiye konsantre olamadığım için cevap vermiyorum, hatta ona doğru bile bakmıyorum. Etrafımdaki telaşlı ve korkmuş insanlara çılgınca bakmaya devam ediyorum. Nehir kıyısında ateş yakılmış küçük bir açıklıktayız. Bağışmalar arasında paniğin nereden geldiğini anlamaya çalışıyorum. Hangi taraf Morok için çılgık atıyor. En yüksek çılgıkların ana bayram şenlik ateşlerinden geldiğini karar veriyorum. Oraya doğru koşmak istiyorum ama kemikçi kabaca kolumu tutuyor, sonra da mütevazı silahımı kapıp götürüyor. Irae acı içinde tıslıyor, sıcak kısmı yakalıyor ve çubuğu ateşe geri fırlatıyor.

— Bir şey fark ettin mi?! Eğer yapmasaydım, ateş parmaklarına ulaşacaktı! - Onu görmezden gelip ağaçlardaki silüetlere odaklandığımda böğürdü. - Mara, Moroklarla savaşmaz. Ne olduklarını unuttum! Kimse onlarla savaşmaz, onlardan saklanırlar!

— Mars onlarla savaşmaz," dedim, duruma göre şaşırtıcı derecede sakindim. - Moroklara karşı kişisel bir kan davam var.

Irae gözlerimin önünde soluklaşıyor, sessiz bir şaşkınlıkla bana bakıyor. Bakışlarımda bir cevap arıyor ama bunun için zamanım yok. Kemik kesicinin daha fazla soru sormasını beklemiyorum, ona saklanmasını emrediyorum, etrafından dolanıyorum ve korunun içinden ateşlere doğru koşuyorum. Kız kardeşlerimi bulmalıyım, özellikle de Morok'la hiç tanışmamış olan Zlata'yı.

Açıklığa ulaştığımda birçok insan ya dağılmış ya da en yakın evlere saklanmıştı. Dikkatini çekmekten korktukları için kimse Morok'un adını haykırmıyor. Kamp ateşleri neşeyle çitirdamaya devam ediyor, ancak banklar devrilmiş, müzik aletleri, hoppy balı için kupalar ve düşen çelenklerle birlikte doğrudan yere atılmış. Kızlardan birkaçı fark etmeden son hızla bana çarpıyor, çılgık atıyor ve diğer yöne doğru kaçıyor.

Saklanmayanlar sadece henüz başaramamış olanlar ya da benim gibi arkadaşlarını ve sevdiklerini arayanlar. Etrafıma dikkatle bakıyorum ve ilk başta fark etmesem de onu görüyorum. Morok evlerin arasında yavaşça ilerliyor. Sırtı bana dönük ve pelerini o kadar uzun ki, ilk başta onu sadece arkasındaki kılıç yüzünden fark ediyorum. Kimseye saldırmıyor, koşmuyor, hatta silahını bile çıkarmıyor. Yürüyüşü kendinden emin, acelesi yok ve bıraktığı izlenime dikkat etmiyor.

Ateşlerden birinin yanında durup iz sürdüğünü hissedince tüm vücudum geriliyor. Donup kalıyor ve başını hafifçe çeviriyor. Sıkılı dişlerim sızlanmaya başlıyor ve yumruklarımı sıkarken tırnaklarım avuç içlerimin derisine batıyor. Maskesini görmem gerek. Morok başını benim görebileceğim kadar çevirmiyor. Yalnızca altın rengi bir anlığına şenlik ateşinin turuncu ışıklarını yansıtıyor. Gölgenin Hizmetkârı tekrar arkasını dönüyor ve saçmalamaya devam ediyor.

— Sis! - Kızgın bağırışım onu durdurmadı.

Gavan'ın evine ulaştı ve aniden bana döndü. Kan ensemdede zonkluyordu, aramızda en az otuz metre vardı ama evin gölgesi onun aradığım Gölge'nin hizmetkârı olup olmadığını anlamamı imkânsız kılıyordu. Onun alaycılığını tam anlamıyla içimde hissedebiliyordum. Morok arkasını döndü ve evin köşesinde kayboldu.

İleri atıldım, bal döküntüleriyle ıslanmış çimenlerin üzerinde kaydım. Demircinin evinin duvarına yapıştım ve elimde silah olmadan Morok'u takip ettim. Donup kaldım, hazırlıksız yakalanmıştım.

Burada kimse yok. Boş alana baktım. Korku dalgalar halinde geliyor, nefesim gergin soluklarla geri geliyor, kalbim boğazımda güm güm atıyor. Düşmanla yüzleşmek korkutucu değil; onun orada olduğunu bilmek ama onu görememek korkutucu.

Binanın etrafında yavaşça yürüyorum. Gözlerimi o kadar uzun süre açık tutuyorum ki kendimi göz kırpmaya zorlamak zorunda kalıyorum. Kasvet ve alevlerin parlak ışığı arasındaki sürekli değişim gözlerimin bulanıklaşmasına ve görüşümün zaman zaman bulanıklaşmasına neden oluyor. Kendimi buluyorum

Evin arkasında Morok'u tekrar görüyorum. Yine uzaklaşıyor, diğerlerine hiç ilgi göstermiyor. Ciğerlerimdeki havayı topluyorum, bir bağırla dikkatini çekmeye hazırlanıyorum. Arkasını dönmesini ve bana maskesini göstermesini sağlamak için.

Arkamdan ağzım tıkanıldığında çılgımlım daha çok böğürmeye benziyor. Başka bir kol belime dolanıyor, beni kaldırıyor ve köşeye doğru sürüklüyor. Son fark ettiğim şey Morok'un durduğu ve ayağımı duvara vurduğumu duyduğu.

— Sus," diye fısıldıyor Iray, ama sesi neredeyse korku ya da kızgınlıkla titriyor. - Sen tam bir aptalsın. Bana vytyanka hakkında bir şeyler söyledin ve şimdi çıplak ellerinle Morok'un peşinden gidiyorsun.

Ağzımı ve burnumu öyle bir kuvvetle kapatıyor ki Gölge'nin hizmetkârının varlığından çok nefes alamadığım için panikliyorum. Boneslayer bunu hissediyor ama oksijenimi daha da engelliyor. Tutuşundan kurtulmaya çalışarak yenilenmiş bir güçle tekmeliyorum, ama beni hazırlıksız yakalıyor. Irae evinin kapısını sırtıyla iterek açıyor. Önce üst odaya sonra da koridora çıkıyoruz ve bir şeye takılıp düşüyoruz. Düşüyoruz ama Iray tutuşunu gevşetmiyor. Boneslayer'ın sırtı duvara dayalı, beni göğsüne bastırmaya devam ederken ağır ağır nefes alıyor. Nefes nefese, artık zorlukla direniyorum, sinir bozucu bir baş dönmesi hissediyorum ve bacaklarım ve kollarım pamuk gibi, zar zor hareket ediyor. Yabancınnın kollarına yığılıyorum. Irae tutuşunu gevşetiyor ve sonunda nefes alabiliyorum, ama elinden gelen garip bir koku beni halsizleştiriyor, neredeyse uykulu yapıyor.

— Aptalca bir şey yapma, Mara. Morok'a bulaşma. Sana ne oldu bilmiyorum ama Morok yalnız değil. Kardeşleri Mara'nın onlardan birine saldırdığını öğrenirse ne olur? - Bana sessizce anlatarak dikkatimi dışarıdan gelen yeni ve zayıf çılgınlardan uzaklaştırıyor. - Morokların bir evi yok ama herkes Mara'nın nerede yaşadığını biliyor.

Haklı ama ben yine de yavaşça karşı koymaya devam ediyorum.

— Gitmiş olacak, sadece beklemek zorundayız. Henüz kimseye zarar vermedi. Ve eğer onu kıskırtmazsan, yoluna devam edecektir.

*Uyuşturucu ot. Üzerimde uyuşturucu ot kullanıyor.
Avuçlarıma sürüyorum, kokusunu tenimde bırakıyorum.*

Bedenim yeniden güçleniyor ve tatlı kokunun kafamda yarattığı sisle savaşmak için tüm kaslarımı geriyorum. Bitki zararlı değil ama muhakeme yeteneğimi bulanıklaştırıyor ve hatta beni uykulu hale **g e t i r e b i l i y o r .**

Direnmeyi ve ses çıkarmayı bıraktım. Çimen kokusunu içime çekmemek için nefesimi tuttum. Irae beni bir süre daha sıkıca tuttu ve sonra uyuduğuma karar vererek belimdeki tutuşunu biraz gevşetti.

— Aptal," diye fısıltıdan daha yüksek olmayan bir sesle nefes veriyor ve duyduğum gümbürtüden başını geriye attığını tahmin ediyorum. - Ne salak ama. - Sinirli cümle gıcırdayan dişlerin arasından çıkıyor ve başımın arkasına ikinci ve üçüncü vuruşlar kasıtlı.

Kemikçi pozisyonumu hafifçe değiştirerek beni kalçalarına daha rahat oturttu, ama tam da ihtiyacım olan şey buydu. Yan tarafını bana doğru açtı ve ben de hemen tepki verdim. Dirseğim karnına çarpıyor ve Bonesaw beklenmedik saldırı karşısında esniyor. Tutuşu gevşedi. Bileğini büktüm ve beni tamamen serbest bıraktı. Karanlıkta sürünerek uzaklaşıyorum, başka bir duvara çarpıyorum, bir şey yine yere düşüyor.

— Mara, yapma... hayır," diye sesleniyor kemik kıran bana, nefes alışımı normale döndürmeye çalışarak.

Sallanıyorum ama ayağa kalkıyorum, kapıyı ve kolu hissederek buluyorum. Önce üst odaya daldım, sonra neredeyse **y u v a r l a n a r a k** sokağa çıkıyordum. Son anda kendi ayaklarıma takılarak kapıyı tutuyorum. Gecenin serin havasını içime çektim. Otun verdiği baş dönmesinin geçmesini beklemeden sendeleyerek Gavan'ın evinden uzaklaşıyorum. Irae beni takip etmiyor.

Morok gitmiş gibi görünüyor, çünkü daha fazla insan dışarı çıkıyor. Omzumu en yakın ağaca çarpıyorum ve gövdeye tutunarak ayakta kalıyorum. Derin nefes alıp ciğerlerimdeki sersemliği temizliyorum.

— Vela! - Jasnah önce beni buluyor, titreyen kollarımı ve omuzlarımı yokluyor ve gözlerimin içine bakıyor. - Sen iyi misin? Ne oldu? Sen...

— Morok'a saldırmış mıydım? - Baş dönmemin kalıntılarını silkeleyerek kısık sesle merak ettim. - Hayır, yine de onu gördüm.

— Kendini iyi hissetmiyorsun," diye belirtiyor.

— Çok fazla şerbetçiotu içtim," diye kendime yalan söylerken Gavan ve Irae'nin evine bakıyorum ama pencereler hâlâ karanlık.

— Zlata şimdi Mira'yla birlikte, hana ilk gidenler onlardı. Ben de seni bulmak için geri döndüm. Hadi," diye elimi tuttu ablam, normal yürüyebildiğim halde aldırmadım.

— Ya Morok?

— O gitti, Vela.

— Kimseye dokundu mu?

— Hayır, o yüzden lütfen onu unut.

Jasnah ve diğer tüm kız kardeşlerin bu durumda benden görmek istedikleri şeyi yapıyorum. İtaatkâr bir şekilde başımı sallıyorum ve bu ziyafetten ve Morok'la buluşma bahsinden uzaklaştırılmama izin veriyorum. Eminim Jasnah, Gölge'nin hizmetkârı z i y a f e t e gelmemiş gibi davranmayı tercih ederdi. Kimsenin onu görmediğini ve Morokov'un hiç de var. O değil konuşmak o Onlar, O yapmaz. bahseder ve Morok'un Valad'a yapılan saldırıdaki varlığını hatırladıktan sonra Gölge'nin hizmetkârları hakkında konuşmaktan mümkün olduğunca kaçındım.

benim evim.

On dört yaşındayken unuttuğum anıların geri gelmesinden sonra üç gün boyunca bir daha konuşmadım. Artık hasta değildim, dilimi kontrol edebiliyordum ve ses tellerim iyiydi, ancak yeni anılar beni yaşadığım gerçekliğe balıklama daldırıyormuş gibi hissettirdi ve bedenim her türlü konuşma girişimine direndi. Ağzımı açtım ve kapattım, ses çıkaramadım. Yine olması gerekenden daha sık haşhaş tohumu ve şarap içtim ama neyse ki üç gün sonra geçti. Sakinleştim ve Mara'nın günlük hayatına geri döndüm. Kız kardeşler yakınımıdaydı ve bana destek oluyorlardı.

Zor bir dönemden geçiyordum. O zamandan beri, Jasnah tüm gücüyle Morokların varlığını görmezden geldi, Gölge hizmetkârlar hakkında konuşmanın bile geçmişimi daha fazla ortaya çıkarabileceğinden endişelendi.

Tüm kız kardeşlerimi severim ama Jasna bana en yakın olanıdır. Onun ilgisi için minnettarım, ancak onunla Moroklar hakkında konuşmanın bana yeni bir şey göstereceğini sanmıyorum. O zamandan beri tek bir gizli ayrıntıyı bile hatırlamıyorum, bu yüzden geçmişle ilgili ayrıntılı gerçeği bilmemin bir yolu yok.

Ancak hana döner dönmez Zlata Gölge hizmetkârlar hakkında konuşmaya başladı. Onları daha önce hiç görmemişti ve olanları anlata anlata bitiremiyordu. Jasnah'ın ona sakinleşmesini ve yatağa gitmesini emretmesiyle sona erdi. Kıyafetlerimi bile çıkarmadan ben de uykuya daldım. Sadece pencereden yaklaşan şafağa baktım, battaniyeye sarındım ve her zamanki gibi geçmişten yeni bir güne kaçmaya çalıştım.

* * *

— Kemik kesiciye veda etmek istemiyor musun? - Saçıma tararken Jasna bana soruyor.

Öğlen kalktık, acele etmemeye ve gecenin ardından dinlenmeye karar verdik. Maceralar. Şimdiden yıkanmış, Kahvaltı yaptım. B taverna ve tapınağa dönmek için toplandılar. Mira ve Zlata hâlâ hazırlanıyor.

— Bunu yapmam gerektiğini sana düşündüren nedir? - Tarağı çantama tikiştirerek cevap verdim.

Ona esrardan bahsetmedim. Ve rüyadan sonra Irae'ye kızgın değilim, kısmen bunu beni koruma arzusuyla yapmış olabileceğini fark ettim. Morok'a saldırma dürtüm kız kardeşlerimi bile korkuttu. Kontrolümü kaybediyorum ve bu noktada neredeyse delirmiş gibi görünüyorum. Irai kaçıp gidebilirdi, ona saklanmasını söyledim ama o beni takip etti. Yine de bu bitkiyi kullanma fikrini hâlâ şaşkınlık verici derecede tuhaf buluyorum. Ortalama bir insan

ve herkes bu bitkileri bilmez. Bir kemikçi sadece bitkileri iyi bilmekle kalmamalı, nerede yetiştiklerini de bilmelidir. Böyle bir şeyi her zaman yanında taşıdığı şüphesi bana çılgınca geliyor. Muhtemelen koruda bulmuştur.

— Ondan hoşlanıyorsun.

Jasnah verdiği cevapla beni düşüncelerimden koparıyor. İstemsizce burnumu kırıştırıyorum.

— Onu seven tek kişi ben değilim ve rekabeti sevmem.

— Ya o da senden hoşlanıyorsa? - Nedense Jasna devam ediyor.

— Öyle bile olsa," dedim sakince, kırmızı pelerini omuzlarımdan geçirip kollarımı geniş kolların içine sokarak. - Şölen sona erdi, Jasna. Artık sıradan insanlarmışız gibi davranamayız, bu şekilde yaşayamayız. Büyü şafakla birlikte eriyip gitti.

Pelerinimle oynuyorum, kıyafetlerimi ayarlıyorum, düğmeler bu konuşmadan daha ilginçmiş gibi davranıyorum. Yine de Irai ile tekrar karşılaşma, onu korkuttuğum ve karnına yumruk attığım için özür dileme isteğimi inkar edemiyorum. Buluşmak ve bu kez sonsuza dek vedalaşmak için.

İki kez şans eseri karşılaştık. Üçüncü sefer özel olsa da talihsizdi. Kaderin bizi tesadüfen tekrar bir araya getirmesi pek olası değil. Nerede yaşadığını bilmeme rağmen, Gavan bana Irai'yi yıllardır görmediğini söyledi. Bu yüzden kemik oymacısıyla ilişkimizi başlamadan bitirdik.

— Sonra Gavan'a uğrayıp biraz ok alırsın. Belki sen de kendine yeni bir balta alırsın," dedi Jasna ve çantasını omzuna atıp çıkışa doğru yöneldi.

Ona Gavan ve Irai'nin akraba olduklarını söylememiştim. Ama kaşlarını çatmama karşılık kız kardeşimin kendini beğenmiş gülümsemesinden anlıyorum ki inanılmaz derecede dikkatli. Bakmıyormuş gibi görünse bile izliyor. Kasten yüksek sesle iç çekerek çantamı aldım ve Jasna'yı odadan çıkarken takip ettim.

Kırmızı cübbelerimizle geri döndüğümüz için Dolcor halkının dikkatini anında çekiyoruz. Selamlandık, önümüzde eğildiler,

Bazıları yine yemek teklif ediyor, bazıları da Morok'un kokumuzu aldığı için gittiğini fısıldıyor.

Kız kardeşlerim ve ben konuşmaları duymazdan geliyor, atları dışarı çıkarıyor ve Gavan'ın evinin yanındaki demirhaneye gidiyoruz. Demirci, yüzündeki tere ve kirli önlüğüne bakılırsa saatlerdir çalışıyor. Bizi görünce çekicini bir kenara bırakıyor ve demirhanenin açık kapılarından dışarı çıkıyor. Jasnah atından inip ona doğru yürüyene kadar genişçe gülümsüyor. Mira ve Zlata kız kardeşlerine katılırken ben atların yanında kalıyorum.

Gavan, Jasna dışında herkesle fiyat pazarlığı yapmaya istekli, çünkü kız kardeşi her zaman onun fikrini değiştirmeyi ve fiyatı biraz aşağı çekmeyi başarıyor. Gavan'ın siparişlerle ilgili hiçbir sorunu olmadığını çok iyi biliyoruz ve bizim sayemizde düzenli bir geliri var.

Demirhanede metal eritiliyor ve kılıç boşlukları eritiliyor ve sıcaklık uzaktan bile hissediliyor. Gavan'ın birkaç yardımcısı var ve baş demirci Jasna ve Mira ile fiyat pazarlığı yaparken, içeride kimin olduğunu görmek için eğiliyorum.

Biri Irae için çok kısa, diğerine biraz daha uzun bakmam gerekiyor ama onun saçları daha kısa ve koyu. Atımın dizginlerini tutuyorum, hayvanın boynunu okşar gibi yapıyorum ama yine de etrafa bakıyorum. Kemik oymacısına ne diyeceğim acaba?

Geçmişten bahsedildiğinde çıldırdığım için özür dilerim.

Morok'tan bahsedilince çıldırdığım için özür dilerim.

Düşündükçe yüzüm kızarıyor, çünkü muhtemelen ona öyle görünüyordum. Bunu düşündükçe daha da utanmışım. Düşündükçe daha da utanıyorum ve dudakımı ısırarak boş gözlerle Gavan'ın evine bakıyorum. Birinci kattaki pencerelere bakıyorum, yatak odası olduklarını tahmin ediyorum.

Yıllardır ilk kez, kendi şimdiki zamanımı mahvettiğim için pişmanım, gerçekten pişmanım. İlk defa, tüm kalbimle bırakıp gitmek istiyorum.

geçmiş. Atmak için bunlar taşlar anıların c
omuzlarımdan и bir süreliğine mutlu ol.

— Avlanmaya gitti.

Я flinch и anında daha düşük bakışlar at Havana.
Pencerelere baktım ve onun geldiğini fark etmedim bile.

— Bilmiyorum.

— Yani Irae, Mara. Onu arıyorsun.

Evet.

— Hayır.

Gavan başını hafifçe eğerek bana küçümseyici bir gülümseme veriyor. Bu beni şaşırtmadı. Ben de kendime inanmazdım.

— İrai birkaç saat önce ayrıldı. Ne zaman bilmiyorum ama geri dönecek.
Ve yeğenim bunu size vermemi istedi.

Kemik boncuklarla süslenmiş ince siyah bir kurdeleden başka bir şey görmeyi beklemiyordum. Mara'lar bayramlarda ya da prenslerin yanına gitmeden önce saçlarına kurdele takmazlar. Kötülükle savaşmak için basit bir örgü yeterlidir. Güzellik için değil, kolaylık için. Ama ne diyeceğimi bilemeden hediye çekingeni bir şekilde kabul ettim. Irae'nin bilerek siyah bir örgü kullandığını tahmin ettim, böylece saçlarımda sadece oyulmuş boncuklar görünecekti.

— Özür dilerim, bunu ilk kez yapıyor," diye mırıldandı demirci, aniden utanmış, şaşkın şaşkın bana bakıyordu. Elimdeki kurdeleye bakmaya devam ettim, onunla ne yapmam gerektiğine dair en ufak bir fikrim yoktu.

— Ne için özür diliyorsun?

— Onu yanlış yetiştirdim. Bir şeyi gözden kaçırdım ya da yanlışlıkla çocuğun kafasına soktum. Ona bir kıza böyle bir hediye verilmeyeceğini söyledim! Gümüş, altın ya da inci olmalı ama bu her şeyi kemiklerle süslüyor. Ne tür bir kız bundan hoşlanır ki?!

— Mare mi? - Aniden cevap verdim, ancak bunu belirtiyor muydum yoksa soruyor muydum anlayamadım.

Gavan mırıldanıyor ve kendi kendine belli belirsiz bir şeyler mırıldanıyor. Kurdeleyi cebime sokup demirciye teşekkür ediyorum ve dalgınca başımı sallıyorum. Jasna

paraları adama verir ve heybesine oklarla dolu bir sadak bağlar. Kız kardeşler eyerlere binerler.

— Gavan," diye sesleniyorum aniden demirciye, tam gitmek üzereyken. Arkasını dönüyor ve Irai'ye özrümü bu şekilde iletip iletmemeye karar veremiyorum. - Yeğenine kılıcını almayı asla unutmamasını söyle. Biliyor, söz verdi.

Demirci sorgularcasına kaşlarını kaldırıyor ama sonra duyduklarını aktaracağına söz veriyor. Her ihtimale karşı cebimdeki kurdeleyi tekrar kontrol ederek atımı eyerledim. Bunun şimdiye kadar aldığım en romantik olmayan hediye olduğunu fark ederek gülümsedim.

Gerçekten de öyle. Bir kemik oymacısından başka kim kemiklerle süslenmiş siyah bir kurdele verebilir ki?

16

Ben ikinci kış ayında, yılın en soğuk döneminde doğmuşum. Sanki yaz bunu biliyor ve benden nefret ediyor, bana her seferinde bir talihsizlik getiriyor.

Yazın son ayında tapınağın kapısında durup kapımıza gelen misafire bakarken böyle düşünüyorum. Bu yılın başında on altı yaşıma girdim. Alyona öldü, Ruslana en büyük Mara oldu ve küçük Aika aramıza katıldı. Şimdi kız Inga'nın arkasına saklanıyor, ama her zaman dışarı bakıyor, zengin konuklarla ilgileniyor.

Ben hala tamamlanmamış bir Mara'yım ve yeni gelen kişiyi tanımama rağmen öne çıkmıyorum. Sadece Ruslana ziyaretin amacını öğrenmek için misafirlerin yanına gidiyor.

Jasna elini omzuma koyuyor ve sessiz bir destek jestiyle parmaklarımı sıkıyor. Ona minnettarım ama aslında sadece gitmek ve Prenses Alia'nın gelişini görmemek istiyorum.

Babam olmadan geldi, ama altı kanunsuzdan oluşan bir maiyetle. Hiçbirini tanımıyorum ama kaftanları Ashore Prenslığı'nin favori renkleri olan yeşil ve altın sarısı ile siyahtı.

Kız kardeşler bana bunun onun ilk ziyareti olmadığını söylediler. Alia bu kış benimle buluşmayı çoktan denemişti. Üç atın çektiği pahalı bir kızakla gelmişti. Zlata'ya göre çanlar öyle bir çalıyordu ki, "sadece mahalledeki tüm kötülükleri korkutup kaçırmakla kalmıyor, aynı zamanda şafak vakti tüm tapınağı ve Mari'yi de uyandırıyor". Hikayeyi dinlerken gülümsedim ama tapınakta bulunmadığım için daha çok sevindim. Ruslana ve ben o sırada Yarat'ın güneyindeydik. Evime yapılan saldırıdan ve kardeşimin öldürülmesinden güneyli prenslerden herhangi biri mi suçluydu, yoksa hepsi mi suçluydu bilmiyorum. Ama Ruslana, nefretimi yenebilmem için güneye daha sık gitmemi istiyordu.

Çünkü Mar için sınır diye bir şey yoktur. Toprakların bölünmesi ve kimin nereye hükmettiği ile ilgilenmemeliyiz. Bizim tamamen farklı bir görevimiz var.

Ve böylece Aliyah geri döndü.

Sırtımdan aşağı bir kasılma akıyor, sanki her sinirime ve kasıma vuruyor. On yıl geçtiğini fark ettiğimde solgunlaştığımı hissediyorum. Kardeşimin ölümünden bu yana on yıl geçti. Valad bu bahar yirmi yaşına girecekti. Şimdiye kadar evlenmiş ve muhtemelen kuzeyi birleştiren prens bile olmuş olacaktı.

Her şey farklı olurdu.

O gerçeklikte ben Mara olur muydum? Yoksa Aliya gibi, şimdi zarif işlemeli ve en hafif dantelli pahalı elbiseler mi giyerdim? Başım aynı kokoşnikle, sedef incili rasnalarla ve [\[7\]](#) süslenir miydi? Ya da tüm ailemin hayatta ve iyi olduğu bir dünyada bile aynı kırmızıyı giyer miydim?

Başımı sallıyorum, eski soruların ağından kurtuluyorum. Bir zamanlar beni rahatsız ediyor, olası mutlu seçeneklerden oluşan bir kaleydoskopla kendilerini defalarca tekrarlıyorlardı. Ama düşünceler olarak kaldılar.

Geçici. Tatlı.

Ve sahte.

Alia'yı on yıl sonra ilk kez görüyorum. Kız büyümüş, büyüleyici bir güzelliğe bürünmüş. Altın rengi bukleleri beline kadar kıvrılıyor. Masum bir çekicilikle dolu bal rengi gözleri, tıpkı çocukken olduğu gibi ardına kadar açık. Soluk bir teni ve zarif uzun parmakları var. Şimdi on sekiz yaşında, ama hala gevşek örgüsünde bir kurdele var ve kokoshnik sadece süslüyor ama başını örtmüyor, bu da evli olmadığını gösteriyor.

Prens Verest'in askerleri ve atları saygılı bir mesafede kaldılar. Aliya ise Ruslana'ya doğru yürüdü ve tapınak ile orman şeridi arasındaki açıklıkta, ortada bir araya geldiler.

Kız kardeşlerim ve ben konuşmalarını izleyerek bekliyoruz. Diyalogları duyamıyoruz ve Ruslana sırtı bize dönük bir şekilde duruyor, prensesin sözlerinden ruh halini tahmin etmemize izin vermiyor. Beş dakikadan fazla geçmedi,

Ruslana döndüğünde Aliyah uysalca hareketsiz duruyor. Bakışları açık bir şekilde beni buluyor ve tereddütsüz bana bakıyor. Daha bana yaklaşımadan yaşlı Mara'nın bana ne söyleyeceğini tahmin ediyorum.

— Prensese seninle konuşmak istiyor, Vela. Sadece seninle.

— Neden? - Ben soruyorum.

— Bir isteği olduğunu söylüyor.

Sert cevabı yutuyorum. Çünkü Ruslana'ya değil, prensese hitap ediyor. Alia çok uzakta durduğu için bunu duymayacak.

— Onunla konuşmak istemiyorum.

— Biliyorum," diye nefes verdi Ruslana, aynı fikirdeydi. - Ama bu bizim görevimiz

— ölümlülerin isteklerini dinlemek için. Eğer kötülükle bir ilgisi yoksa, reddetme hakkına sahiptir.

Sessizce bakışlarımı Ruslana'dan prensese kaydurdım ve tekrar geri döndüm.

— Bunu kendi sınavın olarak düşün Vela," dedi yaşlı kadın yumuşak bir gülümsemeyle, önüme geçip Alia'yı engelleyerek. - Korkularınla ne kadar çok yüzleşirsen, seni o kadar az rahatsız edecekler. Ve bir gün onlardan tamamen kurtulacaksın.

Onun sözlerini düşündüm. Prensese doğru ilk adımlarımı isteksizce ve kararsızca atıyorum ama sonra o altı yaşındaki kız ve prensin en küçük kızı olmadığımı hatırlıyorum. Ben Mar'lardan biriyim. Ve sadece yedi kişiyiz.

— Merhaba Veledara," diye selamlıyor Alia beni sessizce, ben kendimden emin bir şekilde kızın karşısında dururken.

Aramızda iki metre bırakıyorum, daha fazla yaklaşmak istemiyorum. Sesi değişmiş, daha hoş, daha melodik, tonu sıcak ve sevecen. Yine de bakışları biraz korkutucu. Daha gencim ama neredeyse aynı boydayız.

— Merhaba, Prensese.

Aliyah kararsızca dudağını ısırtıyor, duyup duymadığımızı kontrol etmek için arkasına bakıyor. Gerginliğini değerlendirerek kaşlarımı çatıyorum.

— Yardımına ihtiyacım var, Vela.

*Я dalgınca eğme Kafam, olmadan almadan bakışlar
gelen Alia, ve duyduklarımı anlamlandırmaya
çalışıyorum. Prensesin önünde durmuş, sahip olabileceğim hayatın
aynasına bakıyorum. Eğer o ve babam bize gelmeseydi, bu saldırı
gerçekleşmeyebilirdi. - Yardım için b a b a m a git," diye kestirip atıyorum.
Soğuk ses tonum onu konuşmaya devam etme konusunda isteksiz yapacaktır.
Ve en kötüsü de kardeşim ölmüşken onun hayatta olması bile değil.
Ve bana ait olması gereken elbiseler ve mücevherler giydiğinden değil.
En acısı da benim evimde yaşıyor olması, yatak odamda uyuyor olması.
Prenslük sarayındaki insanlar ona "prensesimiz" diyor ve babam onu kızı
olarak tanıyor.*

*Sadece evden atılmadım. Yerim
değiştirildi.*

Ve herhangi biri tarafından değil, Serata'dan Alia tarafından.

*Başka bir çocuk olsun. Prens Verest'in yeni karısından olan yerli bir çocuk
olsun. Ama kardeşinin sadece kalbini değil, hayatını da alan Alia olmasın.*

*Bıçağın vücudumda nasıl bir his yarattığından tam olarak emin değilim
ama şu anda kürek kemiklerimin arasına kör bir bıçak saplanmış gibi
hissediyorum.*

*— Denedim," diye itiraf ediyor utanmadan. - Ama bana yardım
edebilecek tek kişi sensin.*

*Yükselen sessiz kahkahalar yüzünden her tarafım titriyor ama neyse ki
gergin kahkahalarımı bastırmayı başarıyorum.*

— Size başka ne vereyim Prenses? - Acı bir kıkırdamayla sordum.

Aliyah ipucunu aldı. Dudakları birbirine yapıştı ve kaşları acıyla kalktı.

*— Bunu ben istemedim, Vela. Valad'ı ilk gördüğüm andan beri seviyorum
ve şimdi baban beni başka biriyle evlenmeye zorluyor.*

*— Bu mantıklı. Zaten 18 yaşındasın. Hâlâ Serath prensesi unvanını
taşıyorsun ve Prens Verest seni y a n ı n a aldı,*

Evlilik yoluyla nüfuzunu pekiştirmek için." Babamın gerekçelerine kısıtlı olarak katılıyorum. Eminim sıraladığım listeden daha fazlası vardır ama ben bilmiyorum.

— Hiç çocuğu olmadı! Kızı yok, oğlu yok.

Yeni karısı çocuğunu kaybetti ve o zamandan beri hamile kalmadı.

Bir an için kendimi kaybettim, bu habere hazırlıksız yakalandım.

Yeni prenses bir varis çıkaramamış mıydı?

— Prens beni en yakın arkadaşı olan zengin bir boyarın oğullarından biriyle evlendirmek istiyor. Çok sayıda arazisi ve iyi bir maiyeti var. Oğlu benden daha genç ama gelecek yılın başlarında evlenebiliriz.

Önce emin bir şekilde başımı sallıyorum ama Alia'nın sesindeki tedirginlik ve endişeyi duyunca duruyorum. Eğer babam olmasaydı, Prenses Radovid'in ölümünden sonra ortadan kaldırılabilirdi. Prens Verest ona bir ev, koruma, zenginlik ve güç verdi. Ve en güçlü boyarla evlendikten sonra, hayatının geri kalanında korunaklı ve korunaklı bir yaşam sürmeye devam edebilir.

— Onunla evlenemem! - Aliyah ne söylemeye çalıştığını anlamadığımı fark ederek sesini yükseltiyor. Kız aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve bileğimi demir gibi kavlıyor. - İstemiyorum.

Sinirli bir şekilde homurdanıyorum. Böylesine tehlikeli bir durumda, prensese akıl almaz bir miktar verildi ve o bunu istemiyor.

— Valad'ı seviyorum ve ondan vazgeçmeyeceğim," diyor emredici bir tonda ve beni kolumdan tutup sarsarak umursamazlığımdan rahatsız olduğunu gösteriyor.

Yüzümdeki sırtış kayboluyor, kaslarım sertleşiyor ve çenem onun küstahlığı karşısında sıkılıyor. Bana kardeşimden bahsetmeye cüret etmesi.

Aliyah gözlerimde bir şey buluyor, elimi anında bırakmasına ve yarım adım geri gitmesine neden olan bir şey. Bakışlarım yavaşça göğsüne kayıyor ve orada atletinin altındaki altın parıltısını fark ediyorum. Görmeme gerek yok

doğru lamba olup olmadığını görmek için kardeşimin ay lambasını aldım. Benim boynumda da aynısından vardı, sadece gümüş.

— Valad'ı seviyorum," dedi Alia sesinde bir titremeyle. O prenesten nefret ediyorum.

Onun aşkını ve kardeşimin adını ağzına almaya cüret ettiği inatçılığını duymaktan nefret ediyorum. Dişlerimi gıcırdatıyorum.

— Valad öldü," diye sertçe sözünü kestim ve ondan iki kat daha fazla nefret ettim. Aliyah yüzünden bunu tekrar yüksek sesle söylemek zorundayım.

— Hayır!" Alia anında savuşturdu.

— Evet!" diye bağırdım ve kız yarım adım daha geri çekildi. - Kardeşim öldü! Senin ve babanın yüzünden! Ashore Prensesi, prens ve prenses senin ve düşünün yüzünden öldü!

Listeye bilerek kendimi de ekliyorum çünkü Ashore Prensesi Veledara da tıpkı annesi ve kardeşi gibi öldü.

— Bu derneğin canı cehenneme! - Kimin duyabileceğini umursamadan ona bağırdım. - Valad'ın cesedini gördüm! Çocukluğumdan beri tanıdığım insanların, sen ve baban alacakaranlıkta koşarken öldürüldüğünü gördüm! Ve sakın benimle kardeşim hakkında konuşmaya kalkma, onun adını bile ağzına almaya cesaret edemezsin!

— Vela.

— Yeter artık! Defol!" Son kelimeyi sessizce söyledim, öfkem ona yetmiyordu. Ben tükendim.

Aliyah tekrar elimi tutmadan önce arkamı dönecek zamanım olmuyor, parmaklarını acıyla içeri sokuyor, açıkça beni tüm gücüyle geri tutmaya hazır.

— Hayır, Vela. Valad geri getirilebilir, güven bana. Sen yardım edebilirsin, bize sadece sen yardım edebilirsin. Sen Morana'nın hizmetkârsın, onun eliyle seçildin, bu yüzden ona sorabilirsin. Lütfen, Vela. Bu benim için değil, Valad için! Gitmesine izin vermesini iste! Çocukluğundaki hikayeleri hatırlıyor musun? Peri masallarını? Neyin doğru neyin yanlış olduğunu ve Morana'yla nasıl tanışacağını biliyorsun! Lütfen, Morana kesinlikle...

Elimi çekiyorum ve durmak bilmeyen kelime akışı duruyor.

Prenses'e ne bağıriyorum ne de cevap veriyorum, onun acılı ve telaşlı konuşmasını dinliyorum. Sözcükleri boğazında düğümленirken, narin parmaklarının titrediğini ve tüm vücudunun ürperdiğini görüyorum. İlk başta fark etmediğim bir şeyi fark ettim: gözlerindeki ateşli parıltı, gözbebekleri büyümüş ama çok fazla değil, gözlerindeki korkmuş bakış.

*Görmüştüm. Delilik ve
özlem.*

Valad'ın ölümünden sonra annem olaya böyle baktı.

— Vela..." Aliyah kararsızca konuştu, bağırmamdan çok sessizliğimden ve duygusuz ifademden korkmuştu. Alt dudağı titremeye başladı ve ağlamanın eşiğine geldi.

— Git buradan, Prenses. Boyar'ın oğluyla evlen. Sessiz ve sıcak yaşayın. Size verebileceğim tek tavsiye bu," diyorum eşit bir ses tonuyla.

Sanki bu zihin hastalığı bulaşıcı olabilirmiş gibi gözümü ondan kaçırıyorum. O karanlığa geri dönmek istemiyorum. Oradan yeni çıktım, kâbuslardan ve haşhaş suyundan tamamen kurtuldum.

— Vela, lütfen yardım et.

— Hayır," diye cevap veriyorum renksiz bir sesle.

Çünkü ben ölene kadar Morana ile tanışmayacağım. Ve kardeşim muhtemelen uzun zaman önce yeniden doğmuştur. Ve yeni hayatında mutlu olması için dua ediyorum.

— Onunla kendin tanışabilirsin! Benimle Morana'ya gel, Vela! - Dudaklarının gergin bir şekilde seğirmesi ve gözlerini kırpmadan, neredeyse cansız bakışları olmasaydı, geniş gülümsemesi ilk başta çekici görünebilirdi.

Bununla ne kastetmiş olabileceğinden korkarak ürperdim. Prenses, Morana'da Valad'la buluşmak için benim ve onun boğazını kesmeyecek mi? Yoksa bıçaklayacak mı?

Kış ve Ölüm Tanrıçası'nın bir kölesi olarak hiçbir şey olmamış gibi geri döneceğimden emin olarak sadece beni mi?

— Bana yardım edecek misin, Vela? - Aliyah çocuksu bir umutla soruyor ve gözlerinde zerre kadar şüphe yok. Önerisinin kulağa ne kadar çılgınca geldiğini duymuyor bile.

— Hayır," dedim ve arkamı dönüp uzaklaştım.

17

On altı yaşında Alia'yla tanıştığımda, yazın benden nefret ettiğini ve bana sefaletten başka bir şey getirmediğini düşünüyordum. Ama on dokuz yaşına geldiğimde, o tatlı, sıcak aylar gerçekten de en kötü aylardı. Ay kadını ve denizkızı ile başladı, kâbuslar ve geçmişe dönüşlerle, haşhaş iksiri ve Morok'un ortaya çıkışıyla devam etti. Tüm korkularım, durgun bir su havuzundan çıkan rahatsız boğulmalar gibi aniden birer birer ortaya çıktı. Sanki beni tek başlarına alt edemeyeceklerini anlamışlardı ve bu yüzden hep birden gelmeye karar verdiler.

Pencereden tapınağımızın avlusuna bakarken bu düşünceleri kafamda tekrar tekrar canlandırıyorum. Kollarımı göğsümde kavuşturup omzumu duvara yasladım ve tapınak görevlileri koşarak geçerken kuzeyin en güçlü adamının gelişini fısıldayışlarını şaşırtıcı bir sakinlikle dinledim.

Prens Verest bizzat geldi.

Kız kardeşlerimin beni almaya geldiği günden beri babamı görmedim.

Sanırım endişelenmememin tek nedeni onu görememem. Pencerele avluya bakıyor ve Verest ile maiyeti duvarların dışında bekliyor. Gerekli olmadıkça prensleri bile tapınağa davet etmeyiz. Hatırladığım kadarıyla, tapınak alanına gelenler ya çok ihtiyacı olanlar ya da sık sık iş yaptığımız kişilerdir. Bu yüzden Gavan birkaç kez sipariş edilen kılıçları bırakmak için geldi. Onu uzun zamandır tanıyoruz, bu yüzden bir süre kalıp yemek yemekte tereddüt etmedi ve ancak ondan sonra yoluna devam etti. Tanıdığımız bazı tüccarlar ya da büyücüler de ara sıra uğrar.

Prens önemli bir konuk ve öylece gelmeyecek, bu da tüm Marslıların toplantıda bulunmasının zorunlu olduğu anlamına geliyor. Ancak tüm bunları bildiğim için aşağı inmek için acele etmiyorum, anı erteliyorum, gözümü kırpacığım ve tüm bunlar eriyip gidecek diye umuyorum. Dolcor'dan daha birkaç gün önce dönmüştük ve şimdi yaz bana yeni bir sürpriz yapmaya karar vermişti bile.

Bakışlarımı indiriyorum ve Jasna'yı hemen avluda, kolları iki yanında ayakta buluyorum. Camın sabah güneşini yansıttığından eminim ama kız kardeşimin bakışları çok net. Gözlerimi deviriyorum ama gülümsüyorum. Birbirimizi çok iyi tanıyoruz ve ben yere düşene kadar yerinden kıpırdamayacak. Duvarı itiyorum ve Ashore Prensi'ni selamlamak ve bunca yolu ne için geldiğini görmek için dışarı çıkıyorum.

Bu sefer Mara tapınak görevlileriyle kapıyı doldurmuyor. Hayır. Bu sefer hepsi babamı karşılamak için dışarı çıktı. Yirmi kişilik bir maiyetle geldi. Hepsi silahlı, pahalı ve temiz kaftanlar giymiş, hızlı atların üzerinde oturuyorlardı. Jasna beni kolunun altında sıkıca tuttu ve diğer Maraş'a götürdü, ancak buna gerek yoktu, çünkü kaçmaya niyetim yoktu.

Prens gri atından kolayca iner. Kırk beş yaşındadır ve iyi görünmektedir. Omuzları hâlâ geniş ve kolları güçlü. Biraz kilo almış olması dışında. Siyah saçları omuzlarına kadar uzamış ve sakalları hâlâ düzgünce kesilmiş. Kendinden emin adımlarla bize doğru yürüyor, rüzgâr pahalı brokar kumaştan uzun, açık kaftanının eteklerini çekiştiriyor, geniş deri kemeri ve süslü bir kın içindeki düz kılıcı ortaya çıkıyor.

Babamı sağlıklı gördüğüm için istemsizce rahat bir nefes aldım. Prens beni tanımadan önce en az üç kez Mara'ya bakıyor. Ve sonra bizden beş metre uzakta, kararsızca duruyor. İlk başta gözlerini hiç kırpmıyor, g e r e k l i selamlamayı yapamıyor, Ruslana ona seslendiğinde ise Prens uykudan uyanır gibi iki kat daha sık göz kırpmıyor.

— Hoş geldiniz, Prens Verest.

— Teşekkür ederim ve sizi önemli konulardan alıkoyduğum için özür dilerim. Ruslana babamı sakince selamlıyor; Prens ise tam tersine, gergin ve başını eğerek. Prenslerin önünde bunu isteyerek yaptığı tek kişi Mara'lardır, çünkü yolculuğun sonunda ölüm herkes için gelecektir.

İster bir köylü olun, ister en zengin toprakların sahibi. Hiç fark etmez.

— Sorun değil, biz her zaman dinlemeye hazırız. Eğer durumunuz karmaşıksa, çay içmeye gelebilirsiniz," diye önerdi Ruslana, bana kısa bir bakış atarak.

Jasna yüzünü değiştirmiyor ama sanki her an kaçacakmışım gibi koluma daha sıkı sarılıyor.

— Teşekkür ederim, ama sizi alıkoymayacağım, varlığımla tapınağa yük olmayacağım. Sorunum bir çözüm gerektirse de o kadar basit ki bunu istemekten utanıyorum.

Şimdiye kadar Mara'lar ilgiyle dinlemeye başlamışlardı bile.

— Size geldim çünkü bu işi adamlarımdan çok daha iyi ve hızlı yapabileceğinizi biliyorum." Prens lafı dolandırmaya devam ediyor. - Vele... Veledar.

Babam kekeliyor, ya benden daha gergin ya da adımı nasıl söyleyeceğini unutmuş. Kız kardeşler biraz geri çekiliyor ve misafir benden bir şey isteyeceği için öne çıkıp bizim adımıza konuşmama izin veriyorlar.

— Veledara," diyor babam, daha yumuşak ve gözle görülür bir şekilde rahatlamış. Gülümsüyor, ama ben aynı şeyi yapamıyorum, onunla yüzleşemeyecek kadar şaşkınım.

Onun yeşil gözlerine bakıyorum. Acaba kardeşim hayatını yaşasaydı böyle mi görünürdü diye düşünüyorum. Hayret ediyorum, kendimde babamla çok az benzerlik buluyorum. Saç, göz rengi ve belki kaşlar. Dudaklarımı, elmacık kemiklerimi ve burnumu annemden almışım. Herkes bunun bir tesadüf olduğunu söylüyor, çünkü annem çok güzelmiş ve anlatılanlara göre babam ona ilk görüşte aşık olmuş.

— Tıpkı annen gibisin," diye birden ağzından kaçırdı ve sanki biri parmaklarını boğazıma geçirmiş gibi nefesim kesildi.

Çenemi ve boynumu gevşetmeye çalışarak birkaç kez gergin bir şekilde tükürüğümü yutuyorum. Ağlama dürtüsüyle savaşıyorum ve

Beni özleyip özlemediğini, hatırlayıp hatırlamadığını ya da Aliyah'ın onun için daha iyi bir kız olup olmadığını sormak için.

— Seni her şeyden koruyamadığım için üzgünüm. Keşke her konuda yanılmış olsaydım. Konuşmasan bile, annen gibi konuşacağına eminim.

Mara arkamda fısıldaşıyor, benimle aynı şeyi düşünüyor. *Bilmiyor*. Bir süredir konuşabildiğimi bilmiyor. Dudaklarım aptalca bir gülümsemeye dönüştü, yanlış zamanda biriken gözyaşlarımı sildim ve ağzımı açtım, önce ne söyleyeceğimi, bunca yıldan sonra hangi cümlemin en iyisi olacağını seçiyordum ama babam sözümü kesti:

— Bunları söylememe gerek yok. Biliyorum. Sen artık Mara'sın, tanrıçanın özel kullarından birisin ve ben artık senin baban değilim," Verest omuzlarını dikleştirerek tüm duygularını gizledi. Suratı asıldı ve ifadesi sertleşti. - Yardım istemeye geldim. Prenses Alia'yı bulmam gerekiyor.

Hiçbir şey söylemeden anında çenemi kapattım. Prensesten bahsedilince yüzüm karardı.

— Onu burada bulabileceğimi sanmıştım ama şimdi yanıldığımı anlıyorum. Alia'nın evli olması gerekiyordu ama bunca yıldır Valadan'dan bahsedip duruyor." Prens kardeşimden bahsedince kaşlarını çatıyor ama onun adını benimkinden daha kolay söylüyor, sanki onu daha sık hatırlıyormuş gibi. - Saçmalıklarına rağmen, tüm büyücüler ve şifacılar onun akli başında olduğunu ve kurgularının önerilen adaylarla evlenmek istememesinden kaynaklandığını söylüyor.

— Ona seçme şansı verdin mi?

— Evet, ona bir kaç tane teklif etmek için yolumdan çekildim....

Babam son kelimedeki kekeliyor ve cümlemin sonunu zar zor fısıldıyor. Konuşabildiğimi fark edince gözleri hayretle açılıyor. Ama benim yüzüm hiç değişmiyor. Aliyah'a talipleri arasında bir seçim hakkı verildi.

birçok prens kızının güvendiği biri. Ve o Verest'in kendi kızı bile değil.

— Kaçtı mı? - Aliyah'ın ne yaptığını tahmin ederek sordum.

— Evet," dedi Prens güçlükle.

— Yine," diye kasıtlı olarak ekliyorum, kendime onu daha önce nasıl aramak zorunda kaldığımı unutmadığımı hatırlatıyorum.

— Yine," diye isteksizce kabul etti babam. - Bu yüzden senden rica ediyorum Veledara. Onu bulabileceğini biliyorum. Büyük ihtimalle Serath Prenslığı'ndedir. Onun evliliği olmadan, katılım tamamlanamaz. Onu bulmak için oraya bir ekip gönderemem ve Mar için sınır yok.

Hoşuma gitmese de Verest doğru kararı verdi. Aaliyah ve onun evliliği olmadan Serath Prenslığı barışçıl bir şekilde ilhak edilemez. Bildiğim kadarıyla, Radovid'e sadık insanlar hala orada gücü elinde tutuyor ve babama anlaşmanın Valad olmadan da gerçekleşeceğine dair söz verdiler, ancak şartlı olarak: Verest Alia'yı korumalı, ona iyi davranmalı ve adamları arasından ona uygun bir koca bulmalı.

Kimse prensesin kendisinin bu kadar can sıkıcı bir engel haline gelmesini beklemiyordu. Ve uygun muamele nedeniyle onu öylece kilitleyemiyor ve Alia inatla bundan yararlanıyor. Eğer kız uzak bir güney prensliğinin varisi olsaydı, zekâsına hayran bile kalabilirdim. Ama onun yüzünden ikinci kez bir arama köpeği rolü oynamak zorunda kaldım.

— Konuşuyorsun," diye mırıldanıyor babam, sessizliğimden yararlanarak.

— Evet. On yaşımdan beri. Mars beni iyileştirdi." Aklıma gelen tüm soruları aynı anda yanıtladım.

— Buna sevindim.

Herhangi bir şey duymayı bekliyordum ama nedense bu kadar basit ve içten bir "Sevindim" duymayı beklemiyordum. Söylenmemiş kelimelerin yorgunluğunu hissederken omuzlarım çöktü.

— İsteğimin saçma olduğunu ve Maram'a böyle bir istekle gelinmeyeceğini biliyorum ama daha fazla ölüm istemiyorum ve barışçıl bir yol arıyorum." Prens muhtemelen aynı garipliği hissederek asıl konuya geri döner.

— Birleşme yine de gerçekleşecek mi?

— Evet.

Hayatı boyunca bunu planladığını bildiğim için başımı sallıyorum.

— Adak getirdim. Geçen seferkinden daha fazla.

Prens elini sallıyor ve dört kanunsuz, ilk başta fark etmediğim küçük bir arabaya yaklaşıyor. İçinden koca bir sandık ve birkaç çuval çıkarıyorlar. Sandık iki sağlam adam tarafından taşınıyor ama yüzlerindeki gergin ifadeden yükün ağır olduğu anlaşılıyor.

— Altın, inci ve mücevher dolu bir sandık. Birkaç çuval dolusu kürk ve kumaş var. Arabada tohum ve darı da var," diye sıraladı Verest, adamları malları getirip istiflemeye devam ederken.

Prencesi bulmak için görülmemiş yüksek bir ücret. Ruslana yanımda duruyor.

— Dur, Prens.

Sessizce söylenen bir cümle tüm kanunsuzların donup kalması için yeterlidir.

— Veledara henüz şartlarınızı kabul etmedi. Eğer reddederse, hiçbirimiz tartışmayacağız ya da size yardım etmeyeceğiz. Sizin de söylediğiniz gibi, kaçak gelinler bizi ilgilendirmez.

— Biliyorum. Bu yüzden bu bir ödeme değil. Bu bir hediye. Yine de veriyorum.

Akıl almaz bir cömertlik. Babamın bunu ne kadar düşündüğünü, kasıtlı olup olmadığını ya da niyetinin gerçekten saf olup olmadığını bilmiyorum ama çocukken bile borçlu olmaktan nefret ederdim. Ve şimdi, her ne kadar bu hediyeleri

Bir "teklif", ama tek gördüğüm iş için bir ücret.

Kız kardeşlerimi ve bakanlarımı böyle güzel bir şeyden mahrum etmek istemiyorum. Balık tutmadan ya da avlanmadan birkaç yıl yaşayabiliriz. Hiçbirimiz canlıları öldürmekten hoşlanmayız. Bu konuda isteksizim.

İraya'nın örgülü kurdeleyle saç örgüme dokunduğunu hatırlıyorum. Siyah saçlarımın arasında neredeyse görünmezdi, sadece kemikten oyulmuş boncuklar buzlu inciler gibi göze çarpıyordu.

Birleşme.

Babası sık sık yüksek sesle birleşmiş ve güçlü bir kuzeyden bahsediyordu ve kardeşi de bu rüyadan etkilenerek onu tekrarlıyordu. Valad yeni bir krallığın başında olmak istiyordu. Yeni bir çağ hayal ediyordu. Artık bir prenses değilim ama Ashor'u alevler içinde görmek istemeyeceğimi içten içe biliyorum. Verest yeterince güçlü ve maiyeti çok kalabalık. Serath Prensiği'nin boyarlarını ve savaşçıları bile çabucak alt edebilir. Ama şimdi, Mara olarak, savaşın kazananı olmadığını biliyorum. Sadece yeni hortlaklar vardır - savaştan sonra dirilen ve daha fazla can alan ölü adamlar.

— Hayır diyebilirsin Vela," diye fısıldadı Ruslana kendinden emin bir şekilde, daha yakına eğilerek. - Sen bizim eşit kardeşimizsin. Ve vereceğin her kararı destekleyeceğiz.

Rüzgâr ve kuşlar bile beklentiyle sessizliğe gömülmüş gibi görünüyor. Sessizlik sadece tüm açıklığı değil, düşüncelerimi de kaplıyor. Dışarıdan bakıldığında düşünüyormuşum gibi görünebilir ama aslında kafamda tek bir fikir bile yok.

— Pekâlâ. Onu bulacağım." Valad'ın rüyasına inanarak kabul ettim. Onun anısına, prensesi canlı olarak geri getireceğim, eğer bu hâlâ mümkünse. - Son kez," diye ekledim babamın rahatlamış iç çekişini duyarak.

Dudaklarına mütevazı bir gülümseme yerleşiyor ve bana bakmaya devam ederken işine yarayabilecek her şeyi hevesle paylaşıyor. Aliyah'ın bir haftadır kayıp olduğunu bu şekilde öğreniyorum. Bu süre içinde Serat Beyliği'nin sınırlarına yürüyerek bile ulaşılabilir. Bir ata binip binmediğini babam hiç anlamadı. Bütün atları yerinde duruyordu ama Aliyah şehirde bir at satın alabilir, altın bileziklerinden biriyle ya da pahalı bir kokoshnikle takas edebilirdi. Prensesin kuzey ormanlarına doğru gittiğini tahmin ederek burnumun kenarını ovuşturdum. Onu son yakaladığımızda, dağ sırtının yakınındaydı. Orada çok fazla hortlak ve kötülük var. Ne kadarını temizlersek temizleyelim

Aynı şekilde sanki Özem ve Alacakaranlık'ın hikâyeleri doğruymuş ve o ölü insanlar bir şekilde nehir boyunca batı tarafına ulaşmış gibi görünüyor.

Yani bir hafta sadece Serat Prenslığı'ne ulaşmak için yeterli bir süre değil, aynı zamanda yol boyunca bir yerlerde ölmek için de yeterli. Tek umut Alia'nın tecrübesi. Bu onun hafızamdaki üçüncü kaçıışı. İlki Valad hâlâ hayattayken babasıyla birlikte olmuştu. Sonraki ise yalnızdı.

Prensin bana söyleyeceği her şeyi dinliyorum ve sonra vedalaşıyorum.

и ve git. Verest doğru şekilde bahsedilen geri в

O benim babam değil ve bunu ne kadar inkar edersek, ikimiz için de o kadar acı verici olacak. O da tereddüt etmez, arkasını döner ve adamlarının yanına gider. Hediyeleri tapınağa getirmelerine yardım etmelerini emrediyor. Kapının dışına çıktığımda, babamın görüş alanından çıktığımda, aniden gelen gözyaşlarımı saklamak isteyerek adımlarımı hızlandırıyorum. Sakindim, ama şimdi sık sık Göz kırıyor, yanıp sönüyor silme tuzlu izler.

Dişlerimi sıkıyorum, kendi duygularıma ihanet edilmesine kızıyorum, çünkü ağlamak istemiyorum.

Üzgün değilim. Ve acı çekmiyorum.

Ama bedenim beni dinlemedi ve aniden sakinleşmeden önce kalbimin çarpıntısı birkaç dakika boyunca kaburgalarımdayla gümbürdedi. Kendime gelmem saniyeler sürdü ve üzerime çöken duygu dalgası sonunda hiç yaşanmamış gibi kayboldu.

* * *

— Ne zaman gidiyoruz? - Jasna sahte bir neşeyle yatağıma uzandı ve yanındaki çantanın zıplamasına neden oldu.

Kız kardeşime minnetle gülümsüyorum ama toparlanmaya devam ediyorum.

— Ben yalnız gidiyorum.

— Yalnız mı?!

— Ben yetişkin bir Mara'yım, Jasna. Tek başıma seyahat edebilirim," diye hatırlattım, ihtiyacım olan kıyafetleri büküp çantama tıktırırken.

— Yapabilirsin ama biz hep birlikte seyahat ettik," diye şaşkınlıkla cevap veriyor kız kardeşim ve utanmadan çantamı karıştırarak her şeyi doğru bir şekilde bir araya getirdiğimden emin oluyor.

Eskiden bana çok yardımcı olurdu. Yeterince sıcak tutmayan giysiler almak, yanlış otları ve merhemleri seçmek, kısa ya da uzun yolculuklar için hangi yiyeceğin en iyisi olduğunu unutmak gibi önemli şeyleri unutabiliyordum. Ama o zamanlar küçük bir kızdım ve şimdi ablalarım kadar iyi biliyorum. On altı yaşımdan beri hiç aptalca hata yapmadım ama Jasna hâlâ kontrol etme alışkanlığında.

— Ve Alia'yı en son geri getirdiğimizde sadece ikimiz vardık," diye hatırlatıyor Jasnah ve hiçbir şeyi karıştırmadığımdan emin olarak çantamı yalnız bırakıyor.

— Bu yüzden bu sefer yalnız gidiyorum.

Jasnah bana sorgulayıcı bir bakışla cevap veriyor ve niyetimi daha da yanlış anlıyor.

— Utanıyorum," diye isteksizce itiraf ettim, gerekli eşyaları kıskançlıkla çantama tıktırırken. - Mara olduğum için böyle hissetmemem gerektiğini biliyordum. Özellikle de Alia'ya karşı. Ama prensesin bu davranışıyla zaten yapacak önemli işleri olan Mara'lara yük olmasından utanıyorum. Prens onu evine aldı. İstemesem de kendimi aileme karşı sorumlu hissediyorum.

— Gerçekten böyle hissetmemelisin," diyerek kız kardeşini onayladı.

— Evet, ama o yolculuğu hatırla. Tam bir kabustu! Tekrar görmeni istemiyorum. Alia'dan da kendimden de utanmıştım. Onu bulduğumda bu sefer daha iyi hissedeceğimden emin değilim.

— Vela, az önce kavga ettin. Kim kavga etmez ki? - Jasna kelimelerini bariz bir keyifle uzatarak söyledi ve ben de kız kardeşimin acınası kavga görüntüsüne nasıl güldüğünü hatırladım.

Daha çok yerde yuvarlanıyor gibiydik, otlar kıyafetlerimizi lekeliyordu. Mara bana nasıl ve nereye vuracağını öğretmişti ama elinde en fazla bir yay ya da et bıçağı olan bir prensesle dövüşürken avantajımı kullanamayacağımı biliyordum. Ama lanet olası Alia kavgayı ilk başlattı ve beni saçımdan yakaladı. Elbette ben kazandım ama bu utanç verici bir zaferdi.

Tüm bunlar Aaliyah tapınağımıza geldikten birkaç hafta sonra oldu. Valad hakkında saçma sapan konuşarak benden yardım istedi ve yarım yamalak sözleriyle ağır anılarımı bıçakla keser gibi kesti. Reddetmemin ardından prenses gitti ama sadece bir hafta sonra Prens Verest'in adamları tapınağımıza geldi. O gün bizzat kendisi gelmemeye karar verdi. İşte o zaman ilk kez prensesi bulmamız istendi.

O zamanlar tam bir kardeş değildim ve yardım etmek isteyip istemediğime karar veremiyordum. Ve eminim ki o zaman kesinlikle hayır derdim. Ancak, şaşkınlığıma rağmen Yasna bu işi halletmeye karar verdi. Beni de yanında götürdü. Yolda ona prensin isteğini neden kabul ettiğini sordum, o da "Senin iyiliğin için. Daha sonra, onun öldüğünü öğrenirsen, kesinlikle pişman olursun." Ve lanet olsun, ama haklıydı. Pişman olurdum. Belki de bu yüzden Prens'e tekrar yardım etmeyi kabul ettim.

Geçen sefer, Jasna bir hafta boyunca kızı takip etti. O yolculukta kız kardeşim bana insanları nasıl arayacağını öğretti. Yerleşim yerlerinde nelere bakacağımı ve kimlerle konuşacağımı. Elbette anılarım ve prensesin son ziyareti nereye gitmiş olabileceği konusunda çok yardımcı oldu. Başlangıçta Alia'nın evden kaçtığını düşündük, bu yüzden Serat Prenslığı'nin ana şehri olan Serat'ı kontrol ettik. Orada ondan bir iz yoktu ama onu daha doğuda bulduk.

Alia, Prenses'ten farklı olarak karşı koydu, eve gitmek istemedi, Valad ve Morana ile buluşması hakkında çılgılık attı, ona yardım etmek istemediğim için bana küfretti. İlk gece, ona yardım etmek için

uyuşturucu otu kullanmak için. Böylece Alia'yı tepeden o kadar uzaklaştırdık ki tekmelemeyi ve kaçmaya çalışmayı bıraktı. Ashor'a yolculuğumuzun dördüncü gününde kıpırdamadan oturduğunda neredeyse pes ettiğini düşünecektim. Ama prensesi hafife almıştım.

Beni ve Jasna'yı yenemeyince tüm malzemelerimizi nehre attı. Sonuç olarak savaştık. Sonra akşam yemeği için bir tavşanın derisini yüzerken Alia ağladı. Sonra onu azarladım ve bundan sonra akşam yemeğimiz için herhangi bir hayvanın ölümünün onun suçu olduğunu hatırlattım. Jasna iki ateş arasında kalmıştı ve soğukkanlılığını koruyan tek kişiydi, ara sıra prensese ya da kışkırtıldığında bana bağıyordu.

Jasna'dan utanıyorum, hem o yolculuktaki toy davranışlarımdan hem de Alia'dan. Babamın sarayını temsil ediyor ve her ne kadar sorumluluk duygumdan sıyrılmak istesem de yapamıyorum.

Ben büyüdüm. Kendimi kontrol edebiliyorum ama Alia'yı tekrar görmenin içimdeki kötülüğü ortaya çıkarmasından korkuyorum. Bu sefer bu olaylara tanıklık etmemeye kararlıyım.

— Seni yalnız bırakma konusunda endişeliyim. Bu ilk kez oluyor," diye itiraf etti Jasna elimi tutarak.

— Ama bir gün bunu yapmak zorunda kalacaksın," dedim güven verici bir şekilde. - Bağımsız olmalıyım, yoksa nasıl bir Mara olurum? Üstelik kötülükle bile uğraşmayacağım, evliliğimden kaçan prensesi eve getireceğim. Utanç verici bir görev.

Jasnah sınırsızca gülümsüyor ve son cümlede burnumu kırıştırmamı izliyor.

— Bunu yapacağım ama bir şartla" diye başladı, hâlâ bana sarılıyordu. - Onu bulman için sana iki hafta veriyorum. Onu bulduğunuzda, herhangi bir köyden bir haberci gönderin.

Kafamdaki zaman dilimini düşündüm ve kendimden emin bir şekilde başımı salladım. Geçen sefer onu bulmamız bir hafta sürmüştü ama sadece ikimiz vardık, bu yüzden iki hafta makul bir süre gibi görünüyordu.

— Ya başaramazsam?

— O zaman seni takip edeceğim.

Kaşlarımı sorgulayarak kaldırıyorum, çünkü bu bir ceza bile değil. Kız kardeşim de aynı şeyi düşünüyor gibi görünüyor, gözleri odamda ve eşyalarımda geziniyor.

— Sen de bana bu baltayı vereceksin," diyor Yasna aniden ve kemerime takılı en sevdiğim baltayı işaret ediyor.

— Hayır, hayır." Sanki kız kardeşim yakmamı önermiş gibi, onun bu isteğine inanmayarak silahı ellerimle kapatıyorum.

— Evet," kız kardeşim en sevdiğim silah olduğunu bildiği için zevkle çekiyor.

Yasna bunu Irai'nin yaptığından habersiz ama seçimi tam isabet. Kaçak içkinin yanı sıra, sahip olduklarım arasında en değerli ikinci eşya.

— Evet, Vela. Bu senin sınavın olsun. Bakalım sana insanları nasıl bulacağını ne kadar iyi öğretmişim.

18

Zor mu olup olmadığını bulmak için şımartılmış,
eğitimsiz eğitimsiz Avlanmak için. Genç prenses
mi?

Saçmalık.

Dört gün önce tapınaktan çıkarken böyle düşünmüştüm. Ama o zamandan beri hevesim biraz azaldı.

Alia'nın şu an nasıl görüldüğünü bile bilmiyorum. Çarpıcı bir görünümü var. Altın sarısı saçları tek başına çok değerli ve akli başında hiçbir prenses örgüsünü kesmeye cesaret edemez. Yine de Alia'nın bu kez daha hazırlıklı olduğu izlenimini edindim ve saçlarını bir eşarbın altına saklayıp evliymiş gibi davranırsa şaşırmam. Biri için geçebilir. Genellikle 21 yaşında çoğu kız çoktan evlenmiştir.

Yolculuk sırasında kır atımı elmalar içinde götürdüm. Eğilip hayvanın boynunu okşuyorum ve soğuk yağmurda bu kadar uzun süre yürümek zorunda kaldığımız için özür diliyorum. Atın yelesi ıslak ve benim saçlarım da daha iyi değil, kapüşonumu takmış olmama rağmen, nemin kumaştan sızmasının üzerinden yarım saat geçti. Damlaları ensemden bile hissedebiliyorum. Güneş ufka yakın, eğer batmadıysa, ancak gökyüzünü kaplayan ağır kurşuni bulutlar tam olarak ne olduğunu anlamayı zorlaştırıyor. Sanki alacakaranlık çoktan başlamış gibiydi. At toynaklarını sürüyerek dar yolun sıvı çamurunu yoğuruyordu.

Geçen sefer Alia'yı aramak daha kolaydı çünkü tapınağa ilk o gelmişti ve Yasna prensesin hareketlerini takip edebiliyordu. Şimdi ise körlemesine gidiyorum. Kız doğrudan Ashor'dan kaçtı, bu yüzden yarın ulaşacağım Serata'da aramaya başlamak niyetindeyim. Şimdilik küçük bir köyün soluk ışıklarını görüyorum ve hemen o yöne dönüp dörtnala koşmaya başlıyorum. Bu yağmurlu gecede ısınmam gerekiyor.

Yerleşim yeri küçük, birkaç sokaktan oluşuyor ama neyse ki bir tavernası ve bir hanı var. Evin duvarındaki küflere ve birkaç çatlağa zar zor bakıyorum. Umarım çatıları akmıyordur. Önce ahırlara giriyorum ve horlama sesinden uyuyan seyisi buluyorum. Orta yaşlı, bir sandalyede uyukluyor, bacaklarını uzatmış bir saman yığınının üzerine yaslanmış. Henüz gece değil ve belli ki çok fazla içmiş. Ayakkabısına tekme attım. Önce zayıfça tekmeliyorum ama tepki vermeyince birkaç kez daha sertçe tekmeliyorum. Üçüncüsünde seyis uyanıyor, birkaç küfür eklemeyi de unutmuyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyor.

— Atımı temizle, nallarını kontrol et ve onu besle. Gece burada kalacağım, o yüzden sıcak ve kuru olduğundan emin olun," dedim sakince, çantamı eyerden çözüp omzuma atarken. - İsteğimi nasıl yerine getirdiğini sonra göreceğim.

Gümüş bir para çıkarıp yanımdaki saman yığınının üzerine koyuyorum. Değerinden fazla ama atıma iyi bakıldığından emin olmak istiyorum. Ancak adam çok sarhoş ve hâlâ kaskatı.

— Ben bir yer bulurum. Bütün gece yağmur yağdı," diye homurdanarak ayağa kalktı.

Ahırın çatısını inceliyorum, ciddi bir sızıntı görmüyorum ama yine de isteğimi tekrarlıyorum.

— Sana gümüş verdim, o yüzden kuru bir yer bul. Ve bana iyi yemek ver. Kontrol edeceğim.

— Sağır mısın nesin?! Beni korkutma, sensiz biliyorum.

Bir adım geri atıyorum, pencerelerden gelen ışığa yaklaşıyorum. Seyisin sesi son kelimedede aniden yükseliyor, korkmuş bir ciyaklamaya dönüşüyor ve cümle yarıda kesiliyor. Kırmızı pelerinim sırlıslam ve kat kat koyu, ama ışığın yanında rengi netleşiyor. Ayrıca kemerimdeki kısa kılıcı ve baltayı da saklamıyorum.

—

— Sakin ol." Seyisin saman yığınının üzerine yaslanıp başını sağa sola çevirmesini izlerken onun tutarsız gevezeliğini kesiyorum.

benden saklanacak bir yer. - Gümüşü al ve işini yap. Daha sonra tekrar uğrarım.

— Evet. Tamam. Ben-ben-ben-ben-ben--

Dinlemeyi bitirmedim ve meyhaneye girdim. Kapı arkamdan çarparak kapanıyor ve tuhaf bir sessizlik oluyor. Sessizlik ve bakışlar tam da böyle seyahatlerde hoşuma gitmeyen şeyler, bu yüzden hava sıcakken dışarıda uyumayı tercih ediyorum ama bugünkü yağmur bana başka seçenek bırakmadı.

Fısıltıları ve bakışları görmezden gelerek botlarımı tekmeledim ve kapının eşiğindeki çamuru silkeledim. Kapüşonumu geri çektim ve pelerinimdeki nemi silkeledim.

Neyse ki, odada sadece üç kişilik iki müşteri grubu var, tezgahın arkasındaki sahibi ve büyük olasılıkla kızı. Kız uzak köşedeki erkeklere içki servisi yapıyor. Oda iyi ısıtılmış, sıcak ve kuru, havada ekşi bira, ekmek ve tereyağı kokusu var.

İnsanların tavernalarda kulaktan kulağa anlattığı Mara hikâyeleri aklıma geliyor. Başımı sallıyorum, Irae ile yaptığım konuşmayı hatırlayınca birkaç saniyeliğine gülümsüyorum ama bu eğlence kayboluyor. Adamlardan biri bana bakmaya devam ediyor ve yavaşça gülümseyerek, biri çarpık olan ön dişlerini gösteriyor. Kemik kesiciye doğruyu söyledim. Tavernalara hiç gitmedim. Kız kardeşlerimle seyahat ettiğim zamanlar hariç. O zaman da genellikle Mar'ı misafir etmekten mutluluk duyan zengin tüccarların ya da boyarların evlerinde kalırdık. Ya da reddetmeye korkarlardı. Ama bu köyde onlardan neredeyse hiç yok ve yağmurlu havalarda kalacak yer aramaya devam etmek istemiyorum. Sadece yiyeceğim, uyuyacağım ve yoluma devam edeceğim.

Sahibine yaklaşıyorum. Yaşlı bir adam, biraz kilolu ve kıyafetleri eski lekelerle lekelenmiş olsa da yeterince düzenli görünüyor, saç sakalı bile yeni kesilmiş. Kızı yaklaşık

On dört yaşında, babasına karşı kıpırdanıyor ama uzaklaşmıyor, korku ve yakıcı bir ilginin karışımıyla bana bakıyor. Babası da dahil olmak üzere herkes böyle bakıyor.

— Hoş geldiniz," diye selamlıyor ev sahibi, iki eliyle ahşap tezgâha yaslanarak.

— Merhaba. Bir odaya, akşam yemeğine ve kahvaltıya ihtiyacım var. Bir gece kalacağım.

— Korkarım Mara için yeterince iyi odalarım yok," diye açık yüreklilikle itiraf ediyor.

— Kuru olduğu sürece her şey olur. İçinde yaratık olmayan temiz bir yatak ve sıcak bir akşam yemeği.

— Temiz bir yatak olacak, akşam yemeği için sadece ekmek ve çorba kalacak.

— Benim için sorun değil," diyerek bir gümüş para daha çıkardım ve sahibinin önündeki tezgâha koydum. Çok fazla ziyaretçileri olmadığını tahmin ediyordum ve Prens Verest'in hediyeleri sayesinde artık bol miktarda paramız vardı. - Alın, doyurucu bir kahvaltı bekliyorum," diye ekliyorum gülümseyerek, adamın ödememi kabul etmekte tereddüt edişini izlerken.

Ev sahibi bana minnettar bir baş selamı veriyor ve parayı saklıyor. Kız hemen birinci kata koşuyor, umarım en temiz yatağı bulmak ve çarşafaları değiştirmek için tepiniyordur.

Yorgun bir şekilde masalardan birine oturdum; müşteriler sohbetlerine geri döndüler ama hâlâ her hareketimi izliyorlardı. Bakışlarını tenimde hissedebiliyordum ve bu can sıkıcı olmaya başlamıştı. Çantamı ve pelerinimi yanıma bırakıyorum. Baltayı meydan okurcasına kemerimden çıkarıp takırdayarak yanımdaki masanın üzerine koyduğumda hepsi bana olan ilgisini kaybediyor.

İlk kez yalnız seyahat ediyordum ve ilk birkaç gün boyunca beni rahatsız eden sessizlik, beni şaşırtacak şekilde anlaşılmaz hale gelmişti ve yol arkadaşlarımdan en kötüsü değildi. Elimi başımın üzerine koyup Serath'ın şimdi neye benzediğini merak ettim. Yükselen bir ses tonuyla düşüncelerimden sıyrıldım

ve orada bulunanlardan biri tarafından yanlışlıkla yere düşürülen bir tahta kaşığın sesi. Adam, muhataplarına meramını anlatmak için el kol hareketleri yapıyor. Başka bir adam gürültüyle masaya bir bardak bira koyar ve bir kısmının dökülmesine neden olur. Bu yılki hasadın da iyi **o l m a y a b i l e c e ğ i n i** tartışıyorlar. Sık yağan yağmurlar, geç başlayan soğuk bir bahar ve pek de sıcak geçmeyen bir yaz. Leylakların ne kadar geç açtığını hatırlayarak istemeden de olsa onlara katılıyorum. Adamlar sırtın kenarından sürünerek gelen ölümler için feryat ediyor. Üçüne de varlığını hatırlatıyorum; kulak misafiri olduğumu gizlemiyorum bile ve çekik bakışlarını doğrudan karşılıyorum. Sonrasında utangaç bir şekilde seslerini alçaltıyorlar ve ben de konuşmalarına olan ilgimi kaybediyorum. Maramlar, tükenmiş toprak ve yetersiz hasatla ilgili durumun düzelmediğini zaten biliyorlar.

Efendinin kızı döner. Bir kase çorba, biraz siyah ekmek, tereyağı ve birkaç dilim peynir getirir. Ayrıca bir fincan dut lokması da bırakıyor. Ben sipariş etmedim ama bu bir zevk ve kıza içtenlikle teşekkür ediyorum.

Başımı kaldırıp bakıyorum, onun kararsızca etrafta dolanmaya devam ettiğini ve gitmediğini hissediyorum. Bu da tanıdık bir tepki ve çoğunlukla çocuklar böyle yapar. İlk endişe geçtiğinde, her zaman konuşmak ve bir şeyler sormak isterler. Bu yüzden onu kovalamıyorum.

— Sen gerçek Mara'sın, değil mi? - Parmaklarını ahşap tepsinin üzerinde neredeyse zorla sıktı.

İnce, açık sarı saçları uzun bir örgüyle örülmüştü. Gözleri maviydi ve burnunun üzerinde çiller vardı. Sade keten bir güneş elbisesi giyiyordu ve takı olarak boynundaki i n c e deri kordona ahşap muskalar takmıştı.

— Aynen öyle," diye cevap veriyorum.

— Gerçekten hortlakları öldürdün mü?

Ve işte en yaygın sorular bunlar.

Bir kase çorbayı kendime doğru itiyorum. Sebzeli, patatesli ve bol etli tavuk. Gümüőü verdiğim için pişmanlık duymadan gülümsüyorum. Usta burada iyidir.

— Oturun," diyerek karşımdaki bankı işaret ediyorum ve kelime ağzımdan çıkar çıkmaz kız yerine oturuyor. - Adın ne senin?

— Isha.

— Tanıştığımıza memnun oldum, Isha. Ve evet, hortlakları öldürdüm.

— Denizkızı gördün mü? - Kız öne çıkar.

— Ben yaptım.

— Ya boğulan insanlar?

O kadar hızlı soruyor ki, bir kaşık dolusu dumanı tüten çorbayı ağzıma götürmeye bile vaktim olmuyor.

— Ve boğulan adamlar.

— Peki ya iblisler? Kikimora?

Biraz yememe izin verdim, bir parça ekmek kopardım, ağzıma attım ve çorba ve peynirle birlikte iğnedim. Isha zorlukla nefes alıyordu, gözleri çılgınca etrafta dolaşıyor, her bir kaşık dolusu yemeğimi izliyordu.

— Hiç iblis görmedim, bir bataklık kikimorasıyla tanıştım ama bir tane bile öldürmedim.

— Bir tanrıçayla tanıştığın doğru mu?

— Bu doğru değil. Herkes gibi ben de Tanrıça ile tanışacağım. Öldükten sonra.

— Saında ne var?

Ne sorduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı.

— Bones," dudaklarımı acımasız bir gülümsemeyle gererek ağzıma bir parça ekmek daha atıyorum.

Isha'nın yüzünde bir endişe gölgesi beliriyor: Cevabım ona kiminle konuştuğunu açıkça hatırlatıyor. Ve ocukların duygularının bu kadar kolay ve hızlı değişmesi beni eğlendiriyor. İlgiden korkuya, eğlenceden kızgınlığa. Tam anlamıyla bir kaleydoskop.

— Onları bana tanıdığım bir kemik kesicisi verdi," diyerek onu rahatlatıyorum.

Eğer bu kemikler öldürdüğüm bir deniz kızına aitse. - Bu sadece bir muska.

Kızın gürültülü rahatlama iç çekişi yüzüme bir gülümseme yaymaya devam ediyor. Ve kemik kesiciden bahsedince, gözlerindeki ilgi dolu parıltı yeniden ortaya çıkıyor.

— Yerel ölümlerle ilgilenmek için mi buradasınız?

Yeni soru tüm eğlenceyi silip süpürüyor. Çorbanın kalanını karıştırıyorum, kepçeyle alıyorum ve sohbete devam etmeden önce ağzıma birkaç kaşık daha gönderiyorum.

— Bir sorunuz mu var?

— Komşularım yakın zamanda Vanya'yı buranın doğusundaki ormanda kaybetti," dedi Aşa. - Bir hafta önce de Radimir Amca'yı. Komşu köylerden biri de oraya gitti ve geri dönmedi. Babam bana o ormandan uzak durmamı söyledi.

Isha her kelimedede daha da yaklaşıyor, sesi daha da kısılıyor. Sonunda neredeyse fısıldayarak babasına korkulu bir bakış atıyor, ama efendinin sırtı bize dönük, kendi işiyle ilgileniyor.

Ekmeğin son kabuğunu çiğniyorum ve kızı inceliyorum. Kimse bize gelmedi ya da burada bir sorun olduğuna dair bir mektup göndermedi. Eğer kontrol etmeye gidersem ve kız yanılırsa, arama yapmak için bir gün kaybedeceğim. Gidip bir sürü hortlakla karşılaşsam, bunu tek başıma yapamayabilirim. Ve eğer yaparsam, Jasna yalnız gittiğimi öğrendiğinde beni öldürür.

Herhangi bir şey insanları yok edebilir. Bu sadece bir oduncu da olabilir, bir sürü ölü insan da. Mara'nın hayatı imrenilecek gibi değil ama hiçbirimiz de mezara erken gitmek istemeyiz. Yine de bu tür haberleri es geçmemeye çalışırız. Her ölüm yeni bir kötülük getirebilir. Sayıları zamanında azaltılmazsa, bir araya toplanabilirler ve Mara'yla bile başa çıkmak zor olabilir.

— Ölü insanlar gören var mı? - Ben sordum.

— Yetişkinlerin konuşmalarını duydum. Orada bir şey olduğundan eminiz. Kuzeyde, sırt boyunca her zaman hortlaklar vardır ve her zaman bize gelirler.

çok sık gelmiyorlar ama geliyorlar. Birkaç kez gelip onlarla ilgilenmiştiniz. Sonra seni gördüm ve onları öğrendiğini sandım. En güçlüleri sensin, değil mi?

Bu yanlış iltifat karşısında ekşi bir şekilde gülümsüyorum ama sorunlarından haberimiz bile olmadığını söyleyerek onu üzmem istemiyorum.

— Pek sayılmaz, ama ben hallederim. Ama sen, Isha, babanın sözünü dinle ve ormana gitme.

Lokmaları bir yudumda içiyorum. Bir an önce yatmam gerekiyordu; şimdi şafaktan bir saat önce yola çıkıp bölgeyi kontrol etmem ve gün batımına kadar Serath'a ulaşmam gerekiyordu. Yaratıklarla başa çıkamasam da en azından ormanı araştırmaya ve eğer bir şey olursa kız kardeşlerime gelip bölgeyi daha detaylı kontrol etmeleri için bir mektup göndermeye karar verdim.

* * *

Atım çalılığa girmek istemeyerek başını endişeyle salladı. Parmaklarımla burnumun kenarını ovuşturdum ve tüm planın bataklık yaratıklarına gittiğini fark ettim. Eğer at içeri girmek istemiyorsa, kesinlikle dışarıda bir şey var demektir. Atın yanlarını birkaç kez daha tekmeledim ama inatla kıpırdamadan durdu. Tüm emirlerimi görmezden geliyor ve hatta istediği yere dönüyor.

Isha'nın bana bahsettiği orman dışında herhangi bir yer.

Güneş yaklaşık yarım saat önce ufku üstünden doğdu, ancak sıradağlara yakınlığı nedeniyle şu ana kadar hava hala kasvetli. Açık gökyüzü güzel bir hava vaat ediyor ve umarım dünkü yağmurdan sonra bu akşam yollar kuru olur.

Attan indim ve atımı orman kuşağından güvenli bir mesafede bir ağaca bağladım, böylece hayvan gereksiz yere rahatsız edilmeden dinlenebilecekti. Yanıma sadece kılıcımı ve baltamı, çizmelerimde bir hançer ve kemerimde bir şeylerin ters gitmesi ihtimaline karşı içinde arındırıcı merhem ve birkaç iksir bulunan özel bir kese aldım. Önce kırmızı pelerini çıkarmayı düşünüyorum ama sonunda kırmızı pelerini çıkarıyorum.

Bırakmaya karar verdim: yaz mevsimiydi ama dün şiddetli bir yağmur yağmıştı ve güneş henüz toprağı ısıtmamıştı. Kuşlar cıvı cıvı ötüyor, şarkıları değişen rüzgâr nedeniyle yaprakların hışırtısına karışıyor. Kokluyorum, ormanın yanlış koktuğuna ikna oldum.

Baltamın kemerini çözüyorum ve kabzasını sıkıca kavrayarak çalılığa doğru yürüyorum. Çalı çırpıdan uzak durmaya çalışıyorum ve neyse ki karışık orman yavaş yavaş iğne yapraklı ağaçlara dönüşüyor. Uzun çamlar daha iyi ve uzağı görmemi sağlıyor ve yükselen güneş yavaşça etrafı aydınlatarak dünyaya renk ve sıcaklık getiriyor. Kendime birkaç saat vererek bölgeyi orta derecede hızlı bir şekilde tarıyorum. Yosun ve eski iğnelerden oluşan halı ayaklarımın altında yaylanıyor ve mümkün olduğunca sessiz hareket etmemi sağlıyor. Bir saat içinde sadece birkaç sincap görmeyi başarıyorum, bu da bana Isha'nın vardığı sonuçların yanlış olduğuna dair umut veriyor. Hayvanlar ölümlerle aynı bölgeyi paylaşmayı sevmez ama bu aynı zamanda ölümsüzlerin ormanın diğer tarafında olduğu anlamına da gelebilir.

Serath'a gitme isteğimi bir kenara iterek iç çekiyorum, kuzeye dönüyorum ve ormanın derinliklerine doğru devam ediyorum. Güney ve doğu kısımlarını kontrol ettim, kuzey kaldı ve sonra tekrar batıya, atıma dönüyorum. Bu kısım biraz daha sessiz, devrilmiş gövdeler ve çok sayıda çalı yeniden ortaya çıkıyor ve yolu zorlaştırıyor. Aniden duruyorum. Şüpheli bir şey duymuyorum ama içgüdülerime güveniyorum. Başımı kaldırdığımda bir kuzgun görüyorum. Kuş siyah gözlerini birkaç kez kırptırıp başını çeviriyor. Her nedense, kuzgun uçup gitmeye karar verdiğinde ayakta durmaya ve onu izlemeye devam ediyorum. Tek başıma, birinin beni izlediği hissi kaybolana kadar bekliyorum. Bu ezici hissin sebebinin kuş mu yoksa burada başka biri mi olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Gerginlik biraz azaldı ve gergin bir şekilde omuz silktim, hâlâ kılıcımı çekmiyordum ama baltamı daha rahat kavıyordum. Uzun, yosun kaplı kayaların etrafından dolanıyorum ve gulyabani daha görüş alanıma girmeden kokusunu alıyorum. O da görünüşüme tepki veriyor ve ayağa kalkıyor. Yaşlı ve bir ayağı eksik.

Gözleri ve yüzü şimdiden sıkı bir deriye sahip bir kafatasını andırıyor. Dudakları ya yenmiş ya da çürümüş. Birkaç yerinden kırılmış bir bacağa rağmen, iğrenç şey bana doğru hamle yapıyor ama bunu bekliyordum, bu yüzden kolayca sıyrılıyorum. Enerjimi boşa harcamıyorum, sadece kenara çekiliyorum ve o arkasını dönmeden baltamı köprücük kemiğine saplıyorum.

Bu yeterli değil. Yaratık bir an için dengesini kaybediyor, vücudunu en yakın gövdeye çarpıyor ve sonra tekrar bana doğru hamle yapıyor. Bir adım geri atıyorum, kılıcımı çekiyorum ve kalbine tek bir bıçak darbesi indiriyorum. Burada önemli olan tam kaburgalarının arasından vurmak ve bunu başarıyorum. Ama gulyabani, kılıcın saplanmış olmasına rağmen birkaç adım daha atıyor ve bıçağa takılıyor. Çenemi sıkarak iğrenç şeyi kol uzunluğunda tutmaya devam ediyorum. Yine de bocalıyor ve isteksizce dizlerinin üzerine çöküyor. Bıçağı etinden çekiyorum ve bedenin tamamen yere düşmesine izin veriyorum. Bu dövüşü, murdarın hayatının son ipliğini çekip keserek bitiriyorum.

On metre kuzeyde başka bir ölü adamla karşılaşıyorum, daha taze bir hortlak, ama birkaç dakika içinde onunla da ilgileniyorum. Ne birinciye ne de ikinciye gömüyorum. Mezarlarını kazacak vaktim yok. İkincisini hallettikten sonra doğruluyorum. Bana eziyet eden önsezi geçmemekle kalmıyor, kürek kemiklerimin arasında, ulaşamadığım açık bir yara gibi dayanılmaz bir şekilde kaşınmaya başlıyor. Sırtım soğuk terle kaplanıyor ve bir an sonra tüm kuşlar aniden susuyor. Gulyabanilere rağmen hâlâ cıvıldaşıyorlardı, en yüksek dallarda bir yerlerde oturuyorlardı. Ama şimdi sessizdiler, bu da daha güçlü bir yırtıcının ortaya çıktığı anlamına geliyordu.

Buradan çıkmam gerek.

Sinirle yutkunuyorum, heyecan konsantrasyonumu bozuyor ve tüm çam gövdeleri birleşiyor. Uzayda yönümü kaybediyorum, kuzeyin nerede, güneyin nerede olduğunu anlayamıyorum. Burnumla yavaşça orman kokusunu içime çekiyorum ve ağzımla nefes veriyorum, kalp atışlarımı yavaşlatmaya ve dinlemeye çalışıyorum.

Kulaklarımda uğuldayan kanı bastırmayı başardığım anda onu duyuyorum ve tam zamanında eğiliyorum. Kafamı kaybetmeme saniyeler kaldığını, sezgilerim sayesinde kurtulduğumu düşünmemeye çalışıyorum. En büyük korkumla yüzleşmek için arkamı dönüyorum.

Besa.

Bu yaratıklar fiziksel olarak en güçlü olanlardır. Kurtadamlar bile onlardan aşağı kalır. Bu iki metreden uzun ve uzaktan insana benziyor. Daha büyük, daha uzun kolları ve bacakları ve daha güçlü bir vücudu var. Yüzü de pek kalmamış; daha çok bir hayvanın yüzüne benziyor, ağzı yırtılmış ama kemikleri ısırabilen güçlü çeneleri var. Vücudun bazı yerleri yarı çürümüş deriyle, bazı yerleri ise kürk ya da kılla kaplıdır. Özellikle baş, boyun ve sırt.

İblisler toplu mezardan çıkan yaratıklardır. Hortlaklar ve boğulmuş insanların aksine çabucak ortaya çıkmazlar. Bir arada çürüyen bedenler yıllar sonra birleşerek bir iblise dönüşebilir, ancak tek bir iblis tehlikeli bir rakiptir. Deneyimli bir Mara bile böyle bir iblisi yenmekte zorlanacaktır çünkü bu kötölükte birkaç insan bedeni bir araya gelmiştir ve bu iblisin hayvan bedenleri de var gibi görünmektedir. Ve asıl zorluk: bu şeyin içinde hala kaç ipliğin sağlam olduğu ve nerede oldukları bilinmiyor. Boyunda, omurga boyunca, her zaman olduğu gibi kesinlikle bir tane var. Ama geri kalanı karnında ya da kollarında olabilir. Hepsini kestiğimde iblis yükselecek.

Hiçbir Mara bir iblisle tek başına yüzleşmek istemez. Ben de kız kardeşlerimin bana öğrettiğİ şeyi yaptım. Hızlı bir U dönüşü yaptım ve kayaların arkasına saklandım. Zebani peşimden koşuyor ama ben onun durgunluğundan faydalanarak sadece ağaçların arasına dalabiliyorum.

Yıllar boyunca öğrendiğim tüm küfürleri düşünüyorum, bu beni düşüncelerimden ve rakibimin keskin pençeli güçlü ellerinin görüntüsünden uzaklaştırıyor. Tek umudum, eğer beni yakalarsa, omurgamı hemen kırarak hızlı bir şekilde ölmemi sağlaması. Çünkü ne yazık ki benim için iblisler taze eti henüz canlıyken yemeyi severler.

Devrilmiş ağaç gövdesinin üzerinden atladım ama iblis bana yetişt i ve geniş adımlarla mesafeyi kısalttı. En kalın ağaçta aniden döndüm ve yaratık nemli yosun ü z e r i n d e fren yapamadan tüm gücüyle ona çarptı.

Bir an mutluyum, sonra bir sonraki virajda kayıyorum. Avucum genç bir çam ağacının kabuğuna kanlı bir şekilde sürtündü. Onu yakaladım ve iblisin dengesini bozmak için yön değiştirdim. İblis ağacı kırılğan bir kıymık gibi ezerken korkunun safrası boğazıma yükseldi.

Yorulmaya başladım. Neredeyse bir köke takılıyordum, ama son anda ayağımı kaldırmayı başardım. Ciğerlerim yanıyor, yönümü şaşırmış durumdayım ve bacaklarım ağır ve dengesiz. Güçlü bir tekme kaçış girişimimi tamamlıyor. Şeytan sadece yan tarafımı sıyrıyor, pençeleri kıyafetlerimi tırmalıyor, derime ve kaslarıma uzanıyor. Yana doğru uçuyorum ve ağaçlardan birinin gövdesine çarpıyorum. Dudaklarımdan bir inilti kaçıyor, ancak tüm vücudumla yere düşüyorum. Sağ tarafım ıslak ve acıyla yanıyor ama rahatça nefes alıyorum: ciğerlerim sağlam ve kaburgalarım kırılmamış. Kesiklerin ne kadar derin olduğunu kontrol edemiyorum çünkü iblis tekrar önümde. Artık onunla savaşmaktan başka çarem yok.

Moran'ın hizmetindeyken bu tür iki yaratığı yenmeyi başaran Sylvia'nın derslerini hatırlıyorum. Gerçi şu anda aynı şansa ve beceriye sahip olduğumdan emin değilim. İblisi mümkün olduğunca hareketsiz hale getirmeli ya da daha iyisi kafasını koparmalıyım. Bu bana vücudundaki diğer iplikleri bulmak için yeterli zamanı verecektir.

Düşman bana doğru koşuyor ve ben de baltamı ona fırlatıyorum. Neyse ki balta kafatasına, gözlerinin arasına saplanıyor ama bu sadece iblisin dikkatini dağıtıyor, ama bir saniyelik tereddüt bile benim için yeterli. Kolunun altına girip kılıcı karnına saplıyorum. İblis çığlık atıyor ve geriye doğru sarsılıyor. Son silahımı da kaybetmeden önce kılıcı vücudundan çıkarmaya ancak zamanım oluyor. Zebaninin yapışkan kanı

Sadece bıçağı değil, kabzayı da kayganlaştırıyor ve parmaklarımı acıyla sıkıyorum.

Şeytan birkaç adım daha atıyor, arkasındaki çalıları yırtarak yoluna çıkan baltayı almak için yüzünü ovuşturuyor. Ona zaman tanımıyorum, yaklaşıyorum ve tek bir hareketle bacağındaki bağları kesiyorum. Yaratık sırtarak bir dizinin üzerine çöküyor ve sonunda boynuna ulaşabiliyorum: Sadece yana doğru durmam gerekiyor. Eğilip kollarından birinden kurtuluyorum ama yeterince geri adım atmadığım için diğeri bacağımı sıyrıyor. Çarpmanın etkisiyle dengemi kaybedip sırtüstü yuvarlanıyorum. Yosunların, dalların ve kayaların üzerinde yuvarlanıyorum, yaralı tarafımdaki acıdan tıslıyorum. Ama bu, beni neredeyse tokatlayacak olan elin yanında hiçbir şeydi. Kalan tüm gücümü üç harekete harcadım. Tek bir hareketle eğilip ayağa kalkıyorum ve ikinci hareketimde yaratığın yere düşen kolunu kesip elini koparıyorum, ardından kılıcımı kapıp tüm gücümle iblisin boynuna indirmek için savuruyorum. Üçüncü hamlede, bıçak yoğun kürkü ve kalın deriyi zar zor keserek omurgaya saplanıyor. Kopan kolun arkasından tiz bir uluma kopuyor ve ikimiz de donup kalıyoruz. Hayatta kaldığım düşüncesiyle dudaklarımda gergin bir gülümseme beliriyor. Ama sonra iblis başını çeviriyor. Kılıcın kabzası kanlı parmaklarımdan kayıyor. O kadar sersemlemiş durumdayım ki karnıma aldığım darbeyi hissetmiyorum ve ne olduğunu ancak birkaç metre uzaklaştığımda fark ediyorum.

Acı içinde kıvranıyorum ve kanı yosunların üzerine tükürüyorum. Botumdaki hançerden başka silahım kalmamıştı. Yaratığın gözünü delip geçecek kadar kısa.

Prencesi iki hafta içinde bulamayacağım ve Jasna da baltayı yemeyecek. Bu tartışmayı ikimiz de kaybedeceğiz.

En başından beri umutlu olmamalıydım ama inatla son silahıma uzanıyorum. Kız kardeşlerin pes ettiğimi düşünmelerini istemiyorum. Botuma uzanmak için mücadele ettiğimi sanıyorum ama gerçekte kan kaybından bitkin düşmüş bir halde zar zor hareket ediyorum.

Gözlerimi ağır ağır kırıştırarak iblisin sendeleyerek ayağa kalkışını izledim. Artık ne kolunun kütüğünün üzerinde uluyor ne de kendi koyu kanına dikkat ediyordu. Bu kadar yaralı olsa bile, kan çok azdı ve kalınlaşmış damlalar halinde yosunların üzerine düşüyordu. Bulanık görüşüm olmasaydı gölgeyi daha erken fark ederdim. Ama onu ancak iblisin yanından geçip hızlı bir hareketle karnını yararak ilerlediğinde fark ediyorum. Siyahlı figür durmuyor, ileri doğru geniş bir adım atıyor, bir kayaya basıyor, zıplıyor, diğer ayağıyla kalın gövdeyi itiyor ve kendini iblisin geniş sırtında buluyor. Gölge o kadar hızlıdır ki iblis geç tepki verir. Düşman çoktan sırtına çıktığı anda bakışlarını yarasına indirir.

Kılıcını savurdu ve iblisin boynuna sapladı. Yaratık tökezleyip dizlerinin üzerine çöktü ve rakibim sanki güvenilir atıymış gibi yaratığın sırtından kolayca atladı. Yan taraftan yaklaşp kılıcımı kapıyor, işe yaramaz bir çöp gibi kenara fırlatıyor ve siyah kılıcını savuruyor.

- Morok," dudaklarımda kanla birlikte nefret dolu bir isim köpürdü.

Tek bir hareketle iblisin kafasını keserek silahının çok daha keskin olduğunu kanıtlar. İblisin kafası kenara yuvarlanır ve vücudu da peşinden düşer ama Morok orada durmaz. İblisin etrafında bir iş adamı edasıyla dolaşır, vücudunun her parçasını keser ve gövdesini birkaç kez daha keser.

Tüm konuları arıyorum.

O ne yapacağını bilir.

Bir kasabı iş başında izlediğimi bilmeseydim becerisine ve kendinden emin hareketlerine hayran kalırdım. İblisle işi bittiğinde muhtemelen benim de işimi bitirecekti.

Sesimi çıkarmadan, Morok'un cesedi şaşırtıcı bir vahşilikle kesmesini izliyorum, öyle ki sonunda ortaya çıkan et ve kemik yığını eskisine pek benzemiyor. Maskesine odaklanıyorum. İnce hançeri parmaklarımda sıkıyorum,

Yeterince yaklaşırsa rakibinin boynuna saplamaya karar veriyor.

Morok'un doğruya hareketleri yavaşlıyor. Başını çeviriyor. Beni gördüğünde, bana doğru geniş adımlar atıyor. Doğru an için gözlerimi dört açıyorum. Eğer bayılırsam, benim için her şey biter. Gözlerim sulanıyor ve altımdaki zemin dalgalar gibi sallanıyor.

Sanırım birkaç saniyeliğine bilincimi kaybediyorum çünkü aniden Gölge'nin hizmetkârı tam tepemde, üzerimde duruyor ve geniş sırtıyla güneş ışığını engelliyor. Kanamayı durdurmak için yan tarafıma doğru tuttuğum kolumu kenara çekiyor. Siyah deri eldivenleri tenime şaşırtıcı derecede soğuk geliyor. Yaralarım dokunduğunda ona tıslıyorum ve diz çöktüğü anda hançerimi kaptığım gibi boynuna saplamaya çalışıyorum.

Bakmadan engelliyor.

Diğer elini kaldırıyor ve bileğimi acıyla sıkarak elimi kesiyor. Morok elimi dizine çarparken ağızmdan kanla karışık birkaç küfür fışkırıyor, parmaklarım zayıflıyor ve istemsizce son silahımı da bırakıyorum.

Morok kıyafetlerini karıştırıp bir şeyler arıyor. Ağzıma bazı otlar sokuyor, tükürmeye çalışıyorum ama burnumu kapatıp acı sıvıyı ağzıma boşaltıyor. Ona bağırmaya çalışıyorum. Ama kekelemem Gölge hizmetkârı hiçbir şekilde rahatsız etmiyor. Ağzımı kapatıyor.

- Çiğne," diye emrediyor.

Daha çok alçak, titreşimli bir yankıya benzeyen ürkütücü sesi tüylerimi diken diken etti. İşimi bitireceğini ummuştum. Ama görünüşe göre, bir tür ritüel için, yaşayan ben onun için çok daha yararlı. Ve bu daha da kötü.

19

Bilincim yerine geliyor ama gözlerimi açamıyorum. Ne zaman ve nasıl bayıldığımı hatırlamaya çalışıyorum ve iblis ve Morok'la karşılaşmamı hatırladığımda, tüm parçalarımın yanımda olmasını umarak bedenime odaklanıyorum.

Hissettiğim ilk şey altımdaki sağlam zemin. Üzerinde yattığım ekoseden bile serinliğini hissedebiliyorum. İkinci his ise acı. Vücudumun her yerinde değil, daha ziyade sırtımda, karnımda ve yan tarafımda. Üçüncüsü, sanırım ellerim sertleşti. Nasıl oldu bilmiyorum. Beceriksizce sırtüstü yuvarlanıyorum: Yünlü bir battaniye ile örtülüyum, bu da beni kumaş bolluğu içinde dolaştırıyor. Ancak o zaman gözlerimi açıyorum.

Mavi gökyüzü yer yer bulutlu, sabah güneşi hoş bir şekilde ılık ve rüzgar serin ama güçlü değil. Seyrek ağaçların olduğu bir açıklıktayım. Gözlerimi kırıştırıyorum, su şırıltısını dinliyorum, büyük olasılıkla çok yakınlardaki bir nehir. Ani hışırtı ve ayak sesleri vücudumun anında gerilmesine neden oluyor. Yan tarafım tekrar ağrıyor ve sarsılarak nefes veriyorum.

Morok oradayken sesin kaynağına bakmama bile gerek kalmıyor, başımı kaldırmamdan daha hızlı bir şekilde üzerime geliyor. Nefesimi tutuyorum, kendimi yere bastırıyorum ve maskesine bakıyorum. Bu, evime yapılan saldırıdan hatırladığım Morok değil. O bir kuzgunun maskesini takıyordu, ama bu bir geyiğin kafatasına sahip. Boynuzlarının olması gereken yerdeki ince çıkıntılardan kolayca tanınabilir. Morok'un maskesinin siyah ve altın rengi daha kısa, bu yüzden pelerininin başlığı kafasına engel olmuyor. Dişlerimi sıkıyorum ve Gölge'nin hizmetkârı hiçbir şey söylemiyor, sadece bakıyor. Benden ne istediğini bilmiyorum ve ellerimi kaldırıp onu itmek istiyorum ama yapamıyorum. Neyin yanlış olduğunu görmek için örtüleri geri çekiyorum.

Beni baēladı. Sadece ellerimi baēlamakla kalmadı, kollarımı dirseklerime kadar birbirine baēladı. Bileklerim sıkıydı, ön kollarım biraz daha gevşekti ama bundan kurtulamıyordum ve keskin bir bıçakla bile onları kesmem uzun zaman alacaktı.

Morok'a tekrar öfkeyle bakıyorum.

— Sen nasıl..." Hırıldamaya başlamıştım, boēazım kurumuştı ve dilim halsiz ve beceriksizdi. Tükürüğümü toplayıp yutkundum ve sorumu tekrarladım.

Morok beni göēsümdeki kıyafetlerden tutup yavaşça yukarı çekiyor, beni oturur pozisyona zorluyor ve sonra sürahiyi dudaklarıma doğru itiyor. Teklif etmedi ama boynunu aēzıma sokarak beni başımı arkaya eğmeye ve suyu içmeye zorladı. Çenemden aşağı döküldü ama çoēunu yutmayı başardım.

— Bu ne cüret? - İstedığım kadar kızgın değildim ama yine de söyledim.

Morok sözlerime tepki vermiyor, çuval bezini kapatıyor, ekoseyi daha da geriye çekiyor ve kaftanımı kenara çekerek gövde mi ortaya çıkarıyor. Bir sonraki öfkem daha dudaklarımdan dökülmeden yırtık pırtık giysinin altında bir bandaj görüyorum. Bandajın üzerinde kan var ama çok değil ve bugün olmadığı da belli.

— Çöz beni," diye emrediyorum, Gölge'nin hizmetkârının beni gerçekten iyileştirmeye niyetli olmasına şaşırarak.

— Hayır," diye sertçe cevap verir ve ayaēa kalkar.

Sesini duyunca bir kez daha tüylerim diken diken oluyor. Küçük ateşin yanına geri dönüyor ve Morok'un küçük bir tencereye su doldurmasını şaşkınlıkla izliyorum. Eldivenlerini çıkarmadan mantarları, soēanları ve havuçları doğruyor, ama beni en çok şaşırtan şey içine biraz yeşillik atması oluyor.

Ne yapıyor? Yanında çeşni olarak mı taşıyor?

Dürüst olmak gerekirse, Morok'ların yemek yiyip yemediklerini ya da buna ihtiyaç duyup duymadıklarını hiç düşünmedim, ancak önümde çiē et çiēnemeye başlasa, aēzında bir demet baharat gördüğümde şaşıracığımdan daha az şaşıracığım gibi görünüyor.

Mantar orbası. Shadow'un hizmetkârını izlemeye devam ederken pozisyonumu ve bağlı ellerimi bile unutuyorum.

Bacaklarım bağlı değil ve kaçmaya çalışabilirim ama ağzım açık bir şekilde Morok'a bakmaya devam ediyorum. Bana aldırış etmiyor, kendi işine bakıyor. Ben izlerken o çoktan tencereyi ateşin üzerine asmış, bir çubuğun üzerindeki balığı  ı k a r ı p kızarmaya bırakmış.

— Benden ne istiyorsun?

Morok durakladı, bana döndü ve siyah göz ukurlarıyla maskesini bir kez daha görmeme izin verdi. Gölge'nin hizmetkârı şimdi bile yeşil çimenlerin ve güneş ışığının arasına ait olmayan acımasız bir yaratık gibi görünüyor. ıkardığı sesin bir kıkırdama olduğuna eminim. Sonra Morok tekrar arkasını dönüyor.

Bana bir çeşit iksir verdiğini hatırlıyorum. Suyunda bile bitkisel bir tat vardı. Ne olduğunu bilmiyorum ama korku hissi köreldi ve vücudumdaki acının, rahatsızlığın, açlığın ve hala hayatta olduğum için yaşadığım şaşkınlığın altında bir yere yerleşti.

— Beni neden bağladın?

— Dikişler," diye azar azar cevap veriyor, ama yine de.

Bakışlarımı tekrar bandajlı tarafıma indiriyorum.

— Beni diktin mi?

— Evet.

Beni sırf bunun için soyduğunu düşünmemeye çalışarak ürperiyorum.

— O iblisi öldürdüğüne emin misin?

— Doğru," diye devam etti Morok aynı düzgün, vurdumduymaz ses tonuyla, benimle konuşmaktan çok ateşin üzerindeki çorbayla ilgileniyordu.

Rüzgâr bana kızarmış balık kokusu taşıyor ve midem homurdanan bir hırıltıyla karşılık veriyor, bu da dırdırcı bir ağrıya dönüşüyor.

— Ne kadar zaman önceydi bu? - Zar zor duyarak sordum, iblisle dün karşılaşmış olsaydım yaralı tarafımın beni açlıktan daha fazla endişelendireceğini fark ettim.

Morok'un cevabından önceki duraksama beni sadece tatsız bir önseziye ikna ediyor.

— Dört gün önce.

— Kahretsin!" Ellerim bağlı olsa da sonunda ekoseyi üzerimden attım ve ayağa kalkmaya niyetlendim ama bunu başaramayınca çantamı ve silahlarımı bulmak için açıklığa ve nehir kıyısına göz attım. - Çözün beni! Beni yemeyeceksen ya da öldürmeyeceksen, hiçbir yere gitmiyoruz. Silahlarım nerede? Kahretsin! Atım!

Gölge hizmetkâr hâlâ ayağa kalkmaya çalışmamı izlerken başını öne eğdi ama ellerimin bağlı olması ve dört gün boyunca yatay pozisyonda kalmam gücümü tüketmişti. Morok'un beni beslemeye devam ettiğinden eminim, yoksa o kadar süre içinde ölmüş olurdum. Ve bu halimle bana baktığı düşüncesi aklıma daha da ürkütücü fikirler getiriyor. Bunu boşuna yaptığını sanmıyorum. Ondan uzaklaşmam gerek.

— Elmalarda gri mi?

— Ne?" Sinirli bakışlarımı bileklerimdeki düğümlerden ayırarak donakaldım.

— Senin atın. Elmalı gri mi?

— Evet," diye nefes veriyorum, kimsenin çalmamış ya da öldürmemiş olmasını umarak.

Gölge'nin hizmetkârı elini kaldırıyor ve çorba damlayan tahta bir kaşıkla sağ tarafı işaret ediyor. Bakışlarımla takip ediyorum ve genç ağaçların arasında atımı görüyorum. Eyeri ve çantası olmadan huzur içinde dinleniyor. Rahat bir nefes alıyorum, omuzlarım gevşiyor.

Şimdi kafam daha da karıştı. Morok neden atımı buldu? Kendine almak için mi? Zaten bir tane var, kuzguni saçlı olanı benimkinden çok uzakta değil. Koyu gri renkli nadir bir cins.

Nefes almayı bırakıyorum, atı tanıdığımda gözlerim acıyla açılıyor. Morok gözümü kırpmadan baktığımı fark etti.

— Lanet olsun," diyerek sık sık tekrarladığım bir kelimeyi söyledi.

— Maskeyi çıkar," diyorum kuru bir sesle, gergin çenemi zar zor açabiliyorum.

— Morok'un yüzünü gördüğünde öleceğini bilmiyor musun?

Beni ikna etme çabası o kadar acınası ki, düşüncelerim daha da güçleniyor.

— Çıkar şunu!

Arkadaşım sinirli bir şekilde kaşığı tekrar kaynayan çorbanın içine atıyor. Maskesinin kenarını kavıyor, tereddüt ediyor ve ben gözlerimi sıkmak mı yoksa kırıştırmayı bırakmak mı istediğime karar veremiyorum. Morok m a s k e y i kaldırıyor, kafasından tamamen çıkarıyor ve bir saniye önce omuzlarında olan siyah yırtık pırtık pelerin gölgeli parçalara ayrılıyor, aşağı akıyor ve çimlerin arasında kayboluyor.

Şaşkınlıkla ağzımı açıp kapatıyorum, hangisinin beni daha çok şaşırttığını bilemiyorum. Pelerinin gözlerimin önünde kaybolması mı, maskenin altında bir adam olduğu gerçeği mi, yoksa o adamın yaklaşık bir buçuk hafta önce bana ballı lolipop veren Irae olduğu gerçeği mi?

Sadece insan gibi görünmesi onu insan yapmaz.

Sadece aldatılmış değil, ihanete uğramış hissediyorum. Kolayca kandırıldım ve bunu hiç hayal etmemiştim. Onun hediyesini örgümde taşıyorum, kendime ondan hoşlandığımı itiraf ettim ve beni öpmesini istedim.

Bu düşünceler, dırdırcı bir baş ağrısıyla birlikte şakaklarımda zonkluyordu. Bu, kuzgun maskeli Morok'un da insan benzeri bir yaratık olduğu anlamına mı geliyor?

— Bu bir şaka, değil mi? - Sessizce, içten bir umutla sordum, dudaklarımda gergin bir gülümseme belirdi.

Irae hiç değişmemişti. Parlak gözleri hâlâ her zamanki gibi dikkatliydi, omuz hizasındaki sarı saçları terden yer yer ensesine yapışmıştı, kirli sakalları biraz daha uzamıştı. Bunun dışında yüzünde her zamanki sinsilik yoktu, kaşları çatıktı ve gözlerinin altındaki koyu halkalar ya iyi uyumadığını ya da hiç uyumadığını gösteriyordu. Çenesinin sol tarafında mavi-sarı bir morluk görülüyor.

—Nesin sen?

Irae seçtiğim kelimeler karşısında burnunu kırıstırıyor. Maskeyi bir kenara fırlatıp atıyor, siyah deri zırhının içinde kalıyor ama sonunda kemerini çözüp atıyor. Siyah eldivenler de onu takip ediyor. Sıcak bir yaz gününde fazladan giysilerden kurtulduğu için memnun olduğu belli. Irae pantolonu, çizmeleri ve gömleğiyle kaldığında soyunmayı bırakıyor. Tüm bu süre boyunca, sanki ilk kez görüyormuşum gibi kıpırdamadan oturuyor ve her hareketi hayretle izliyorum.

Bonesaw benim aptalca ifademe karşılık olarak sırtıyor.

— Ben insanım, Mara. Aslında, daha çok senin gibiyim. İnsan, ama tam olarak değil.

Sesi beni sakinleştiriyor ama böyle bir tepki verdiğim için hemen kendimi azarlıyorum. Kemik kesiciyi kaçırmamalıydım. Ne onu, ne sesini, ne de yüzünü.

— Masken... Bu bir şaka mı? Morlocklar canavardır. - Hâlâ gördüklerime bir bahane bulma şansı umuyorum ve pelerininin büyüsunü görmüş olsam da bunun bir şaka olduğuna inanmaya hazırım.

Yalana inanmaya neredeyse hazırım.

— Hayır. O gerçek. Ve bir bakıma, evet. Moroklar canavardır." Iray'in gülümsemesi daha çok sırtmaya benziyordu ama içime korku salmadı.

— Bir iblis öldürdün," diye kendi kendime yüksek sesle tekrarladım. Irae en başından beri güçlü bir adam gibi görünüyordu ama şimdi onun bir Morok olduğunu, yıllardır eğitimini aldığım halde baş edemediğim bir kötülüğü birkaç hareketle öldürdüğünü biliyordum. - Nasıl?

— Silahlar," diye cevap veriyor Irae önce kısaca, ama sonra kendine geliyor, gülümsemesi bir kez daha hoşgörölü ve sevecen. Kemik kesici balığı ters çevirmek için ateşin önüne çömeliyor. - Mara'larla başa çıkmak zordur çünkü yaşam iplerini bulup kavramanız gerekir, ancak o zaman silahlarınız onları kesebilir. Morok ipleri zar zor görebiliyor.

ve onları dışarı çıkaramıyoruz. Sadece nerede olmaları gerektiğini biliyoruz. Ve onları hemen kesebilecek bir silahımız var.

— Bir imp birçok iş parçacığına sahip olabilir.

— Evet, işte bu yüzden emin olmak için böyle bir şeyi parçalara ayırmam gerekiyor.

— Bu iyi bir çözüm değil," diye karşı çıktım ve Irae'nin o iğrenç şeyin bedenini parçalara ayırma şeklini tiksintiyle hatırladım.

— Ellerimle içlerini kazmaktan daha iyidir," diyerek tüm iplikleri bulmak için yapmam gereken şeyin bu olduğunu ima etti.

— Mars hakkında çok şey biliyorsun," diye itiraf ediyorum sıkıntıyla.

я.

— Belki kendinizden bile fazla.

İçimde bir öfke belirdi.

Son cümleyi basitçe ve kendinden emin bir şekilde söyledi. Gürültüyle burnumu çektim, Irai hakkında ne hissetmem gerektiğinden emin değildim.

— Silahım nerede?

— Ben hallederim," diye yanıtlıyor kemikçi aynı pişkinlikle, çorba tenceresine bakarak.

— Eğer beni öldürmeyeceksen, o zaman onu bana ver ve ben kendi yoluma gideyim, sen de kendi yoluna.

— Uygun gördüğümde sana veririm.

Neyse ki Irae onu tekmeleyemeyeceğim kadar uzakta. Arkasını dönüyor ve benim sinirli bakışlarımla karşılaşılıyor. Arkadaşım doğruldu.

— Hemen döneceğim," dedi ve ters yöne, ormana doğru yöneldi, ancak birkaç adım sonra durdu ve yavaşça geri döndü. - Ve iyi ol, hiçbir yere gitme.

Bunu bilerek yapıyor.

Kibirli bir şekilde cümleyi çekip çıkarır ve bunu hınzır beyaz dişli bir gülümsemeyle süsler.

— Neden beni bir ağaca bağlamadın?! - Son birkaç dakika içinde onu ikinci kez tekmelemek isteyerek arkasından havladım.

— Henüz değil," diye rahatça cevap veriyor ve ben en ağır hakareti hatırlamaya çalışırken uzaklaşıyor.

— Ne piç ama," diye tükürdüm Irae gözden kaybolurken.

Her şeyin bundan ibaret olduğunu sanıyorsa, fena halde yanılıyor. Morok olabilir ama diğer maskesi nedeniyle onu düşmanım olarak görmüyorum. Bununla birlikte, ellerim bağlı pozisyonu sadece aşağılayıcı ve bu tavra da katlanmayacağım.

Etrafıma daha dikkatli bakıyorum, heybelerini ve silahlarını nereye saklamış olabileceğini arıyorum. Ama lanet kemikçi çok zeki. Kaçamayayım diye atların eyerlerini bile bir yere saklamış. Yan tarafıma daha yakından bakıyorum: iyi iş çıkarmış. Kollarımdaki düğümleri tekrar kontrol ediyorum ve dişlerimle gevşetmeye çalışıyorum. Onu şimdi boğamasam bile, iyi bir noktaya değinmişti:

Daha akşam olmadı.

Çenem ağrımaya başlamıştı ama inatla devam ettim. Ateşe baktım, alevleri kullanmayı düşündüm ama yanma riski vardı ya da daha kötüsü: kendimi yakabilirdim. Sendeleyerek ayağa kalktım ve pişmekte olan yemeğe yaklaştım. Çorbanın kışkırtıcı kokusunu duymazdan geliyorum ve Irae'nin bıçakla sebze kestiğini hatırlayarak ellerimi etrafımdaki otların arasında gezdiriyorum. Çorbanın kışkırtıcı kokusunu duymazdan gelip ellerimi çimlerin üzerinde gezdiriyorum ve Irae'nin sebzeleri bıçakla kestiğini hatırlıyorum.

Tekrar doğruldum, mağlup bir şekilde nefes verdim. Eysiz at süremezdim, ellerim bağlıyken daha da az sürebilirdim. Uyuduğum meşe ağacına geri döndüm. Irae yokken ipleri ağacın gövdesine sürtmek zordu, kısmen de boşunaydı ve neredeyse birkaç kez bileklerimin derisini sıyrırıyordum ama orada itaatkâr bir şekilde oturmayacaktım.

Sakin nehirdeki su şırıltıları dikkatimi dağıtıyor. Sol taraf oldukça küçük ama durgun bir su ve neredeyse hiç akıntı yok. Yan tarafımda bir zonklama hissederek kendimi kurtarmaya çalışmayı bırakıyorum. Ben

Daha çok çalışmalıyım, daha iyi olmalıyım. Dikkatimi suyun yüzeyine odakladım ve bir an sonra ses kendini tekrarladı. Yüzeyde daireler var. Bir balık olabilir ama içgüdülerim aksini söylüyor.

— Hey, sen! Çık dışarı," diye sakince seslendim ve yaratık cevap vermeyince ekoseye geri dönüp üzerine oturarak yaratık için mümkün olduğunca az tehdit oluşturmaya çalıştım. Şu anda alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım var. - Dışarı gel, sana bir şey soracağım.

Bu kez denizkızı başını gösteriyor ve burnunu sudan çıkarıyor. Sarı saçlarındaki yeşili hiç fark etmiyorum, gri gözleri ilgiyle bana bakıyor. Genç ve meraklı. Benim için iyi. Denizkızı bir şeyler söylüyor ama sadece baloncuklar çıkıyor. Hatasını anlayınca kafasını suyun üstüne çıkarıyor.

— Sen Mara mısın? - diye soruyor.

— Bu doğru.

O iğrenç şey hemen bir sıçrama yaparak tekrar kıydan uzaklaşıyor ama ben ona doğru kıpırdamıyorum bile.

— Yardıma ihtiyacım var.

— Oh-oh," denizkızı tuzağıma düştü, bu şaşırtmaca ilgisini çekti. - Biri seni bağladı mı? Seni çözmemi ister misin?

— Bunu yapabilir misin?

— Hayır," diyerek başını özenle sallıyor ve etrafına yeni dalgalar yayıyor.

Onu susturuyorum ve Irae'nin gittiği ormana doğru gergin bir bakış fırlatıyorum. Denizkızı daha sessiz olmalı.

— Bende yok ama sizi kız kardeşlere götürebilirim ve onlar kesinlikle yardımcı olabilirler.

Masum görünen önerisine karşılık gözlerimi deviriyorum. Neredeyse çocuksu, utangaç gülümsemesi muhtemelen her ölümlü aptal için büyüleyicidir. Tek sorun şu ki, beni kız kardeşleriyle birlikte nehrin dibine sürüklemeyi teklif ediyor.

— Ben idare ederim," dedim ama birkaç saniye sonra deniz kızına tatlı bir gülümseme verdim. - Ama benim bir yoldaşım var. Kız kardeşlerinizle tanışmak ister. Sarışınları sever.

Sevecen bir şekilde gülümsemeye çalışıyorum ama Ivan'ın gününü ve Irai'nin birçok sarışın kızla olan ilişkilerini düşündüğümde ağzımın sol köşesi sinirle seğiriyor. Bir denizkızının Morok'la başa çıkabileceğini sanmıyorum ama ona banyo yaptırmaktan zarar gelmez.

— Gerçekten mi?! - Şeytan hemen heyecanlanıyor. - Ve bu senin için sorun değil mi?

— Ben yaparım. Onu evine götür ve kız kardeşlerinle istediğin kadar gıdıkla.

Deniz kızlarının insanları gıdıklama sevdasını anlamıyorum - çok tuhaf bir öldürme yöntemi. Ölümüne gıdıklama. Bunun mümkün olup olmadığından emin değilim, daha ziyade çoğu bunun gibi "kardeş" deniz kızlarını ziyarete gittiğinde boğuluyor.

Ölü kız bana sanki kız arkadaşmışız gibi komplocu bir gülümseme veriyor ve suyun altında kayboluyor. Yorgun bir şekilde arkama yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Kalbim haince hızlı atıyor ve bunun yaralarımın mı yoksa sadece gergin olduğumdan mı kaynaklandığını bilmiyorum.

* * *

Irae sadece on beş dakika sonra kucak dolusu çirayla geri döner. Çorba çoktan kaynamaya başlamıştır ve kemikçi yükünü ateşin yanına bırakır.

— Hâlâ buradayım," diyor Morok sormak yerine ve bana alaycı bir bakış atıyor.

— Hâlâ buradayım," diye ekşiyerek katılıyorum.

Kemikçi ateşin önüne çömelir, sırtı su kuyusuna dönüktür, bir kaşık alır ve çorbayı karıştırır. Burnunu tuhaf bir şekilde kırıştırarak tadına bakıyor. Bir şeyi beğenmeyince biraz daha ot ekliyor. Irai tuhaf görünüyor. Eğer gerçekten bir Moroksa ve seyahat ederken genellikle konfordan yoksun yaşıyorsa, tadı umursamamalı

Yemek. Önemli olan doyurucu, sıcak olması ve güç kazanmaya yardımcı olmasıdır. Ama Irae besleyici olmaktan fazlasını istiyor, lezzetli olmasını istiyor. Onun hareketlerini izlerken bilinçsizce gülümsediğimi hissederek neredeyse kendimi tokatlayacağım. Yüzümdeki tüm eğlence izlerini siliyorum.

— Biraz yavan. Fazla tuzum yoktu ama sanırım otlar lezzetini artıracak," diyerek tahminimi doğruluyor.

Bana bakmıyor ama muhtemelen dikkatle incelediğimi fark ediyor. Hiçbir şey söylemiyorum, göz ucuyla sudaki hareketi izliyorum. İfademi kasıtlı olarak kayıtsız tutuyorum. Denizkızı inanılmaz bir sessizlikle sudan çıkıyor ve İraya'ya olan mesafeyi birkaç saniyede kat ediyor. Islak uzun saçları ve vücuduna yapışan ıslak beyaz güneş elbisesiyle kendini kemikçinin sırtına atıyor, göğsüne bastırıyor ve kollarını boynuna doluyor.

Tipik denizkızı davranışı arkadan saldırmaktır. Ona bir şeyler fısıldayacak ve o da büyük gözlerinden etkilenererek itaatkâr bir şekilde onu suya kadar takip edecektir. Elbette bu uzun sürmeyecektir. Su burnuna çarptığı anda, kendini koruma duygusu iğrenç yaratığın tatlı konuşmasını geçersiz kılacak ve ardından kemik kesiciden bir dayak yiyecektir.

Irae'nin suda debelenmesini bekleyerek düşüncelerimin tadını bile çıkaramadan Morok'un yüzü karardı. Yakın zamandaki gülümsemesinin izi bile kayboldu. Daralan göz bebekleri ve gözlerini kırpmadan bakan bakışları karşısında tüylerim diken diken oldu. Kızgınlığı hızla soğuk bir öfkeye dönüşüyor ve gözlerinin akının griye döndüğüne yemin edebilirim.

Bedenim her zaman tehlikeyi zihnimden daha hızlı algılar. Kalp atışlarım kendiliğinden hızlandı, avuç içlerim yanımda bir yırtıcı olduğu hissiyle terledi ve bu bir denizkızı değildi.

Irae hafif bir hareketle doğruldu. Denizkızı inledi ve kemik kesicinin geniş omuzlarına korkuyla yapıştı ama onun yanında on üç yaşında bir çocuk gibiydi. Kız havada sallanıyor, yere ulaşamıyor. Düşmemeye çalışarak kollarını ona doladı

Morok bir heykel gibi gergin bir şekilde durmuş, dümdüz önüne bakıyor.

— Yere yat," diyor Iray tehditkâr ve alçak bir sesle.

Bağırıyor ya da sesini bile yükseltmiyor ama denizkızı anında onu bırakıyor ve çimlere düşüyor. Tüm vücudunu sallıyor ve dehşet içinde kurbanına bakıyor.

— Çık dışarı," diye emrediyor Morok aynı emredici sesle, iğrenç yaratığa bakmak için dönmüyor bile.

Denizkızının alt dudağının titremeye başlamasını ve gözlerinden inci gibi yaşlar süzülmesini şaşkınlıkla izliyorum. Hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve o kadar hızlı suya geri dönüyor ki takip edecek zamanım bile olmuyor. Şaşkınlığım geçince burnumu kırıştırıyorum, kızın bana bir faydası olmadığı için memnun değilim.

Irae bir süre daha dişlerini sıktı, çenesini gergin bir şekilde sıktı. Sonra yüzü eskisi kadar öfkeli olmasa da tekrar rahatlıyor. Adam sırtındaki gömleğin kumaşını kavırıyor ve aniden giysiyi başının üzerinden çekerek gövdesini ortaya çıkarıyor. Homurdanıyor ve denizkızının ıslattığı kumaşı inceliyor. Bakışlarımı tam zamanında karnındaki kaslardan yüzüne kaldırıyorum.

— Senin işin mi? - diye homurdanıyor.

— Neden bahsediyorsun? Bir şey mi oldu? - Kirpiklerimi masumca kırıştırdım ve sahte bir şaşkınlıkla denizkızının görünüşünü fark etmemiş gibi davrandım.

Irai çarpık bir şekilde sırtarak kıyafetlerini silkeliyor.

— Demek oyunları seviyorsun, Mara?

— Nefret ediyorum," diye anında karşılık verdim.

— Sorun değil. Hadi oynayalım.

İntikamcı gülümsemesine nasıl tepki vereceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylemiyorum ve gömleğini kuruması için yakındaki bir dala asıyor. Balığı ve tavayı ateşten alıyor ve çorbayı tahta bir kaseye boşaltıyor.

Irae yaklaşıp çimlerin üzerine, tam karşıma oturduğunda geriliyorum. Hemen yanıma oturmuyor ama bir kol boyu u z a k t a d u r u y o r . Bunu benim için mi yoksa kendisi için mi yaptığından emin değilim.

— Giyinmek ister misin? - Çıplak gövdesini meydan okurcasına görmezden gelerek kuru bir sesle söyledim.

— Ve eyerlerle birlikte çantaların nerede olduğunu göstereyim mi? - Başını eğerek alaycı bir şekilde sordu. - Hiç sanmıyorum. Gömleğimin kurumasını bekleyeceğim. İstersen bakabilirsin, adil olan bu.

Son cümleyi anlamlandırmaya çalışırken sessizliğim devam ediyor.

— Seni gözlerim kapalı diktiğimi düşünmüyorsun, değil mi? - Kemik kesici bana bir ipucu veriyor ve betim benzim atıyor, vücudumda bir ürperti dalgası dolaşıyor, onu yumruklamak istiyorum. - Orada daha önce görmediğim bir şey yok. Ama sen uyuşturulmuş halde seni işemen için çalılıklara götürmezsem bağırsaklarımı deşeceğine söz verdiğinde bir sürü yeni küfür öğrenmiştim. Bunu yaparken yardıma ihtiyacın olması seni çok daha fazla utandırdı.

Utancımdan bembeyaz kesildiğime eminim. Irae belli ki değişikliği fark ediyor ve konuyu başka bir yöne çekiyor:

— Tek yaptığım seni çalılıklara götürüp geri getirmektir. Utanacak bir şey yok. Yemek yemen gerek. Mar'ın yaraları ölümlülerden daha iyi iyileşir ama dikişler açıldıktan sonra. Ayrıca, bir faulün ne tür bir bulaşıcı hastalık getireceğini bilemeyiz.

— O zaman ellerimi çöz," diye emrediyorum, rahatsızlığımı göstererek.

Önce ona bir yumruk atacağım.

Morok'un elindeki yemeği düşünüyorum ve yemeği transfer etmemeye karar veriyorum.

Önce yiyeceğim, sonra seni yumruklayacağım.

— Hayır," diye sakince reddediyor İray çorbayı karıştırırken.

— Ne demek "hayır"?!

— Bunu görüyor musunuz? - Irae yüzündeki çürüğü işaret ediyor, yakından bakıldığında çok daha büyük olduğu ve elmacık kemiğine kadar uzandığı görülüyor. - O senin bacağındı.

Sessiz bir soruyla, ne yaptığımı düşünüyorum. Beni soymasına ve bana başka şekillerde yardımcı olmasına duyduğum öfke biraz yatışıyor. Meğer kemikçinin elinde zaten bir şey varmış.

— Yaralarınıza ilgilenirken genç bir at gibi tekmeledin ve bu yüzden bir keresinde dikişlerin söküldü ve her şeyi yeniden yapmak zorunda kaldım.

— Sana vurmayacağım," diye onu temin ediyorum, ama yalan söylemediğimden emin değilim.

Sonunda başka bir şey söyleyecek ve işte bu noktada eli istemsizce seğirebilir.

— Takdire şayan bir cevap, Mara, teşekkür ederim," dedi Irae alaycı bir tavırla. - Ama sizi temin ederim, "özür dilerim" ve "teşekkür ederim" daha uygun olurdu.

Dudaklarımı inatla birbirine bastırıyorum. Çocukça ama bunca zamandır beni kandırmasına, normal bir insanmış gibi davranmasına kızıyorum.

— İlk birkaç gün, açık bir yarayla bile kaçacağını bildiğim için bacaklarını birbirine bağladım. Ama sonra suya yatıştırıcı otlar ekledim." Iray gerçeği anlatmaya devam etti. Sanki tutsak tutmak onun için günlük bir eğlenceymiş gibi, beni bağlı ve sersemlemiş halde tuttuğunu şaşırtıcı bir kayıtsızlıkla anlatıyor. - Ama kendi güvenliğim için ellerinizi dirseklerinize kadar bağlamaya karar verdim. İnatçılığınızı bildiğimden, bileklerinizdeki düğümleri dişlerinizle çiğneyebilirdiniz.

Çoktan denedim.

Sırıttım, benim öfkeme olan inancı onu eğlendirdi. Gerçi ziyafette Morok'u nasıl şiddetle kovaladığımı ve onu öldürmek istediğimi gördü, bu yüzden kemik kesicinin gece boğazını keseceğimden korkması için bir nedeni var.

Mantar çorbasının kokusunu içime çekiyorum ve yemeği incelemek için Irai'ye biraz daha yaklaşıyorum. Kemikçi bundan faydalaniyor ve

Avucunu alnıma koyuyor, ben de hemen geri çekiyorum.

— Ateş yok, sorun değil," diye yanıtlıyor aşağılanmış bakışımı, yine de ani utancımı gizliyorum.

Maskenin altında Irae'yi gördüğüme sevindim mi, yoksa orada ölü bir adam olmasını mı tercih ederdim, hâlâ bilemiyorum. Suratına bir tekme daha atmak istemekle, kemik kesiciyi biraz özlediğimi itiraf ederek rahatlamak arasında gidip geliyorum.

Irae bana bir kaşık çorba uzatıyor. Sorgulayan bakışlarımı yemekten arkadaşımın yüzüne kaydırıyorum.

— Beni beslemeyeceksin, değil mi?

— Çözeceğim. Ve seni henüz çözmeyeceğim. Sana güvenmiyorum.

Ona zayıf bir gülümseme veriyorum. Kendisi de Morok olmasına rağmen bana güvenmiyor. Ablalarımın bile uzak durmamı söylediği bir canavar ve ben çok küçükken onun gibi biri aileme saldırmıştı.

Açlık inatçılığımı yeniyor ve itaatkâr bir şekilde yiyorum. Bir daha konuşmuyoruz, gergin değil ama garip bir sessizliği paylaşıyoruz. Kemik oymacısına bakıyorum, ipuçları arıyorum. Başından beri bana onun kim olduğuna dair bir ipucu verebilecek bir şey.

"Sana güvenmiyorum."

Şey. Karşılıklı.

— Benim hediye mi giyiyorsun.

Öksürmeye başlıyorum, yediklerim boğazıma takılıyor ve ağzımdan bir parça havuç düşüyor. Dudaklarımı kapatıp gözlerine bakıyorum, et suyunun çenemden aşağı aktığını hissediyorum. Ellerim bağlı olduğu için kendimi bile silemiyorum.

Irae gülümsemesini gizliyor, bir mendil çıkarıyor ve yardım ediyor. Bana konuşamadığım zamanları hatırlatıyor, bu yüzden o bitirir bitirmez geri çekiliyorum. Zayıf ve aptalca aşık olduğum için kendimi azarlıyorum. Neden en başta onun kurdelesini kabul ettim ki? Kabul etmedim.

Onu aldım ve örgümün içine koydum. Kendimi hırpalamanın bir faydası yoktu, Irae çoktan görmüştü.

— Kemikleri kesmek boş zamanınız mı? - Konuyu biraz farklı bir yöne çekiyorum.

— Hayır, bu benim işim. Moroku'ya adak adamıyorsun ama ben iyi yemek istiyorum.

— Gavan biliyor mu?

— Tabii ki. Gavan da bir Morok, o benim akıl hocam.

Ayağa öyle sert kalkıyorum ki yan tarafım ağrıyor ve yediğim yemek midemde zıplıyor. Bir Morok'u çözememe düşüncesi beni dehşete düşürüyor; Gölge hizmetkârlar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz. Ama Mar'ın burnunun dibinde ikinci bir Morok olduğu gerçeği ayaklarımı yerden kesiyor, dünyamı alt üst ediyor.

Gavan'la yıllardır temas halindeyim, Mars düzenli olarak ondan silah satın alıyor. Ve en saçma kabuslarda bile hiçbirimiz Gavan'ın bize kaçmamız öğretilen canavar olduğunu düşünmeyiz.

Irae ani hareketim karşısında irkiliyor ve hemen beni takip ediyor. Dirseğimi tutmaya çalışıyor ama birkaç adım geri çekiliyorum, tökezliyorum ve omzum yalnız bir meşeye çarpıyor. Nefes almakta zorlanıyorum ve kemikçi kendi başıma sakinleşmem için bana zaman tanıma basiretini gösterdi.

— Artık yaşlı değil ve iş dünyasından emekli oldu.

— Çok mu genç?! - Boğuk bir sesle söyledim. Havana'ya kırktan fazla vermezdim.

— O sadece bir demirci olmayı tercih ediyor. Morok maskesini sadece etrafta bir şey olduğunda takıyor," diye devam etti Irae, ironik bakışımı görmezden gelerek, neredeyse boş kaseyi elinde tutarak. - Bunu biliyorsun. Çok sessizdir, daha çok kılıç dövmekle ya da müzik çalmakla ilgilenir.

Sanırım istemsizce bastırılmış bir kahkaha attım.

— Kaşıklar," dedim, neredeyse irkilerek. - O Morok ve kaşıklarla oynamayı seviyor... kaşıklarla mı? - Sesimin tonu yükselirken

Gavan'ın gündüzleri müzik çalarken geceleri hortlakları ve iblisleri parçalara ayırdığı imajını bir araya getirmeye çalışıyorum.

— Onu aşığlamayın. Kaşıklar diğer enstrümanlara mükemmel bir şekilde eşlik eder," diye sertçe karşılık verdi Irae, çorbanın geri kalanını ağzına attı ve bana sitem dolu bir bakış atarak ateşe doğru yürüdü.

O şimdi... kırgın mı?

Irae kuru bir gömlek giyiyor. Bir süre orada durup duyduklarımı düşündüm ve sindirmeye çalıştım. Sonra derme çatma yatağıma oturuyorum, hâlâ şoktayım. Kemik kesici bana bir balık öneriyor ama reddediyorum. Yemeğimi bitirdikten sonra Morok elinde küçük bir şişeye geri dönüyor.

— Son bir kez daha, Mara," diye söz verdi, ben gözümü kısarak içkiye bakarken, bunun başka bir sakinleştirici ya da uyku hapi olduğunu tahmin ediyordum. - Biraz daha uyursan yarın ata binebilirsin. Burada sadece az miktarda uyku hapi var, çoğunlukla bulaşıcılığı kesin olarak öldürmek ve gücünü geri kazanmak için. Ateşiniz yok ama hâlâ terliyorsunuz, bu da ateşinizin normalden yüksek olduğu anlamına geliyor.

— Yaz mevsimindeyiz," diye kendimi haklı çıkardım.

— Dağlara yakın ve daha kuzeydeyiz. Yaz mevsimindeyiz ama o kadar da sıcak değil. Eğer içmezsen, seni uzun bir süre bağlı bırakacağım. Eğer itaat edersen, yarın sabah seni çözeceğim.

Mutsuzca homurdanıyorum, ama eğer beni çözerse, belki yarın gerçekten yoluma devam edebilirim. En kısa zamanda Yasna'ya bir mektup göndermem gerekiyor, henüz vazgeçmediğimi ve prensesi aradığımı. Alia'yı hatırlayınca istemsizce endişelenmeye başlıyorum. Umarım prenses bu ormana gitmemiştir, Serat'ın hanında sıcak bir yerde oturuyordur, babamdan ve nişanlısından saklanıyordur.

Sunulanı içiyorum ve itaatkâr bir şekilde ekosenin üzerine yerleşiyorum. Irae'nin bu kadar tetikte olmayı bırakması için itaatkâr olmam gerekirdi. Kemikçi yakınlarda bir yere oturup uykuya dalmamı bekliyor.

— Silahlarınızın özel olduğunu söylemiştiniz. Nasıl? - Kısa bir sessizlikten sonra merak ettim.

— Et ve kemikle birlikte yaşamın iplerini de kesebilir," diye tekrarlıyor, sanki böyle bir bilgi unutulabilirmiş gibi.

Başımı çevirip ona bakıyorum ve Morok kalçasındaki kınından uzun bir hançer çıkarıyor. Koyu renkte, ortasında gümüş rünler var ama çeliğin aksine bıçağın kendisi parlamıyor. Daha çok ışığı emen bir silah gibi. Bıçağa dokunmak için hareket ediyorum ama bağlı ellerimi hatırlıyorum ve sadece inceliyorum. Irae hançeri kasıtlı olarak elinde döndürerek her açıdan bakmamı sağlıyor. Sapı yeterince sade, siyah bir örgüsü var. Mücevher yok ve silah bir bütün olarak, tek bıçak dışında dikkat çekici değil.

—Bunu sen mi yaptın? Ve neden siyah?

— Havana Usta yaptı. Bende onun kılıcı da var. Her Morok, eğer demir dövmeyi öğrenirse, böyle bir kılıç ve bir hançer yapabilir. Daha fazlası için yeterli değil," diye yanıtladı Iray, bıçağa sevgiyle bakarak.

— Ne yeterli değil?

— Gölgeler.

Uyuşukluk yavaşça vücuduma yayılıyor ve iksir etkisini göstermeye başlıyor, ama her şeyi unutmak için sık sık gözlerimi kırpiyorum.

— Ne demek istiyorsun?

—Karanlıktan yapılmış olan sadece pelerinlerimiz değil." Iray kılıcını kınına geri koydu ve bana döndü. - Ama içimizde, kanımızda Gölge'nin bir parçası var. Bazıları kılıçların üzerindeki rünlerin yaşam iplerini kesmeye yardımcı olduğuna inanıyor ama bu tam olarak doğru değil. Kılıçların çeliği kanımızla karışarak ona bu rengi ve yaşam iplerini kesme yeteneğini verir. Ancak bu gücümüzün bir kısmını alır, bu yüzden bir kılıç efendisinin kanıyla karışmışsa, böyle bir silahla daha eksiksiz oluruz. Onu kırarsanız gücünüzün bir kısmını kaybedersiniz. Ama kılıçlar yine de bakıma muhtaç hale gelir, bu yüzden hala iyi durumda olanlar.

Bu sınırlı bir sihir ve biz de onu dikkatli kullanmaya çalışıyoruz. Böyle bir büyü sınırlıdır ve onu dikkatli kullanmaya çalışırız. Gavan kendi kanından bir kılıç taşıyor, ama bende Gavan'ın kendi akıl hocası tarafından verilen bir silah var. Bir gün o çelik kırılacak ve ben de kendi kılıcımı yapacağım.

— Her Morok nasıl demir dövüleceğini bilir mi? Irae sessiz bir kıkırdama çıkarır.

— Hayır, herkes değil. Ama yaşayan en az bir Morok bunu yapabilir. Diğerleri sadece yardım için ona geliyor.

— Bütün Morokları tanıyor musun? Kaç tane var? - Artık zar zor mırıldanıyorum, göz kapaklarım ağırlaştı ve Irae cevap vermiyor.

Sessizlikte, Gavan'ın ne tür bir maske taktığını, şölende gördüğüm kişi olup olmadığını sormalı mıydım diye düşünüyorum. Tanıdığım nazik demircinin kardeşimin ölümüne karışmış olabileceği düşüncesi kulaklarımda yankılanıyor ve başımı ağrıtıyor. Tüm gücümle bu düşünceyi kovmaya çalışıyorum. Ama Irae'ye maske hakkında soru soracak vaktim yok, huzursuz bir uykuya dalıyorum.

* * *

Bütün gün uyuyorum ama gün batımında tekrar uyanıyorum. Çayırımız turuncu ve kızıla boyanmış, sakın su birikintisinin suyu daha koyu. Kamp ateşi hâlâ yanmaya devam ediyor. Kendimi biraz daha iyi hissediyorum, baş ağrım azaldı.

— Seni sardım ve kıyafetlerini diktim," diye hemen uyarıyor Iray.

Benden yaklaşık bir metre uzakta oturuyor, bir meşe ağacının gövdesine yaslanmış, bacaklarını rahat etmek için uzatmış. Kemik kesici bana doğru bakmıyor, rahat bir şekilde baltamla oynuyor, onu havaya fırlatıyor ve kabzasından tekrar yakalıyor. Balta onun elinde benim avucumdakinden çok daha küçük görünüyor ama en sevdiğim silahımı kaybetmediğim için rahatlayarak nefes veriyorum.

— Ve onunla ilk tanıştığım da bana terzi dedi," dedim, kavga çıkarmaktan çok alışkanlıktan.

Artık ben uyurken üzerimden kaç kıyafet çıkardığını merak etmiyordum. Farklılıklarımıza rağmen, Irae'nin bir başkasının çaresizliğinden yararlanacak bir tip olduğuna inanmıyorum.

— Sana iğne yapmanın bile güvenli olduğundan emin değildim. Gözlerimi seviyorum." Irae konuşmamıza gülümseyerek devam etti.

Ateşin çıtırtısı, kuşların akşam cıvıltısı ve acının neredeyse yokluğu üzerimde sakinleştirici bir etki yaratıyor. Sadece bağlı ellerim burnumu kaşımak istediğimde beni rahatsız etmeye devam ediyor. Ellerimi de çözdüğü ve sonra düğümleri tekrar sıkıttığı gözümünden kaçmadı. İpleri ağaç kabuğuna sürtmeye çalıştığımı fark etmiş olmalıydı.

— Belki beni de yıkamışsındır.

— Hayır, sadece kanı sildim. Yani yarın yıkanacaksın.

Dikkatlice doğruluyorum, üzerimdeki sıcak ekoseyi atıp bacaklarımı altıma sokuyorum.

— Erken kalkmışsın. Uzan bakalım," diyor Iray rahat bir şekilde ve silahıyla oynamayı bırakıyor.

— Bütün silahlarımı buldun mu?

— Kısa kılıç, balta ve boynuma saplamak istediğin hançer. Sanırım her şeyi buldum.

— Teşekkür ederim." Ona içtenlikle teşekkür ediyorum ve Irae bana hayretle bakıyor. - Ne oldu?

— Bu beklenmedik bir şey," diye sıırttı. - Seni ölümden kurtardım, sen de karşılığında yüzüme tekme attın ve üzerime bir denizkızı saldın. Ama silahını düşürmediğim için bana teşekkür ediyorsun.

— Bu benim en sevdiğim balta," diye dürüstçe itiraf ediyorum.

Kemik kesici silahı gözlerine yaklaştırarak eski, çizilmiş çeliği ve kabzanın bir zamanlar açık renkli olan, sık kullanımdan dolayı yer yer kararmış ahşabını inceledi. Ancak oyma hâlâ net bir şekilde tanınabiliyordu ve çizikler oymayı hiçbir şekilde bozmamıştı.

— Gavan bana ilk baltamı Mara'nın aldığını söyledi. Mara'nın sen olman ne tesadüf. Bunu uzun zaman önce yaptım, en iyi eserim değil." Irae eserini eleştirel bir gözle inceledi. - Daha sonra senin için bir tane daha yapacağım.

Yüzümde sakın bir ifade tutuyor, bundan sonra nasıl bir ilişki yaşayacağımızı çok fazla düşünmemeye çalışıyorum. Ya da bir ilişki olup olmayacağını.

— Sorularım var," diyerek konuyu değiştiriyorum, öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeye niyetliyim.

— Dinliyorum.

— Ortalama bir insandan ne farkınız var?

— Sizin gibi, daha uzun yaşıyor, daha yavaş yaşıyoruz. Boş zamanlarımızda insanların arasında sade bir hayat sürüyoruz.

— Nasıl bir Morok oldun?

— Yine senin gibi. On yaşındayken, akıl hocam benim için geldi.

— Gavan.

— Siz de ailenizden koparıldınız mı?

— Hayır, ailem hastalıktan öldü. Çok fakirdik ve kış açlık ve soğukla geçti. İlaç almak için yeterli paramız yoktu. Altı aydır kulübemizde tek başıma yaşıyordum ve kendimi nasıl besleyeceğimi bilmiyordum. Ellerimle nasıl çalışacağımı ve avlanacağımı biliyordum ama tek bir harf bile bilmiyordum. Bu yüzden Gavan'ın bana öğrettiği ilk şey okuma, yazma ve düzgün konuşmak oldu.

— Gerçekten kaç yaşındasın?

— Peki ya sen? On dokuz yaşında olduğuna emin misin? Genç görünebilirsin, ama kim bilir?

— On dokuz yaşındayım." Şimdi yüzüne daha bir şüpheyile bakıyordum. - Yirmi iki gösteriyorsun ama kim bilir?

— Akıllıca," diye itiraf ediyor. - Çok yakında yirmi yedi yaşında olacağım.

Yalan söylemesinin pek de mantıklı olmadığına karar vererek başımı sallıyorum.

— Neden geyik masken var?

Irae bir süre düşüncelerine gülümsüyor ve başını sandığa yaslıyor. Cevabını düşünerek sessiz kalıyor ve ben de sabırla bekliyorum. Akşam atmosferi rahatlatıcı ve alacakaranlık ve yaklaşan gece bizi zaten bu açıklıkta tutuyor, bu yüzden konuşurken bile acele etmeyi bırakıyorum.

— Maske akıl hocası tarafından yaratılır. Gavan bana bir geyik maskesi vermeye karar verdi, çünkü bir avda kasıtlı olarak üç tanesini bırakmıştım. Ashore Prenslığı'nın en kuzeyinden geliyorum ve bir mezrada yaşıyorum. Oradaki toprak kayalıktır ve sık sık donar, bu yüzden ana geçim avcılıktan gelir. Özellikle de geyik. Kemikleri ve boynuzlarıyla çalışarak muska ve kemik bıçaklar yapmayı öğrendim. Bu hayvanlar beni her zaman büyülemiştir. Bu yüzden eğer kaçınabilirsem onları öldürmemeye çalışıyorum.

Onun canlılara olan sevgisini ve vytyanka'nın kemiklerini özenle gömüşünü hatırlıyorum. Yaşayanlara özenle davranır, ama ölümlere değil.

— Gavan ne tür bir maske takıyor? - Fazla ilgi göstermemeye çalışıyorum ama yine de Irae'nin gözlerindeki şüpheyi görebiliyorum.

— Lisa, neden?

İçten içe rahatlamış olsam da yüzümü hiçbir şekilde değiştirmiyorum. Kuzgun maskeli Morok'u tanıyıp tanımadığını sorabilirdim ama çok erken. Gölge'nin hizmetkârına verdiğim tepkiyi gördü ve sormaya başlarsa hikâyemi anlatmak zorunda kalacağım. Kardeşim ve saldırı hakkında ve bununla birlikte gerçek adımları ve kim olduğumu açıklamak zorunda kalacağım. Yine de ona henüz yeterince güvenmiyorum.

— Sadece merak ediyorum. Beni nasıl buldun? Beni takip mi ettin? - Konuyu yine değiştiriyorum.

— Birazcık," diye utanmadan itiraf etti. - Yine de ben kuzeyden geldim. Köy bana ölümlerden bahsetti, ben de bir bakayım dedim. Sakince bir hortlağı öldürürken seni fark ettim. Gitmeyi düşündüm ama sonra iblisin varlığını hissettim.

— Ziyafetten sonra ortadan kayboldun," diye üsteledim, hikâyesinde bir tuhafılık sezmiştim. Neden kuzeyden gelmişti?

— Ama yine de hediymi örgüne ördün," diye karşılık verdi ve tüm vücuduyla bana döndü.

Bağlı ellerimi sinirli bir şekilde saçlarıma götürüyorum, rahatsız edici olsa da oldukça ustaca saç tellerini çözerek takılardan kurtuluyorum.

— Çok fazla hayal kurmayın. Örgülü saçla savaşmak daha kolaydır! Ne tür bir kız kemik takılardan hoşlanır?!

— Mare, değil mi! - diye şaşkınlıkla haykırır.

Şok içinde ağzımı açıyorum, aynı şeyi Gavan'a da söylediğimi hatırlıyorum. Kemik oymacısının bakışlarındaki samimiyet, sırf onu kırmak için yalan söylemeye çalışmamı engelliyor. Hediyei sevdim, oyulmuş boncukların her birini sevdim çünkü hepsi farklıydı. Yolda incelerken bundan emin oldum. Bir saniye önce kurdeleyi Irai'nin yüzüne fırlatmaya niyetlenmişim, ama şimdi, örgümden çıkarmış olmama rağmen, onu elimde tutmaya devam ettim, ondan ayrılmak istemiyordum. Kardeşimin lunette'si gibi, hediyei saklamak, kimsenin gözlerinin ona bakmasına bile izin vermemek için garip bir dürtü hissettim.

Irae tereddüt ettiğimi fark ediyor ve beni kışkırtmak için hamle yapıyor, beni sınıyor. Avucunu uzatarak kurdeleyi geri vermemi bekliyor.

— Beğenmediysen geri ver.

Dudaklarının kenarları seğiriyor, sinsî gülümsemesi yüzüne geri dönüyor ve biraz daha yaklaşıyor. Parlak gözlerindeki ateşin yansımasını ve sarı saçlarındaki tanıdık kemik boncuklarını rahatlıkla görebiliyorum.

— Kurdeleyi beğendiyseniz karşılığında bir şey almanız gerekmez mi?

Sorunun kendisinde özel bir kelime olmamasına rağmen, kemik kesicinin ses tonundaki garip imayı duyarak nefesimi tutuyorum. Bu normal: Bir başkasının hediyesine karşılık, bir şey vermek zorundasınız-

karşılığında bir şey. Kendimi toparladım ve kurdeleyi cebime soktum, rol yapmanın bir anlamı olmadığına karar verdim.

— Karşılığında, yarın ellerimi çözdüğünde seni öldürmeye çalışmayacağım," dedim, çenemi yukarı doğru salladım ve gülmesine neden oldum, ama bu gücenmiş değil, daha çok eğlenmiş gibiydi.

Bonesaw başını eğiyor ve o kadar uzun süre gülmeye devam ediyor ki ben de birkaç kahkaha patlatıyorum. Tüm bu durum gerçekten komik geliyor. Onun Morok olduğunu anladıktan sonra bile, onu sadece sisli bir sabah önce tanıştığım alaycı kemik kesici olarak görmeye devam ediyorum. Ama Irae eğlenceyi aniden kesiyor, gülümsemesi dağılıyor ve bağlı ellerimi tutuyor.

— Bu hiç iyi değil. Geçen sefer alamadığım şeyi istiyorum.

— En son ne zaman oldu?

Iray öne doğru ilerledi ve dudaklarımı dudaklarıyla kapadı. Önce kaskatı kesildim, ancak şimdi Ivan'ın gününden bahsettiğini fark ettim, neredeyse...

Kemikçi baskı yapmıyor ya da ısrar etmiyor, tek hissettiğim dudaklarının yumuşaklığı ve sıcaklığı. Öpücük şefkatli ve çok masum. Ben daha fazlasını yapmasına izin vermeye karar vermeden bir saniye önce geri çekiliyor. Irae gözlerimin içine bakmak için birkaç santimetre geri çekiliyor. Parmakları boynuma dokunuyor ve istemsizce dudaklarımı aralıyorum, yakınlığının sıcaklığı bedenime yayılıyor. O tanıdık heyecanı hissederek sabırsızca nefes veriyorum ve Irae tekrar ilerliyor. Öpücüğü şimdi daha talepkâr ve elini saçlarımda gezdirerek daha da yaklaşıyor. Burnumla hava emiyorum, ona aynı açgözlülükle karşılık veriyorum, hatta daha yakın olmak için dizlerimin üzerine yükseliyorum. Nefis kamp ateşi ve orman kokuyor ve başım dönüyor, kalbimin her atışı vücuduma bir ürperti dalgası gönderiyor.

Ondan hoşlanıyorum. Ondan hoşlanıyorum.

Geri çekiliyorum, başımla kısa ve keskin bir hareket yapıyorum ve kemik kesiciyi alnımla tam suratına vuruyorum. Irae şaşkınlıktan neredeyse düşüyordu ama koluna yaslanmayı başardı. Burnu hafifçe kanıyor. Bir şey kırmadığımdan eminim, hatta bir çürük bile olduğunu sanmıyorum, çünkü salınım çok kısıydı. Ama kendi kafamdaki çınlama kat kat daha kötü ve yaptığım şaka hemen bir baş ağrısıyla yankılanıyor. Sinirli bir iniltiyle avuç içlerimi alnıma koyup baş dönmesini uzak tutmaya çalışıyorum.

Irai sessizce güler ve kanı siler.

— Hakkını vermeliyim, Mara. Seni hafife almışım.

Kızgın homurtularım yeni bir acı iniltiyle karışıyor. Ancak bu darbenin onun için olmadığını onunla paylaşmıyorum. Daha ziyade ona karşı hissettiklerim için *kendimi* azarlıyorum. Bu kadar aptal olamam. Bana yalan söyledi, beni takip etti ve beni de bağladı.

"Ondan hoşlanıyorum" lafını kafamdan atmam lazım. Neden bunu gerçekten yapabileceğimi düşündüm bilmiyorum.

— İki öpücüktü ve sen bana bir kurdele verdin," dedim, ilerledikçe bahaneler uydurarak.

— Yeterince adil," diye başını salladı, tepkimden rahatsız olmamıştı. - Ücreti peşin aldığım için sana bir tane daha vereceğim.

20

Ertesi sabah nehrin yakınlığı nedeniyle sisli. Oturup sabah çiğini ekosemden silkelediğimde, Iray ateşin üzerinde bitki çayı kaynatmaya başlamıştı bile. Kemikçi bu sefer çok az çalı çırpı toplamış ve ateş önümüzdeki bir saat içinde tüm odunları tüketecek. Yollarımızı ayırmamızın ve Alia'yı mümkün olduğunca çabuk bulmamın zamanının geldiğini açıkça anlıyorum. Hâlâ bağlı olan ellerime isteksizce bakıyorum ama önce yüzümü yokluyorum. Neredeyse hiçbir yerim acımıyor ve umarım çürük kalmamıştır.

— Çöz beni.

Irae gözlerini işinden ayırmıyor. Çayını karıştırmaya devam ediyor, duyduklarını düşünüyor. Kasıtlı olarak o kadar uzun sürüyor ki gürültülü ve sabırsız bir şekilde burnumu çekiyorum.

— Birkaç dakika içinde. Su birazdan kaynayacak.

Soluk sarı güneş biraz daha yükseliyor ve sis daha az yoğun hale geliyor. Etrafımızdaki koruları, atları ve ağaçların arasında hızla beliren kırmızı pelerini artık daha net görebiliyorum. Bir yandan bana güvenmediğini fark ettiğim için hayal kırıklığına uğruyorum ama diğer yandan Jasnah daha onu göremeden kemikçinin yanında belirince dudaklarım arsız bir gülümsemeye dönüşüyor. Bir şeylerin ters gittiğini olması gerekenden birkaç saniye sonra anlıyor ve kız kardeşinin keskin bıçağı boğazına dayandığında ifadesi kararıyor.

Irai yavaşça ayağa kalkıyor. Yasna benden daha uzun, bu yüzden kemik kesiciye bir kafadan daha az bir farkla yol veriyor ve rakibini sakince tutmaya devam ediyor. Yasna'nın ben olmadığımı ve elinin titremeyeceğini bildiği için ürkmemeye dikkat ediyor. Kız kardeşim dikkatli bir bakışla beni inceliyor.

— Görüyorum ki sıkılmamışsın," diye mırıldanıyor ve kalçasında asılı duran diğer hançeri bana doğru fırlatıyor.

Bıçak ayağımdan çok uzakta olmayan bir yere saplandı. Silahı kaptım ve Irae'nin sert bakışlarını görmezden gelerek bağları kesmeye başladım. Beni çözeceğinden eminim ama kontrolün elinden kayışını izlemesine izin verdim.

— Kız kardeşimi bağlamaya cüret ettin, kemik üreticisi," dedi Yasna soğuk bir şekilde Irai'ye. - Açıkçası, ilk görüşte senden hoşlanmadım.

Morok'un ilk şaşkınlığı geçer, yüzünde ukala bir sırıtma belirir ve bıçağı kendi boğazından uzaklaştırmaya bile çalışmaz. Jasnah bu davranışa şaşırmış görünmüyor. Önce Iraya'yı onunla oynamaması için uyarmayı düşünüyorum ama sonra kemik kesicinin biraz zor durumda kalmasının bir zararı olmayacağına karar veriyorum. Ne de olsa bana espri anlayışımı kazandıran Jasna'ydı.

— Mara, çilek ikram etmek için vaktim olan insanlar listesinde yok gibi görünüyor," dedi Iray alaycı bir şekilde. Yasna'yı meydan okurcasına görmezden gelerek bana döndü.

Bileklerimin etrafındaki ipler keskin bıçağın altında birer birer koptu ve bağları zevkle bir kenara fırlattım. Derimi ovdum, yoğurdum ve gerdim, uzun zamandır beklediğim özgürlüğü buldum.

— Eminim beni memnun etmek için fazla deneyimsizsin," diye karşılık verdi Yasna, onun sırıtışını taklit ederek.

Dirseğimi bükülmüş dizime dayayıp çenemi avucuma yaslayarak sahnenin gelişimini izliyorum. Irae bu konuda hiçbir şey yapmadığım için mutsuz bir şekilde kaşlarını çatıyor.

— Bıçağını istediğin zaman bir kenara koyabilirsin, ben de geçmişteki ortaklarının ne kadar yeteneksiz olduğunu kanıtlarım.

Bir kıkırdamayı yutuyorum ve Jasnah'nın kaşları şaşkınlıkla havaya kalkıyor.

— Büyüleyici gülüşünü kız kardeşime sakla, kemik kesici. O hala buna kanacak kadar genç.

— Gülümsememi çekici buluyor musun? - Irae anında savuşturuyor, başını alaycı bir şekilde eğip Yasna'nın gözlerinin içine bakıyor. Ancak bunu bıçağa basmamak için dikkatlice yapıyor.

— Çok güzel morarmış bir gözün var," diye yırtıcı bir şekilde gülümsedi kız kardeşim, tekmemden dolayı çenesinde iyileşmekte olan morluğu fark ederek. Hoşnutsuzluğuma rağmen, dün suratına yediğim yumruk Ira'da yeni bir şey bırakmamıştı. - Dışarıda yalnız değil mi? Belki de yanına bir arkadaş vermeliyiz? - Jasna küstahça bir öneride bulundu.

— Morarmış bir göz değil, elmacık kemiğimde bir çürük var" diye düzeltiyor genç adam aşağılayıcı bir şekilde.

— Kendinize bunu daha sık söyleyin.

— Bunu bana kız kardeşin verdi.

— Bundan hiç şüphem yok. Ona çok şey öğrettim," diyor Jasna memnuniyetle. Dinlemeye devam ederken, utanmadan bitmiş çayın yanına gidiyorum,

Çaydanlığı ateşten aldım ve kemik kesicinin metal bardağını doldurdum. Irae'nin çantasını karıştırıp dün fark ettiğim balı buldum ve çayıma biraz ekledim.

Adam her hareketimde bana sitem dolu bir bakış atıyor ve Jasna'nın kafası karışıyor. Sıcak içeceğin dilimi ve boğazımı yaktığı hissiyle irkilerek birkaç yudum alıyorum.

— Iraj, benimle tanışmanı istiyorum. Bu kız kardeşim Jasna. Yasna, bu kemik oymacısının adı Iraj ve o da Morok.

Birkaç saniye boyunca, ateşin çıtırtısı ve benim yudumladığım çayla seyrelen içgüdüsel bir sessizlik var. Jasna kemik kesiciden uzaklaşıyor. Kız kardeşinin gözlerindeki tüm eğlence, Morok'la aynı açıklıkta kalma arzusuyla birlikte kayboluyor. Kız kardeşi güvenli bir mesafeye geri çekiliyor, yüzü solgun, dudakları birbirine sıkıca yapışmış. Irae'yi kesecek zamanı yoktu ama endişeliydi.

hançerin bıçağını pelerinine silerken, sanki hançerin derisine dokunmuş gibi Moroka'nın olabilir Zehirli. Bir kez içinde Bedava, Irai kollarını göğsünde kavuşturur ve Morok'a verilen tipik tepkiyi gözlemler, ancak ihtiyatlı bir şekilde sataşmaları kendine saklar. Kardeş kaldırır hançer ı dışarı çeker kısa kılıç, hazır Gerçek bir savaş için, ama düşmanı kışkırtmamak için Bıçağın ucunu yere saplayın.

— Mara, kalk," diyor Yasna bana sessiz ama emredici bir tonda, gerçek adımı gizli tutmayı unutmadan. - Biz gidiyoruz.

— Benim gibi insanlara karşı bir garezin mi var Mara? - Yasna kuru bir sesle Iray'e sorar.

— Ne liste ama. Gitmeliyiz.

Çayımı birkaç yudumda bitiriyorum. Ayağa kalkıyorum ama hareket etmiyorum. Şimdi hepimiz birbirimize aynı mesafede duruyoruz. Havadaki gariplik hissediliyor.

— Onun yanında neden bu kadar sakınsın? - diye merak etti kız kardeşi, silahı kavrarken parmaklarının titremesi durmuştu.

— Çünkü geyik maskesi var ve kim olduğunu zaten tartışmıştık.

— Bunun benim maskemle ne ilgisi var? - Irae araya giriyor, ama onu görmezden geliyorum.

— Beni nasıl buldun, Jasna? Daha iki hafta olmadı. - Şimdi ablam utanmış görünüyor ve ben en uygun çıkarımı yaparak devam ediyorum: -Başa çıkamayacağıma karar verdin, değil mi? Bana bir hafta bile vermedin mi?!

— Beş gün," diye isteksizce itiraf etti.

— Bana güvenmek zorundasınız! Ben küçük bir kız değilim!

— Endişelendim. Lütfen, Mara. Ondan uzaklaşalım ve konuşalım. Ayrıca, başladığımız işi bitirmeliyiz," dedi Jasni yalvarırcasına ve Irae'ye sertçe başını salladı.

Arkadaşımın bakışları benimle kemik kesici arasında gidip geliyor. Benimle yüzleşmek istiyor ama olası bir düşmanı gözünün önünden ayırmaktan korkuyor. Jasna yaklaşırken tüm vücudu geriliyor ve

beni korumak için kollarını bana dolardı. Şefkatli alışkanlıklarından bir diğeri: eğer rakibinin benden daha güçlü olduğunu görürse, her zaman beni korurdu. Bana güvenmemesine kızıyorum ama bu endişe kızgınlığımı azaltıyor.

— Peki ya kıyafetlerin? - Dikişli kumaşı ve kurumuş kan lekelerini fark ederek merak etti.

Banyo yapabilirim ya da en azından kıyafetlerimi değiştirebilirim. Irae çantalarımı karıştırmış gibi görünmüyordu, yoksa yedek kıyafet bulurdu.

— Gulyabanilerle kötü bir karşılaşma yaşadım.

— Ve bir iblis," diye ekledi Morok kuru bir sesle, gerçeği saklamama izin vermeyerek.

— Bir iblis mi?! - Jasna haykırdı ve ben de burnumu kırıştırdım. Şimdi haklı olduğundan, beni boşuna takip etmediğinden emin olacaktı.

— Teşekkür ederim, Irae." Kırmızı, yıpranmış pelerinimi yukarı çekip çantalarımı ve silahlarımı arıyorum.

— Sen Yapma. zorunda git için iblisB
Yalnız, Tüm ciddiyetiyle bana çıkıştı.

— Sanki o ormanda bir iblis olduğunu biliyordum!

— Daha iyi kontrol etmeliydin! Ve eğer emin değilsen, tehlikeli yerlere yalnız gitme! - Jasna aniden ona yardım edip bana döndü. Kız kardeş sadece bir kemikçi olmadığını unutmuş gibi görünüyor.

Bu kadar çabuk anlaşmalarına şaşırarak, gücenmiş bir ifadeyle birkaç adım geri çekiliyorum. Başımı çeviriyorum ve sonunda atımın üzerinde sadece eyeri değil, çantaları da görüyorum. Kemikçi yolculuk için her şeyi çoktan hazırlamış. Onlara başka ne söyleyeceğimi bilemediğim için arkamı dönüp ata doğru ilerliyorum. Jasna silahını elinden bırakmıyor ve sık sık Iraya'ya bakarak beni takip ediyor.

— Yardıma ihtiyacım var," diyor Morok.

Söylediğim sözlerin anlamı bana ulaştığında donup kalıyorum. Irae bizi takip etmiyor ama bu cümle beni durdurmaya yetiyor. Benden ne isteyebileceğini hayal bile edemiyorum. O Gölge'nin bir hizmetkârı, bir iblisi bir dakikada öldürebilecek kapasitede.

— Morok'un başa çıkamayacağı bir yaratık neredeyse yok." Onu bırakıp ata doğru yürüyorum.

— Evet, ve sadece Mara bana yardım edebilir.

Jasnaya ve ben durmuyoruz ama Irae'nin bizi takip ettiğini duyabiliyorum. O gerçekten ciddi ve ben de kafamda Morok'a sadece Mara'nın nasıl yardım edebileceğini gözden geçiriyorum.

— Artık zamanımız yok, kendimiz bir kişi bulmalıyız," diye yanıtlıyor Jasna.

— Bunun gerekli olduğuna eminim ama benim sorunum daha önemli," dedi Irai inatla.

— Hiç sanmıyorum.

Dalgınca başımı sallayıp heybemi kontrol ediyorum. Alia'yı aramıyor olsaydık, belki de kemik oymacısının zorluğunun ne olduğunu öğrenmek için oyalanırdım. Ama prensesin hayatı daha önemli. O olmadan düğün ve dolayısıyla huzurlu bir birliktelik olmaz. Serat boyarları Alia'nın hayatını babasına emanet ettikleri için kuzey beylikleri arasında savaş bile çıkabilir. Eğer Alia öldürülürse ve intikam almaya karar verirlerse, güney bu fırsatı değerlendirebilir. Aşına Prenslığı'ne saldırabilir.

— Sana yardım edemem, Irae. Şimdi olmaz," diye elimden geldiğince nazik bir şekilde reddettim.

Uzun süren sessizliği hissederek kemik kesiciye geri dönüyorum. Kaşlarını çatmış, gözlerini kırpmadan bana bakıyor ve ne düşündüğünü bilmiyorum.

— Görev," diyor kararlı bir şekilde.

Parmaklarım eyerin yayını sıkıyor.

— Benden bunu yapmamı isteyemezsin.

— Yapabilirim. Hayatını kurtardım. Sen Marslı onur kuralını bilmiyor musun?

Herkes bilir. Kendine saygısı olan her insan, ölümden kurtulmuşsa borcunu ödemekle yükümlüdür.

Irai artık o bildik alaycı kemik kesiciye pek benzemiyor; bir kez daha

bana hatırlatıyor bana avcının o o olmuştu

Ben ne zaman karşılaşma c

bir denizkızı. Gözleri soğuk ve yüzü çok az şey ifade ediyor. Yine de gitmeme izin vermeyeceğini anlıyorum. Şimdi muhtemelen beni çözmeye niyetli olmadığını tahmin ediyorum. Bana isteğini söylemeyi ve eğer reddedersem beni eyere daha fazla bağlamayı planladıysa hiç şaşırmam. Tırmanan durumu değerlendiren Jasnah parmaklarını kılıcının kabzasında sıkıyor. Irai onu görmezden geliyor, silahsız ama bu onu daha az tehlikeli yapmıyor.

— Gitmeme izin vermeyecektin, değil mi?

Hiçbir şey söylemiyor ama ben bekliyorum. Gerçeği duymak istiyorum, kaçma şansını reddediyorum. Bunu yüzüme söylemesini istiyorum.

— Yapmayacaktım. Mara'yı istiyorum.

Neden bilmiyorum ama kendimi bir kez daha ihanete uğramış hissediyorum. Kalbime saplanan gerçek bir bıçak değil ve ölümcül de değil ama hayal kırıklığı tepeden tırnağa her yerimi sarmış durumda. Bir hastalık gibi içimi kemiriyor ve ağabeyimin Aliyah'a altın lunette verdiği zaman anlamadığım duyguya çok benziyor.

— Sana sonra geri ödeyecek, kemik yapımcısı, Morok ya da her neysen," dedi Jasna sinirli bir şekilde, sözlerinin yalandan daha kötü olduğunu fark ederek. Yalan söylemesi gerekirdi ama Irai inatçı ve açık sözlü biriydi.

— Ne istiyorsunuz? - Kemikçi kız kardeşime bir şey söyleyemeden ben soruyorum.

— Serrat prensesini bulmalıyım.

Yüzümü hiçbir şekilde değiştirmiyorum, şaşkınlık göstermeyeceğim veya işlerin ne kadar şanslı olduğunu düşünmeyeceğim, çünkü aynı planlarımız var ve çatışmanın bir anlamı yok.

Ancak gerçekte bir çatışma söz konusudur.

Söylediği sözler, bir deprem gibi, aramızda bir çatlak yarattı, kenarları çöküyor, uçurumu genişletiyor, ancak hala üç metre aramızda duruyoruz.

— Alia mı? - Jasna açıklıyor, ben ise içimdeki tatsız duyguyu bastırmaya çalışıyorum. - Biz de onu arıyoruz. Bizden onu aramamız istendi, kaçtığı söylendi.

— Bu doğru. Ve nerede olduğunu biliyorum," Irae gözle görülür bir şekilde rahatlayarak Yasna'ya döndü. - İşte bu yüzden Mara'ya ihtiyacım var.

— Burası neresi?

— Morok'un bile başa çıkamayacağı bir diyar," diye itiraf ediyor Iray utanmadan. - Tepenin diğer tarafına geçmeliyiz.

21

Borcu ödemeyi kabul ediyorum ama Yasna inatçı ve bizimle gelmeye karar veriyor. Irae'nin elinde prensesin diğer tarafa gittiğine dair doğrudan bir kanıt yok ama bu konuda yalan söylemesi için bir neden göremiyoruz. Serath'a gidip Alia'yı orada bulmaya çalışmak gibi eski planımı uygulayabiliriz ama Morok haklıysa sadece zaman kaybetmiş oluruz ve prensesi canlı bulma şansımız büyük ölçüde azalır. Gerçi çoktan tepeyi aştıysa, hâlâ hayatta olduğundan emin değilim.

Jasnah Irai'ye karşı temkinli ama muhtemelen benim gibi onu bir Morok'tan çok bir kemik kesici olarak görüyor. Yine de ona maskesini ve gölge pelerinini gösterdiğinde anında kılıcını çekiyor. Jasnah ancak maskesini gizlerse kemik kesicinin yanına binmeyi kabul ediyor.

Yiyeceklerimizi yenilemek ve yıkanmak için en yakın köyde duruyoruz. Jasna yaralarımı inceliyor ve Irae'yi iyi iş çıkardığı için övüyor. Ben ise yan tarafımdaki iki uzun taze yara izini görünce neredeyse hiçbir şey hissetmiyorum. Gerçekten iyi iyileşiyorlar, sadece biraz acıyorlar ve enfeksiyon belirtisi de yok. Vücudumda, özellikle sırtımda birkaç büyük kanlı çürük daha buluyorum ama nefes almamı engelleyen bir şey yok, kaburgalarım kırık değil. Jasnah handaki banyoda yıkanmama yardım ediyor ve daha sonra bana yeni kıyafetler getiriyor. Her zamanki atletimi, binici pantolonumu ve kalçalarım kadar inen yırtmaçlı, kuşaklı bir sundress giyiyorum. Koşacak ya da savaşacak durumda değilim ama dağların diğer tarafında kaç yaratıkla karşılaşacağımızı bilemeyiz.

Şafakta handan ayrılıyor. Morok'a göre kuzeydoğudaki tepeye yolculuk üç gün daha sürecek. Yaralarım yüzünden Jasnah ve Irai yol boyunca uzun molalar vermeyi tercih ediyor. İtirazlarımı ve yol boyunca dayanabileceğime dair güvencelerimi dikkate almıyorlar.

Hızlı tempo. Yolculuğun bir kısmını eyerlerde geçiriyoruz, ancak atların ölçülü bir hızda hareket etmesine izin veriyoruz. Bu zamanı konuşmak için kullanırız.

Böylece Morok'un eğitimi hakkında biraz daha fazla şey öğreniyoruz, yeni bir çırağın sadece bir kişi tarafından nasıl hissedildiğini öğreniyoruz - akıl hocası. Irai, Gavan'la ilk yıllardaki göçebe hayatını, daha sonra Dolkor'a nasıl yerleştiklerini ve tesadüfen oraya yerleştiklerini anlatıyor. Jasnah, tanıdığımız demircinin de bir Morok olduğunu öğrenince aynı şaşkınlıkla tepki verir. Irai daha sonra sözde Morokların Mar'ı korumak için yaratıldığını ve aslında onların bizim en yakın dostlarımız ve yoldaşlarımız olması gerektiğini söylüyor. Ne ben ne de Yasna bu gerçeği kabul edebiliyoruz. Rahibe ve kemik yapımcısı bir süre genel yanlış anlaşılmanın suçlusunun kim olduğu ve Mar ile Morokların neden ayrıldığı konusunda tartışırlar. Irai inatçıdır ve Mar'ı s o ğ u k d a v r a n m a k l a suçlar. Jasnah, eğer olan buysa, yarılmanın uzun zaman önce gerçekleştiğini ve Morokların tapınağımıza **g e l i p** maskelerini çıkarmalarını ve her şeyi açıklamalarını kimsenin engelleyemeyeceğini söyleyerek karşılık verir.

Tartışmaya devam ediyorlar, her biri kendi tarafını savunuyor ve vazgeçmek istemiyor. Onları izledikçe, tüm bunların birbirlerini anlayamamalarının ve her iki tarafın da inatçılığının suçu olduğuna daha çok ikna oluyorum. Diğer kız kardeşlere anlatsak Irai'ye inanacaklarından emin olamayız. Kemikçi de Morokların geri kalanının dünyaya daha açık olmak ve Mara'nın peşinde dolaşıp onları korumak isteyeceklerini garanti edemez. Morokların daha kolay bir hayatı olduğunu kabul etmekten kendimi alamıyorum. İstedikleri zaman maskelerini çıkarıp insan gibi davranabiliyorlar. İstedikleri zaman aileleri olabiliyor, seyahat edebiliyor ve istedikleri yerde yaşayabiliyorlar. Irai ve ben benzer koşullar altında karşılaşmamış olsaydık, Havana'nın Gölge'nin bir hizmetkârı olduğunu asla anlayamayabilirdim. Hatta onun çok yavaş yaşlandığını fark edemedim kötü bir avda ölebilirdim.

— Diğer tarafa giden yolu biliyor musunuz? Var olduğuna emin misin? - Yasna Iraya'ya sorar.

Kız kardeşim Moroks'tan korkusunu ve hoşnutsuzluğunu yavaş yavaş unutuyor ve kemik kesiciyle çeşitli konular hakkında konuşmaya daha istekli. Ben daha çok sessiz kalıyorum, Irai ile sadece ihtiyacım olduğunda konuşuyorum. Bazen bakışlarında benim de sohbetlerine katılmamı, bir soru sormamı beklediğini görüyorum ama yapmıyorum.

— Frenküzümü Nehri boyunca var. Eskiden geniş bir geçit vardı, ama efsaneye göre Morana seçilmiş Mar'ı işaretledi ve ölülerin yayılmasını önlemek için o geçidi çökertti," diyor Iray sessizce ve biz de hikâyeye aşına olduğumuz için başımızı sallıyoruz. - Ama zaman ve su taşı yer yer yontmuş. Frenküzümü Nehri hiçbir şekilde kesintiye uğramamış, iki yakayı birbirine bağlamaya devam ediyor. Sadece nereye bakacağınızı ve hangi mağaraları takip edeceğinizi bilmeniz gerekiyor. Bu yüzden kuzey tarafında her zaman daha fazla ölü insan olmuştur. Aynı zamanda insanları o ormanlardan korkutup Frenküzümü Nehri'ne ulaşmalarını engelleyen şey de bu. Yine de kim bilir, belki birileri oraya ulaşmayı ve hatta geri dönmeyi başarmıştır, çünkü bu prensliğin sakinleri, dünyamız ile ölüler diyarını birbirine bağladığına inandıkları, öteki dünyaya giden nehirle ilgili hikayeleri aktarmaya diğerlerinden daha isteklidir.

Tekrar başımı salladım, çocukken Alia'nın bize Smorodina Nehri'ni, Ozema'yı ve Sumerla'yı tüm renkleriyle anlattığını hatırladım. Ashor sırtın batısındaydı ve ben ve kardeşim prenses gelmeden önce bu hikâyelerin sadece bir kısmını duymuştuk.

— Ancak insanlar anlamıyor. Zaman hikayeleri karıştırdı ve birbirine karıştırdı. Pek çok kişi Yeraltı Dünyası'nın Morana'ya giden yol olduğunu gevelemeye başladı. Kalinov Köprüsü'nden bahsediyorlar ve sadece tanrıçayla değil, ölmüş sevdikleriyle de buluşabileceklerini düşünüyorlar.

— Prenslerin de Morana'yla buluşmak için Frenküzümü Nehri'ne gittiğini mi düşünüyorsunuz? - Jasna açıklıyor ve bana dönüyor.

Yol dar ve o ve Iraj önden gidiyorlar. Ne düşündüğünü tahmin ederek dudağımı ısıriyorum. Aliyah yıllar önce bana geldi, Valad yüzünden onu Morana'ya götürmem için yalvardı ve sonra prenses bana geldi.

Kuzeye doğru kaçtı ve Jasnaya ile ben onu yakalamak zorunda kaldık. Onu kuzey ormanlarının yakınında yakaladığımızda, orada ne yaptığını öğrenmeye çalıştım ama Alia eve gitmeyi reddederek tekmeleyip durdu. Muhtemelen o zaman bile Frenküzümü Nehri'ne gitmeyi planlıyordu, ama biz onu daha hızlı yakaladık.

— Muhtemelen. Detayları henüz kendim çözemedim.

— Hiç diğer tarafa gittin mi? - Jasna sordu, etrafımdaki ağaçlara ve tarlalara bakıyordum ama konuşmalarını dikkatle dinledim.

— Birkaç kez. Moroklar doğuya giden geçidi biliyorlar, bu yüzden daha çok kuzeyde bulunuyoruz, bizim tarafımıza sızmayı başaran ölüleri yakalıyoruz. Bazen de diğer tarafa geçip sırtın diğer tarafını temizliyoruz ki insanlar orada tekrar yaşayabilsin. Ancak Özem ve Sümerla krallığının girişi olan gölün kendisiyle ne yapacağımızı henüz bilmiyoruz.

— Yani ölülerden tamamen kurtulmak için bir çözüm mü arıyorsunuz?

— Evet, ama henüz bulamadık. Mümkün olup olmadığını da bilmiyoruz. Başlangıçta sadece Özem ve Alacakaranlık tarafından öldürülenler hayata dönüyordu, ancak hortlaklar ortaya çıkıp insanları öldürmeye başlayınca bu **b i r** salgın gibi yayıldı. Artık bir kişi öldüğünde, tüm yaşam ipleri kopuyor mu yoksa bazıları sağlam mı kalıyor belli değil. Artık tedavisi olmayan bir hastalık gibi.

— Mara'yı neden istiyorsun?

Irai и Jasna anında tepki için benim soru ve arkanı dön.

— Eğer geçidi ve Aaliyah'ın nerede olabileceğini biliyorsanız...

Mara'ya neden ihtiyacınız var? - Ekliyorum.

Bonesaw sessiz kalmaya devam ediyor ve yüzündeki ifadeden ve bakışlarını kaçırmasından cevap vermek istemediğini anlıyorum.

— Özem ve Sümerla seni Morana ile karıştırdıkları için Mar'dan korkuyorlar," diye itiraf ediyor ve ben yavaşça gözlerimi kapatıp açıyorum,

neredeyse fiziksel acı içinde. Vücudum ürperdi.

— Yani tanrılara yakın olan ve muhtemelen karşılarında hiç şansım olmayan yaratıklar için bana bir korkuluk olarak mı ihtiyacınız var?

— Hayır," diye sözünü kesti.

Yüzünde açık bir hoşnutsuzluk ifadesi var, ama bu kadar açık sözlü olmamdan hoşlanmadığı için mi, yoksa utandığı ve bunu saklamaya çalıştığı için mi bilmiyorum.

— Mara son çaredir. Herkesin Yeraltı Dünyası'na inebileceğine, ancak yalnızca ölü bir kişinin veya Mara'nın oradan çıkabileceğine inanılır.

Atım adımlarını sabit tutuyor ve ben Irai'nin gözlerinin içine bakarak yalan ya da numara arıyorum.

— En ufak bir tehlikede olduğunu hissedersen sende bir adım bile uzaklaşmam.

Sesi alçak, neredeyse tehditkâr, bu da kelimelerin anlamını hemen anlamamama neden oluyor. Jasna beceriksizce öksürüyor ve ben sessiz kalıyorum. Hâlâ göğsümde garip bir baskı, onunla kavga etmek için garip bir dürtü hissediyorum. Irae'nin ses tonundan hoşlanmıyorum ama bana düşüncesizce cevap verdiğini fark ederek bocalaması ve susması bu dürtüyü köreltiyor.

— Ya Alia çoktan öldüyse? Bu durumda ne yapacağız? - Konuyu değiştiriyorum, işleri başka nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

— Sadece cesedi bulmamız gerekiyor," diye muğlak ve şaşırtıcı bir sakinlikle cevap veriyor Iray, dikkatleri son muğlak cümlesinden başka yöne çekme fırsatını değerlendirerek. Ama Yasna'nın ve benim yüzümüzdeki yeni şoku fark ediyor. - Morok'un yetenekleri hakkında bir şey biliyor musun? Ölüleri diriltebileceğimizi mi? - Irae açıklıyor.

— Evet, bunu duymuştuk. Ama ayrıntılar iyi olurdu," diye yanıtlıyor Jasna ve ben de başımı sallıyorum.

Gölge'nin hizmetkârının bu gücünü duymuştuk ama kemikçi bize kendisi anlatırsa daha da fazlasını öğrenebiliriz.

— Moroklar herhangi bir ölümlüden, hatta Mara'dan bile daha fazla yaşam gücüne sahiptir. Ölü bir adamı diriltebilir ve sonra onu yeniden canlandırabiliriz. Ancak ikincisini yalnızca bir kez yapabiliriz çünkü gücümüzün yarısını sonsuza dek kaybederiz.

— Herhangi bir ölüyü hayata döndürebilir misiniz? -

Açıklıyorum. Irae tekrar döner ve başını sallar.

— Hayır, cesette yaralar olabilir ama büyük bir çürüme yok. Sanırım cesedin korunmuşluğuna bağlı olarak ölümden sonra en fazla üç ya da beş gün geçebilir. - Morok ölümden çarpıcı bir şekilde sıradan bir tonda bahsediyor, ancak şaşırmanın bir anlamı yok. Gölge'nin hizmetkârları da en az Mara kadar ölümlü yakından ilişkilidir. - Yükselişten sonra hala biraz zaman geçmiş olmalı. Önce bir bağ yaratılır, sonra beden tamamen işlevsel olmalıdır.

— Ölü bir adamın bedeni çalışırsa, o zaman canlı hale gelir mi?

— Neredeyse, beden çalışmaya başladığında, kişi yaşayanlardan ayırt edilemez, ancak bir bağ ile hayatlarımız birbirine bağlıdır. Eğer Morok ölürse, diriltilecek kişi de ölür. Bu tehlikeden kaçınmak için Morok, yaşam gücünün bir kısmından vazgeçerek diriltilecek kişiyi tamamen canlandırmalıdır.

— Prenses ölmüş olsa bile onu diriltebilirsiniz" diye özetliyorum. - Ama hayatınızın bir bölümünü Alia'ya vermeye istekli misiniz? Onu tanıyor musun ki?

— Hayır," dedi Iray.

— O zaman neden? Yaşam gücünüzün yarısını kaybetmek sizi hiçbir şekilde etkilemeyecek mi? - Merak ettim.

— Yansıtıldığında, normal bir ölümlüden daha uzun yaşayacağım, ancak tam teşekküllü bir Morok'tan kat kat daha zayıf olacağım. Yine de ölümleri diriltebileceğim ama başka birine hayat veremeyeceğim.

— O zaman neden?! - Dizginleri kuvvetle kavrayarak böğürdüm.

Kemik kesicinin Valad gibi aptalca davrandığını düşündükçe içim çalkalanıyor. Bir kez daha, tüm bunların sebebi Alia. Morok'a ve yaşam gücüne ne olacağını umursamamalıyım.

Aaliyah'ın ölümü halinde bile onu eve canlı getirme fırsatına sahip olacak olmamızın ne kadar şanslı bir tesadüf olduğunu düşünmem yeterli.

Ama umurumda.

Asıl heyecan verici olan, Irai'nin bu hediyeyi hiç tanımadığı bir prenses için feda etmeye hazır olması.

Irae atını durdurup Jasna'nın biraz arkasına geçerek yanıma geldi. Sanki kaşlarımı çatmamı ta kl it ediyormuş gibi kaşlarını kaldırdı.

— Yerli Dükaliğim Ashore ve birleşik kuzey uğruna! Barış uğruna, çünkü savaş sadece daha fazla ölü getirir ve bu sadece ölümlüler için değil, benim, Gavan ve bununla uğraşmak zorunda kalacak diğer Moroklar için de bir tehlikedir! Bu yüzden bunu yapacağım... kardeşlerimin hatırı için. Ne için?

Bonesaw bana aynı sertlikte cevap vermeye başlıyor ama yüzümün değiştiğini fark edince baskısını ve güvenini kaybediyor. Son cümlesine istemsizce gülümseyip dizginlerimi ayarlıyorum.

— Sorun nedir? - Kafası karışmış. - Bu sebepleri saçma mı buluyorsun?

— Hayır, hiç de değil" diye içtenlikle cevap veriyorum ama gülümsememi siliyorum. - Anlıyorum. Mara'lar bunu yapmasa da, Yasnaya'yla birlikte prensesi ikinci kez aramaya gitmemizin nedenlerini bana sen söyledin.

— İkinci kez mi?

— Evet, prenses daha önce bir kez kaçmıştı," dedi Jasna. - O zaman Mara henüz eğitimini tamamlamamıştı ama onu yanıma aldım.

— Ama Morana'nın hizmetçileri gerçekten insan aramaz," diye yüksek sesle düşündü kemikçi, boynunu uzatarak. - Senden bunu yapmanı kim istedi?

— Prens Verest," diye cevap veriyorum düşüncesizce.

— Prens mi? Kendi adamları var, neden isteğini yerine getireceğinizi düşünsün ki?

— Çünkü Prens-" Neredeyse itiraf etmek üzere olduğum şeyi fark ederek duraksadım.

Irai kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırarak devamını bekliyor.

— Para," diye yalan söyledim. - Prens cömert bağışlar getirdi.

— Kuzeye tek başına gitmenin ve neredeyse iblisin pençesine düşmenin nedenlerinden biri altın mı? - Irae şüpheyile sordu, mazeretime inanmadığı belliydi.

Marslılar her zaman paranın bizi satın alamayacağı gerçeğiyle tanınmıştır. Ve bu doğru. Prens, onu reddetsem bile hediyelerini almazdı ama aklıma gelen ilk şey buydu.

— Şeytan planlarımın bir parçası değildi," diye cevap veriyorum.

— Eminim benzer yaratıklardan ölen herkes aynı şeyi düşünmüştür.

Şaka yapıyor.

Ona baktım, onun da benimle dövüşmek istediğinden neredeyse emindim. Sanki daireler çiziyorduk, gerçek bir kavgaya girmeye çalışıyorduk ama saldırmak için doğru zamanı bulamıyorduk.

Jasnah yüksek sesle boğazını temizler.

— İkinizin kavgasını dinlemekten bıktım. Ya şimdiden kavga edin ya da sorunu daha hoş bir şekilde çözün. Sonuçta, hiçbir yükümlülüğü olmayan yetişkinlersiniz.

Irae ve ben kız kardeşimin kasıtlı provokasyonuna hazırlıksız yakalanarak bir an için göz temasını kesiyoruz. İkimiz de itiraz etmeye ya da reddetmeye cesaret edemiyoruz, bu yüzden Jasna bizi ne kadar kolay susturduğunu hissederek sessizce gülüyor.

Hava kararmadan önce yolumuza hızlanarak devam ediyoruz. Daha sonra gece için uygun bir açıklık buluyoruz. Hızlı bir akşam yemeği yiyoruz, konuşmaya hevesli değiliz, yolculuktan yorgun düşmüşüz. Yasna su testilerimizi doldurmak için en yakın dereye giderken, kemik kesici ve ben uyuma yerlerimizi hazırlıyoruz. Eğilmekte zorlanıyorum, bu yüzden otların üzerine diz çöküp kendime bir örtü seriyorum.

Irae karşıma çömeliyor ve tek kelime etmeden bana yardım ediyor. Yardımını reddetmiyorum ama ona teşekkür de etmiyorum. Eşit bir güçle iki şey dilemeye devam ediyorum. Mümkün olduğunca uzağa gitmesini ve birbirimizi bir daha asla görmemeyi ve istemeden gözlerimle onu aramaya başladığımda kemikçinin gözümün önünden uzun süre kaybolmamasını. Düşüncelerim ve arzularım onun için tam bir kargaşa içinde ve bu kadar zıt duyguları eşit güçte hissetmenin nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum.

— Morok olduğum için, sana yalan söylediğim ve seni bağladığım için benden nefret ettiğini biliyorum. Biliyorum," diyor sessizce ama kararlı bir şekilde. Irae bana bakmıyor, serili battaniyenin altından bir sopa çıkarıp kenara atıyor ve ellerini üzerinde gezdirerek başka rahatsız edici taşlar ya da dallar arıyor. - Ama senin yanından asla ayrılmayacağımı söylediğimde yalan söylemiyordum. Seni bu işe ben bulaştırdım ve hayatıma mal olsa bile seni sonuna kadar koruyacağım.

— Alia'yı hayata döndürebilecek tek kişi sensen bu riskin ne anlamı var? O ölürse ve sen beni korurken ölürsen her şey boşa gider." Tartışmak için değil ama ona apaçık gerçeği hatırlatmak için ölçülü bir şekilde tartışıyorum. Söylediklerine inanıyor olabilir ama gerçek farklı. - Ben Mara'yım. Ölümle yan yana yaşadım ve altı yaşımdan beri kendi ölümüm için hazırım.

— Neden altı? On yaşında Mara oluyorsun, değil mi?

— Önemli değil," diyerek ağır ağır geçiştirdim. - Sadece Alia'yı bulduğumuzda onu koruyun. O her şeyden daha önemli.

— Hayır, Igor'un babasından lolipop dilenmem Alia'nın hatırı için değildi ve kurdele için her boncuğu kesmem de Prenses için değildi. Bu yüzden bana kimin benim için daha önemli olması gerektiğini söyleme Mara. Ben buna çoktan karar verdim.

Duyulmayacak bir şeyler mırıldanıyorum ama Irae'nin bir cevap beklediğini sanmıyorum, çünkü kolayca ayağa kalkıyor ve ekosemi açmayı bitiriyor. Dinlemeden gitti, aceleyle yaktığımız ateşe doğru yöneldi.

* * *

Üçüncü gün, kendimi eskisinden çok daha iyi hissediyorum. Sürekli yorgunluk ve ağrıyan kemiklerim nihayet geçti, uykum şaşırtıcı derecede dinlendirici ve kaslarım yeniden güçlü. Yanımdaki yaralar güzelce iyileşti ama ne Jasnah ne de Irai dikişleri almak için acele ediyor. İkisi de yaralarımı bakarken gözlerimi deviriyorum. Onlara yan tarafımı göstermek ve sanki orada değilmişim gibi yaralarımı tartışmalarını dinlemek garip hissettiriyor. Irai parmaklarını uzun yaralar boyunca gezdirip Yasna'ya gelecekteki yara izlerinin mümkün olduğunca düzgün görünmesi için tam olarak nasıl dikiş atması gerektiğini anlatırken geriliyorum ama irkilmiyorum. Kız kardeşi gerçekten ilgilenmiş görünüyor ve kaliteli çalışmayı onaylıyor. Bir noktada dayanamayıp ellerini itiyorum ve onların yardımı olmadan yapmaya karar vererek kendi bandajımı kendim yapmaya başlıyorum.

Şimdiden ikinci yaz ayındayız ama burası - dağlara ve kuzeye daha yakın - terletecek kadar sıcak değil. Ve serin rüzgarlar, sıcak öğle güneşinde bile hoş bir şekilde ferahlatıcı. Baltamı kemerime asarak sağ tarafımdaki sırta bakıyorum. Yıl boyunca karla kaplı yüksek tepeleri görebiliyorum, tepeleri bulutlu sisin içinde kaybolmuş. Bildiğim kadarıyla Mar'lardan hiçbiri sırtı geçmeyi denemedi; bu tarafta yapacak yeterince işimiz var. Dahası, diğer taraftan yardım isteyen hiç kimse gelmedi. Prensler kendi aralarında savaşmakla meşguller ve doğu bölgeleri umurlarında değil.

Ayrıca, girişin olmadığı söylentileri ve dağların ardındaki ölü adam hikayeleri oraya gitmek isteyenlerin sayısını daha da azaltıyor. Eminim ki birçok insan günlük zorluklarla meşgul olduğu için diğer tarafı düşünmüyor bile.

Çocukken keşfedilmemiş topraklara karşı hala bir ilgim vardı, ancak Mar'ın yaşlılarının Frenk Üzümlü Nehri, Yeraltı Diyarı

ve gulyabani istilasına uğramış topraklar, oraya bizzat gidip bunun doğru olup olmadığını öğrenme arzumu kaybettim. Çoğu ölümlü orada hiç toprak olmadığına ikna olmuş durumda. Her şey bu dağ silsilesinde bitiyor.

— Ne kadar uzağa gitmemiz gerekiyor? - Jasna eşyalarını heybelerden birine koyarken Iraya'ya sordu.

— Pek bir şey yok. Sanırım bu öğleden sonra geçitten önceki son durağımızı yapacağız. Şimdi doğuya gidiyoruz," diye belli belirsiz cevap veriyor kemikçi.

Sadece Moroklar tarafından bilinen geçidin tam olarak nerede olduğunu bize hiç söylemedi ve genel olarak şüphelerinde haklıydı. Belki de bilgi ifşasına karşı dile getirilmemiş bir yasak söz konusudur. Ama bunun bir anlamı olduğunu sanmıyorum, çünkü Mara'lar yön bulma konusunda iyidir ve Irae kafamızı karıştırmaya çalışsa bile, içimizden biri yolu hatırlayacaktır.

— Mümkünse, yolculuğa hızlandırılmış bir tempoda devam etmenizi öneririm.

— Kendimi daha iyi hissediyorum, bu yüzden daha hızlı gidebiliriz" diye cevap verdim, herkesi yavaşlatanın ben olduğumu fark ederek.

Kırmızı pelerinimi giydim ve kollarımı pelerinin kollarından geçirdim. Karmakarışık saçlarımı bir tarakla taradım ve bir süre Irai'yi izledim, onun güneşte gezinmesini ve belli noktalarda durarak etrafı incelemesini seyrettim. Saçlarımı örmek niyetiyle kurdeleye uzandım ama Irai'nin hediyesinden başka bir şeyim yoktu. İsteksizce parmaklarımı açtım ve hediyece cebime geri koydum. Kemikçinin aramızın düzeldiğini düşünmesini istemiyordum. Kemikçinin iyi anlaştığımızı düşünmesini istemiyorum.

On beş dakikalık bir sürüşten sonra son küçük yerleşim birimiyle karşılaşıyoruz ve ilerleyen saatlerde insan varlığına dair her türlü ipucu kayboluyor. İlk başta ıssız ve otlarla kaplı olsa da bir yolda ilerliyoruz. Ancak kısa bir süre sonra, kemikli yol açık tepelere dönüşüyor ve

korular. Bir keresinde bir çam ormanının içinden geçiyoruz. Neyse ki tüm bu süre boyunca tek bir ölü insana rastlamıyoruz ama bu bölgede neden hiç insan yaşamadığını çok iyi anlıyorum.

Tam olarak ne olduğunu söyleyemem ama içimdeki her şey titreşiyor ve bana yaşamak için daha iyi bir yer seçmem gerektiğini söylüyor. Ormanda kuşlar cıvıltıyor, sincaplar ağaç gövdelerinde koşuşturuyor ve hatta genç bir geyik bile görüyoruz ama hiçbirimiz tek kelime etmiyor, dikkatle izliyoruz.

Yolculuğun çoğu gerçekten dörtnala. Öğleden sonra sırtım ve kalçalarım ağrıyor, mideme açlık krampları giriyordu ama şikâyet etmedim ya da durmasını istemedim. Irae'ye göre, Moroklar bu bölgeyi bizden daha iyi biliyor ve eğer mola vermezse, henüz güvenli bir yere ulaşmamışız demektir. Birkaç kez dönüp nasıl hissettiğimi ve yoluma devam edip edemeyeceğimi soruyor. Her seferinde ona endişelenmesine gerek olmadığını söylüyorum ama karşılığında anlaşılmasa bir böğürme ve meydan okurcasına gergin bir gülümseme alıyorum.

— Buradayız. Burada yemek yiyip mola vereceğiz," diyor Iray ama küçük bir şelalenin manzarasını gördüğümüzde yüzümüzdeki şaşkın ifadeden hoşlandığı belli.

Suyun bir kısmı sarp kayalıklardan aşağı akmakta, bir kısmı ise uçurumdan aşağı düşerek aşağıda oluşan berrak göle dökülmektedir. Su hoş bir masmavi renktedir ve o kadar berraktır ki sığ dibi görebilirsiniz. Güneş hala tepede, parlak ışınlar çam ağaçlarının üzerinden süzülüp su akıntılarının üzerine düşüyor. Birlikte bir gökkuşağı oluşturuyorlar. Işığın renkli kırılmasına hayranım.

— Frenküzümü Nehri'ne benzemiyor," diyor Jasnah atından inerken dikkatlice.

Çoktan yere inmiş olan Iray, atının boynunu okşuyor ve tahminlerimize sırtıyor.

— Currant Nehri ve ihtiyacımız olan geçit biraz daha kuzeyde ama burada dinlenmek daha güvenli. Atları şuraya bağlayın," dedi.

en yakın akçaağaçları işaret eder ve atını o yöne doğru sürer.

Kemikçi hayvanları koşumlamayı teklif ediyor, uzun bir dinlenmeye ihtiyaçları olduğunu ve doyurucu bir yemek yiyebileceğimizi ima ediyor. Kılıcımı eyerin yanına bırakıyorum, silah taşımaktan yoruldum ama baltamı ve uzun hançerimi saklıyorum. Morok uzağa gitmememizi isteyip ava çıkıyor, Jasna ateş için bir yer hazırlamak üzere kalıyor ve ben de kuru odun bulmak için etrafta dolaşıyorum. İlk çıra demeti yeterli değil ve kız kardeşim her seferinde doğru miktarı getirmek için benimle geliyor.

— Onun hakkında ne düşünüyorsun, Vela? - Çalılıkların arasında kaybolurken Jasni sessizce sordu.

Adımı söylemeden önce etrafına dikkatlice bakıyor. Kemikçi yakında döner.

— Onun hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum," diye cevap veriyorum ve dalı kız kardeşime vermeden önce ayağımla ikiye ayırıyorum.

— Onun bir Morok olması seni rahatsız etmiyor mu?

— Sen bile bunu kabullenmiş görünüyorsun, ama ben olsam diğer kardeşlere söylemezdim. En azından şimdilik. Ruslana ve Inga'nın bunu kaldırabileceklerini sanmıyorum.

— Ben de öyle düşünüyorum," diye onayladı Jasna, çenesiyle fark etmediğim başka bir dalı işaret ederek. - Morokların kim olduğuna dair haberlere ne anlam vereceğimi bilemiyorum. Eğer kemik oymacısının hikâyesi yalan değilse ve Mara eskiden onlarla yakın ilişki içindeyse, o zaman işler şimdi farklı. Belki de aramızdaki mesafe onları rahatlatmıştır.

— Belki. Döndüğümde Gavan'la da konuşmam gerekecek," diyerek yeni bir dal kırmayı kabul ettim.

— Ne yaşlı bir pislik! - diye homurdanıyor Jasna. - Onunla o kadar çok konuştum ama tek kelime etmedi ya da ima etmedi! Yılların geçtiğini ve saçlarında hiç ak olmadığını daha önce fark etmeliydim,

Kırıksıklık yok. Sakal bıraktın ve bununla herkesi kandırmaya çalışıyorsun," diye sinirli bir şekilde homurdandı.

Onun hoşnutsuz monoloğunu dinlerken gülümsüyorum. Gavan'dan bir şey almam gerektiğinde, o her zaman gönüllü olurdu. Onunla konuşmayı severdi, her zaman fiyatlar konusunda tartışıyor olsalar da ortak konuları kolayca bulurlardı. Şimdi Jasna da benim gibi kendini kolayca kandırılmış bir aptal gibi hissediyor.

— Ondan hala hoşlanıyor musun?

— Gavan mı? Her şeye rağmen evet," diye cevap veriyorum, nemli dalı bir kenara atarak.

— Demirciyi sormadım, kemik kesiciyi sordum. Hala Iry'den hoşlanıyor musun?

Donup kalıyorum, zihnim evet ve hayır arasında dönüp duruyor ama bu iki cevaptan hangisinin yalan olduğunu bilmediğim düşüncesi kafamı karıştırıyor. Tereddütüm uzuyor ve şüphelerimi paylaşmak için ağzımı açtığımda başka birinin cümlesinden bir parça duyuyorum.

Konuşma bizim açıklıktan geliyor ve Irae'nin döndüğünü düşünerek o yöne doğru bir adım atıyorum ama aniden biri ona cevap veriyor. Ses çok alçak, bir insaninkine hiç benzemiyor ve yankı yüzünden tamamen ayırt edilemiyor.

Bu ses bana bir şey hatırlatıyor.

Jasna topladığı çıraları yere düzgünce yığıyor. Birbirimize bakıyoruz ve kız kardeşim parmaklarını kılıcının kabzasında kenetliyor. Silahımı henüz kavramadım ama belaya hazır bir şekilde yavaşça ilerliyorum.

— Dedim ki-" Iray gözlerini kaçırır ve hoşnutsuz tonuna rağmen cümlelerin bir kısmı duyulamaz hale gelir.

— Daha fazla bekleyemedim.

Yaklaşıyoruz ve o ürpertici sesin başka bir Morok'a ait olduğunu fark edince sırtım tüyler ürperiyor. Kemik kesici maske takarken Irai'nin sesi de benzerdi. Gölge'nin başka bir hizmetkârının bize katılacağı düşüncesi ne beni ne de Jasna'yı mutlu ediyor.

— Seni uyardım ve bana bir gece daha vermeni istedim! Moroklara karşı ne kadar nefret besledikleri hakkında bir fikrin var mı? Beni uykumda öldürmesin diye bir Mara'yı günlerce bağlı tutmak zorunda kaldım," dedi Irae sinirli bir şekilde. - Onların yardımına ihtiyacımız var, onları zorlayamayız! Planınızın tam olarak ne olduğunu bile bilmezken onları nasıl ikna edebilirim ki?!

— Üzgünüm, sadece... Korkarım başaramayacağız. Alia'yı hafife almışım, bunu yıllardır planlıyormuş.

"Özür dilerim" kelimesi maskenin yankısı yüzünden daha tehditkâr geliyor ama Irae sahte bir iç çekişle karşılık veriyor. Kız kardeşim ve ben birbirimize bakıyoruz. Boneslayer prensesi arayışında yalnız değil.

— Bana en az bir saat daha verin, onlarla konuşmam gerek. Onları yanlarında başka bir Morok olmasına hazırlayın," dedi Irae kararlılıkla.

— "Onlar" mı? Birden fazla Mara mı getirdin?

— Evet, diğeri de peşimizde ve onlar da Alia'yı arıyor. Onları Prens Verest kiraladı.

Açıklığa yaklaşıyoruz ama daha fazlasını duymak için orman gölgesinden erken çıkmaya hevesli değiliz. Irae'nin bize her şeyi anlatmadığı açıktı.

— İsimleri nedir? - Maskeli Sis aniden sorar.

Saklandığım yerden kısa bir süreliğine çıkıp kemik kesicinin arkadaşına bakıyorum ama yabancıнын sırtı bize dönük. Yüzü ormana dönük olan Irae'nin gözetlemeyi fark etmesinden korkarak tekrar ağaç gövdesinin arkasına saklanıyorum.

— Jasna ve Mara," diye yanıtlıyor kemikçi, soruya bizim kadar şaşırmış bir halde.

— Mara mı? Gerçekten mi?

Jasnah aptalca bir kahkaha atıyor ve ben de gözlerimi deviriyorum. Baştan başka bir sahte isim düşünmeliydim. Yeni biriyle her tanıştığımda bu tür tepkiler alıyorum. Başlarda komikti ama artık bıktırıcı ve sinir bozucu olmaya başladı. Jasna beni bu konuda daha önce uyarmıştı,

Ama ben bunu görmezden geldim ve şimdi bana basiretsizliğimi hatırlatmaktan hoşlanıyor.

Kız kardeşim dışarı bakmak istiyor ama yanlışlıkla yakındaki bir çalının kuru dalını kırıyor. Diğerleri sessizleşiyor ve ben de saklandığım yerden çıkıyorum, sanki az önce buradaymışım ve konuşmalara kulak misafiri olmamışım gibi davranıyorum. Jasna da peşimden dışarı çıkıyor.

Irae burnunu kırıstırıyor ve bizi başka bir Morok'un varlığına hazırlama planının başarısız olduğunu fark ediyor. İkinci Gölge hizmetkârı nihayet bize doğru dönüyor ve ben nefes almayı unutuyorum. Kalbim acıyla sıkışıyor ve sonra çılgınca bir ritme doğru hızlanıyor. Sıcak güneş ışığına rağmen tüm vücudum soğuk terle kaplanıyor. Maskeli adam başını yana eğiyor ve hareketinde garip bir karışıklık var.

— Bunu kabul etmediğimizi biliyorum..." Irae söze başlıyor ama Jasnah tarafından sözü kesiliyor ve tek bir 'hayır' nefesi veriyor.

Bedenim bilincimden önce tepki veriyor: Geniş adımlar atarken aynı anda hançerimi çekiyorum. Morok doğrudan hamlemi savuştururken kolumdan omzuma doğru bir acı yayılıyor. Bıçağımın keskin ucu kılıcının siyah çeliğine çarpıyor. Artık silahının güzelliği umurumda değil, yaralı yanımdaki acı bile... Yine de henüz böyle ani bir hamle yapmamam gerektiğini biliyorum.

— Mara, kes şunu! Sana zarar vermeyecek! - Kemikçi arkamdan sesini yükseltiyor.

— Daha önce söylemeliydin." Jasnah kılıcını kınından çıkarırken güçlükle sesini yükseltiyor ama olan bitene müdahale etmiyor.

Gerginliğe karşı dişlerimi sıkıyorum, en son ne zaman böyle dövuştüğümü hatırlamıyorum ama her hamlem ve vücut hareketim şimşek hızında, hızlı ve kesin. Kuzgun maskeli rakibime sanki hayatım buna bağlıymış gibi vahşice saldırıyorum. Morok hızla geri çekiliyor, saldırılarımı savuştururken ağır ağır nefes alıyor. Bir saniye bile yaklaşmama izin verirse,

o zaman bıçağım kesinlikle onun bedeninde olacak. Öfkeli çılgının bana ait olduğunu fark etmem bir anımı aldı.

— Hayır," diye aniden soruyor rakibim ve ben de maskesine kısa bir bakış atıyorum. Tüm bu süre boyunca bir kez bile gözümü kırpmadım; bunun yerine gözlerim şok ve kuruluktan büyümüş ve yüzümdeki her kas gerginlikten kasılmış durumda. - Dur! Dur! Ben senin düşmanın değilim.

Morok benden bir baş daha uzun, güç ve beceri bakımından Irai'den biraz daha aşağı, ama maskenin altında gerçek bir insan olduğunu biliyorum ve ürkütücü sesi beni korkutmuyor.

Irae arkamdan başka bir şey daha bağılıyor ama çeliğin çeliğe çarparken çıkardığı aralıksız çınlama diğer tüm sesleri bastırıyor. Histerik bir şekilde nefes alıyorum ama geri çekilmiyorum ve Gölge hizmetkâr, beni şaşırtacak şekilde, kendini savunmaktan başka bir şey yapmamaya devam ediyor. Onu öldüreceğim ve bu da kâbuslarımın sonu olacak.

— Yeter artık! - Rakibim, ikna çabalarının işe yaramadığını fark ederek, düzenli bir ses tonuyla bana bağırdı.

Daha da keskin bir hamleyle karşılık veriyorum ve hançer kılıcıyla buluştuğu için neredeyse parmaklarımdan kayıyor.

— Veledara, bu kadar yeter! - Morok tekrar böğürdü ve dondu, kendini kasten açtı.

Hançerin bıçağını köprücük kemiğinin yakınında durdurmak için inanılmaz bir irade kullanırken tüm vücudum acıyla ağrıyor.

— Dur, Veledara! - Gölge'nin hizmetkârına emrediyor.

Parmaklarıma bir kramp giriyor, uyuşukluk koluma yayılıyor ve hançer çimlere düşüyor. Gerginlik yerini korku ve kafa karışıklığına bırakırken titremeye başlıyorum.

— Veledar? - Irae arkamdan sessizce tekrarlıyor. - Bu bir isim.

— Kimsin sen? - Jasna yüksek sesle soruyor, ben ses çıkaramayana kadar.

Önümde duran Morok, ani bir hareket yapmadan kılıcını arkasındaki kınına sokuyor. Kısa bir süre tereddüt ediyor ama sonunda siyah eldivenli eli siyah-altın maskenin kenarlarına dokunuyor. Birkaç tane

Maskeyi yavaşça çıkarmasını izlerken endişeyle gözlerimi kırpiştiriyorum. İlk başta başı eğikti, ama maske ellerine geçer geçmez ve gölgelerin pelerini parçalanıp güneş ışığında kaybolur kaybolmaz, Valad yeşil gözlerini bana doğru kaldırıyor.

22

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akmaya başladı. Gözleri daha parlak, daha yeşildi ve siyah saçları omuzlarına kadar uzamıştı. Kardeşimi son gördüğümde on yaşındaydı. Koyu kirli sakallı o güçlü iradeli çenesi, kaşlarının arasındaki kırıxıklıklar ya da sol yanağındaki kısa yara izi yoktu. Ama bunun ağabeyimin yüzü olduğundan bir an bile şüphe etmiyorum, çünkü babama çok benziyor. Valad'ın gözlerinde korku, özlem, pişmanlık ve suçluluk karışımı bir ifade var. Bir şeyler söylemeye çalışırken dudakları titriyor ve bakışları yüzümde geziniyor.

Sessizce hıçkırdım ve nefes nefese kaldım, ağzımla hava yutmaya çalıştım, korkunç bir vınlamayla biraz oksijen emmeye çalıştım. Gözlerim bulanıklaştı, bedenim bana itaat etmeyi reddediyordu. Birkaç adım geri attım ve kendi ayaklarımın üzerinde tökezlerken Jasna beni arkamdan tuttu.

— Vela!

— Ona ne oluyor! - diye endişeyle soruyor kemikçi, diğer kolunun altında beni destekleyerek.

Önce kolunu tutup ona yaslanıyorum ama ciğerlerim yine sıkışıyor ve burada güçsüz olduklarını bildiğim için ikisini de itmeye çalışıyorum. Bir hırıltıyla boğazımı tutuyor, kaçak içkiyi bulmaya çalışıyorum. Nefes alabilmek için boğazımı kaşımaya hazırım neredeyse.

— Geri çekilin! - Valad bağırarak Jasna ve Irae'yi benden uzaklaştırdı. Beni omuzlarımdan yakaladı ve kazara kendime zarar vermek için yapabileceğim her türlü girişimi engelledi. - Ne yapacağımı biliyorum. Daha önce de başına gelmişti.

Kardeşim tüm vücudumu öyle kolaylıkla sarsıyor ki dişlerim takırdıyor ve ani acıyla bir an için dikkatim dağılıyor.

— Her şey yolunda, Vela! Bak, şelalenin üzerinde hâlâ bir gökkuşağı var! - Yüksek sesle ve emredercesine konuşuyor, diğer sesleri bastırıyor ve akan suya doğru işaret ediyor. Hareketi takip ediyorum,

Ağlamaya ve boğulmaya devam ediyorum ama her söze itaat ediyorum.

Valad eldivenlerini çıkarıp atıyor ve boynumdaki lunette'yi hızla çıkarıyor. Onu burnumun önünde sallayarak sanki bir çocukmuşum gibi dikkatimi ona çekiyor ve ben de gözlerimi mücevhere odaklamak için mücadele ediyorum.

— Hâlâ o bibloyu mu takıyorsun, Vela? Kimse sana daha iyi bir şey almadı mı? - Şimdi alaycı bir şekilde sordu, kasıtlı olarak bende farklı duygular uyandırıyor, beni gözyaşlarımdan ve paniğimden uzaklaştırıyordu. - Bu gümüş ve kaba işlenmiş. Neden böyle bir şey takıyorsun ki?!

Öfkeyle karşılık vermek istedim ama tek yapabildiğim ısıklık çıldırmak oldu. Birden Valad bana öyle sert bir tokat attı ki tısladım, acıyla irkildim ve anında bir tokatla karşılık verdim. Ani, öfkeli ve o kadar sertti ki kafası yana doğru sarsıldı.

Hıçkırıklarımdan kendiliğinden kesildi, nefesim kesildi ama paniklemedim.

Ağabeyime, Ashore ve Morok'un gelecekteki Prensi'ne vurdum. Elimi göğsüme bastırırken vücudumu bir sersemlik kapladı. Göğsüme, a Valad kapmak at kızarma yanak и с Şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmıştı, yavaşça bana döndü.

Geçmişteki duygulara gerçek bir şaşkınlık katıldı. Kardeşinin gözleri İraya'ya kaydı, bir cevap arıyordu.

— Eli ağırdır," diye yanıtlıyor kemikçi hiçbir şey olmamış gibi.

— Sen öldün," dedim kısık sesle, şok olmuş bir şekilde, gözlerimi Valad'dan ayırmadan. - Cesedini gördüm.

Kardeşinin yüzünden gergin bir gülümseme kayıyor ve yerini hüznü bir bakışa bırakıyor.

— Vela..." ellerini bana uzatıyor, ama ben bir adım geri çekilerek başımı endişeyle sallıyorum.

— Odanda kan ve sırtında bir balta gördüm," diye ısrar ettim, sanki yaşayanların dünyasına ait olmadığını unutmuş bir hayaletmişim ve ona aşikâr olanı açıklamak zorundaymışım gibi. - Sen gömülmüştün.

— Bu son ifade tartışmaya açık," diye mırıldanıyor kararsızca, sonra bana doğru hızlı bir adım atıyor ve sıkıca sarılıyor.

Söylediğim son cümle yüzünden kafasının karıştığı düşüncesiyle baş etmeye çalışırken beni kollarının arasına alıyor.

Valad başımı göğsüne bastırdı ve ben de kalp atışlarını dinledim, kopmadım ama tüm bedenim yeniden kaskatı kesildi. Ağabeyim karşımda ama hangi gerçeklikte olduğumu ya da her şeyin nasıl olduğunu tam olarak kavrayamıyorum.

— Kız kardeşimi getirmişsin, Irae. Kız kardeşimi! - Valad sesini alçak tutmaya çalışıyor ama sözcükler gergin bir şekilde, dişlerini sıkarak çıkıyor. Yanağım kardeşimin göğsündeki sesin gümbürtüsünü hissediyor. - Ondan başka birini de getirebilirdin.

— Farklı bir isim verdi ve sen de kız kardeşinin öldüğünü söyledin! - Kemikçi ona aynı gerginlikle cevap verir.

— Birbirimize ne kadar benzediğimizi görmüyor musun?! - Valad mazeretlerimi kabul etmedi, inat etti ve sanki biri beni alıp götürülecekmiş gibi beni kendine doğru daha sıkı çekti.

— O senden çok daha güzel! - Irae daha az gürültülü bir şekilde karşılık verdi. - Ve seni iki yıldır görmedim, Valad! Ve tek aldığım Ivan Günü'nde lanet bir nottu. Köylüleri maskenle korkutmak yerine benimle buluşmak ne kadar zor olabilir ki?!

Gerçekten oradaydı.

Tatilde. Kuzgun maskeli sis düdüğü.

Kardeşim sarsılarak nefes veriyor. Avucumu göğsüne bastırıp geri çekiliyorum. Beni tutmadı ama bir adımdan fazla uzaklaşmama da izin vermedi.

— Adın Jasna, değil mi? - Valad kız kardeşime çok daha yumuşak bir tonda sordu.

— Siz gerçekten Ashore'lu Valadan mısınız? - Kadın şaşkınlıkla soruyor. Elindeki kılıcı tutmaya devam ediyor, ama ucu

yere doğru yönlendiriliyor. Jasna da benim gibi olanlara nasıl tepki vereceğini bilemiyor.

— Evet, teşekkür ederim. Vel'i önemsedığını biliyorum.

— Sen nereden bileceksin ki? - Zorlukla duyulabilen bir fısıltıyla mırıldandım ve bir adım daha geri çekildim. - Sen öldün! - Cevabını bulamadığım soruyu kendime hatırlatmak için sesimi yükselttim.

— Vela.

— Hayır!" dedim. Hava artık ciğerlerime rahatça akıyor, tüm gözyaşlarım kuruyor, geriye sadece gözlerimdeki yanma kalıyordu. - Eğer ölmüyorsan, hangi cehennemdeydin?! Annemiz ölürken sen neredeydin?! Ben konuşamazken ya da katı yiyecekler yiyemezken sen ne yapıyordun? Neden eve gelmedin?!

Artık sadece sesimi yükseltmiyorum, bağıriyorum, **k i m s e n i n** bizi duyup duymayacağını umursamıyorum. Irae'nin ailemiz hakkında ne kadar çok şey bilebileceğini düşünmüyorum. Gerçi o kardeşim hakkında benden daha çok şey biliyor gibi görünüyor. Valad sabırla sözlerin akışının bitmesini bekliyor.

Gürültüyle havayı içime çekiyorum ve öfkeyle bana onun ölümüyle ilgili söylenenleri hatırlıyorum. Onlara prensin cesedinin ürkmüş atlar tarafından çiğnendiğini, öyle ki onu teşhis bile edemediklerini anlatıyorum. Her ayrıntısıyla eski hastalığımı ve babamın soğukluğunu anlatıyorum. Son cümlelerde yanım ağrıyordu ve kısa süren kavgamızın etkilerini hissederek aniden eğildim.

Valad koşarak yanıma geldi, dirseğimin altından destek vererek düşmemi engelledi. Jasnah yanımdaydı ve en yakın ağaca çıkmama yardım ediyordu. Bir iniltiyle ağaç gövdesinden aşağı kaydım ve ağır bir şekilde çimlerin üzerine çöktüm.

— Ne oldu? - Jasnah yaraya bakmak için kemerimi çözerken kardeşim yanıma oturuyor.

— İblisle tek başına yüzleşti," diye cevap veriyor Irai bizim için, ama saygılı bir mesafeyi korumaya devam eden tek kişi o.

Jasnah taze kanla ıslanmış bandajları hızla çözüyor. Valad arkadaşına kuşkulu bir bakış attı ama yan tarafındaki yara izlerini görünce yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi.

— Bir tanesi yarılmış ama fazla değil," diye rahatlayarak sözlerini bitiriyor Jasna. - Kemik kesici, biraz merhem ve temiz bir bez getir.

İtaat ediyor ve heybelerimize yöneliyor. O kadar çabuk döndü ki yokluğunu zar zor fark ettim. Ona baktığımda, olanların şokunun Irae'yi nasıl etkilediğini görebiliyordum. Her zamanki kibri ve sinsiliği **b a k ı ş l a r ı n d a n s i l i n m i ş t i** ve önünde gelişen sahne karşısında o da en az benim kadar şaşkındı. Artık gerçek adımları ve kim olduğunu biliyor.

— Vela, neden bir iblisin peşinden tek başına gittin?! - Valad dikkatimi dağıtıyor. - Hayatta kalman bir mucize!

— Sen öldün! - Sana havladım. - O yüzden bana temizlikten bahsetme!

Jasnah bir kıkırdama çıkarıyor. Dezenfektan bitki lapasını hızlıca uyguluyor ama sessizce kıkırdarak hepimizi şaşırtıyor.

— Ne? Sizi haklı olarak susturdu, prens," diyen Jasnah, Valad'ın yüzündeki onaylamama ifadesi karşısında kendini affettirdi.

— Senin işin gibi görünüyor, Irae. Kız kardeşime dikiş mi attın? - Valad'ın sesi daha mı şaşkındı yoksa hoşnutsuz muydu bilmiyorum.

Bonesaw da bunu hissediyor gibi görünüyor ve belli ki beni sırf bunun için soyduğunu kabul etmek istemiyor.

— Hayatımı kurtardı," diye homurdanıyorum aniden, Irai'ye yardım ederek. - Ama henüz hiçbir soruma cevap vermedin!

Jasnah beni temiz bir bandajla sarıyor ve kıyafetlerimi düzeltmeme yardım ediyor.

— Ben çıranın geri kalanını getireyim. Sen, kemikçi, yemeği hazırla. Bırak da kardeşler halletsin," dedi Jasna ve ayağa kalktı.

Iray avdan getirdiği ölü tavşanlara geri dönüyor ve Valad yeni oluşturulan ateş çukuruna yaklaşmama yardım ediyor. Kardeşime daha yakından bakıyorum.

ilk odun yükünü taşıyor. Yaz olmasına rağmen, kemik oymacısı gibi koyu renk kıyafetler giyiyor ve gömleğinin üzerine deri bir zırh geçirmiş. Bu halüsinasyonun ya da yeni kâbusun çözülmesini bekleyerek birkaç kez göz kırpıyorum ama ne yaparsam yapayım Valad hâlâ burada.

— Ben gerçekten öldüm Vela," diye söze başlıyor kardeş, kelimelerini seçerek.

Kendinden emin bir hareketle bir kıvılcım çıkarıyor ve kuru dalları ateşe veriyor. Bu kadar basit bir şey ama beni duyduğum sözlerden daha çok şaşırtıyor. Benim tanıdığım Valad on yaşındaydı: Korkunç masalları, lahana turtalarını, kvası ve benimle oyun oynamayı severdi. Ama bu genç adam şimdi yirmi üç yaşında, korkunç peri masallarında bir karakter, babamızın kanunsuzlarından daha iyi kılıç kullanıyor ve kollarındaki kaslara bakılırsa bir adamın boynunu kırabilecek kadar yetenekli.

— Vela? - Valad ellerine donuk bakışlarımı fark ederek bana seslendi.

— Bana başından sonuna kadar her şeyi anlat," diyerek dikkatimi tekrar konuşmaya veriyorum.

Valad başıyla onaylıyor, yorgun bir şekilde yanına oturuyor ve uzun bir sopayla yanan çırayı karıştırarak ateşin yeniden alevlenmesine yardımcı oluyor. Jasna yeni bir dal yığınıyla geri dönüyor ve onları yanına yığıyor, ardından yardım etmek için Iraj'ın biraz uzağına gidiyor. Konuşmamızı dinlediklerinden eminim ama Yasna'ya güveniyorum ve Valad da kemik kesiciyle yakın görünüyor. Bu yüzden konuşmamızı onlardan saklamanın bir anlamı yok.

— O gece öldüm," diye tekrarladı Valad. - Yatak odamda saldırıya uğradım. Neyse ki el fenerleri yoktu ve ben karanlıkta odamı daha iyi tanıyordum. Beni omzumdan yaraladılar ama koridora çıkmayı başardım. Babamın odasına koşmadım: orada olmadığını biliyordum çünkü arkadaşlarıyla geç bir akşam yemeğine gidiyordu.

Başımı salladım, kardeşimle beni erkenden yatağa gönderdiklerini ve babamın küçük bir ziyafet için boyarlardan ve kanunsuzlardan oluşan yakın bir çevreyi çağırdığını hatırladım. Son birkaç yıldır o gecenin olaylarını defalarca tekrarlamıştım ve sonunda şuna ikna olmuşum

Bu sayede Prens Verest başka bir kurban olmadı. Uyanıktı ve etrafı insanlarla çevriliydi.

— Onları yatak odalarından uzaklaştırmak zorundaydım. Anneme ya da sana gidemezdim, seni de öldürürlerdi. Bu yüzden babama ya da muhafızlara ulaşmak niyetiyle malikaneden dışarı koştum. Ama dışarıda daha fazla paralı asker vardı, malikanenin bir kısmını, ahırları ve demirhaneyi ateşe vermişlerdi bile. Babamın adamlarından bazıları atları dışarı saldı. Sırtıma bir balta yemeden önce hatırladığım tek şey bu. Ben öldüm, Vela.

— Gördüm, seni ölü buldum.

— Biliyorum, Kirei bana söyledi," diyerek Valad'ı onayladı.

— Kirei kim?

— Akıl hocam. Seni yanımda bulduğunu ve onu gördüğünden emin olduğunu söyledi.

Ya başımı sallıyorum ya da bir an için başımı öne eğiyorum.

— Morok'u kuzgun maskesiyle gördüm. Herkesi öldürüyordu. Hem saldırganları hem de babamın adamlarını. Hatırladığım son şey vücudundan bir balta çıkardığıydı. Morokların farklı maskeleri olması gerekmiyor mu? Sende neden bir tane var?

— Çünkü bu Kirai'nin maskesi, benimkini yapmaya vakti olmadı. İray sana Morok'un yetenekleri hakkında bir şey söyledi mi? - Valad ben akıl hocasını sormadan önce sordu.

— Bana kılıçlarınızdan, öldürmeyi nasıl başardığınızdan bahsetti," diye hatırlıyorum ve bakışlarımı kemik kesiciye kaydırıyorum.

O ve Jasnaya malzemeleri bitirip bize yaklaşıyorlar. Sohbeta hiçbir şekilde müdahale etmiyorlar ama ateşin üzerinde yemek pişirmeye başlıyorlar. Tavşan kızartıyorlar ve çorba yapıyorlar.

— Herkesin bir akıl hocası olduğu ve Morok'un ölü bir adamı diriltme gücüne sahip olduğu anlatıldı....

Valad tereddütüm karşısında durgun bir şekilde gülümsüyor. Ne söylediğimi anlamam için sabırla bekliyor.

— Şu Morok... Kirei. Seni hayata mı döndürdü?

Kardeşi cevap vermek yerine göğsündeki zırhın kayışlarını çözer ve gömleğinin yakasını geri çekerek etrafındaki garip siyah izleri ortaya çıkarır

Klavikulalar. Parmaklara ve avuç içinin bir kısmına benzerler.

— Bu Morok'un işaretidir," dedi kardeşi. - Ölü bir insanla bağlantı kurmak için kullanılır ve bedeni tamamen onarılıp yaşayan bir insandan ayırt edilemez hale geldiğinde, Morok onu yaşam gücünün yarısıyla yeniden canlandırabilir. Yeni Mara'nın çağrısını henüz hissetmedin mi Vela?

— Evet. Küçük kız kardeşlerim var. Zlata ve Ayka.

— Bildiğim kadarıyla, yeni kız kardeş tüm Mara'lar tarafından hissedilir, ancak Moroks'ta sadece biri Gölge'nin gelecekteki hizmetkârını hisseder. Bu kişi bir akıl hocası olur ve gerekli her şeyi öğretir. Kirei Çağrı'ya gitti ama yolda gecikti ve saldırının ortasında, bir gün geç varabildi. Geldiğinde öleli on beş dakika bile olmamıştı, beni hemen kendisine bağladı. Kalp atışlarım da dahil olmak üzere vücudumun tamamen iyileşmesi birkaç gün sürdü. Sonrasında bana hayatının bir parçasını verdi.

— Herkesi öldürdüğü için... saldırıya karıştığını düşündüm," diye geveliyorum, Kirei'nin muhafızlarımızı öldürdüğünü gördüğümünden eminim.

— Muhtemelen kimin saldırdığını bilmiyordu. Tek umudu bedeni almaktı.

— Meğer yaşıyormuşsun..." aklıma o kadar yavaş geliyor ki kelimeler arasında uzun duraksamalar yapıyorum, "...bunca yıldır hayatta mıydın?

Kardeşim utanç verici bir sessizlik içinde, Jasnah ve Irae ise dikkatimden kaçmaya çalışarak zar zor nefes alıyorlar. Tekrar sinirlendiğimde tüylerim bile d i k e n d i k e n o l u y o r .

— Hepsi! Bunlar! Yıllar! Valad! - Hayal kırıklığına uğramış bir iniltiyle kardeşimin adını sıkarak söyledim. - Annemiz ölüyordu, kederliydi! Yıllarca haşhaş içtim, kabuslarla eziyet çektim!

— Haşhaş mı içiyorsun? Vela, alışmak biraz zaman alıyor ve.....

— Önemsemediğin tek şey bu mu?!

Tiz bir ses tonuyla konuşmaktan yorulduğum için tekrar nefes alıyorum. Valad saldırılarımı metanetle karşılıyor, sadece elindeki sopayı daha sıkı sıkıyor. Kırıldı ama kardeşime hiç acımadım. Я

Çok iyi hatırlıyorum: Valade böyle bir üsluba tahammül ediyorsa, suçunun farkında olmalı.

— Neden bize geri dönmedin? - Kolunu tutarak yalvarırcasına sordum.

— İstedim, Vela. Yemin ederim istedim," diyerek avucumu tutuyor ve sıkıyor. Samimiyetine inanacağımı umarak gözlerimin içine bakıyor. - Başlangıçta akıl hocama karşı koyamayacak kadar gençtim ve Kirei beni mümkün olduğunca uzağa götürdü. Bir ay sonra, beni bir prensin ve Morok'un hayatını birleştiremeyeceğime ikna etti. Bana sevdiklerimin yavaş bir kayıp yaşayacağını ve onlar için ölümümü kabullenmenin, ölümden dirilip Gölge'nin hizmetkârı maskesini taktığım fikrinden daha kolay olacağını anlatmaya çalıştı.

İlk başta itiraz etmek istiyorum ama bu yalanın içinden çıkamıyorum. Aslında ailesinin bu haberi nasıl karşılayacağı belli değil: Valad'ı evlatlıktan reddedebilir, Gölge'yle hiçbir şey yapmak istemeyebilirlerdi. Bir kızın Mara olması bir lütuf olarak kabul edilir ama bir oğlun Morok olması pek de lütuf sayılmaz.

— Senden vazgeçmem," diyorum inatla, buna bile katlanacağımı bilerek.

Valad buna inanıyor ve hafifçe gülümsüyor. Ama ben sadece altı yaşında bir prenestim; prensin ve boyarların sözleri karşısında benim sözümün çürük yumurta kadar değeri yoktu.

— Kirei ailemden haber almamam için beni mümkün olduğunca güneye götürdü. Yaklaşık dört yıldır Solen ve Araken Prenslüklerinde yaşıyorduk ve annemin ölümüyle ilgili hiçbir şey duymamıştım Vela, sana ne olduğunu da bilmiyordum. Kirei ailesinden ayrılmayı en ideal çıkış yolu olarak gören, bunun herkes için daha az acı verici olacağına inanan bir adamdı. Ama on beşinci yaş günümünden hemen önceki kış, Kirei öldü. Bu o kadar ani oldu ki bundan sonra ne yapacağımı bilemedim. Akıl hocamın beni eğitmesi ve benim için bir maske yapması gerekiyordu, ancak bunların hiçbirini yapacak zamanı yoktu. Ben de onun maskesini ve silahlarını aldım, sonra da Gavan'ı ve

Iraya. Tanıdığım diğer tek Moroklar onlardı. Kirei bizi ben on iki yaşındayken tanıştırmıştı.

Kazandaki çorbayı karıştırmakta olan Irae, ona doğru sertçe döndüğümde irkilerek donakaldı. Kemik kesiciye baktım, bir şekilde tepki vermesini bekliyordum. Gergin bakışlarını benden kardeşine çevirdi ve tekrar geri döndü, boğazını temizledi ve Valad'a hikayesinde yardımcı oldu.

— Birdenbire kapımızda b e l i r d i , yıllardır Dolcor'da yaşıyorduk ve Valad bizi kolayca buldu. O zamanlar on sekiz yaşındaydım ve bir Morok olarak eğitimimi tamamlamıştım, bu yüzden... kardeşini yanımıza aldık ve onu eğittik. Ona Kirei'nin anlatmadığı her şeyi anlattık.

— Dolcor'a çok sık gitmedim elbette ama Havana'yı kız kardeşlerimle birlikte zaman zaman ziyaret ettim. Neden tanışmadık? - Jasna ve ben birbirimize baktık, kız kardeşinin yüzünde de aynı soru vardı.

— Yıllardır. я eğitimli Valad, gösteren BÖLGELER kuzeyin.

Dolcor'u ara sıra ziyaret ederdik. Kuzeye gittikçe babanla ilgili söylentilerden kaçınmak daha da zorlaştı. Böylece bir gün Valad, annesinin ve Prenses Vele'nin uzun zaman önce öldüğünü öğrendi... senin ölümünü," Irae tekledi, tam ismimi duyunca sesi boğuklaştı.

— Ben de her şeyi bıraktım ve söylentilerin doğru olup olmadığını görmek için Ashor'a gittim," diye devam etti Valad. - Babamın evine gidemedim, bu yüzden hatırlayabildiğim herkesin peşine düştüm. En çok Olga ve Arina ile konuşmak istiyordum ama o zamana kadar ikisi de ölmüştü.

— Olga saldırı gecesi öldürüldü," diye başımı sallıyorum, aklımda kalan ölüm resmini hatırlamamaya çalışarak. - Ve duyduğuma göre, Arina ben Mara olduktan birkaç yıl sonra bir hastalıktan ölmüş. Neden tapınağıma gelmedin?

— Senin Mara olduğunu bilmiyordum. Ashora'daki herkes Prenses Vele'dar'ın öldüğünü söyledi," diye itiraz etti Valad aceleyle. - Bunun bir yalan olduğunu yıllar sonra tesadüfen öğrendim.

Irae ve Jasna çorbayı kaselere doldurup Valad ve bana veriyorlar. Elimizdeki yemeğın farkına bile varmıyoruz. Kız kardeşim bir parça ekmek uzatıyor, ben de düşüncesizce alıp gözlerimi kardeşime çeviriyorum.

— Şans eseri tanıştık, Vela. Sen on dört yaşıındaydın, ben de on sekiz. Morok eğitimiimi yeni bitirmiştım ve Sonsuz Orman'da gulyabanilerle savaşmak için tek başıma yola çıkmıştım. Sonra Mar'ı gördüm, senden çok vardı ve seni başkasıyla karıştırmak imkânsızdı." Hüzünle gülümsüyor, bakışlarını kâsesine indiriyor ve yemeğini karıştırıp soğutuyor. - Onların arasında seni tanıdım. O kadar şaşırmıştım ki, arkamda öldürdüğüm ölü bir adamın leşini sürükleyerek sana geldim. Seninle konuşmayı, gerçekten sen olduğundan emin olmayı o kadar çok istedim ki.

— Yani Vela'nın neredeyse saldırdığı Morok sen miydin? - Jasna doğru tahmin etti.

Yemeğime dokunmadan kâseyi kavradım. Valad çorbayı bir süre daha karıştırdı ve dumanı geçince bana verip benimkini aldı. Gülümsüyor ve ben de onun bu ilgisini şaşkınlıkla karşılıyorum. Evet, ben çocukken benimle ilgilenirdi ama sadece ciddi bir şey olduğunda. Düşüp ellerimi ve dizlerimi patlattığımda olduğu gibi. Yemek için kavga ederdik, kimin hangi turtayı alacağını tartışırdık. Şimdi gösterdiği ilgi aşırı, alışılmadık ama aynı zamanda hoş ve utanç verici görünüyordu.

— Bu yüzden hiçbir şey söylemeden ayrıldım. Vela cidden sinirli görünüyordu. Mara'nın da Gölge hizmetkârlardan uzak durmayı tercih ettiğini duymuştım ama o zaman bizden nefret ettiğini varsaymıştım. Ona ne öğrettiğinden ve benim gibiler hakkında tam olarak ne düşündüğünden habersizdim. Ben gelmeden önce sakın, hatta mutlu görünüyordun Vela," dedi Valad bana. - Uzun yıllar oldu ve hayatını mahvetmemenin en iyisi olduğuna karar verdim.

— Yanıldın," dedim asık suratla, kaşığımdan yudumlarken. Karnım ağrıyor ve yüksek sesle gurulduyordu. Yanaklarım şişmeye başladı.

Yan, çünkü herkes bunu çok iyi duyabiliyor ve Irai mırıldanarak bana tavşan etini uzatıyor.

Ona teşekkürlerimi mırıldanıyorum ve o da anlayışlı bir möö gibi bir ses çıkarıyor, ama gözlerindeki delici bakıştan ikimizin hala konuşması gereken bir konu olduğunu anlıyorum. Artık benim de ona yalan söylediğimi biliyor ve anlaşılan o ki, bu yalanlar benim hayatımı etkilediği kadar onun hayatını da etkiliyor.

— Masken yüzünden," diye devam ettim, gözlerimi Irae'den ayırmadan. - O anda, Morok'un saldırdığı gün gördüklerimi hatırladım. Gölge hizmetkârların bazen paralı askerlerin kirli işlerini yaptığına dair söylentileri de hatırladım. Senin öldüğünü ve tüm ailemizin Morok yüzünden dağıldığını sanıyordum.

— Bu bir kurgu," diye karşılık verdi kemikçi, Valad daha ağzını açamadan. - Moroklar para için adam öldürmez. Tabii biri benzer bir maske yapıp Gölge'nin hizmetkârı gibi davranarak düşmanlarını ortadan kaldırmayı düşünmediyse. Ama biz bu tür kirli işler yapmayız.

Kırgın tonu nedeniyle, onun gibi insanları çevreleyen diğer söylentileri dile getirmekten çekiniyorum.

—Yani sensiz daha iyi olacağımı düşünerek mi gittin? - Kendi porsiyonunu bitirmekte olan Valad'a dönüyorum. Ben yarısından azını yedim.

— Senin için en iyisini istedim, Vela. Ama yine de iyi olduğundan emin olmak için bir süre tapınağının etrafında dolaştım. Jasna ile arkadaş olduğunu bu şekilde öğrendim ve baltanı k u l l a n ı ş ı n ı izlemekten gurur duydum.

Yüzüm kızarıyor ve ağzıma birkaç kaşık yemek atıyorum. Mutlu olmamalı ve ona teşekkür etmemeliydim. Valad benden saklanmamalıydı ve bu yüzden ona hâlâ kızgınım.

— Altı aydır orada mıydın? Tapınağın dışında kız kardeşini mi bekliyordun? - Irae araya giriyor, boş kaseyi sinirli bir şekilde kenara koyuyor. Sanırım anlatma sırası onda.

bir silah arkadaşına. - Neden bana kız kardeşinin hala hayatta olduğunu söylemedin?! Tüm bu utançtan kaçınabilirdik.

— Vela'yı görmeme kararım titrekti, gerçeği bilersen bir gün beni onu görmeye ikna edeceğini ve yıkılacağımı düşündüm.

Kemikçi mutlu değil ama artık ısrar etmiyor, bu tür endişelerin geçerliliğini kabul ediyor. Serin esintide titredim ve etrafıma bakındım, tüm konuşmalarımızdan sonra güneşin ufukta kaybolmaya başladığını ve açıklığımızın batıdaki çamların oluşturduğu gölgelerde boğulduğunu fark ettim. Sadece şelale hâlâ turuncu ve kırmızı ışınları yansıtıyordu.

— Peki neden buradasın Valad? - diye soruyor Jasna, bana karşılaşmamızın tesadüfi olmadığını hatırlatarak.

Kardeşim düşünceli bir şekilde birkaç kez göz kırpmıyor, çocukluk anılarımızdan kaçmaya ve acil endişelerimize dönmeye çalışıyor. Yüzü endişe ve kafa karışıklığını yansıtıyor. Çenesini sıkıyor ve Irae'ye kararsızca bakıyor, ama yüzünü değiştirmiyor, tüm açıklamayı kardeşimin yapmasına izin veriyor.

— Alia. Hepimiz onu kurtarmak için buradayız.

Şimdi dişlerimi sıkıyorum. Valad'ı on yılı aşkın bir süredir görmemiştım ve ilk gün prensesin adını onun ağzından duydum.

— Bunu neden yapayım ki? - Benim ağzımdan çıkıyor.

Sözlerim sert ve öfkeli, ama hayatım boyunca bunları kendime sakladım. Sadece Jasna şaşırmıyor, Irae ve Valad ise bana anlayışsızlıkla bakıyor.

— Neden yapayım Valad? - Bir damla utanç duymadan, soğukkanlılıkla tekrar ediyorum. - Babamızın evine geldiler, bal içtiler ve yemeğimizi yediler, sonra da canlarını kurtarmak için gecenin karanlığında kaçtılar, peki ailemize ne oldu Valad? - Daha fazla çılgılık atmamaya çalışıyorum ama gerginlik tüm vücudumda titreşiyor.

— Vela, paralı askerlerin Alia'nın suçu olmadığını biliyorsun. Evet, olası saldırıyı duyduklarında kaçtılar ama babamız da düşmanı hafife almakla hata etti.

— Eğer evimize gelmemiş olsalardı, bir saldırı olmayacaktı.

— Bunu bilemezsin, Vela.

— Kahretsin Valade, sen ölmüştün! Ve sen annemizin ölümünü izlemedin! Prenses kızının ağzından salyalar aktığı ve tek kelime edemediği için babamın bana bakmayı kesmesini izlemedin! Cehalet içinde yaşadınız! Babamız beni fark etmeyi bıraktı, ben hayatta olmama ve yan sandalyede oturmama rağmen. Babamız benim yerime geçti, Valad! Alia'yı eve getirdi ve ona kızım dedi! Öte yandan sen... beni terk ettin, kâbuslarımla baş başa bıraktın. Şimdi de karşıma geçip ilk karşılaşmamızda Alia'yı kurtarmamı mı istiyorsun? Sorum hâlâ aynı. Bunu neden yaptın Valad? - Monoloğun ortasında sesim acı duygularla donuklaştıysa da sonunda sertliğimin haklılığından emin, kararlı bir şekilde konuşuyorum. - Sen yaşıyorsun! Moroklar maskelerini çıkarıp sıradan insanlar gibi yaşayabilirler. Aaliyah olmadan da birleşme mümkün. Sen Ashore'un gerçek Prensisin. Magi'nin önceden söylediği gibi, tüm Kuzey'in Prensi! Babana geri dön, ona hafızanı kaybettiğini ve Dolkor'da evlatlık olarak yaşadığını söyle. Eminim Irai ve Gavan hikayeni destekleyecektir.

Valad yüzünü ovuşturuyor, belki de ilk kez bu kadar çok şey duyuyor, ama artık küçük bir çocuk değil ve sevdiklerine ne olduğunu bilmeli. Alia ile bu işe sadece birleşik bir kuzey uğruna girdim ve şimdi önümde bize vaat edilen prens var. Sadece hayatta değil, aynı zamanda güçlü, insanları sadece güney komşularından değil, aynı zamanda ölümlerden de koruyabilecek bir prens.

— Serata Dükaliği ancak düğünden sonra ilhak edilmeye razı oldu," diye hatırlatıyor Valad. - Babama gitsem bile. Alia'yı istiyorum.

— Sana ihtiyacım yok" diyerek sözünü kestim. - Sen tek oğlusun. Ve herhangi bir oğul da değilsin, Magi'nin vaat ettiği prensin. Evet, boyarlar birleşmeye hazır, Alia başka biriyle evlense bile.

Ama Prens Verest'in ölümüyle yolumuz kesilecek. Ashor ve tüm kuzey bilinmeyen bir adam tarafından yönetilecek! En zengin toprak sahibinin oğlu mu?! Eğer gerçekten dirilirsen, Alia olmadan tüm kuzey seni takip edecek.

Yasna ve Irae duyduklarını düşünüyor ve ben monologumu bitirdiğimde başlarını sallıyorlar. Hepimiz haklı olduğumu biliyoruz ama Valad inatla sessizliğini koruyor ve sanki söyleyecek bir şey arıyormuş gibi burnunun köprüsünü daha da sert ovuşturuyor.

— Ama Aaliyah'a ihtiyacım var." Valad son kelimeyi vurgulayarak zar zor duyulur bir şekilde itiraf etti ve onu sevdiği ve sadece risk almakla kalmayıp Irae, Yasna ve beni de yanında sürüklediği düşüncesiyle midem sıkıştı.

Yaşadıklarımın sonra Aliyah bunları hak etmedi.

Bu düşüncelerin ne kadar bencilce olduğunu biliyorum ve bunları dile getirmemek ve kardeşimin son cümlesini duymamış gibi davranmak için çaba sarf etmek zorundayım.

— Alia'yı ve kaçtığını nereden biliyorsun?

Ellerinin anında donması ve omuzlarının gerilmesi karşısında donup kaldım. Duymamamı umduğu soru buydu. Irae'ye bakmak için döndüm ama kemikçi de aynı şekilde gergindi ama bakışlarını kaçırmıyordu. Görünüşe göre, bundan sonra ne olacağına karar verecek çizgiye ulaştık.

— Çünkü hayatta olduğumu biliyor," diye cevaplıyor kardeşim sessizce.

— Ne kadar zaman önce?

Valad bana kuşkuyla bakıyor, bu kadar sakin tepki vermeme şaşıyor.

— On yedi yaşındaydım. O zamana kadar birkaç yıldır Irai ve Havana ile yaşıyordum. Ve Dolcora'da Alia ile karşılaştık. Babam onunla birlikte sınır köylerini geziyordu. Prens beni görmedi ama Alia beni hemen tanıdı ve ona her şeyi anlatmak zorunda kaldım.

— Altı yıl önce." Şok olmuş bir şekilde hesapladım. - Altı yıl...

İlk seferinde kâseyi kenara koymayı başaramadım, ellerim sinirden titriyordu. Resim bir araya geliyordu ve şimdi Aliyah'ın neden üç yıl önce bana gelip onu tanrıçaya götürmemi istediğini anlıyordum.

"Valad geri getirilebilir ve bize sadece sen yardım edebilirsin. Sen Morana'nın hizmetkârsın, onun eliyle seçildin, bu yüzden ona sorabilirsin. Lütfen, Vela. Bu benim için değil, Valad için! Gitmesine izin vermesini iste!"

Aptal prenses.

— Ona Morok olduğunu söyledin, değil mi? - Acı bir kıkırdamayla sordum.

Bunu bilmek için Valad'ın başıyla onayladığını görmeme bile gerek yok. O prensese her şeyi anlatmıştı.

— Evet, senin gibi o da benden maskemi çıkarıp babama gitmemi istedi. Ama ben bir Frost'um ve Frost olmaktan vazgeçemem, bu artık benim hayatım.

Aaliyah, Morana'nın Valad'ı Morok unvanından kurtarabileceğine karar verdi. Bir tanrıçanın bunu yapabileceğine ve hatta ölümlülerin bunu istemeye hakkı olduğuna karar verdi. Eğildim, gergin bir kahkahayı bastırdım. Ağlayacak gibi oluyorum ama bedenim nedense gülüyor.

— Prensese, Frenk Üzümü Nehri'nden geçen bir yolun onu Morana'ya götürebileceği masalına gerçekten inanıyor mu, orada karşılaşabileceği tek insanlar hortlaklar ya da Özem ve Alacakaranlık olsa bile? Morana'yla konuşabileceğini mi sanıyor?

O kadar eğildim ki, gevşek saçlarım öne doğru düşüp çimen.

Я kucaklamak kendim, umut başa
çıkma için c ama birkaç gergin kıkırdama kaçıyor.

— İlk kaçışını on sekiz yaşındayken yaptı," diye devam etti Valad, saklayacak bir şeyi olmadığını fark ederek. Jasnaya ve ben onu geri getirdiğimizde, bu ilk seferdi. - O zamandan beri birkaç kez daha kaçtı ama her seferinde onu yakalayıp geri getirdim. Şimdi beni bile kandırdı. Üç ya da dört gün gerisindeyiz. Bu sefer uzun yolu seçti.

ve dolaylı yoldan beni yoldan çıkardı. Hatta Dolcora'da bir mola verdi, kasten kafamı karıştırdı.

— Ölmüş olabilir," diye hatırlatıyor Jasna kendinden emin bir şekilde.

— Belki de," diye kabul etti Valad, "bu yüzden İraj'a yardım isteyen bir not bıraktım. Eğer bir şey olursa, onu hayata döndürebilir. Ayrıca ondan Mara'yı da getirmesini istedim, çünkü Mara Yeraltı Dünyası'ndan çıkmanın tek yolu.

İşte bu yüzden kemik oymacısı Alia'yı tanımadan hediyesini vermek istiyor. Valad için.

Artık bildiğine göre İrae mavi gözlerinde suçluluk duygusuyla bana bakıyordu ama kararının kesin olduğunu görebiliyordum. Gerekirse Alia'yı canlandıracak ve arkadaşı için hayatının bir kısmından vazgeçecekti ve belki de Valad onun için benim için olduğundan daha fazla kardeşti.

— Ama her Morok bunu yapabilecek kapasitede değil mi? Onu kendin canlandırabilecekken neden bir kemik kesiciye ihtiyacın var? - diye soruyor Jasna.

— Yapamaz," diye yanıtlıyor İray. - Çünkü kendisi çoktan ölmüştür. Gölge'nin bir hizmetkârı olarak tüm yaşam gücü ölümüyle birlikte yok oldu ve sadece Kirei'nin yarısıyla yaşıyor. Valad canlandırıldığı için normal bir insan gibi yaşlanıyor bile. Morok'tan aldığı güç, maske ve Gölge'ye gönderme ve ölümleri öldürme yeteneğine sahiptir.

Valad'ın Prens olması lehine ortaya çıkan yeni argümanları yutuyorum ve sonunda bu beyhude riskten kurtulmuş olacağız. Kardeşim normal bir ölümlü gibi yaşlanacak ve başkalarının şüphesini uyandırmayacaktı.

— Alia'nın Frenk Üzümlü Nehri'ne ve Yeraltı Dünyası'na çoktan ulaştığından emin misin? - Jasna şüpheyi sordu.

— Bu sabah o gölün yakınındaydım" diye yanıtladı Valad. - Eşyaları orada ama oraya yalnız gitmeyeceğime dair İraj'a söz verdim. Geçidi geçmek üç saatten fazla sürmez.

— Gerçekten kemik kesiciden Mara'yı seninle birlikte bu riski alması için getirmesini istedin mi?

— Evet ama bunun bir şekilde Vela'ya bağlanacağını düşünmemiştim.

— Yani beni tehlikeye atmak istemiyorsun ama kız kardeşlerimden herhangi biri iyi olur mu? - Sert bir şekilde cevap veriyorum ve kardeşim yüksek sesle iç çekiyor. - Onlar benim ailem! Bunca yıldır yanımda olan tek kişi onlardı. Mara hastalığımı bile iyileştirdi ve tekrar konuşabiliyorum.

— Vela, Mara'nın sadece çıkmak için bana ihtiyacı var. Kız kardeşin çıkışta güvende olurdu," diyerek beni temin ediyor Valad ve elimi tutuyor ama avucumu onun sıcak parmaklarından çekiyorum. Kafamı karıştırmasına izin vermeyeceğim.

Sessizlik var. Tartışmaktan ve çığlık atmaktan yoruldum, vücudum ani kavgadan, gözlerim ağlamaktan, başım sinirlenmekten ve kalbim kardeşimin hayatta olmasından ve beni terk etmesinden dolayı ağrıyor. Bir gün için çok fazla. Alacakaranlık gittikçe koyulaşıyor ve ateş son dalları yerken çıtırdıyor.

— Ben giderim," diyor Jasna ve boş kaselerimizi topluyor.

— Hayır," diye sözünü kestim. - Bu kardeşimin sorunu.

Ben gidiyorum.

— Vela, kimseyle dövüşecek durumda değilsin." Yasna beni caydırmaya çalışıyor ama eğitimimi tamamladım ve bana emir veremez. On dokuz yıldan sonra, her seçim bana ait.

Ayağa kalkarak bu tartışmanın bittiğini gösterdim.

Moroklar Mara'yı istiyorsa, ben o olurum.

— Vela, zaten seni almayacaktım," diye araya girdi Valad, benden sonra ayağa kalkarak. Sesi birden sertleşti ama ben kaşlarımı çatarak ona baktım.

— Altı yaşındayken ağabeyliği bıraktın," dedim kuru bir sesle. - Bu yolu sen seçtin, bu yüzden bana ne yapacağımı söylemek sana düşmez. Jasna ailemizin sorunlarını çözmeye gitmeyecek. Ve bu benim son kararım.

23

Tüm hikayeler, ölümler gölden çıkmaya başladığında Morana'nın dehşete düştüğünü ve öfkелendiğini söyler. Onun hükümdarlığı sırasında kötülük tüm prensliklere yayılmıştı. Ve ölen ruhlar yeniden doğmak yerine yeryüzünde dolaşmaya devam ettiler.

Morana'nın olaydan sonra seçilmiş kızları kutlamaya başladığı ve geçidi yıktığı söylenir, ancak tanrıçanın yaptığı tek şey bu değildir. Felakete neden olan eylemlerinden dolayı Özem ve Sümerla'yı cezalandırmaya karar verdi.

Moran'ı merhametli bir yeniden doğuş bahşeden bir tanrıça olarak düşünmeye kısmen alıştık, ancak elinde keskin bir orak olduğunu ve Kış ve Ölüm Tanrıçası'nın başkalarının kemikleri üzerinde yürüdüğünü unuttuk.

Morana'nın Özem'i nasıl cezalandırdığına dair birkaç hikaye duydum. Keskin orağıyla altın dilini kesmiş, onu konuşma ve kendini haklı çıkarma yeteneğinden yoksun bırakmıştı.

Ama hiç öğrenemedim... Morana Sumerla'yı nasıl cezalandırdı?

Malachi Zotov.

Mars ve Moroks'un Unutulmuşları

Şafakta yola çıktık ve Valad'a göre öğlene kadar gölde, Ozem ve Alacakaranlık diyarının girişinde olacağız. Bu hikâyelerin doğru olabileceğini hâlâ aklım almıyor. Tanrılarla değilse bile, Mara ya da Moroklardan daha yaşlı yaratıklarla karşılaşmaktan korkmalıyım. Babamın prensliğinden daha uzun süredir var olan yaratıklarla. Hatta ortaya çıkmış bile olabilirler.

Beyliklerin kendilerinden önce ve kim bilir o zamanlar dünya nasıl görünüyordu? Belki bu toprakların toprakları da çok daha büyüktü.

İçimde endişe bulmaya çalışıyorum ama Özem ve Sümerla'nın gerçekten var olduğunu hayal edemiyorum ve yaşayan kardeşimle tanışmak merak etme ve herhangi bir şey hissetme yeteneğimi elimden aldı. Birkaç saat içinde mutluluk, neşe ve umut hissettim ve bunlar hızla hayal kırıklığı, kızgınlık ve öfkeye dönüştü.

Gecenin geri kalanı, gece ve erken kalkış için her şeyi hazırlarken, ara sıra konuşmalarla seyreltilmiş gergin bir sessizlikle dolu. Irai ve Valad birkaç kez kenara çekiliyor ve açıkça çok tartışıyorlar, didişme içinde ısıtılmış Tonlar. Jasna izliyor ne olup bittiğini soruyor, bana karışmıyor ya da cesaretimi kırmıyor. Kız kardeşim sadece her şeyle nasıl başa çıktığını soruyor. İkimiz de gerçekte her zamankinden daha kötü olduğunu bilmemize rağmen iyi olduğumu söylüyorum. Yatmadan önce yüzümü gölde yıkıyorum, tüm bu olanlardan dolayı herkesin önünde ağlamaktan korktuğum için mümkün olduğunca uzaklaşıyorum. Valad'ın hayatta kalması beni eşi benzeri görülmemiş bir şekilde rahatlattı. Sanki kalbim Kalbimden. Kalbimden, o oldu Bıçaklandı B onun içine hepsi Bütün bunlar Bunca yıldır. Verdiği tüm yanlış kararlara rağmen, ihanet ve hayal kırıklığı hissetmeyi tercih ederim, ama onun bir

Canlı.

Başım öne eğik bir şekilde bankta oturuyorum. Bundan sonra ne yapacağımı düşünmem gerekiyor ama aklımda hiçbir şey yok.

— Özür dilerim," diyor Iray sessizce yaklaşarak içtenlikle.

Sanki benim de ona bağarmaya başlamayacağımdan emin değilmiş gibi bana dikkatle yaklaşıyor. Ben bir şey söylemiyorum ama o cesur davranıp yanıma oturuyor.

— Veledara çok güzel bir isim." Bunu o kadar sessiz ve hatta ürkek bir şekilde söylüyor ki belli belirsiz gülümsememe neden oluyor ama yüzüm saçlarım tarafından gizlendiği için bunu göremiyor.

— Sadece Vela.

— Bunu benimle ilk tanıştığında neden söylemedin?

— Bana aptalmışım gibi bakmanı istemedim. Ashore Prensesi hakkında bunu duymuştunuz, değil mi? - İnsanların hakkımda neler söylediğini bildiğim için acı bir sırıtışla cevap verdim.

Irai birkaç uzun ot koparır, zaman kazanmak için oyalanır ama sonunda onaylayarak cevap verir.

— Duymuştum," diye sinirli bir şekilde bir ot parçasını birkaç parçaya ayırdı ve ben de başımı hafifçe çevirerek onun hareketlerini izledim, "ama seni asla o şekilde düşünmezdim. Valad bana pek çok şey anlattı.

— Sen ne biliyorsun ki? - Merakımı bastırmam gerekiyor ama kendimi durduramadan kelimeler ağızımdan dökölüveriyor.

— Senin inatçı olduğunu söyledi," dedi Iray, biraz tereddütle. Uzattığı kollarına yaslandı ve ona bağırmayacağımı hissederek rahatladı. - Lezzetli turtaları seviyorsun ama çilekle aran iyi. Kahretsin, işte burada hata yapmışım! Kızlar genelde böğürtlen sever.

Son iki cümleyi sessizce söylüyor, burnunu komik bir şekilde kırıştırıyor ve başımı kaldırıp tamamen ona dönmeme neden oluyor.

— Turta," diye sessiz soruma cevap veriyor. - Sana turta vermeliydim, çilek değil.

Neden bahsettiğini anlayınca istemsizce gülümsüyorum.

— Lolipop ve kemik kurdele de iyiydi.

— Turtalar..." diye iç geçirdi Iray, başını sallayarak. - Çok basit bir şeydi.

— Sadece ne için?

— Seni memnun etmek için.

— Hayır, turtalar yeterli olmaz" diye meydan okurcasına düşündüm.

— Mantarla bile mi?

Gülümsemem isteğim dışında genişliyor. Valad ona gerçekten de pek çok şey anlatmıştı. Lahanalı turtaları da sevmeme rağmen mantarlı turtaların en sevdiğim turtalar olduğu gerçeğini bile.

— Valad benim için küçük bir kardeş gibidir," diye itiraf etti Iray, aniden utanarak. Tekrar dik oturuyor ve avuçlarını birbirine sürterek toprak izlerinden kurtuluyor. Birinin benden daha yaşlı olan Valad'a patronluk taslayabileceğini duymak bana garip geliyor. - Adını hemen bilseydim ve kim olduğunu anlasaydım... asla....

— Ne yapmazdın?

Başımı yana eğdim, ilgimi çekti, kemikçi hafızamda ilk kez tüm kabadayılığını ve özgüvenini kaybetmişti. Jasna'nın hançeri boğazındayken ve denizkızı sırtındayken bile o kadar şaşkın ya da utanmış görünmüyordu.

— Beni asla uyuşturucuyla uyutmaya ya da kollarımdan ve bacaklarımdan bağlamaya çalışmazsın, değil mi? - Alaycı bir şekilde sordum, bu iki şeyin onun endişelerinin en küçüğü olduğundan emindim.

Yanıt olarak mutsuzca homurdanmasını dinlerken spekülasyona ikna oldum.

— Ya da gerçek adımı bilseydin, ormanda ateş yakma oyunu oynamamızı önermez miydin? Ve ödül olarak sadece bir öpücük mü istedin? Yoksa beni kıyafetlerimden kurtarmak için miydi? Büyük ihtimalle ikincisi." Bu soruda kasten açık sözlü davranıyorum çünkü onun sinirli bir şekilde yutkunmasını ve bir süre eliyle yorgun gözlerini kapatmasını izlemenin verdiği eğlenceyi bastıramıyorum.

— Sivri dilinizi Jasna'dan almışsınız," diyerek beni onayladı. - Tapınakta yaşıyor olabilirsiniz ama rahibe değilsiniz.

— Doğru." Neşeyle kabul ediyorum.

Bir süre gülümsemeler yüzümüzde kalmaya devam ediyor, ancak daha sonra gerçekliğe dönüyoruz.

— Valad'la aranızın bozulmasından korkuyorsan, endişelenme Iraj. Ona Ivan'ın gününden ya da birkaç gün önceki öpücükten bahsetmeyeceğim. Bu kardeşimle ilgili değil, ama isteğine saygı duyuyorum ve gerçekten bilmediğini ve şimdi işleri karmaşıktırmak istemediğini anlıyorum.

Her kelimemde geçtiğimiz ay yaşadığım güzel şeylerin kalıntılarını kırıyormuşum gibi hissediyorum. Ve yıkımın çatırtısı, söylediğim kelimelerin sesiyle birlikte kulaklarımda yankılanıyor. Kemik kesicinin yüzü beni incelerken giderek daha da ciddileşiyor.

Irae aniden sağ elimi tutuyor ve sıkılı parmaklarımı açarak avuç içimi ortaya çıkarıyor. Sessizce onun hareketlerini izliyorum. Elimi çekmiyorum ama rahatlatıcı okşayışının ve yer yer sertleşen derimin sıcaklığının tadını çıkarıyorum. Kemik kesici eğiliyor ve dudaklarıyla avucuma dokunuyor. Nefesi bileğimi gıdıklıyor, parmaklarım vücuduma yayılan zevkli bir his dalgasıyla karıncalanıyor.

— Bu sonuncusu için çok geç kaldım Veledara," dedi Iray yenik bir sesle, bana bakarak ama elimi bırakmadan. - Bakmamam gereken bir şeye çoktan göz dikmiştim bile.

* * *

Öğrendiğim onca şeyden sonra uyuyamayacağımı düşünmüştüm ama birkaç dakika içinde uykuya daldım, ateşin yanında ince bir battaniyeye zar zor sarınmışım. En son şafaktan bir saat önce uyandım. Gökyüzü açık mavi renkte ve etrafımda ne olduğunu şimdiden seçebiliyorum.

Ayağa kalkıp ağrıyan sırtımı esnettiğimde Yasna, Valad ve Irae de toplanmış oluyor. Bedenim dinlenmiş ama ruhum bitkin, bu yüzden artık kardeşimle tartışmıyoruz, uzaktan da olsa sakince konuşuyoruz. Yoldaşlarımızın geri kalanı sabırla bizi sohbetin içine çekiyor, zamanın her şeyi düzelterceğine inanıyorlar. Neredeyse onlarla aynı fikirdeyim, dün geceki tartışmadan dolayı giderek daha fazla pişmanlık duyuyorum, ama sonra Valad bana Alia'yı hatırlatıyor ve aramızdaki uçurum sanki bir saniye önce ortadan kalkmamış gibi yeniden genişliyor.

Yaklaşık iki saat boyunca sırt boyunca tempolu bir şekilde dörtnala gidiyoruz. Kayaların gölgesinde hava serin ve pelerinime sarınırken güneşin bir a n önce yükselmesini umuyorum ama umutlarım gerçekleşmiyor. Gökyüzü aydınlandıkça dikkatimi toplanmakta olan ağır bulutlara veriyorum. Zaman zaman yükselen rüzgâr yaprakları hışırdatıyor, dalları oynatıyor.

Yol daralıyor ve önce Valad, ardından Jasna, sonra ben ve en son Iraj gidiyoruz. Yol arkadaşlarımız Morok maskesi takmıyor, çünkü etraftan da anlaşılabacağı üzere burada kimse yaşamıyor. Çevredeki ormanlar sessiz, daha kuzeyde kuşların nadir çığlıkları bile sessiz. Atlar dar patika boyunca yürümeye devam ediyor ama başları giderek daha mutsuz bir şekilde seğiriyor.

Şafaktan bir buçuk saat sonra gökyüzü bulutlu olsa da neyse ki kuşlar hala yükseklerde uçuyor, bu da yağmur beklemememiz gerektiği anlamına geliyor.

— Bu koku da ne? - diye soruyor Jasna.

Onu neyin rahatsız ettiğini anlamaya çalışarak kokluyorum. Çam ve yosun kokuları en güçlü olanları. Uzun yolculuktan dolayı atların ve kendi terimin kokusunu da belirgin bir şekilde alabiliyorum ama kükürt kokusu ve tatlı bir şey de var. Tüm bu kokuların birleşimi hafif ama nahoş ve rahatsız edici.

— Burası Frenk Üzümlü Nehri," diye yanıtıyor Valad, tam kıyısına vardığımızda.

Ne görmeyi bekliyordum bilmiyorum: hayal edilemeyecek kadar hızlı bir akıntıya sahip berrak bir su mu, yoksa içinde ölü insanların kaynaştığı, kurtulmak için kıyıdaki sazlıklara ve kamışlara tutunan siyah bir yüzey mi? Belki bir ateş nehri bile olabilirdi. İnanılmaz bir şeye, bizim dünyamızın dışında bir şeye hazırdım ama gerçekte Currant Nehri durgun bir gölet gibiydi. Sis, bulanık yüzeyin üzerinde dönerek neredeyse durgun suyun çoğunu gizliyor ve eğimli kıyılar her zamanki ot ve sazlarla kaplı, a n c a k hepsi sarkık ve solmuş.

Doğanın yeşilin her tonuyla ısıldadığı, ağaçların yemyeşil taçlarını açtığı ve çiçeklerin güneşe doğru açtığı yaz mevsiminin doruk noktası. Ama hepsi gitti.

Etrafımdaki her şey donuk, kasvetli, sanki yıllardır güneş ışığı görmemiş gibi. Ve sisin burayı hiç terk etmediğini düşünmeye başlıyorum. Sadece renkleri değil, tüm sesleri de bastırıyor, çünkü arkadaşlarımin nefes alışları ve uzaklaşmak için gergin adımlarla ilerleyen atlardan başka bir şey duyamıyorum. Ölü adamın sudan çıkan elini görmeden önce çürümenin hafif kokusunu alıyorum. Hareket etmiyor. Nehrin görünen su yüzeyi doğal olmayan bir şekilde sakin ve tamamen cansız. Boğulan adamın ya da kikimoranın çıkmasını bekleyerek ele yakından bakıyorum ama hiçbir şey değişmiyor ve suyun altında saklanan bir ceset olduğundan şüphe etmeye başlıyorum. Kol kopmuş ya da parçalanmış gibi görünüyor.

— Şimdilik at sırtında devam edeceğiz," diye uyardı Valad. - Ama dikkatle izleyin ve gürültü yapmayın.

— Bu nehirden ziyaretçi beklemeli miyiz? - Ben gergin bir şekilde durgun bulanık suya bakarken kız kardeşim merak etti.

Irai ve Valad temkinli görünmüyor, Frenk Üzümü Nehri'nin kıyısında birden fazla kez bulundular.

— Hiç sanmıyorum. Çok eski zamanlardı," dedi Iray, doğuya dönüp kıyı boyunca ilerlerken, ama yine de sudan saygılı bir mesafede. - O zamanlar Yeraltı Dünyası'nda ölü dağları vardı. Şimdi sadece birkaç ölümlü bu geçidi buluyor ve yok oluyor. Bu yüzden bizim tarafa yüzerek geçen çok az insan var.

Jasna yüzünü tiksintiyle buruşturarak dizginleri çeker ve kıyıdaki boğulmuş adamın şişmiş bedeninin etrafını sarar. Adam seğirmiyor, dolayısıyla sıradan bir ölü ve şanslı: ölümüyle birlikte üç i p i d e kopmuş. Başka bir zaman olsa durur ve en azından onu gömerdik ama şu anda Aliyah daha önemli. Valad giderek daha gerginleşiyor ve biz de sessizce ama hızla adımlarımızı hızlandırıyoruz.

On dakika sonra sarp kayalıklara geldik. Sis yüzünden onları hemen fark etmedim ve yolumuzu kesen çıkmaz sokak karşısında şaşkınlıkla irkildim. Valad ve Irai atlarından indiler, Jasnaya ve ben de onları takip ettik.

—Yolculuğun en tatsız kısmı burası," dedi kardeşim açık açık. - Mağaralara gireceğiz ve kıyı ilk başta dar olacak, bu yüzden teker teker gideceğiz. Atları sıkı tutun, sıkışık koşullar ve kokular yüzünden panikleyebilirler.

—Peki ya ölümler? - Ben soruyorum.

—Ölü adamlar da olabilir." Valad tek dudağıyla gergin bir şekilde gülümsedi ve önce kayalıklara yöneldi.

Burada sis daha yoğun, bu yüzden mağaraların girişini ancak yakın mesafeden yaklaşırsam görebiliyorum. Kesin olarak bilmeden, burayı bulmak mümkün, ama belli ki kolay değil.

Bir elimle dizginleri sıkıca kavriyor, diğer elimi kemerimdeki baltanın kabzasına koyuyorum. Kardeşim haklı. Buradaki kıyı çok dar: taş duvardan suyun kenarına kadar belki bir metre. Akan nehir iki kat daha daralıyor ve aşağıya doğru kıvrıla kıvrıla inerek mağaranın karanlığında kayboluyor. Valad duvardaki metal halkaların içindeki iki meşalenin yanında durur ve çakmak taşını kullanarak bir kıvılcımla onları yakar.

—Ve siz Moroki'ler de hazırlıklısınız." Yasna'nın ses tonu şakayla alay arasında bir şey olduğundan Irai ve Valad aynı anda kıkırdıyor.

—Buraya sık sık geliriz," diye açıklıyor Valad, bir meşale alıp önce karanlığa adım atarak.

Aynı sırayla yürümeye devam ediyoruz, Iray ikinci meşaleyi alan son kişi oluyor. Atları itaatkâr davranıyor, belki de bu kayalık kıyıda ilk kez yürümüyorlar. Bizim atlarımız o kadar itaatkâr değil, gerçi hamle yapmıyorlar. Ayaklarıma bakıyorum ve bir metreden daha az bir mesafede, her an sudan bir yaratığın çıkabileceği düşüncesiyle sırtımdaki soğuk teri görmezden gelmeye çalışıyorum.

—Bütün yolculuk böyle mi geçecek? - Yasna yüksek yankıdan kaçınmak için önde yürüyen Valad'a fısıldıyor.

— Hayır. On dakika. O zaman daha geniş ve daha parlak olacak," diye kendinden emin bir şekilde cevap veriyor ve hepimiz onu duyuyoruz. - Burası gerçek bir dağ değil, eski bir geçit. Hâlâ büyük çatlaklar var ve bazı yerlerde bu çatlaklardan gökyüzünü görebiliyorsunuz. Neyse ki burada kaybolmak imkânsız. Tek yapmanız gereken su boyunca yürümek.

— Alia bu pasajı nereden biliyor? Mara bile bunu duymamış.

— Aaliyah bir Serat prensinin kızı, babasının topraklarını biliyor.

— Nehir belki, ama mağaralar? Yolda sapacak bir çatal olmadığından nasıl emin olabilir? - Jasna duvarlara kuşkuyla bakarak ısrar etti.

— Gavan," diye itiraf etti Valad garip bir tereddütten sonra. - Birkaç kez konuşmuşlardı ve Alia saf ilgi kisvesi altında ondan kolayca bilgi almıştı. Alia mağaraların girişinin nerede olduğunu sormadığı, sadece içeride ne olduğuyla ilgilendiği için bu numarayı hissetmemişti.

— Ne sinsi bir tilki!

Hemşire, Aaliyah ve Gavan'a yönelik birkaç sessiz küfür daha ekler.

Nehrin nahoş kokusu yoğunlaşıyor ama neyse ki yolculuğun bu bölümünü kısa sürede kat ediyoruz. Gittikçe daha sık ağızdan nefes alıyorum, çünkü bir kez çürüme kokusunu yakaladım mı, boğulmuş insanlar düşüncesinden kurtulmak imkansız. Yer yer duvarlardan damlayan su damlacıklarının sesine konsantre oluyorum, güneş ışığının ince çatlaklardan parladığı taşların üzerindeki seyrek yosunlara bakıyorum. Mağaranın içine doğru ilerledikçe, kıyı daha geniş ve tonozlar daha yüksek hale geliyor.

Sadece bir kez bir hortlağa rastladık, ama kıyıda yatıyordu, vücudunun bir kısmı suyun altında gizlenmişti. Ağır ağır böğürüyor ve başını bize doğru çevirmeye çalışıyordu. Valad dikkat çekici bir sakinlikle yarattığı botunun ucuyla suya itiyor. İğrenç şey diremedi ve derinliklerde saklandı. Yine kardeşimin rutin hareketleri

beni şaşırtıyor. Onun bunları benden daha uzun zamandır bildiğini bir türlü aklım almıyor.

Mağara genişleyip tonozda uzun, geniş bir çatlak görüldüğünde bir an için nerede olduğumuzu ve önümüzde ne olduğunu unutuyorum. Taşların bir kısmı çökmüş ve güneş ışığı serbestçe içeri girerek mevcut alanın en az yarısını aydınlatıyor. Güneş ve nem sayesinde taşlar parlak yeşil yosunlarla kaplanmış ve sis burada neredeyse dağılıyor. Etrafımdaki doğal güzelliğe bakarken şaşkınlıktan ağzım bir karış açık kalıyor; neyse ki bu güzellik ölümsüzler tarafından bozulmamış, çünkü hiç ölümsüz yok.

— Burası özellikle kışın çok güzel oluyor," diyor Iray aniden, önüme geçerek. Şimdi ikişer ikişer gidebiliriz. - Hoşuna gidecektir, yine de seni kışın Frenküzümü Nehri'ne bakmaya davet etmekle aptallık etmiş olmam.

Yılın en sevdiğim zamanını nereden bildiğini sormuyorum, büyük olasılıkla Valad ona bunu da söylemiştir.

— Evet, tekrar bir araya gelmek için iyi bir bahane olmaz." Gülümsememi gizleyerek kabul ediyorum.

Irae elimi tutuyor ama eldiven giydiği için tenini hissedemiyorum, yine de bu dokunuş bile iyi hissettiriyor. Sarsılarak nefes veriyorum ve kemikçi avucumu sıkıyor, bunu nehirle ilgili bir telaş zannediyor, oysa benim kafam karışmış ve ondan utaniyorum.

O tuhaf öpücükten ve ardından gelen sözlerden sonra, yatması gerektiğini söyleyerek konuyu aniden değiştirdi. Ne söylemek istediğini ve daha da önemlisi benim ona ne söylemem gerektiğini düşünmeden beni terk etti.

Ona kızmayı ne zaman bıraktığımı bilmiyorum. Belki de mükemmel ağabeyimin bana çok daha kötüsünü yaptığını öğrendiğimde? Irae'nin bakışları avucumdan omzuma doğru kayıyor ve dikkati saçlarımda kalıyor. Ayrılmadan önce kurdelesini örmüştüm, aramızın düzeldiğine dair bir işaret olarak değil.

Yine de, kısmen sadece kolaylık olsun diye. Yenemeyeceğim yaratıklarla savaşmayı düşünmek istemiyorum ama buna hazırlanmamak da aptallık olur. Ve kemik kesicinin saçımdaki hediyesini görünce mutlu bir gülümsemeyi gizleyememesini izleyerek mutlu bir şekilde dikkatim dağılıyor. Boğazını yüksek sesle temizliyor, bakışlarımı kaçırıyor ve tekrar önüne, Jasna ve Valad'a bakıyor.

Neredeyse hiç konuşmuyoruz, en az iki saat boyunca mağarada yürümeye devam ediyoruz. Bacaklarım ve yaralı tarafım ağrıyor, ama kokuşmuş nehrin yanında mola vermek istemediğim için durmak istemiyorum. Irae tüm yol boyunca tüm yol boyunca tutma Ben tarafından Elimi. Hatta ne zaman Valad arkasını dönüp donakalıyor, gördüğü manzara karşısında şaşırıyor ama kemik yapımcısı avucumu bırakmıyor, onun yerine daha sıkı sıkıyor ve meydan okurcasına kardeşime bakıyor. Valad sorgulayan bakışlarını bana çeviriyor, ama cevap olarak sessiz kaldıktan sonra zor konuşmayı ertelemeye karar veriyor. Üçüncü saate kadar uzaklardan, sırtın diğer tarafından e s e n taze bir esinti hissetmeye başladık. Orası ölümlülerin ve hatta Maram'ın gidebileceği bir yer değil ama Jasna ve ben ani bir heyecan ve sabırsızlıkla birbirimize bakıyoruz, diğer taraftaki dünyadan ne bekleyeceğimizi bilmiyoruz. Orada uzun zamandır kimse yaşamamış ve bölgelerin Maram'ın yaşadığı yerden ne kadar farklı olduğu belli değil. insanlar tarafından yönetiliyor. Bir çıkış yolu hisseden atlar bizi ileri çekiyor.

Mağara aniden sona erdi. Gözlerimin önündeki beyaz lekelerden kurtulmaya çalışarak güneş ışığından yorulmuş bir şekilde gözlerimi kıstım ve kırptım. Öğleden birkaç saat önceydi ve geçişimiz sırasında hava ısınmıştı. Bulutlar açılmış ya da batıya kaymış, gözlerimizin önüne masmavi bir gökyüzü serilmişti. Smorodina Nehri'nin bu tarafında, nehrin üzerindeki sis hafif, yüzeyde asılı duran ve kıyı boyunca büyüyen sazlıkların yeşil rengini gizlemeyen, zar zor algılanabilen bir pus.

Uzun otlarla kaplı geniş açıklığa bakıyorum. Yeşillikler kaval kemiklerimin ortasına kadar uzanıyor. Sanki yıllardır burada kimse yürümemiş gibi ne bir yol ne de en ufak bir a y a k i z i v a r .

Alanın her tarafı bir çam ormanıla çevrilidir. Kalın gövdeler akıl almaz derecede uzun. Daha önce gördüğüm her şeyden daha uzun. Kendimi tutamıyorum ama ürperiyorum: vahşi doğadayız ve insanların burada yeri yok.

Tüm bu bitki, çimen ve ulu ağaç bolluğu içinde şaşırtıcı olan tek şey hiçbir hayvan sesinin olmaması. Ne kuşlar ötüyor, ne çekirgeler cıvıldıyor, ne de sincaplar hışırdıyor. Sinek vızıltısı bile yok. Diğer tarafta yoğun sis tüm renkleri çaldıysa, burada da yoğun sessizlik her şeyi hayattan koparıyor.

Yanımdaki Jasna, bir rüzgâr çimenleri eğip yaprakları hışırdatarak bu sessiz topraklara biraz hareket duygusu getirirken özlemle ciğerlerindeki havayı boşalttı.

— Burası çok sessiz." Ortak düşüncemizi ilk dile getiren ben oldum. Kelimeleri yarı fısıltıyla söyledim, burada konuşmam gerektiğinden emin değildim.

— Evet," diye kabul ediyor Iray, normal bir tonda cevap veriyor. - Ama sadece burada. Göle ve nehre yakınlığı nedeniyle.

— Daha ileri gittin mi?

— Valad ve ben fazla uzağa gitmedik ama Gavan doğu kıyısına ulaşan Moroklar olduğunu söyledi. Karanın kendisinin bittiği yere.

— Acele etmeliyiz," diye hatırlatıyor Valad ve atına biniyor.

Biz de onu örnek alıyoruz ve beş dakika daha dörtnala gidiyoruz. Nehir uzun çam ağaçlarının arasından kıvrıla kıvrıla ormanın içinden geçiyor ve tekrar bir açıklığa çıkıyor, ama çok daha küçük.

Varlığına hiç inanmadığım bir gölün görüntüsü midemi sıkıştırdı. Valad ve Irai kendinden emin bir şekilde bahsetmiş, Mari efsaneler ve masallar anlatmıştı ama bizzat gördüğümde hâlâ gerçek bir şok hissettim ve bir anlığına donup kaldım, atım Jasna'nınkinin yanında durdu. Frenküzümü Nehri daha doğuda bir yere gidiyor, ağaçların arasında kayboluyor ama göl yakınlarda duruyor, sularını küçük bir

nehlin bir kolu. Bu su kütlesine göl demek benim için zor olsa da, daha çok on iki ila on beş metre çapında küçük bir gölete benziyor.

— Burası Alia'nın yürüdüğü yer. Eşyaları şurada," diye ağaçları işaret etti Valad. Yakından baktım ve yalnız bir çanta gördüm. - Atı bulamadım ve kaçmadığından ve yaratıkların onu sürüklediğinden eminim çünkü ondan hiçbir iz yok.

Hiçbirimiz bundan şüphe duymuyoruz, çünkü bu çimenlerde at izlerini görmek kolay olurd u. Konuşmuyoruz, atları en yakın ağaçlara bağlıyoruz ama bunu hayvanları korkutmamak için gölden yeterince uzakta yapıyoruz. Yine de şaşırtıcı derecede uysallar ve ben sakın suya gittikçe daha fazla şüpheyile bakıyorum, buranın Yeraltı Dünyası'nın girişi olup olmadığından bile emin değilim.

Uzun hançeri ve baltayı kemerime bağladım. Kılıcımı almayı uzun uzun düşündüm ama ağırlığı ve yaralı tarafımla koşmam daha zor olacaktı. Tüneller daha dar olursa, bu tür silahlar daha fazla engel teşkil edecek, bu yüzden kendimi kısa bıçaklarla sınırlıyorum. Sırada Irai ve Valad var. Birlikte ve sessizlik içinde çalışıyorlar. Kardeşi gölün yakınındaki bir çam ağacına uzun bir ip bağlıyor, kemik kesici de diğer ucuna ağır bir kaya parçası bağlıyor. Sonra birlikte kayayı suya indiriyorlar.

Kendini bulmak B su Taş, sanki kaybettikten sonra bazı yavaşça dibe batıyor. Kız kardeşim ve ben ayini sessizce izliyoruz ama Morokları işlerinden alıkoymuyoruz. Açıklığın çevresinde dolaşılıyor, sesleri dinliyor, etrafta ölü olup olmadığını anlamaya çalışıyoruz ama tuhaf bir şey fark etmiyoruz. Birden, parke taşlarının bağlı olduğu ip geriliyor, sanki taş yeniden ağırlığını kazanmış gibi ve genç adamlar onu sertçe kavrayıp işlerine daha da gergin bir şekilde devam ediyorlar.

Bizimkilerle karşılaşıyorlar

İşi bitirdiklerinde şaşkınlık.

— Dışarı çıkmayı kolaylaştırmak için," diye açıklıyor Iray, Valad birkaç büyük taş daha getirirken. Kemikçi yeni ipler çekerek yine yardım ediyor. - Şimdi aşağı ineceğiz.

— Nasıl? - Jasna alaycı bir şekilde sorar.

— Gölün dibine gideceğiz," diye alaycı bir şekilde cevap verdi Irae, cevabın doğru olabileceğini çok iyi biliyordu ama sinir bozucu bir şekilde anlaşılmazdı. Valad kaburgalarına dirsek atarak şakanın sırası olmadığını ima etti.

— Bunu daha önce yaptınız mı? Oraya gittin mi? - Açıklığa kavuşturuyorum.

— Hayır, ama bize nasıl yapacağımız söylendi," diye açıkladı Valad. - Ne bizim hayatımızda ne de akıl hocalarımızın hayatında hiç kimse oraya inmedi. Görünüşe göre böyle aptalca bir şey sadece bir kez yapılmış. Moroklar arasında üç yüz yıl önce meydana gelen bir olayla ilgili bir hikâye anlatılır. Moroklardan biri göle girmiş ama bir daha çıkamamış. Sonra Özem ve Alacakaranlık'ın Morana'dan korktuğunu bilen başka bir Morok, Mar'dan yardım istemiş ve içlerinden biri aşağı inmeyi kabul etmiş. Birlikte kayıp Morok'u canlı buldular, onlara dışarı çıkamadığını, gölün onu geri almayacağını söyledi, ancak Mara'nın eşliğinde geri dönmeyi başardılar. Bu hikayenin ne kadar gerçek olduğunu kim bilebilir, belki de Morok sadece kaybolmuştu.

— Yeraltı salonlarından sürünerek çıkabilen insanlar olduğuna dair birkaç eski hikaye de var. Bize bol miktarda altın ve hazine ile neye benzediklerini anlattılar. Ancak bu söylenti peri masalları ve hikayeler gibi yayılıyor, bu yüzden şüpheli. Yine de ölümler eski insanlardır ve bunda bir doğruluk payı olabilir. Moroklara gelince, Gölge'nin aslında Yeraltı Dünyası'na ait olduğuna dair efsanelerin doğruluk payı olduğunu inkâr edemezsiniz," diye ekledi Iray, şaşırtıcı bir sakinlikle, taşlara düğüm atmayı bırakırken.

— Sonuçta elinizdeki tek şey eski hikâyeler ve uzun zaman önce ölmüş Morok'lardan gelen bilgiler mi? - Kuru bir şekilde sordum.

— Hiç yoktan iyidir," diye yanıtlıyor Valad, düğümleri kontrol ederken.

— Tüm planlarınız böyle mi?

— Hangileri?

— Avos da niebe [8].

Ne yaptıklarını unutan Iray ve Valad, sanki Gavan'ın kaşıklarına yine hakaret etmişim gibi şaşkınlıkla bana baktılar.

— İtiraz edecek bir şey yok," diyerek Jasna, adamlardan hiçbiri net bir cevap veremeyince onları utandırır.

— Aşağıda tam olarak ne olduğunu bilmeden plan yapmak zaman kaybı olur," diyerek Valad beceriksizce kendini haklı çıkarırken, Irai meşgulmüş gibi davranarak kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

Valad bir kaya parçasını alıp bana uzatıyor ve konuyu değiştiriyor:

— Beline bağla, böylece daha çabuk inersin," diyor utanmadan ve gözlerimin şaşkınlıkla açılmasını izlerken bile gülümsüyor. - Gavan'ın anlattıklarına güvenmeseydim bunu önermezdim. Güven bana, Vela.

— Ben çocukken de böyle bir şey söylemiştin, kümesten çalabildiğin kadar yumurta çalmak istediğini söylemiştin," diye homurdanıyorum ama ipi tutuyorum ve bana söyleneni yapıyorum.

— Ama sen kazandın," dedi kardeşim alaycı bir tavırla.

— Bir horoz vardı! Bacağımda hâlâ yara izleri var," diyorum öfkeyle ve bu Jasna'nın birkaç kahkaha atmasına yol açıyor.

— Görüyorum ki pek de iyi bir ağabey değilsin," dedi Iray Valad'a.

— Sadece Vela seninle büyümedi, o zaman senin çok daha kötü olduğunu bilirdi," diye hemen karşı çıkıyor kardeşi ama ikisi de kıkırdıyor.

Gerçekten eğleniyorlar mı, yoksa bizi ve kendilerini aşağıda bekleyen olası dehşetten uzaklaştırıyorlar mı bilmiyorum. Hepimiz aynı şeyi yapıyoruz - gönüllü olarak kaldırım taşlarını kendimize bağlıyoruz. Gelmiş geçmiş en aptalca fikir. Bunun bir şaka olduğunu kabul edip etmeyeceklerini merak ederek ara sıra Morok'lara bakıyorum ama onlar hazırlıklarını bitirip bize bakıyorlar. İlk kez gözlerindeki kısa süreli endişe ve şüpheyi fark ediyorum, ama gözlerini kırpmıyorlar ve kayboluyor.

—Ve şimdi biraz sihir." Irai moralleri yüksek tutmaya çalışarak tezahürat yapmaya devam ediyor ama ne ben ne de Jasnah gülümsüyoruz.

O ve Valad sağ ellerindeki eldivenleri avuç ileri yukarı bakacak şekilde çıkarırlar. n kolları çıplak, çünkü sıcak hava nedeniyle gömlekleri kıvrılmış. Kız kardeşim ve ben ne beklediklerini bilmeden bir süre aptal aptal onlara bakıyoruz ama sonra derilerinin altındaki gölgeleri fark ediyoruz. Gmleklerimizin altından sürünerek çıkan yılanlar gibi, n kollarımızdan aşağı inip avuç ilerimize akıyorlar. Gölgeler yavaşça birbirine örülerek Morokların maskelerini oluşturuyor. İlk başta erimiş metal gibi düzensizdirler, ancak yavaş yavaş maskeler przszleşir ve istenen şekli alırlar. Bazı yerlerde gölgeler güneş iřđını emerek altın rengine dönüşüyor.

— Onları burada mı saklıyorsun? - Jasna'ya hayranlık duyuyor. - Onlar senin bir paran.

— Evet, ama maskeyi oluşturmak biraz zaman alıyor, bu yüzden bir süreliğine çıkarırsak, onu fiziksel bir nesne olarak bırakıp bir çantaya veya cebe koyuyoruz" diyor Valad.

— Yani kırılmaz mı?

— Yapabilirim. Kolay değil. Maddi formda olduğu sürece kırılabilir, ancak büyük bir g gerektirecektir.

— Ama bu maske senin değil," dedim. - Kirei'nin seninkini yapacak zamanı yoktu.

— ok dikkatli," diye araya girdi Iray, vgden memnun bir şekilde başını sallayan Valad'a dönerek. Kemik kesici bana doğru döndü. - Valad şanslıydı, maske onu kabul etti, tıpkı Kirei'yi kabul ettiği gibi, çünkü kardeşinin yaşam gücü var.

— Gitmeliyiz," diye hatırlatıyor Valad maskesini takarak.

Irae onun ardından tekrarlar ve gölgeler bir araya gelerek karanlık pelerinlere dönüşür. Moroklar gömleklerinin kollarını düzeltiyor, derilerini gizlemek için eldivenlerini giyiyor ve kılıçlarını kontrol ediyorlar. Hepimiz gölün kenarına geliyoruz ve suya bakarken yutkunuyorum - sessiz ve çevredeki manzarayı yansıtıyor. Gölün eğimli bir inişi yok, sadece derin suya doğru keskin bir kenarı var. Sakin görünüyorum ama kalbim hala gergin bir şekilde atıyor. Kayalarımızı elimize alıyoruz.

— İlk kim boğulmak ister? - Maskenin içinden gelen acımasız ses olmasaydı, Irae'nin yine gülümsediğini söyleyebilirdim.

24

Efsaneleri öğrendikçe, Gölge'nin nereden geldiğini anlamak için Moroklara daha yakından bakmam gerektiğine daha da ikna oldum, çünkü onlar Morana'nın kasvetli yoldaşının aramızdaki canlı vücut bulmuş halleriydi.

Ancak tüm araştırmalarımın rağmen tek bir soruya yanıt bulamadım. Morok'un maskesinin neden sadece siyah kısımları değil, aynı zamanda altın kısımları da var?

Malachi Zotov.

Mars ve Moroks'un Unutulmuşları

Valad, hem Yasna'nın hem de benim yüzümüzde hoşnutsuz bir ifadeyle Irae'yi arkadan itiyor. Bunu bekliyor olmalıydı, çünkü herhangi bir gürültü ya da sıçrama olmadan suya daldı, sadece bir adım öne çıktı.

— Önemli olan dikey dalış yapmaktır" diye uyarıyor Valad. - Ve sert bir inişe hazırlıklı olun.

— Sen ve kemikçi hiçbir şeyi insani bir şekilde açıklayamıyorsunuz," diye azarlıyor Jasna, çünkü bu talimattan pek memnun değilim.

— Bu sürpriz değil. Biz insan değiliz.

Yasna gözlerini deviriyor ve öne doğru bir adım atarak göle dalıyor. Gerilimli bir şekilde saniyeleri sayıyorum ama ne Irae ne de Jasna yüzeye çıkıyor.

— Sen iyi bir yüzücüsün, Vela. Ama buna bile gerek kalmayacak," dedi ağabeyim, beni neşelendirmeye çalışarak.

— Silahı mahvedeceğim," diye geveliyorum aniden, baltamın tahta sapını hatırlayarak.

—Yapmayacaksın. Güven bana.

Derin bir nefes alıyorum ve inancımın çok kör olmamasını umuyorum. Nefesimi tutuyorum ve isteyerek ileri doğru adım atıyorum. Bir sıçramayla anında göle batıyorum ve ellerimdeki ağır kaya beni yavaşça aşağı çekiyor. Yaz günü olmasına rağmen su soğuk ama uzuvlarımın uyuşmasına neden olacak kadar değil. Suyun altında ne olduğunu görmek için gözlerimi açıyorum ama her yer zifiri karanlık. Yukarıdan gelen loş ışık dışında hiçbir şey göremiyorum. Ciğerlerim yanmaya başladı. Kayayı bırakıyorum ve o da beni daha hızlı aşağı çekiyor. Korku vücuduma yayılıyor ve kendimi koruma duygum ipi çözmem ve yüzerek çıkmam için bağılıyor. Ama panik beni ele geçiremeden havadayım ve kaya iki kat daha ağırlaşıyor ve kelimenin tam anlamıyla iki metre yükseklikten yere çakılıyorum.

Sert zeminle acı verici karşılaşmamdan dolayı ağzımdan bir küfür çıkıyor.

— Kız kardeşin de benzer bir şey söylemişti," diyor Iray kıkırdayarak ve sonra ayağa kalkıp en yakın duvara gitmeme yardım ediyor.

Ben şaşkınlıkla saçlarıma ve giysilerime dokunurken o kayayı üzerimden çözüyor: neredeyse her şey kuru, sanki hiç göle girmemişim gibi. Jasna yanımda duruyor ve alaycı bir gülümsemeyle şaşkınlığımı izliyor.

— Duygularınız aynıydı," diyor kemikçi Jasne'ye. Maskesi kalkmış, böylece yüzünü görebiliyorum.

— Ne tür bir büyü bu? - Anlamadığım için geveledim.

— Bütün su gölde kalıyor," diye yanıtlıyor kız kardeş, yukarı doğru işaret ederek.

Elini takip ediyorum. Aynı gölet, aynı şekil ve boyutta, sadece tavanda ve tüm su, garip bir güçle, aşağı dökülmeden orada kalıyor.

— Burası bir tavşan deliği gibi, göl değil," diyerek Jasna buranın tanımını yapıyor.

— Yuva konusunda hemfikirim ama bunun bir tavşan yuvası olduğunu sanmıyorum," dedi İray sessizce, başını kaldırarak.

Önce kaya görünür, ardından Valad gelir. Kardeşi suyun içindeyken yavaşça aşağı iner, ancak kaya parçası havaya kalkar kalkmaz Valad hızla aşağı düşer. Tüm giysileri anında kuruyor, gözle görülür damlacıklar halindeki nem sanki garip bir yerçekimi altındaymış gibi ayrılıp suyun tavanına geri dönüyor. Benim aksime kardeşim iniş için daha hazırlıklı, bu yüzden ustalıkla ayağa kalkıyor.

Etrafa bakıyorum. Üç kişinin omuz omuza yürüyebileceği büyüklükte bir tüneldeyiz. Tavanlar iki metreden yüksek değil ve duvarlar kahverengi: toprak ve taş karışımı. Tünelin bir tarafında çıkmaz bir sokak var, diğer tarafında ise derinlere iniyor. Uzakta titreyen bir ışık ve daha büyük bir mağaraya çıkış seçebiliyordum ama memnun olmaktan çok endişeliydim. Suyun içindeyken her şey karanlık görünüyordu ama şimdi yetersiz güneş ışığı bize ulaşıyor. Gölün derinliği yirmi metreden fazla değil gibi görünüyor.

— Güneş batmadan önce bu işi halletmeliyiz," diye uyardı Valad. - Efsanelere göre Özem ve Sümerla kışın uyurlarmış ama şimdi yaz ve bu saatte ne yaptıkları belli değil.

— Umalım da evde olmasınlar," diye şaka yapıyor Jasnah ve elini hançerinin kabzasına koyuyor ama ben yollarını tamamen kesiyorum.

— Hayır," dedim sessizce ama kararlı bir şekilde. - Gideceğimi söyledim. Jasna burada kalacak.

— Vela, bu saçmalık," diye söze başlıyor kız kardeşim ama elimi sallayarak sözünü kesiyorum.

— Sen kalıyorsun. Bunun birkaç sebebi var. Bir: Dört kişilik bir kalabalıkla çok dikkat çekeriz. İki, bu bizim çıkış yolumuz ve bu tünel de tek giriş yolu. İzlemesi için birini bırakmazsak aptallık etmiş oluruz.

Herkes dikkatle dinler ve ağır argümanlar üzerinde düşünür.

— O halde onu yalnız bırakmak güvenli değil," diyor Valad.

— Doğru," diye kabul ettim. - Bu yüzden onunla kalıyorsun.

Sadece ben ve Irae.

Valad gürültüyle ciğerlerine hava çekiyor. Elimi tekrar kaldırarak ağabeyimi sessizliğe davet ediyorum.

— Eğer Mara'nın yardımını istiyorsan, kalacaksın. Alia yüzünden hepimizi tehlikeye atıyorsun. Sıcak bir malikânede kalamayan bir prensesin dikkatsizliği yüzünden kardeşimin ve kız kardeşimin acı çekmesine izin vermeyeceğim." Sözlerim sert ve Valad'ın omuzları çöküyor. Bana bakıyor ve bakışlarında suçluluk duygusu ve zorlukla dizginlenen bir inatçılık var. Gerçi çocukken benimle tartışamazdı, şimdi de tartışmayacak.

Valad onu endişelendiğim insanlar listesine eklediğimi fark etti ve muhtemelen sadece ona tekrar güvenmeye başladığım düşüncesi onu düşüncesizce şeyler söylemekten alıkoyuyor.

— Planını beğenmedim, Vela.

— Bütün bu yolculuktan hoşlanmıyorum," diye karşılık verdim, aynı asık suratla. - Eğer bu tüneli tutamazsan, dördümüzün ya da ikimizin gitmesinin ya da Alia'yı bulmamızın bir önemi kalmayacak. Hepimiz ölürüz.

— O haklı," dedi Iray, yanımda durarak. - Siz ikiniz burada kalın. Bir şey bulamazsak iki saat içinde geri döneceğiz.

— Kararını onaylamıyorum Vela, ama sadece vardığın sonuçların mantıklı olması nedeniyle katılıyorum," diyor Jasna kuru bir sesle. - İki saat. Daha fazla değil.

Kız kardeşimin ellerini tutup birkaç saniye sıkıyorum, sonra aynısını Valad'a yapıyorum. Kardeşim aniden beni kendine çekiyor ve kollarını bana dolayarak başımı göğsüne yaslıyor. Karşı koymuyorum, kalbinin de olması gerekenden daha hızlı attığını hissediyorum. Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve deri zırhının kokusunu içime çekiyorum. Vedalaşmıyoruz çünkü bu zindanlarda bir ceset olarak kalmayacağım ama son anım olabilecek bir şeyi de kaybetmek istemiyorum.

— Bir dahaki sefere kucaklaşmadan önce yıkanalım," dedim Valad'a, kucaklaşmadan sıyrılarak ve o da bana sessiz bir kıkırdama verdi. Uzun bir yolculuktan sonra kıyafetlerimizi değiştirmek iyi olurdu.

Irae maskesini indiriyor ve ikimiz koridorda ışığa doğru yürüyoruz. Arkamızı dönmüyoruz ve gürültülü bir yankı yaratmamaya çalışarak ölçülü bir tempoda yürüyoruz. Yamaçtan itibaren gittikçe daha derinlere iniyoruz.

— Özür dilerim," diye sessizce özür diliyorum. Bonesaw başını sessizce bana çeviriyor. - Seni bu işe bulaştırdığım için. Bu bizim ailemizin sorunu. Seninle ya da Jasna'yla hiçbir ilgisi yok.

— Valad için korkmanı anlıyorum. Onu seçseydin, yine de onunla yer değiştirirdim.

— Neden?

— Yıllarca ona küçük bir kardeş gibi baktım ve savaşta daha fazla tecrübem var.

Bu deneyime ihtiyacımız olmayacağını umarak durgun bir şekilde gülümsüyorum. Benim tarafım henüz yeterince iyileşmedi ve bir dövüşte Irae için bir varlıktan çok bir yük olabilirim.

— Alia'nın neye benzediğini biliyor musun? - Onu tanıyorum ama Iraj'ı tanımıyorum.

— Biliyorum. Seni birkaç kez gördüm ama hiç konuşmadık.

Kemikçi parmağını maskenin üzerinde dudaklarının olması gereken yere koyuyor ve yolculuğumuza sessizlik içinde devam ediyoruz. Çıkışa yaklaştıkça hava daha da aydınlanıyor ve zaman zaman tünelin duvarlarından kemik parçalarının ve kafataslarının çıktığını ilk fark eden ben oluyorum. Sadece insanlar değil, hayvanlar da var.

Tünel aniden geniş bir salona dönüşüyor ve şaşkınlıkla ağzımı açıp etrafa bakıyorum. Bir mağaradan çok bir parti salonuna benziyordu. Karanlığın içinde delicesine yüksek tavanlar gizlenmiş, zemin siyah cam levhalarla kaplı gibi görünüyor ve birçok sütun tamamen siyah kristaller ve gümüş girdaplarla kaplı. Başımı sağa sola çevirip kaynak aradım.

Çünkü her yüzey ışınları yansıtıyor ve parıldıyor. Loş bir şekilde aydınlatılmaya devam ediyor, ancak tünelden sonra kristallerin her bir yüzü ve ayaklarımızın altındaki levhaların eklemleri açıkça görülebiliyor. Aynalı zeminde bulanıklaşıyoruz ve bu nedenle zaten büyük olan alan görsel olarak genişliyor. Zemin doğal olmayan bir şekilde temiz, tek bir çizik ya da kir yok. Oturup parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum ama yüzeyde hiçbir iz yok.

Irae devam etmem için eliyle işaret ediyor. Nereye gittiğimizi bilmediğimiz için dümdüz ilerliyoruz. Ne kadar dikkatli adım atarsak atalım, ayak seslerimiz yankılanıyor. Bir dakika sonra bir ışık kaynağı buluyoruz.

Bu altın. Sadece o da değil.

Ayrıca gümüş ve bakır, değerli kristaller, zümrüt demetleri ve jakontlar da var. Altın sikke dağlarının arasında külçeler ve heykelcikler görülebilir, gümüş kadehler ve oniks kaseler oraya buraya saçılmıştır. Malakit ve kehribar kolye ve boncuklar, yakutlarla süslü jasper kutularını dolduruyor. Kaya kristalinden kadehler ve değerli metallerden taşlar, çok sayıda zümrüt ve lal taşı halkasıyla birlikte açık sandıklarda yığılıdır. Pırlantalarla süslenmiş pahalı brokarlar yere yuvarlanmış, altın iplikler ve altın ipliklerden yapılmış en ince danteller özensizce bir araya getirilmiştir. Tüm bu mücevherler üst üste yığılmış ve ışıltı ışıltı parlayarak etraflarını aydınlatıyor. Bazı hazine dağlarının boyu benim iki katım kadar ve bir yerlerde zenginlikler salonun etrafına dikkatsizce saçılmış durumda.

Mücevherler bazıları için bir zevk olabilir, ama Irae ve ben onlara dokunmamamız gerektiğini bilerek bir adım geri çekiliyoruz. Yeraltı Dünyası'nın kral ve kraliçesi zenginliklerini çok kıskanıyor ve onlardan bir bozuk para bile çalsanız kim bilir ne yaparlar. Morok sessizce yan taraftaki bir yeri işaret ediyor ve hırsızlara ne olacağı konusundaki sessiz sorunun cevabını buluyor.

Altın parıltısının ardındaki ölü dağlarını hemen fark etmiyorsunuz. Bazı cesetler bez bebekler gibi üst üste yığılmış, diğerleri ise heykel gibi donmuş, taşlaşmış, hareket halindeki heykeller gibi. Kokluyorum ama çürümenin kokusunu alamıyorum; havada sadece toz, metal ve kömür kokusu var.

Hançerimi kavriyorum ve ölüleri dikkatle izliyorum, içlerinden birinin hareket etmesini bekliyorum. Bir an gergin bir sessizlik içinde bekliyoruz ama hiçbir şey değişmiyor. Irae sessiz bir cesaretle avucumu sıkıyor ve beni cesetlere doğru çekiyor: Aliyah'ın aralarında olup olmadığını görmemiz gerekiyor. Bir on beş dakika kadar daha sürüyor ama neyse ki hiçbir ölü ayağa kalkmıyor ve Aliyah'ı burada bulamıyoruz. İlk başta rahat bir nefes alıyorum ama cesedini burada bulmak daha da kolay olurdu. Irai onu diriltirdi ve maceramız güvenli bir şekilde sona ererdi. Ama şimdi aramaya devam etmek zorundayız.

Şu andan itibaren, koyu cam zeminde zorlukla fark edilebilen değerli taşlara veya siyah onikslere basmamak için dikkatli adımlar atıyoruz. Pelerinlerimizle bile zenginliklere dokunmamaya özen göstererek altın dağlarının etrafında dolaşıyoruz.

Odanın sonunda yeni bir tünelle karşılaşıyoruz: kısa ve bizi bir sonraki salona götürüyor. Burası daha küçük ama aynı zamanda hazineler ve mücevher sandıklarıyla dolu ve tüm zemin turuncu-kırmızı akik taşlarıyla kaplı. Bir prenses olmama rağmen, babamın mücevherleri buradakilerin yanında çok küçük kalıyor.

Üçüncü salonda, pürüzsüz sütunlar tamamen çok renkli opallerden oluşuyor ve aralarında taşlaşmış adamlar muhafızlar gibi dizilmiş, ayaklarının altında akarsu birikintileri gibi sıvı altın yayılıyor. Irae'ye bakıyoruz, metalin gerçekten sıvı mı yoksa bu kadar pürüzsüz şekillerde donmuş mu olduğunu kontrol etmek için herhangi bir ilgi hissetmiyoruz.

Hazine ve altının ışıltısı karşısında hayrete düşmeyi bıraktık, prensesi aramak için taşlaşmış yüzlere bakmaya ya da cesetleri ters çevirmeye devam ediyoruz ve zamanımız acımasızca tükeniyor. Valad

ve Jasna bize fazladan zaman tanımayacak ve doğrudan aramaya başlayacaklar. Ve eğer onlarla geniş salonlarda ısırırsak, akşam karanlığına kadar birbirimizi arayacağız.

İki salon daha geçtikten sonra aniden küçük bir odaya giriyoruz. Birçok köylü evinden daha büyük olmasına rağmen, daha önce gördüklerimize kıyasla nispeten küçük görünüyordu. Tek bir sütun yok, zemin ışıltılı altınla kaplı ve ortada sessiz siyah bir göl var.

— Ne oldu? - Kenarda donup kalarak soruyorum.

Su hareket etmiyor ya da dalgalanmıyor, ışığı yansıtmıyor, aksine emiyor ve katran gibi yapışkan görünüyor.

— Toprağın kanı," diye yanıtlıyor Iray, onun yanında ayağa kalkarak. - Dokunma ona. Başımı sallıyorum ve güvenli bir mesafe geri çekiliyorum.

— Gözlerimi karanlıktan alamayıp bu doğal olmayan gölde belli belirsiz bir dalgalanma ya da çember beklerken Morok dikkatimi çekti: "Bir sorunumuz var. - Farklı yönlerde iki tünel var ve onları bulmak için yirmi dakikadan fazla vaktimiz yok.

— Ayrılalım," diye önerdim. - Başka seçeneğimiz yok. Alia'yı bugün bulmalıyız.

Irae, bu yerle ilgili endişemi ve gerginliğimi gizlediğim sakin ifademe bakarak buruşuyor. Valad'ın buradan eli boş ayrılmayacağını biliyorum. Ölü ya da diri Aaliyah'a ihtiyacımız var.

— Pekâlâ. Seninle 20 dakika içinde burada buluşuruz. Olmazsa, seni takip ederim.

Kabul ediyorum ve kısa süreliğine ayrılıyor. Morok sağ tünele girdi, ben de sola. Artık daha hızlı yürüyorum, Yeraltı Dünyası'nın acımasız da olsa muhteşem güzelliğine bakmıyorum. Işığın nereden geldiğini ya da Ozem ve Twilight'ın hangi zenginlikleri biriktirdiğini merak etmiyorum. Sadece ölülerin yanına geldiğimde duruyorum, ama çoğu erkek ve Alia' n ı n k i gibi sarı saçlı pek kız yok.

Çok gelişmiş bir zaman algım var ve geri dönme zamanının geldiğini fark ettiğimde sadece üç koridora bakacak vaktim oluyor. Düşme sesi beni durduruyor. Hemen donup kalıyorum ve hatta gürültüyü dinlerken nefesimi tutuyorum. Birisi metal bir fincan ya da kase düşürmüş. Döşemeler üzerinde gürültüyle yuvarlanıyor. Yavaşça sessizliğe gömülmeden önce birkaç tur atıyor.

Yapılacak en mantıklı şey gürültüden kaçmak olsa da birkaç saniye daha hareketsiz duruyorum ama Alia hâlâ hayatta olabilir miydi? Burada bir tür zindan olabilir mi? Yoksa insanlar hemen katılaşmıyor da zaman mı alıyor?

Baltamı çıkarıyorum ve karanlık bir koridora dönüşen duvardaki karanlık açıklığa doğru yürüyorum. O kadar dar ki her seferinde sadece bir tanesinden geçebiliyorum. Birkaç adım sağda yeni bir açıklık var ve orada donup kalıyorum, parlayan altın bolluğuna göz kırpiyorum. Her yere saçılmış, tüm duvarlar ve zemin değerli metalle dolmuş. Tabandan tavana uzanan yarım sütunlar büyüleyici yeşil krizolitlerle süslenmiş. Oda uzun ve küçüktür ve girişten yaklaşık otuz metre ötede üç altın tahtın bulunduğu alçak bir kürsü vardır. Her iki taraftaki ikisi de devasa ve cömertçe dekore edilmiştir. Ortadaki ise daha küçük ve mütevazı ama yine de mevcut prenslerden herhangi birinin tahtından daha zengin.

Sinirle yutkunuyorum, uyuyan Özem ve Sümerla'ya bakıyorum. Ama onların arasında oturan Aaliyah kafamı karıştırıyor. Halüsinasyon gördüğümü ya da yeraltı dumanı soluduğumu düşünerek sık sık gözlerimi kırıştırıyorum. Ama görüntüyü kovalamak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, gitmiyor.

Üçü de altın rengi kaftanlar giymiş, üzerlerinde zarif işlemler ve pırıl pırıl taşlar var. Kaftanlarının düğmeleri değerli metallere ve ceviz büyüklüğünde yakutlardan yapılmıştır. Yeraltı Dünyası'nın kral ve kraliçesi yaşlı görünmüyor: Yetişkinler ama yüzlerindeki deri pürüzsüz, görünür kırışıklıklar yok. Derin uykuda ölçülü bir şekilde nefes alıyorlar ama kaşları çatık ve hoşnutsuzlar. Özem'in uzun sakalı göğsüne kadar uzanıyor ve gümüş rengi saçları dalga dalga dalgalanıyor

omuzlarına yaslanmış. Başında uzun bir taç vardır ve parmaklarıyla aynı değerli metallere yapılmış uzun bir asayı sıkıca kavramıştır.

Sumerla'nın kat kat elbisesi şimdiye kadar gördüğüm tüm kıyafetlerden daha zengin. Omuzlarına dökülüyor ama düğmeli değil ve uzun kolları tahtının kolçaklarından sarkıyor. Saçlarının ne renk olduğunu söyleyemiyorum: kokoshnik üzerine atılmış, elmaslarla parıldayan yarı saydam bir kumaşın altına sıkıştırılmış ve yüzünü çevreleyen saçlar o kadar uzun ki omuzlarına değiyor. Sumerla'nın sağ eli büyüklük taslayarak Alia'nın omzuna dayanıyor ve tüm vücudunu sallıyor. Avuçlarıyla yüzünü kapatarak ağlamasını engellemeye çalışıyor.

Üst üste yığılmış mücevher sandıklarının üzerinden geçerek birkaç temkinli adımla yaklaşıyorum. Botlarımın altındaki altın talaşlarının zar zor duyulabilen çıtırtısı varlığını işaret ediyor, bu ses Aliyah'ın korkmuş bir hayvan gibi kaskatı kesilmesine neden oluyor. Ellerini yavaşça yüzünden çekti.

— Ve-e-la-a," diye acınası bir şekilde uludu, ama ihtiyatlı bir şekilde bunu mümkün olduğunca sessiz tuttu. - P-p-p-pooja...

Parmağımı dudaklarıma götürerek onu sessiz olmaya çağırıyorum. Böyle bir durumda söyleyebileceği her şeyi zaten biliyorum. Prenses itaat ediyor ve alt dudağını ısırtıyor, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor ve bir an için onun için üzülüyorum. Birçok bakire altın ve cesetler diyarında çığlık atar ya da aklını yitirirdi ama Aliyah'ın neyse ki bilinci yerinde. Onu sırtımda taşıyamazdım.

Uzaktan bakıldığında daha da güzel görünüyor, gençliğini geride bıraktığını söyleyebilirim. Gözleri hâlâ masumca iri, saçları parlak ve ışıltılı, ağır ve zengin cübbesinin parlaklığını yansıtıyor. Ona doğru birkaç adım daha atıyorum ama bir anda zihnim onun neden bu yerin yöneticileri arasında alçakgönüllülükle oturduğuna ve prensesin buraya böyle giyinerek gelmesinin mümkün olmadığına dair yüzlerce düşünceyle dolup taşıyor.

Yaklaştığımda, mücevherlerin ışığı artık beni kör etmiyor ve Aliyah'ın gözlerinin altındaki kararan morlukları fark ediyorum.

Yanakları çökmüş ve teni çok solgun. En son ne zaman uyuduğu belli olmasa da bitkin görünüyor. Prenses vurmaya başlıyor ve ben Summerla'nın eline gergin bir bakış atıyorum.

— Açıkla kendini," diyorum kısa ve sessiz bir şekilde, konuşmanın dikkatini dağıtacağını umarak.

— Onların kızı olacağımı söylediler.

Alia'ya yaklaşıyorum. Baltayı elimde ters çevirip başını kavriyorum ve keskin bıçaktan kaçınıyorum.

— Yaşıyorsun, değil mi?

Sorum Aaliyah'ın bastırılmış bir kahkaha atmasına neden oldu.

— Evet, ama uzun sürmez. Yiyeceğin ne olduğunu bilmiyorlar. Bolca suları var ama ben yanımda getirdiğim her şeyi yedim," diyerek çenesiyle kenarda duran bir çantayı işaret etti. - Uzun zamandır bir şey yemedim. Dışarı da pek çıkmıyorum. Kaybolacağımı söyleyerek beni içeri almıyorlar.

— Buraya nasıl geldin?

— Paralı askerlere ödeme yaptı. Onlara dağlar kadar altın vaat etti.

Biraz akıllıca, biraz aptalca. Eğer paralı askerler onunla birlikte geldiyse, koridorlardan birinde ölü bir ganimet olarak bırakıldılar.

Ağdalı tükürüğümü yutuyorum.

— Unutmayın. Çıkıştan sonra sola salona gidin. Üç salon geçmeniz gerekiyor, her zaman düz devam edin ve sadece son salonda sağa dönün. Her salondan sadece bir çıkış var. Üçüncü salondan sonra dolambaçlı bir tünel olacak. O tünelden sonra dur ve Morok'u bekle," diye net bir şekilde sıralıyorum, sahip olmadığım bir güvenle gözlerimi Sumerla'dan ayırmadan. - Koşmalısın ve mümkün olduğunca sessiz olmalısın. Anladın mı?

— Morok? Valad?

— Hayır. Yolu ezberledin mi?

— Evet. Sen?

— Hemen arkanda olacağım. - *Umarım öyle olur.* - Kıpırdama.

Baltamın sapıyla Sumerla'nın elinin önce parmaklarını, sonra da avuç içini yavaşça dürtüyorum. Ben kaskatı kesiliyorum ve kraliçe harekete tepki olarak parmaklarını daha sıkı sıkarken Aliyah sertçe sarsılıyor. Nefesimi tutmaktan ciğerlerim yanıyor ama biriken havayı dışarı bırakıyorum,

ancak Sumerla tekrar rahatladığında. Sonunda kraliçenin avucunu kaldırıyorum ve Alia yaldızlı sandalyeden kayıyor. Prenses uzun oturuşundan sendeliyor, odaklanmamış gözlerle etrafına bakıyor, yetersiz beslenmenin baş dönmesini gidermeye çalışıyor. Herkesi aynı anda takip etmeye çalışmaktan başım ağrımaya başladı. Baltamı kaldırıyorum ve Twilight'ın kolu desteksiz, gevşek bir şekilde sarkıyor. Birkaç adım geri çekilip kraliçeye bakıyorum ama o huzur içinde uyumaya devam ediyor.

Aliya'yı dirseğinin altından yakaladım ve fazla ses çıkarmadan prensesi sırtımda çıkışa doğru sürükledim. Benden birkaç santimetre daha uzun ve pahalı kıyafeti delicesine ağır. Sonraki salonlarda en azından üst pelerini atmam gerekecek.

— Nereye gittiğini sanıyorsun?

Alia ve ben çıkışa birkaç metre kala duruyoruz. Prenses gözle görülür bir şekilde titriyor ve kalbim acıyla kaburgalarımın çarpıyor. Aliya dişlerini sıkıyor, vücudu sanki en kötü kâbusu canlanmış gibi titriyor. Sadece gözlerindeki panik ifadesi kendi korkumu azaltıyor. En azından birimiz sakin kalmalı.

— İnsanlar bizden her şeyi çalmaya çalıştı, ama sen!" Sumerla'nın arkamdaki sesi güzel, melodik ve tatlı, son kelimedeki vurgu bile pek sert görünmüyor. - Çocuğumu çalmaya niyetlisin.

Kraliçeye dönüyorum ama bu hareket çıkışa doğru fazladan bir adımı gizliyor. Aliyah arkamda kalıyor ve parmaklarının kırmızı pelerininin kumaşını sıktığını hissediyorum. Sumerla'nın gözlerini gördüğümde yüzümü soğukkanlı tutmaya çalışıyorum. Beyaz olması gereken yerler siyah üzerine siyah, ama iris ve gözbebeği tamamen altın rengine. Bakışlarını Aaliyah'tan bana çeviriyor ve altın rengi disk siyah yüzey üzerinde kayıyor. Renk bana toprağın siyah kanıyla karışmış bir gölü hatırlatıyor. Aynı kalın sıvı Yeraltı Dünyası'nın kral ve kraliçesinin damarlarında da akıyorsa hiç şaşırmam.

Sumerla neredeyse insani bir hareketle başını bir o yana bir bu yana eğiyor, boynunu yoğuruyor. Bundan yararlanıp yarım adım daha geri çekiliyorum ve elimdeki baltayı çevirerek kabzasını tekrar kavriyorum. Kraliçe aniden öne doğru sarsıldı, yüzüme dikkatle baktı; Alia hıçkırarak ağladı ve parmaklarıyla omzumu kavradı.

— Morana! Bu gerçekten sen misin?!

Sumerla'nın sesinde bir parça şaşkınlık ve bir damla korku var.

Mar ve Morana arasında gerçekten bir ayrım yapmıyorlar.

— Ama senin gözlerinin nesi var? - Alacakaranlık gözlerini kısıyor ve tahtından kalkıyor. - Görünüşünü değiştirmeyi seviyorsun ama yaz yeşilliklerini hiç sevmedin, donmuş nehirlerindeki buz gibi mavi göz bebeklerini tercih ettin.

Çenemi sıktım, kendi tanrıçamışım gibi nasıl davranacağımı bilemiyordum. Sahte bir güvenle çenemi kaldırdım ve parmaklarımın titremesini engellemeye çalıştım.

— Bir deney yapayım dedim," diye kuru bir şekilde cevap verdim.

Kraliçenin sarı kaşları burnunun ucunda birleşti, belli ki verdiği cevaptan tatmin olmamıştı.

— Henüz senin zamanın değil, Morana. Neden buradasın? Sözümüzden dönmeyiz, yüzeyle çıkmayız, insanları öldürmeyiz. Şimdi yıllarca uyuyoruz, belki de on yıllarca.

Saçmalık. Valad ve Irae'ye göre, Currant Nehri boyunca birkaç kişi kayboluyor. Yine de onun sözleri bana bir açık kapı bırakıyor.

— Ama sen bu ölümlüyü alarak kuralı çiğnedin.

— Kendi başına geldi. Ve şu çocuğa bak, Morana. O güzel saçlarıyla tıpkı bizim kızımıza b e n z i y o r . Yüzüme bakarsan ne kadar benzediğimizi görürsün.

Boğazımdaki yumruyu tekrar yutuyorum. Onlar gibisi yok ve Twilight görmek istediğini görüyor.

— Uzun zamandır bir kızım olsun istiyordum! Özem benden daha uzun uyur ve neredeyse hiç uyanmaz. Yalnızlıktan bıkmıştım ve bu ölümlü

Saçlarını taradığımda ve ona altın rengi kıyafetler giydirdiğimde buna karşı çıktı," diye yakındı Sumerla tahtından inerken.

Daha fazla yaklaşmasını istemediğim için geriliyorum ama neyse ki kraliçe yarı yolda donup kalıyor.

— Hayır," diye hıçkırdı Aliyah arkamdan acınası bir şekilde, protesto ederek.

— Gözyaşları aksini söylüyor," diyerek sözünü kestim.

— Sen neden bahsediyorsun, Morana? O kadar mutlu ki gözlerinden inci taneleri dökülüyor. Hayatımda gördüğüm en güzel kız ve o gerçekten benim kızım," dedi Sumerla masum bir kızgınlıkla, ellerini göğsünde kavuşturarak. Sanki yanlış anlayan benmişim gibi kaşları kederle kalkıyor. - Ne kadar yalnız olduğumu en iyi siz bilirsiniz! Kocam senin yüzünden konuşmuyor bile ve ben bu çınlayan sessizlikten bıktım.

Morana'nın ceza olarak dilini kestiğine dair hikâyeleri hatırlayarak Özem'e kısa bir süre bakıyorum. Farklı bir durumda olsaydım, bunun doğru olup olmadığını ve başka hangi hikâyelerin doğru olduğunu merak ederdim. Ama buradaki koridorlarda anlatılmamış hazineler ve ölü adamlar var, bu yüzden masalların gerçekliği merak edilecek son şey.

Twilight'ın siyah ve altın gözleriyle dünyayı nasıl gördüğünü bilmiyorum ama gerçekliği değiştiremeyecek şekilde çarpıtılmış durumda.

— İnsanları anlaşılmayla öldürmemen gerekiyor ama bu ölümlü zar zor yaşıyor," diyorum elimden geldiğince sert bir şekilde ve kraliçenin kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. - Yemeğe ihtiyacı vardı! Ölümlüler yemeksiz ölür, bu yüzden onu alacağım ve bu benim son kararım.

Sırtımdan bıçaklanmamak için dua ederek kendimden emin bir şekilde arkamı dönüyorum ve Alia'yı çıkışa doğru itiyorum.

— Hayır!" diye haykırdı Alacakaranlık, mücevherlerin ve kadehlerin çınlamasını sağlayarak. - Benden bir şey almak sana düşmez Morana! Ben zaten en yüksek bedeli ödedim! Buna cüret edemezsin!

Arkamı dönüyorum ama sadece Özem'i kontrol etmek için; başını sallasa da hâlâ uyuyor. Sümerla'yı zar zor kandırabiliyorum; eğer kocası da uyanırsa, Alia ve ben ölürüz.

—Ödemeniz..." Kraliçe benden bir tür yanıt beklerken çok yavaş başlıyorum. Morana'nın Sumerla'dan ne almış olabileceğini düşünerek zaman kazanmaya çalışıyorum ama görünür bir dış yara bulamadığım için rastgele bir tahminde bulunmak zorunda kalıyorum." Bu... gerekliydi ve eşitti....

— Eşit mi?! - Alacakaranlık yine çılgın atıyor, bana doğru birkaç çılgın adım atıyor. Kraliçenin yaldızlı çerçeveli aynalardan birindeki yansımasını tesadüfen yakalıyorum. Yüzü aynı, ama zaman zaman derisi parlıyor, kemikleri ve siyah damarları ortaya çıkıyor. - Beni oğlumdan mahrum ettin!

Anneme baktığımı fark ederek kaskatı kesildim. Özem ve Sümerla'nın oğlu hakkında bir şeyler hatırlamaya çalıştım ama lanet olası efsanelerin hiçbirinde ondan bahsedilmiyordu. Morana kış ve ölüm tanrıçası, gerçekten de Özem ve Sümerla'nın oğlunu öldürdü mü? Ne kadar zaman önceydi, kimdi o?

— Oğluma, sayısız mücevherimizin genç ve güzel prensine, kendileri de ölen ve sefil birkaç dakika için toprakta çürüyen ölümlüler için eşit bir ödeme mi diyorsunuz? - Aynalar ve mücevherler kraliçenin sesinde umutsuzluk ve şiddetle çınlıyor.

— O-" Ağzımı bir balık gibi açıyorum, buna ne diyebileceğimi bilemiyorum.

— Çok uzun zaman oldu, Morana! Biz zaten en kötü ruhları evlerimizin en koyu karanlığında tutuyoruz! O kadar derin ki kimse onları bulamaz ya da dışarı çıkamaz! İstedğin her şeyi yaptık ve benim cezam adaletsizdi! - Alacakaranlık tehditkâr bir şekilde tersliyor.

Elleri titriyor, yüzü hem korkuyu hem de öfkeyi yansıtıyor. Morana'dan korkuyor ama aynı zamanda daha da öfkeli. Etrafımızdaki altının ışığı tanrıçanın gazabı karşısında sönüyor, mücevherlerin tonları soluyor, gümüş griye dönüyor, duvarlardaki krizolit çatlıyor ve bazı sandıklar çarparak kapanıyor. Özem bu sinir bozucu ses karşısında başını sallayıp burnunu kırıştırdığında kalbim göğsümde acıyla çarptı.

Boku yedik.

Gerginleştim, kaçmaya hazırım.

Birden Sumerla'nın yüzü değişiyor, hazinenin ışığı hiçbir şey olmamış gibi geri dñnüyor. Öfke saniyeler içinde kayboluyor, yerini sevgi ve hayranlığa bırakıyor ve gözleri arkamda bir yere bakıyor. Birkaç dakika içinde vahşi bir canavardan güzel, hatta utangaç bir kadına dñnüşüyor.

Birinin avuç işi omzuma dayanırken tarifsiz bir sükûnet beni sarıyor. Bakışlarımı indiriyorum ve Morok'un pelerindeki gölgelerin uzayarak bacaklarımı sardığını görüyorum.

— Morana, onu bizi görmesi için mi getirdin? - Kraliçenin sesi de elleri gibi titriyor. Ama şimdi heyecan ve sevinç var. - Yoksa sonunda onu eve mi getirdin? Bekle! Özürlilerim, Morana! Onu eve getirmişsin. Özem'i uyandıracığım, çok mutlu olacak! Al ölümlüyü, Morana, al onu! Ne istersen al, sadece onu geri ver!

Sumerla şaşkınca konuşarak gevezelik etmeye başladı ve bakışları benim yüzümden Morok'unkine kaydı. Irae'nin parmakları omzumu daha sıkı kavradı ve belirgin bir şekilde başımın dñndüğünü hissettim.

Morok'u oğlu olarak görüyor... Morana onu öldürmedi. Tanrıçamız.

— Hayır!" dedim kararlılıkla, Alacakaranlık Özem'i uyandırmayı düşünmeden önce. Ona oymacıyı vermeyeceğim. Sumerla tereddüt etti ve başımı Morok'a çevirdim: - Ölümlüyü al ve git. Ben takip edeceğim.

Irai kasıtlı olarak parmaklarını acı verecek kadar sıkıyor: Neyse ki sessiz kalıyor ama elinden geldiğince reddettiğini gösteriyor ve yerinden kıpırdamıyor.

— Ne dediğimi duydun mu? - Sahte bir kızgınlıkla tekrar ediyorum. - Onu çıkışa götür.

Sesimi yükseltmiyorum ama toplayabildiğim tüm ciddiyetimle konuşuyorum. Benden gelen onaylamamayı, hatta öfkeyi hissedebiliyorum.

her yavaş ve gergin hareketinde ondan uzaklaşıyor. İnleyen Alia'yı kucağına alır ve köşede kaybolur.

— Hayır!" Alacakaranlık çılgık atıyor ama ben onun yolunu kesiyorum. En büyük aptallık Yeraltı Dünyası'nın kraliçesinin yoluna çıkmaktır. - Oğlumu benden alman yetmedi Morana! Gölgeni nasıl kestiğini ve gözlerini saklamak için o iğrenç pelerini ve maskeyi nasıl yarattığını hatırlıyorum! Oğlumuzu, prensi, sana hizmet etmeye zorladın, ruhları karanlığın derinliklerine gönderdin! O kadar derin ki biz bile oraya inmiyoruz!

Alacakaranlık hiddetle, yaldızlı zeminde çatlaklar bırakarak uzaklaşıyor. İrkilmiyorum ama bakışlarım kendiliğinden onun ayaklarına düşüyor.

Aşağıda bir yerlerde ruhların gittiği sonsuz bir Gölge mi? Bu kraliyet odalarından daha mı derin?

— Size söyledim, o zavallı ölümlülerin hayatlarının iplerini asla o koparmadı, Özem ve ben kopardık! - Alacakaranlık tekrar dikkatimi çekiyor, öne doğru adım atıyor ve ben de öfkesinin baskısına dayanamayarak anında geri çekiliyorum. Bunu yapmamalıyım, kayıtsız görünmeliyim, ama bedenim geri çekilirken sadece yüz ifademi koruyabilecek soğukkanlılığa sahibim. - Ölülerin hayata dönmesinin sebebinin biz olduğumuzu söylemiştin ve ben de beni götürmen için sana yalvarmıştım! Bunu oğlumun yerine ben yapabilirdim ama hayır! Benimle alay etmek istedin, bu yüzden ona aşık oldun ve onu benden aldın! Onu kendi gölgen ve hizmetçin yapmaya nasıl cüret edersin?

Dizlerimdeki titremeyi gizlemeye çalışıyorum, ellerim terliyor ve baltayı iki kat gayretle kavıyorum, ahşap sapın terimle nemlendiğini hissediyorum. Morana ve Gölgesi'nin gerçek hikâyesini dinliyorum. Her kelimeyi hayranlıkla dinliyorum ama aynı zamanda dehşete düşüyorum çünkü bilmemem gerekiyor. Morana ve Twilight arasındaki bu konuşma. Mara'nın kulakları için değil.

Morana gölgesini kesti ama bu şekilde bir yoldaş edinmedi. Ozem ve Twilight'ın oğlu. Bu yüzden siyah ve altın rengi bir maskesi var. Gözleri de öyle. Ve eğer Sumerla'nın Prens'in aşkı hakkındaki sözleri doğruysa, o zaman Prens'le birlikte gitmek istemiş olabilir.

Morana ve onu savunmak. Bildiğim tüm efsanelerin, kuzey ve güney, aynı anda hem yanlış hem de doğru olduğu ortaya çıktı. Parçalara ayrılmış bir hikaye gibiler ve bu parçaların her biri yanlış gerçeklerle kaplanarak Moran ve Gölge hakkında tam teşekküllü yeni bir efsane yaratıyor.

Gitmem gerek.

— Oğlumu bana geri verin," dedi Sumerla dişlerini sıkarak, çaresizlikten tehdide dönüşerek. - Lanetli gölge pelerinini onun üzerinden çıkar! Çıkar şu yalancı sersemliğini! Bırakın yüzünü göreyim.

Kraliçe konuşmasını aniden keserek bakışlarını ayaklarıma dikti. Yüzündeki rahat ve sıkılmış ifade karşısında tüylerim diken diken oldu.

— Senin bir gölgen var," diyerek bariz olanı ifade etti. - Sen Morana değilsin, onun üzgün bir görüntüsün... Mara? Yani sen...

Sumerla'yı dinlemeden arkamı dönüyorum ve tek bir utanç kırıntısı bile duymadan köşenin arkasına saklanarak kaçıyorum.

On dört yaşında Morok'un üzerine atlamaya çalıştıktan sonra kız kardeşlerim bana umursamaz demeye başladılar ama şimdi benimle gurur duyacaklarına eminim çünkü talimatlarını harfiyen yerine getiriyorum.

Sizden daha güçlü biriyle karşılaşırsanız, kaçın.

En yakın koridoru geçerken Sumerla'nın öfkeli çılgılığı bana yetişiyor. Hayatımda hiç bu kadar hızlı koşmamıştım. Dikişler umurumda değil: Bu toprakların kraliçesinin eline düşmektense tekrar yarılmalarını tercih ederim.

Ayaklarımın altındaki zemin titriyor ve sallanıyor, hanımımın öfkesini yankılıyor. Zaten panik içindeyim, bu yüzden altın dağların arasında dolanırken ara sıra kayaların düşmesinden kaçınma fikrini bir tür kayıtsız umutsuzlukla kabul ediyorum. Arkamda Sumerla'nın küfürlerini ve beni parçalara ayırıp sonra bir kukla gibi tekrar bir araya getireceğine ve bana etrafı gezdireceğine dair sözlerini duyarak birkaç koridor daha koşuyorum

Morana. Vücudumu altınla dolduracağına ve gözlerime zümrüt parçaları koyacağına yemin ederek çığlık atıyor.

Dönüşlerin hiçbirinde tereddüt etmiyorum, ev sahibimin zaten bana ayak uydurduğundan eminim. Irai'yle kaldığımız yerden tünelden dışarı atlıyorum ve kara gölün yanından koşarak geçiyorum. Nefesim ağırlaşıyor ve Sumerla'nın öfkesinin titremesiyle tüm duvarlar yeniden sarsılırken nefes nefese kalıp ayaklarımın üzerinde durmaya çabalıyorum. Taşlaşmış insanların ve cesetlerin yanından koşarak geçiyorum ve insan yüzlerindeki taşların çatlayıp parçalandığını çok geç fark ediyorum. Ölü bir adam bana yandan çarptığında yana doğru uçuyorum. Çarpışma o kadar şiddetli ki siyah kristallerden oluşan bir sütuna çarpıyorum ama onlar da kırılğan ve çarpmanın etkisiyle parçalanıyor. Bir iniltiyle ellerimi parçaların arasında karıştırıp baltamı arıyorum. Avuçlarım kanıyor, kristaller cam gibi kesiyor. Parmaklarım kabzayı tam zamanında kavradı ve bıçağı rakibimin kafatasına sert bir darbeye sapladı. Gözlerim dehşet içinde açıldı. Bu kesinlikle ölü bir adam, ama taştan iyi korunmuş ve sanki gerçek bir insanı öldürüyormuşum gibi, gözlerinin bulanık ve ölü olması dışında.

Bedenimden kurtulup hızla ayağa kalkıyorum. Beş tanesi daha taş kabuklarından kurtuldu. Baltayı kemerime asıp uzun bir hançerle değiştiriyorum. Keskin bıçak en yakındakinin boğazına daha kolay giriyor. Kalan tek yaşam ipini söküp kesiyorum ve geri kalan ölümlerle uğraşmamaya karar vererek bir sonraki tünele koşuyorum. Çıkışa ulaşmalıyım; yüzeyde Sumerla bizi yakalayamaz.

Elimden geldiğince çok koşuyormuşum gibi hissediyorum ama gerçekte bacaklarımı zar zor hareket ettirebiliyorum. Vücudum itaat etmeyi reddediyor, her adımda daha da ağırlaşıyor ve kemiklerimdeki ağrı ve kesiklerin acısı aynı anda geliyor. Acı verici bir ölüm düşüncesi bile bedenimi korkutmuyor gibi görünüyor, çünkü her adım daha da zorlaşıyor.

En azından Irai emirlere uyuyor ve çıkışta bekliyor, çünkü kimse beni karşılamıyor. Boğazımdan istemsizce bir hıçkırık kaçıyor.

Kristal sütunları ve siyah aynalı zeminiyle gördüğümüz ilk salona koşuyorum. Bu oda en geniş olanı ama yolculuğumun sonuncusu. Hope kalp atışlarımı biraz sakinleştirmeme ve derin bir nefes almama yardımcı oluyor.

Biraz daha.

Biraz daha.

Zindan tekrar sallandıktan sonra yukarıdan gelen bir toprak parçasından kaçarken ayağım kaydı ve acı içinde kalçamın üzerine düştüm. Bu sefer ayağa zıplayamadım ama parmaklarımla en yakın sütuna tutunarak inatla yükseldim.

— Ölümlü Mara, tanrıçanın kuklası olmak hoşuna gidiyor mu?!

Sumerla'yı göremiyorum ama koridorda bir yerde. Tünelden çok uzakta değilim; görüş alanımda. Yavaşça sağ tarafa doğru ilerliyorum, kalçam dayanılmaz bir şekilde ağrıyor ve ağırlığımı sol bacağıma kaydırmak için mücadele ediyorum. Nefes alıyorum, yarışın son ayağına hazırlanıyorum. Nefesimi verirken hava bir sarsıntıyla dışarı çıkıyor ve Sumerla yanıma gelip bir yerden aldığım bir asayla bana vurduğunda boğuluyorum.

Düştüğümü fark etmedim ama yanımdaki acıdan öksürdüm. Sumerla tekrar savurdu ve metal asanın ucu kafamı parçalamadan önce yuvarlandım. Aynalı zemin çarpmanın etkisiyle çatladı ve kraliçe öfkeyle silahı bir kenara fırlatarak işimi kendi elleriyle bitirmeye karar verdi.

— Seninle birlikte gelen Gölge'yi bana geri ver, ölümlü! - Twilight bana bağırdı ama şaşkınlıkla geri çekildi ve ben tüm gücümle karnına tekme attıktan sonra ayağa kalkıp hançerimle saldırırken şaşkınlıkla bana baktı.

Bıçak altın rengi cübbesinden sekti ve boynuna nişan almam gerektiğini fark ederek homurdandım. Kraliçe bana sanki hiç kimse ona karşılık vermemiş ya da silah sallamaya cüret etmemiş gibi baktı. Bu aksaklıktan faydalandım ve tünele daldım. Tünelin içinde

Gölün loş ışığında Yasna'nın kırmızı pelerini görebiliyordum ve Irai yolu yarılanmıştı. Yeni bir deprem dalgası beni duvara fırlattı ve sonra Sumerla'nın eli beni yakaladı.

Şimdi karşılık vermiyorum, hatta kıpırdamıyorum bile, çünkü yaşam iplerimi sıkıca avucunun içine almış durumda. Bu duyguyu biliyorum ve kaybetmenin hayal kırıklığını gizleyemiyorum. Keşke beni kara gölün yanında öldürseydi, ama şimdi özgürlük çok yakın olduğu için gözlerime öfkeli yaşlar geliyor. Irai'nin hızı koşudan temkinli adımlara dönüşüyor.

— Kocamı uyandırdın, aptal Mara," dedi Sumerla tatlı tatlı. - Yaptığın her şeyi ona anlatacağım.

Bakışlarımı ayaklarımın altına indiriyorum, titreşen zeminde zayıfça zıplayan küçük çakıl taşları görüyorum, bu da kralın uyanık olduğunu kanıtlıyor.

— Bırak gitsin," diyor Iray, beş metre önümüzde donup kalarak.

Bedenim halsiz, kemikçiye siktir olup gitmesini ve Valad'la söz verdikleri gibi Yasna'yı korumasını bile söyleyemiyorum.

— Gitmene izin vereceğim," dedi kraliçe arkamdan ani bir basitlikle. - Eğer benimle gelersen.

Ne kadar aptalca bir öneri bu? O kadar aptal olmazdı.....

— Katılıyorum.

Hayır, sen bir aptalsın.

Hayal kırıklığı içinde ağlayacak gibi hissediyorum. Twilight yalan söylüyor ve gitmeme izin vermiyor.

— Neden? - Hostes şakacı ve tatlı bir sesle soruyor.

— Çünkü onu ben seçtim ve onu koruyacağıma söz verdim.

Twilight'ın kızgınlığı kollarından aşağı akıyor ve iplerime dolanıyor. Bu cevap karşısında öfkeden dişlerini gıcırdattığını duyabiliyorum.

— Morana oğlumu da böyle konuşturdu! - diye tısladı. - Ayrıldıktan iki yıl sonra bize geri dönmek istemediğini söyleyerek onu geri getirdi. O da aynı iğrenç şeyleri söyledi!

Hepsi Morana'nın pelerin gibi giydiği iğrenç gölgesi! Onu koruduğunu söylüyordu ama o lanet düşünceyi kafasına sokan Morana'ydı! - Sumerla yine çığlık atıyor.

— Seninle geleceğim ve pelerinimi çıkaracağım," diyor Iray sakince, bu toprakların kralının hikâyesini duymamıştı ama sözlerinden Sumerla'yı rahatsız eden şeyleri seçmekte ustaydı.

Biri anında sakinleşiyor ve iplerimi tutuşu gevşiyor.

— Sakın buna cüret etme," diye kısık sesle bağırıyorum ama Morok duymamış gibi yapıyor.

Kalbimin her atışı, yaklaşan Özem'in titreyen ayak seslerini yankıladı. İkisine karşı yapabileceğimiz hiçbir şey yok.

— Mükemmel," dedi kraliçe şefkatle ve iplerimi serbest bıraktı.

Ani bir özgürlük hissiyle ileriye doğru garip bir adım atıyorum, neredeyse yüz üstü yere düşüyordum. Twilight beni omzumdan tutup geri çekiyor. Diğer eliyle hançer kolumu sarıyor ve bıçağı karnıma saplıyor. Bıçağı kaydırıp yarayı genişletirken ve silahı çekip çıkarırken acı çığlığım koridorda yankılanıyor. Sumerla son darbeyi vurmak için hamle yapıyor ama Morok'un hançeri göğsüne girip giysileri, kemikleri ve kasları delip geçtikten sonra bıçağı düşürüyor ve acı içinde çığlık atıyor. Darbenin gücü geri tepmesine neden olur ve altın rengi cübbesinden siyah kan damlayarak kimliği hakkındaki önseziyi doğrular.

Elimi kendi yaramın üzerine koyuyorum ama artık bacaklarımı hissedemiyorum ve duvardan aşağı kayıyorum. Acı vücudumda dalgalanıyor ve Özem ile Sümerla'yı kendi sahalarında yenmeye çalışmanın ne kadar aptalca olduğunu fark ediyorum.

25

Morok

Morana gibi davranıyor.

Sumerla'nın sözlerinden bunu anlamak çok kolay. Bu toprakların sahibesi, etrafındaki tüm altınlar kadar güzeldir, ancak siyah ve altın gözlerini görünce, her ölümlü yaratığın tanrıların yüzleri karşısında yapması gerektiği gibi, kalp korku içinde atmaya başlar. Mar ve Moroklara sıradan insanlar demek zor, ama kalbimize saplanan bir hançer bizi herhangi bir köylü kadar kolay öldürür.

— Hayır!" diyor Mara sertçe.

Veledar.

Valad onu tanıdığı andan beri bu isim kafamın içinde yankılanıyor.

— Ölümlüyü al ve git. Ben takip edeceğim.

Bu sözleri bana söylediğini hemen fark etmiyorum. Buradan çıkış çok uzakta ve kaçsam bile Sumerla ben dönene kadar Vela'yı paramparça edecek. Prenses Alia zaten omzumda asılı, zar zor ayakta durabiliyor ve ikisini de korumamın imkânı yok.

Parmaklarım Vela'nın omzunda daha sıkı kenetleniyor, bu seçim beni hızla öfkeye dönüşen bir çaresizliğe sürüklüyor.

— Ne dediğimi duydun mu? - Mara biraz sinirlenerek tekrarlıyor ama yeşil gözlerinde neredeyse bir yalvarış var. - Onu çıkışa götür.

Alia'yı kollarıma alıyorum, başka seçeneğimiz olmadığını fark ediyorum. Eğer ayrılırsak, en ufak bir şansımız bile olabilir. Prenses Valad hakkında bir şeyler sormaya çalışırken ben onu kendime doğru çekip olabildiğince hızlı koşuyorum. Buradaki koridorlarda garip bir özlem hissediyorum, sanki yeraltı karanlığı bana bir şekilde tanıdık geliyor. Ama bunun içinde.

kelimenin tam anlamıyla insan dünyasına ait olmayan tuhaf her şeyin olduğu bir yer.

Birkaç koridoru ve çatalımızı, mücevher dağlarını ve ölü bedenleri geçiyorum. Vela için duyduğum endişe vücudumu ürpertiyor ve eldivenli ellerim terliyor. Neredeyse prensesi yanında bırakıp yolculuğu kendi ayaklarıyla yapmasını emretmeye hazırdım ki ölüleri görünce hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı ve bayıldı. Vela'yı bu mağaralara getiren her kararıma lanet ediyorum, onu ağlak ve terzi ile kızdırdığım andan başlayarak. O zaman adını bile sormadan yollarımızı ayırmalıydım.

Hissettiğim ilk hafif titreşim opal sütunların olduğu salondaydı. Ve hemen ardından gerçek bir ürperti geliyor. Zemin sallanıyor, koşmayı zorlaştırıyor. İstemsizce donup kalıyorum ve arkamı dönüyorum. Alacakaranlık Vela'nın numarasını anlamıştı.

Yolun geri kalanında kendimi sonuna kadar zorluyorum. Yasna ve Valad bana ne olduğunu soruyor ve ben yürürken Alia'yı Valad'ın kollarına atıyorum.

— Prenses yaşıyor, sadece bilinci yerinde değil. İkiniz de yukarı çıkın! - Açıklamak için bir saniyem bile yokken emrettim ama Jasna kolumdan tutup beni geriye doğru çekti.

— Vela nerede? - Mara'nın gözleri endişe ve öfkeyle dolu. Onu çok iyi anlıyorum çünkü ben de aynı karışımı hissediyorum.

— Alacakaranlık uyandı. Vela, Morana gibi davranmak zorunda kaldı.

Vela'nın yardımına koşmaya niyetlenen Jasna'yı durduruyorum.

— Valad ve Alia'yı dışarı çıkarın! Sen olmadan gidemezler!

— Gitmeyeceğim.

— Ben halledeceğim! Eğer onları dışarı çıkarmazsan, Vela'nın tüm riskleri işe yaramaz!

Tereddütü anlaşma olarak kabul edip tünele geri dönüyorum. Diğer uçtaki Vela'yı görünce bir iç çekiyorum. Dayanılmaz derecede yavaş hareket ediyor ama yine de hayatta. Eşi benzeri görülmemiş bir rahatlama getiriyor, ama hemen yerini

Deprem Vela'yı duvara fırlatırken tüyler ürpertici bir dehşet yaşıyor ve hemen arkasında Twilight beliriyor. Boğazımda bir uyarı çılgılığı düğümleniyor ama Mara ayağa kalkıyor ve kaçmak için başka bir girişimde bulunmuyor. Bu toprakların sahibi ona bir şeyler fısıldarken öylece duruyor. Sadece gözlerindeki gergin bakış ve hançerinin kabzasını sıkıca kavrayan parmakları Mara'nın meydan okuyuşuna ihanet ediyor.

Sorunun farkına vararak tereddütle onlardan beş metre uzakta donup kalıyorum. Sumerla'nın elinde Vela'nın hayatının üç ipliği de var. Onları hiç görmedim ama tam olarak öyle olduklarından hiç şüphem yok. Ve dahası, kraliçe onları daha sıkı çekmeye karar verirse ne olacağını biliyorum.

— Bırak gitsin," diyorum tüm kaslarım gerilirken, böylece saldırmak için iyi bir anı kaçırmamış oluyorum.

— Gitmene izin vereceğim," diye aniden kabul etti Sumerla. - Eğer benimle gelersen.

— Katılıyorum." Bu kararı vermek için bir saniyeye bile ihtiyacım yok.

Vela bana hayal kırıklığına uğramış bir bakış atıyor ve eğer farklı bir durumda olsaydık sırtırdım. Eminim şu anda benim tam bir aptal olduğumu düşünüyordur.

— Neden? - Alacakaranlık tatlı tatlı merak etti.

— Çünkü onu ben seçtim ve onu koruyacağıma söz verdim." Ve yine düşünmüyorum. Kendiliğinden ortaya çıkıyor, her kelimesi tamamen doğru ve tam olarak nasıl hissettiğimi anlatıyor.

Benim hislerim mi?

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve gergin bir şekilde omzumu oynatıyorum.

— Morana benim oğlumu da böyle konuşturdu! - Sumerla tısladı ve ben şaşkınlıkla bakışlarımı tekrar ona çevirdim. - Biz ayrıldıktan iki yıl sonra onu geri getirdi, bize geri dönmek istemediğini söyledi. O da aynı iğrenç şeyi söyledi! Hepsi Morana'nın bir pelerin gibi taşıdığı iğrenç gölgesi! Kızın onun olduğunu söyledi.

Ama bu lanet fikri onun aklına sokan Morana'ydı!

Kraliçe ıgık atıyor. Onu yarım kulak dinliyorum, neden oğlu hakkında konuştuğunu anlamıyorum ama şu anda bu umurumda değil. Sadece kelimelere, onu en çok kızdıran şeye t u t u n u y o r u m .

— Seninle geleceğim ve pelerinimi çıkaracağım.

— Sakın buna cüret etme," diye sertçe emrediyor Vela ama ben başımı ona doğru evirmiyorum.

Her gün bir emir. Bugün itaat ettim ve Alia'yı götürdüm.

— Mükemmel." Kraliçe şefkatle çeker ve Vela'nın iplerini serbest bırakır.

Bir de baktım ki hepimiz hareket halindeyiz. Vela neredeyse düşüyordu ama Summerla onu yanına çekerken ben de arkamdaki kılıcıma uzanıp sol elimle Morok'un hançerini çıkartıyorum. Vela'nın acı çığlığı tünelde yankılanmaya başladığında bıçak kınından yeni çıkmıştı. Mara'yı ikinci kez yaralamadan önce hançeri tüm gücümle kraliçeye fırlatıyorum. Sol elimle fırlattığım için silah kalbe değil, biraz daha yukarıya saplandı. Ama Twilight'ın ıgık atması ve Vela'dan uzaklaşması benim için yeterli.

Mara karnını tutuyor, duvara doğru geri çekiliyor ve aşağı kayıyor. Sumerla'nın dikkatini tekrar bana çekerek bir adım ne çıkartıyorum. Arkamı dönüp Vela'nın ne kadar kötü yaralandığını görme şansım yok. Kısa bir hareketle kılıcımla saldırıyorum, duvarlar çok dar ve tavan alçak. Büyük bir savuruşla etrafımdaki her şeye arpacağım, bu yüzden manevra kabiliyeti sınırlı. Kraliçe inliyor ama şimşek hızıyla kılıcımdan kaçıyor. Hançer göğsünden çıkmaya devam ediyor ve altın elbisesine siyah kan dökülüyor. Sumerla titreyen parmaklarıyla bıçağı çekip çıkartıyor ve bir ınlamayla yere düşüyor.

Tekrar ilerliyorum ve kraliçe hızla geri çekiliyor, siyah kılıcıma korku ve kcmsemeyle bakıyor. Yarasına rağmen Sumerla evike hareket ediyor, kan akışı duruyor ve yarası iyileşiyor. Onu olabildiğince uzağa gtrmeliyim ki

Velu'yu alıp çıkışa kadar taşımam gerekiyor. Ama ayaklarımın altındaki titreşim giderek güçleniyordu ve bunun nedeni Sumerla değildi. Özem buyurgan, telaşsız adımlarla bize yaklaştı. Kaşları çatık, omuzlarına attığı pırıl pırıl kaftanı yere degecek kadar uzun. Ölçülü adımlarına altın esasının sesi, örs üzerindeki bir çekicinin sesi eşlik ediyor. Tüm Yeraltı Dünyası'nın titremesinin nedeni o.

İkisine birden **k a r ş ı** koyabileceğimi düşünecek kadar kendime güvenmiyorum. Kocasının yaklaştığını hisseden Sumerla, intikamcı bir gülümsemeyle beyaz dişlerini gösterdi ve çıplak elleriyle kılıcımın ucunu kavradı. Bu onu yaralıyor, avuçlarından parmaklarının arasına siyah kan damlıyor ama o inatla yüzüme bakıyor.

— Kızımı aldın, yani onun yerini alacaksın!

Hangi çocuklarından bahsedip durduğunu anlamıyorum. Aniden arkamı dönüyorum ve Jasna'nın tekrar aşağı indiğini ve bize doğru geldiğini fark ediyorum. Valad'ın onu takip edeceğinden eminim ama Vela hâlâ duvara yaslanmış, bana doğru bakıyor ve altındaki kan gölü beni dehşete düşürüyor.

Kılıcı Sumerla'nın elinden kaptım ve birkaç adım geri çekilerek Vela'ya yaklaştım. Özem'in adımlarını hızlandırmamasından faydalanarak kılıcı savurdum ve sağ tarafımdaki duvara yarıya kadar sapladım. Neyse ki tünel katı taştan değil, çoğunlukla sıkıştırılmış toprak ve kireçtaşından oluşuyor. Bu kaya yumuşak ve Morok'un kılıcının ağzı özel bir güçle donatılmış. Sumerla hareketime şaşkınlıkla bakıyor, Kral Özem bile aptallığımı görerek donup kalıyor.

Kimse planımın ne olduğunu anlayamadan ya da tahmin edemedi, geriliyorum ve kılıcı tavana ve sol tarafa doğru çekerek derin bir oyuk açıyorum. Yarının ortasında, gergin kaslar acı verici bir şekilde geriliyor ve boğazımdan bir çığlık kopuyor ama işi bitirip kılıcı yarık boyunca tavana geri götürüyorum. Keskin bir hareketle, yarığı genişletmek için kabzayı büküyorum.

— Buna cüret edemezsin-" Sumerla kılıcımın ağzı bozulup kırılmadan tam bir saniye önce neredeyse insani bir şokla mırıldanıyor.

Yarığı genişletmeyi başarıyorum ve yeni çatlaklar tavan ve duvarlar boyunca farklı yönler yayılıyor. Ben donuyorum, Özem ve Alacakaranlık biraz daha uzaklaşıyor ama çatlaklar büyümeyi durduruyor ve umduğum çöküş asla gerçekleşmiyor. Hançerim üç metre ötede yerde, kılıcım kırılmış ve çoğu tavanda, kendimi savunacak ya da genişletecek başka hiçbir şeyim yok....

— Iray.

Vela'nın zayıf sesiyle arkamı döndüm. Duruma uygun olmayan, aptalca mutlu bir gülümsemeyle baltasını bana uzattı. Kalan son silahımı. Onu kabul ediyorum, tıpkı olası ölümümüzü kabul ettiğim gibi, çünkü bir çöküş bizi Yeraltı Dünyası efendilerinden koruyabileceği gibi öldürebilir de. Özem bana doğru koşuyor. Öfkeyle ağzını açıyor ama neden sustuğunu anlıyorum. Onun dili yok.

Kılıcımın geri kalanı savrulacak kadar kısa ve diğer elimde Vela'nın baltası var ama düz çelik bıçak rakiplerimin altın cübbelerinden sekiyor. Özem birkaç saldırımı asasıyla savuşturuyor ama kırık kılıcımın keskin kenarı omzunu sıyrıyor ve kral sanki vücudunda bulduğuna şaşırmış gibi sersem sersem kanına bakıyor. Tereddüt etmeden kılıcın geri kalanını böğrüne saplıyorum. Özem sendeliyor, belli ki acı çekiyor ama Morok'un silahı bile onu öldüremiyor. Sumerla bana yandan saldırıyor, beni kelimenin tam anlamıyla yana fırlatıyor, ama bir iniltiyle kayaya çarpmadan önce, baltamın bıçağıyla yanağına vuruyorum. Yüzünü tutarak tekrar çığlık atıyor.

Kazanmayı ummuyorum bile, Özem ve Sümerla'yı öldürmek imkansız. Onlara verdiğim yaralar sadece onları şaşırtıyor ve biraz geciktiriyor. Tek umudum aramızdaki mesafe ve onlardan uzaklaşmak için birkaç şanslı saniye.

Ev sahiplerimin dikkati dağılmışken ayağa kalkıp baltanın başını duvara saplıyorum -çatlağın daraldığı yere- ve sapı tüm gücümle çeviriyorum. Kaslarım ani hareketten dolayı yanıyor ve sapın sert ahşabı yarıdan fazla döndürdüğümde parçalanıp kırılıyor.

Çatlaklar bu kez daha derin, örümcek ağları halinde her yöne yayılıyor. Taş ve sertleşmiş toprak bir çatırtı sesiyle parçalanıyor. Kabzayı fırlatıp atıyorum, Vela'yı alıyorum ve çıkışa doğru koşuyorum. Jasnah ve Valad'ın geride kalmayı düşünmeleri iyi oldu: Bu kadar dar bir geçitte savaşmak imkânsız. Vela kollarımda solgun, ama göz kırpmaya devam ediyor, pes etmiyor. Eldivenlerim onun kanıyla kayganlaştı ve Mara'yı kendime daha sıkı tutuyorum.

Etrafımdaki her şey titreşiyor, çatlaklar koşabileceğimden daha hızlı yayılıyor. Bir deprem başlıyor, duvar ve tavan parçaları arkamda ve önümde çöküyor. Bir tanesi tam üzerimize çöküyor ve tutunamayarak duvara çarpıp düşüyorum. Başım dayanılmaz bir şekilde cınılıyor ve Vela'nın başını darbeden korumayı başarıyorum. Bir şeyler söylüyor ama kulaklarımdaki uğultudan duyamıyorum. Onu kucağıma alıyorum ve ilerideki çıkışı görüyorum. Kırk metre kaldı. Tavan önümüze çökmeden önce yirmi metre daha gidebildim.

26

Morok

— İray.

Çöküşten sonraki ilk saniyelerde, Vela ve ben ölümden kurtulmayı başardığımız için belli bir sevinç hissediyorum. Özem ve Sümer bize ulaşamayacaklar. Ama sonra tüm vücudum ağrıyor ve çıkış yolunun tıkalı olduğunu görüyorum. Vela havadaki taş tozu yüzünden öksürüyor ve sert parmaklarıyla maskemi çıkarmaya çalışıyor, ben de yardım ediyorum.

— Sen iyi misin?

Dudaklarında kan köpürüyordu ve dişleri kırmızıya boyanmıştı ama aptal Mara bakışlarını yüzüme odaklamaya çalışıyordu. Gözlerimi kırptırdıkça ışığın yavaş parıltısını daha net seçebiliyorum, ama daha fazla kırptırdıkça daha net görebiliyorum. Duvarlarda ve taşlarda birçok kahverengi kristal var. Loş ışıktaki sessizdiler, ama şimdi soluk bir parıltı yayarak hafifçe cınlıyor ve titreşiyorlar. Vela onlara çocuksu bir şaşkınlıkla bakıyor. Yanındaki insan kemikleri bile onun sevincini azaltmıyor. İlgiyle parlayan gözlerini görünce istemsizce mırıldanıyorum. Sonra bakışlarımı karnına indiriyorum. Sumerla ona sadece bir hançer saplamakla kalmamış, yarayı deşip organlarını da parçalamıştı. Mara'nın dudakları gergin bir şekilde seğiriyor, alnı ve boynu terliyor ve bunların hepsi şu anda kesinlikle içinde bulunduğu korkunç acı yüzünden.

Sırtımı duvara yaslayarak oturuyorum, bacaklarımı uzatıyorum ve Vela'yı mümkün olduğunca nazikçe kucağıma yerleştiriyorum. Aldırmıyor, başını omzuma yaslıyor ve rahatlıyor.

— Ben iyiyim," diye gecikmeli olarak cevap verdim, karnındaki yaraya baskı yapmasına yardım ettim.

— Başın kan içinde," diye itiraz etti kısık sesle.

— Katılıyorum, bu kadar güzel bir kızla buluşmak için en iyi halimle görünmüyorum.

Mara gergin bir homurtu çıkarıyor ama alnını ve burnunu tam boynuma çarpıyor.

— Peki ya sen? - Bildiğim halde yine de soruyorum.

— Ben iyiyim.

Zayıfça başımı salladım, onun rolünü oynuyordum. Kalçasını küstahça yokladım, parmaklarımı acıyana kadar sıktım, ama Mara tepki vermedi, bu yüzden hissedemedi. Onu canlandırabileceğimi biliyorum, sadece biraz daha beklemem gerekiyor. Ama Velu'nun hayatının beni terk ettiğini hissettiğimde içim daralıyor, her parçam onun öldüğünü görmek istemediğimi haykırıyor.

Onu hayata geri döndüreceğim, yaşam gücüm için üzgün değilim ama göğsünün yükselmesini ve kalbinin durmasını görmek istemiyorum. Vela çarpıyor, acı içinde bir kez hıçkırıyor ve sarsılarak nefes veriyor. Acısına son verecek silahım kalmadı ama olsa bile bunu yapmam pek mümkün değil.

— Onları öldürdün mü?

— Ozema ve Sumerla?

Mara cevap olarak başını durgun bir şekilde sallıyor ve ben bunu olumlu olarak kabul ediyorum.

— Hayır, sadece yaralılar. Muhtemelen enkaz altında kalmak istemedikleri için koridora geri çekilmişlerdir.

— Özür dilerim," diye mırıldanıyor Vela.

— Benimle ilk tanıştığında bana palyaço dediğin için mi? Hiç sanmıyorum.

Hâlâ boynuma sokulmuş durumda, bu yüzden yüzümdeki duyguyu kontrol edemiyorum. Sesimi alaycı bir tonda çıkararak şaka yapmaya çalışıyorum ama sonra çenemi acıyla sıkıyorum, bakışlarımda onu kurtaramamanın verdiği öfke ve üzüntüden başka bir şey olmadığını biliyorum.

Vela'nın çıkardığı sesler uzaktan kahkahaya benziyor.

— Öpücükten sonra suratına attığın yumruk için.

Onu zorla öptüğümü de hatırlayarak irkiliyorum. Özür dileyecek bir şeyi yok. Mara'yı bağladım ve isteyip istemediğini sormadan onu öptüm. Bana daha sert vurmalıydı.

— Senin için değildi," diye açıklıyor Vela uzun süren sessizliğim üzerine.
- O an senden hoşlandığımı düşündüm. Bu düşünceyi kafamdan atmak istedim....

Omzunu okşamak için kullandığım parmaklarım yatıştırıcı bir şekilde donuyor. Söylediği her kelimeyi biliyorum ama anlamlandıramıyorum. Bunu çok istiyorum, çünkü umduğum şeyi duyuyorum, **a m a** zihnime buna inanmayı reddediyor.

— İşe yaradı mı? - İstemedenden sordum.

— Hayır.

Onu kollarımla daha sıkı kavriyor, omuzlarına ve boynuna sarılıyorum. Yanağımı saçlarına sürterek, acının neredeyse dayanamayacağı kadar fazla olduğunu umuyordum.

— Irai, ne... yapacağını biliyorum," diyor sessizce ve ben daha fazla söz duymak istemediğimi hissederek geriliyorum. -
Sakın... Sakın... Sakın ziyan etmeyin....

— Ne demek ziyan etme? - Devam etmeyince sordum. - Neyi ziyan etmeyeyim?

Ne demek istediğini biliyorum ama isteği beni kızdırıyor ve her şeyi duymak istiyorum. Bana bağlanmaktansa ölmeyi tercih ettiğini söylemesini istiyorum.

Vela cevap vermiyor. Hareket etmiyor ya da nefes almıyor. Kalbi artık atmıyor ve nefesi tenimi gıdıklamıyor. Ağdalı tükürüğümü yutmakta zorlanıyorum. Ona bakmamaya çalışarak dudaklarımı alnına götürdüm ve sonra Mara'yı sıkıca kucaklayıp saçlarına sokuldum. Tam bir dakika boyunca onun isteğini yerine getirdim ve karşılık vermemek için bir neden aradım.

Bulamayınca da gömleğinin yakasının altına uzanıp Valad'ın işaretinin olduğu köprücük kemiğine dokunuyorum. Aynı olsunlar. Çarpıyorum ama korku ve öfke mi yoksa sadece ateş mi bilmiyorum.

Daha önce hiç kimseyi kaldırmamıştım ama düşündüğümde daha kötü hissettiriyor. Sanki bir zıpkın karnıma saplanıyor, kaburgalarıma yapışıyor ve gergin bir şekilde çekerek bir bağ oluşturuyor. İlk birkaç an gözlerimin önünde beyaz noktalar dans ediyor ve acı veren inlemelerden utanmıyorum ama yavaş yavaş bu his kayboluyor, çözülüyor ve benim ayrılmaz bir parçam haline geliyor.

Hayatımın bir kısmından vazgeçiyorum ve Vela'nın varlığını hissediyorum. Yaraları ve hatta küçük çizikleri gözlerimin önünde iyileşiyor ama aynı zamanda siyah saçları açık griye dönüşüyor. Dağınık örgüsünde kemik boncuklardan oluşan siyah bir şerit artık açıkça görülebiliyor.

Başımı rahatlamış bir şekilde arkaya atıyorum ve Mara'nın yeniden nefes almaya başlamasını izliyorum, ancak bu artık vücudunun alışılmış bir eylemi. Kalbi sessiz ve teni sıcaklığını kaybetmek üzere. Yine de memnunum, çünkü bunun geçici olduğunu biliyorum. Onu henüz uyandırmayacağım. Önce bizi dışarı çıkaracağım. Zemindeki taşları temizleyip Mara'yı duvara yaslıyorum ve ayağa kalktığımda hemen göçüğe yığılıyorum. Baş dönmesi midemi bulandırıyor ve sağ uyluğumla pantolonumun paçası kan içinde kalıyor. İlk başta bunun Vela'nın kanı olduğunu düşündüm ama kendi tarafımda bir yara bulmak beni şaşırttı. Organlarımda bir sorun yok ama kesik derin ve ne kadar kan kaybettiğimi bilemiyorum. Daha önce fark etmediğim yaranın yırtılan kenarlarında şimdi acı da hissedebiliyorum.

Nedense, Mara'nın pelerininden büyük bir parça koparıp kendimi sararken Morana'ya sessiz bir özür mırıldanıyorum. Yarı yolda bocaladım ve özrüm bir hoşnutsuzluk homurtusuna dönüştü. *Kölelerine yardım edebilirdin.*

Umutsuzluğa kapılmıyorum. Başım çok belaya girdi.

Lanet olsun, Lake ve Twilight'tan daha yeni kaçtık.

Ancak boğulma ya da kan kaybından kaynaklanan olası saçma bir ölüm düşüncesi beni gergin bir şekilde güldürüyor ve ardından acı dolu bir iç çekiyorum. Hâlâ hareket edebilecek durumdayken molozları temizlemeliyiz. Ben sadece

Mara'yı kurtardığımı düşünerek Vela'yı kendime bağladım. Ama burada ölürsem bu bağ ne işe yarar?

Bazı taşları kolaylıkla atıyorum, bazıları ise o kadar ağır ki güçlükle kenara çekebiliyorum. Yaklaşık bir saat boyunca çalışıyorum, mide bulandırıcı bir baş ağrısı düşüncelerimi ele geçirdiğinde ara sıra duruyorum. Başımın arkasını yokluyorum ve yarayı buluyorum, tüm boynum ve saçlarım kurumuş kan içinde. Umutsuzluğun ilk belirtileri iki saat sonra, büyük bir kayanın yerinden oynamasıyla tavanın yeniden sallanmaya başlaması ve yukarıdan yeni parçaların düşmesiyle ortaya çıkıyor. Bir tanesi bacağımı eziyor. Son gücüm bir adrenalın dalgası ve ağızmdan dökülen küfürlerle geliyor. Parçayı kaldırıp tekmeliyorum, sonra çaresizliğe teslim olup yüzümü avuçlarımın içine saklıyorum. Temizlediklerimin yarısı tekrar üst üste yığılıyor.

Yorulдум, bir molaya ihtiyacım var. Paytak adımlarla Vela'ya geri döndüm, onu tekrar kucağıma aldım, ona sarıldım ve derin bir nefes verdim.

Benim hislerim.

Sumerla'ya söylenen sözler kendiliğinden akla geliyor.

Ben onu seçtim.

Basit bir sempati ne zaman göğsümde sızlayan bir ağrıya dönüştü?

Ve onun ölmesi benim suçum.

Valad'ın planını asla desteklememeliydim, Mar'dan asla yardım istememeliydim. Buraya gelmelerine izin vermemeliydim.

Vela'yı kollarımla kavıyorum, sanki ona yakın olmak bana savaşma gücü verecekmiş gibi, ama aslında tek hissettiğim uyuşukluk, kan kokusu ve ruhumda yabancı bir uçurum. Mara'nın saçlarının yumuşaklığı beni rahatlatıyor ve burnumu başının tepesine dayayıp gözlerimi kapatıyorum.

27

Morok

— Hayır... Hatta...

Biri omzumu çekiştiriyor, elimde tuttuğum şeyi almaya çalışıyor ve onun Vela olduğunu hatırladığımda inatla kaskatı kesiliyorum.

— Hayır, Irae! Ayağa kalk!

Biri beni sarsıyor. Gözlerimi açmam uzun zaman alıyor. Loş ışık bile gözlerimi tekrar kapatmama neden oluyor.

— Kız kardeşimi kendine bağladın ve sonra da ölmeye mi karar verdin?! - Valad'ın sesinde sakladığı öfkeden çok korku var. - Ayağa kalk!

Hâlâ pek bir şey göremiyorum ama şimdi onu Velu'ya isteyerek veriyorum. Yasna hemen Valad'ın yerinde beliriyor, onu kırmızı pelerinininden tanıyorum.

— Aç ağzını, kemikçi.

İtaat ediyorum ve bana acı bir tentür döküyor, ama onu bile zevkle yutuyorum, dudaklarımın susuzluktan çatladığını hissediyorum. Daha sonra ağzıma otlar geliyor ve yavaşça çiğniyorum, ağrı kesici olmasını umuyorum çünkü vücudumdaki her kas ve kemik ağrıyor.

— Kahretsin..." diye mırıldanıyor Jasnah endişeyle.

Göz kırpyorum, etrafımdaki alanı incelediğini fark ediyorum.

— Ayağa kalk, kemik adam. Umarım akıttığından çok daha fazla kanın vardır.

Zayıfça burnumu çekiyorum, yukarı bakıp alaycı Mara'yı ne kadar korkutacağımı öğrenmemeye karar veriyorum. Ayağa kalkıyorum ve neredeyse tüm ağırlığımı ona verdiğimde Jasnah homurdanıyor.

— Ne kadar sürdü? - Sesim kısık bir şekilde sordum, başımla dar geçidi işaret ettim.

— Alacakaranlık.

— Yirmi dört saat mi?!

— Evet, bu yüzden... Teşekkür ederim.

— Ne için? - Merak ettim.

— Biz oyalanırken ölmediğin için," diye itiraf ediyor Mara utanarak ve belli ki isteksizce.

— Yine de ölebilirim," diye takılıyorum, dilimi zar zor oynatıyorum ve o da şakamdan mutsuz bir şekilde tıslayarak karşılık veriyor.

Jasna hepimizi gölün karşısına çekti. Geri dönmek o kadar da zor değil. Sadece tavandaki suya tırmanmanız gerekiyor ve su sizi yüzeye doğru itiyor. Alia bizimle orada buluşuyor. O iyi, ama daha da bitkin görünüyor. Yine de kendimizi daha iyi hissetmiyoruz. Çamların ve karaçamların kokusuyla ıslanmış temiz akşam havasını zevkle kokluyorum.

Yasna yaralarımı tedavi edip dikerken, Alia Vela'nın üzerindeki kanı siliyor ve Valad ateş yakıyor. Onlara olan biten her şeyi anlatıyorum ve geceyi sırtın doğu tarafındaki Smorodina Nehri yakınlarında geçirme kararı, Özem ve Sümerla ile tanıştıktan sonra çocuk oyuncağı gibi geliyor. Ayrıca, yarın atıma binebilmek için en azından bir geceye ihtiyacım var.

Alia her şey için özür diliyor ve sessizce çalışıyor ama şu anda düşünebildiğim son kişi o. Valad ve Jasna, Vela'nın ölüm haberini şaşırtıcı bir esneklikle dinliyorlar; belki de enkaz altında bizi canlı bulma umudunu çoktan yitirmişlerdir.

— Neden uyuyor? - Jasna soruyor, Valad kız kardeşine sarılıyor, onu bırakmak istemiyor ve ben yavaşça yulaf lapamı yiyorum.

Sıcak yemek ağzımı yaktı ve çatlamış dudaklarım yara oldu ama en azından artık kanamıyorlardı. Valad başımı sardı ve bana daha fazla yatıştırıcı bitki verdi ama ağrı hâlâ başımın arkasında zonkluyordu.

— Çünkü onu uyandırmadım. Bunu her **a n y a p a b i l i r i m**, ama onu götürüp kalbinin atmasını beklemeyi ve onu hayata döndürmeyi öneriyorum. Bu şekilde ölü olduğunu hatırlamaz.

— Peki, öyle yapalım," dedi Valad ve dudaklarına hafif bir gülümseme yayıldı.

— Hayır.

Jasna'nın protestosu anlaşılmaz ve biz de şaşkınlıkla ona bakıyoruz.

— Hayır," dedi Mara daha da kararlı bir şekilde. - Kız kardeşimi onun rızası olmadan diriltemeyeceksiniz.

— Sen neden bahsediyorsun? - Aliyah araya giriyor. - Onu hayata geri döndürecek.

Jasna prensese onu rahatsız eden sert bir bakış atar ve prenses utanç içinde başını omuzlarına kapatır.

— Hiçbiriniz Mara'nın hayatının ne kadar kısıtlı olduğunu bilmiyorsunuz. Mezarda yatmak istemiyoruz, ancak hiçbirimizin ölümden sonra yukarı kaldırılmaktan mutlu olması mümkün değil.

— Yani ölmesine izin mi vermeliyiz? - Elimden geldiğince sakın bir şekilde sordum, ancak istemsizce çenemi sıktım.

— Bence geri dönmek isteyip istemediğini sormak ona borçlusun.

Ve eğer hayır derse, o zaman bırakın gitsin ve uzaklaşmasına izin verin.

— Sen aklını kaçırmışsın! - Valad, sanki Jasnah onu gözleri önünde bıçaklamaya hazırlanıyormuş gibi Vela'ya daha sıkı sarılır. - Elbette yaşamak istiyor! Eğer onu seviyorsan, nasıl olur da...?

— İşte tam da bu yüzden yapabilirim! - Jasna böğürdü, sabrı kırıldı, keder ve özlemi ortaya çıktı. - Bunca yıldır onu güvende tuttum! Onun nelerle uğraştığını senden daha iyi biliyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki, bu şekilde yaşamaya devam etmek istemiyorsa buna katlanmaya ve gitmesine izin vermeye hazırım. Ölmüş gibi davranarak onun seçim hakkını elinden aldın ve şimdi de kişisel ölümüyle ilgili olan şeyi ondan esirgemeye cüret ediyorsun!

Valad'ın dış görünüşü sakın, ancak söylediği sözler vücuduna giren ve ruhunu zehirleyen bıçaklar kadar iyi. Biliyorum çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum. Eğer duyduklarımı görmezden gelirim, bu bencillikten başka bir şey olmaz. Biz

Mara'nın nasıl yaşadığı gerçekten bilinmiyor, ancak birçok sınırlamaları olduğu bile söyleniyor.

Vela'nın ölüm isteğinin gerçek olduğuna inanmak istemiyorum, sadece kaçınılmaz olanı kabul ediyordu, ama şimdi kendisi karar verebilir.

— Haklısın," diyorum ve kimse buna karşı çıkmıyor. - Vela'nın bir seçeneği var. Frenküzümü Nehri'nden o kadar da kötü görünmeyeceğimiz kadar uzaklaştığımızda onu uyandıracağım.

Jasnah işleri düzeltme çabama karşılık gülümsemiyor, şüphe ve özlem bakışlarında yaşamaya devam ediyor.

— Bana söz ver, Bonesetter, onun kararını kabul edeceksin. Her ne olursa olsun.

Baskıcı sessizlikte kaşığımı yarısı boş kaseye daldırıyorum. Sıkıştırılmış ve ellerim kollarım bağlı gibi hissediyorum. Vela'nın tepkisinin ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok ama içimdeki her şey bunu kabullenmeye direniyor.

— Söz veriyorum," diye kendimi zorluyorum.

Mara sertçe başını salladı ve konuşma sona erdi. Lüks halının her an ayaklarımızın altına çökebilecek çürük bir zemini kapladığı hepimiz için aşikârdı. Şanslı kaçışımızı ve benim canlandırma gücümü hatırlayarak, kimseyi kaybetmemişiz gibi davranmaya çalıştık. Ama Vela öldü.

* * *

Ertesi sabah şafak vakti geçitten geri dönüyoruz. Bu sefer at sırtında gidiyoruz. Alia, Vela'nın atını alıyor ve Walad da kız kardeşini sırtına alıyor. İlk başta onu almak istiyorum ama onun kan kardeşi olduğunu hatırlıyorum ve yanım dayanılmaz derecede ağrıyor. Çıkıştan hemen önce, dar bir kıyıda yürüyoruz.

Şelalenin olduğu açıklığa geri dönüyoruz ve günün geri kalanında orada dinleniyoruz. Daha doğrusu, diğerleri bana bakarken ve benimle ilgilenirken ben dinleniyorum. Eğlencemi kontrol edemiyorum ve neredeyse

Kalkıp kendime su bile getiremeyecek kadar tembel olduğumda onlarla açıkça alay ettim. Önceleri Yasna, Valad ve Aliya her acı dolu inleyişimde irkilir ve telaşlanırlardı ama şimdi yüzlerinde hoşnutsuzluk ifadesiyle güçsüzlüğümle oynuyorlardı.

Sırayla elimizi yüzümüzü yıkıyoruz ve kendimize çeki düzen verdikten sonra en yakın hanı olan köyde durup Vela'yı orada uyandırmaya karar veriyoruz. Muhtemelen kendini temizlemek isteyecektir.

Akşam yemeğinde sesimiz kısılana kadar tartışıyor ve şimdi ne yapacağımızı konuşuyoruz. Valad, Prens Verest'in huzuruna çıkması için yapılan ricalara bir süre daha direniyor ama ben bile inadında bir anlam göremiyorum. Kuzeyi birleştirebilecek iyi bir prens **o l a b i l i r d i** . Çok sevdiği Alia'yı kurtarmak için hayatlarımızı tehlikeye attık. Buna dayanamıyorum ve ona sesimi yükseltiyorum, Valad Alia'nın daha sonra başka biriyle evlenmesini izleyecekse prensesi kurtarmanın anlamsızlığı hakkında yüzüne sözler söylüyorum. Onun için gerçekte hayatta kaldığı, dışarı çıkmayı başardığı ama hafızasını kaybettiği bir hikaye uyduruyoruz. Yoldan geçen bir Gavan tarafından bulundu ve onun oğlu olarak yetiştirildi.

Valad'ın bu hikayeyi prenslik sarayı önünde destekleyeceğine söz veriyorum, Gavan da öyle. Aliyah da onu Ashore'lu Valadan olarak tanıyacak ve Vela hayata döndüğünde kardeşini destekleyecek.

Valad'ın uzun zamandır beklenen rızası her birimize ilham veriyor ve planımız mükemmel, gökkuşağı rengine ve şeffaf, zarif bir cam vazo gibi görünüyor. Ve hepimiz içindeki büyük çatlağı görmemiş gibi davranıyoruz.

28

Mara

Bilmediğim bir yatakta uyandım. Sırt üstü yatıyorum ve yavaşça göz kırparak tavana bakıyorum. Eski **ve istediğim kadar** güzel kokmuyor. Yine de toz ve hafif küf kokusu arasında taze pişmiş ekmek ve et çorbasının kokusunu alabiliyorum.

İlk seferinde doğru yapamadım ama oturmayı başardım. Tüm vücudum tahta gibi ve kaskatı. Korkunç ama çok gerçekçi bir peri masalı gibi görünse de neler olduğunu hatırlıyorum. Üzerim değiştirilmiş ve nemli bir bezle silinmiş gibiyim ama hâlâ kan, altın ve zindan kokuyorum.

— Nasıl hissediyorsun?

Irae'nin odadaki varlığını, gıcırdayan ranzamın kenarına oturup ağırlığının altında acınası bir ses çıkarana kadar fark etmiyorum. Gözleri yüzümü inceliyor ve sanırım bende bir sorun var.

Benim için öyle değil ama. Ölü olduğumu hatırlıyorum.

— Ne de olsa başardın." Sesim kısık, ne kadar süredir baygın olduğumdan emin değilim. - Beni diriltti.

— Hayır," diye cevaplıyor Iray ciddi bir şekilde.

Başı sargılı, yüzü ciddi şekilde zayıflamış ve derisi gri bir renk almış. Kirli sakalları neredeyse kısa bir sakala dönüşmüş ve bu durum beni buruk bir şekilde gülümsetiyor. Onu taklit ediyor olsa da, parlak gözlerinde bir gölge olmaya devam ediyor.

— Diğer herkes iyi, değil mi?! - Hatırlıyorum ve kıpırdanmaya başlıyorum, yatak örtüsünü geri çekmeye ve ayağa kalkmaya çalışıyorum. - Jasnah ve Valad? Neredeler?

— Dikkatli ol," derken kumaşa dolanıp neredeyse yere düşecekken kemikçi beni durduruyor. - Onlar iyi. Biz de

Bir han ve ögle yemeği yiyorlar.

— Alia mı?

— Onlarla birlikte.

Gürültüyle nefes veriyorum ve bocalamayı bırakıyorum, kaygının ağır yükü omuzlarımdan düşüyor. Irae daha kendinden emin gülümsemem karşısında kaşlarını çatarak beni izlemeye devam etti.

— Seni hayata döndürmediğimi söyledim Vela," dedi açıkça. - Sadece Morana'ya gitmeni engellemek için seni kendime bağladım. Nedenini sormayacak mısın?

Her nasılsa ciddiyeti beni eğlendiriyor, oysa eğlendirmemesi gerektiği açık. Gevşek saçlarıma dokunuyorum, tuhaf rengini fark ediyorum. Saç tellerimi şaşkınlıkla parmaklarımin arasında gezdirerek bir düğüme rastlayana kadar dokunuyorum.

— Çünkü kalbim çalışmıyor," diye tahmin ediyorum, bana yeteneği hakkında söylediklerini hatırlayarak.

Cevabım Morok için sürpriz oldu ve aptalca ağzını açıp kapattı.

— Bu doğru, ama...

Kasıtlı olarak s ö z ü n ü keserek hafifçe gülüyorum. Sanki ş i m d i ciddi bir şey söyleyecekmiş gibi hissediyorum ve bunu duymak istemiyorum. Birkaç dakikalığına herkesin sağ çıkacağı düşüncesinin tadını çıkarmak istiyorum.

Ya da neredeyse hepsi.

— Yasna seni diriltmemi yasakladı.

Yine de devam ediyor ve kahkahalarım garipleşiyor ve azalıyor.

— Senin istemeyebileceğini söyledi," diye şikayet ediyor sesinde kızgınlıkla.

Ama bu doğru. Beni geri getirmesini istemedim.

Bana bir seçenek sunmasını istemedim çünkü şimdi karar benim omuzlarımda olacaktı ve ben bunu kabul etmek istemiyordum.

— Haklıydı," diye itiraf ediyorum, Irai'ye yalan söylemeyi planlamıyorum.

Önce yüzüne öfke yansır, içine bir nefes çeker, bir an tutar ve sonra

Tek kelime etmeden uzun bir nefes verdi. Omuzları çöktü, çünkü Jasna nedenleri oldukça net bir şekilde açıklamış görünüyordu.

— Kal.

Her zamanki arsız kemik kesici, hiç tanımadığım birine dönüşmüştü. Alaycılığı ve kibri gitmiş, daha çok acımasız bir Morok gibi görünmeye başlamıştı. Sanki zindanda sadece kılıcını değil, hayatının bir parçasını da bırakmış gibiydi.

— Kılıcınız için üzgünüm," diyorum içtenlikle.

— Yeni bir tane döveceğim. Ben de sana yeni bir balta yapacağım.

Kederli yüz ifadem sadece yarı a b a r t ı l ı y d ı : O baltayı gerçekten seviyordum. Yıllarca bana sadakatle hizmet etmişti.

— Eğer bu kadar güzelse, kabul ederim." Kısa bir süre düşündükten sonra başımı salladım.

— Yani onu görmek için mi kalıyorsun?

Kasıtlı olarak beni tuzağa düşürüyor, kelimelerle oynuyor. Ben de ona sevgiyle gülümsüyorum.

— Öyle olacağım, zaten kalbim çalışmazken bir şey yapamazsın," diye kaçamak cevap veriyorum.

— Güven bana, bana uzun süre bağlı kalmak istemezsin," derken aniden tanıdık gelen gülümsemesi geri döndü.

— Nedenmiş o?

Birden sol elimi kaldırdım. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Sadece kaldırıyorum ve orada tutuyorum. Şaşkınlığının yerini korku alıyor: Elimi indirmeye çalışıyorum ama indiremiyorum.

— Neden ben...

— Sen değil," diye araya giriyor Irae. - Benim.

Elim sonunda düşüyor ve bileğimi ovuşturarak kendi bedenim üzerinde tekrar güce sahip olduğumu test ediyorum. Sessiz bir soruyla başımı kaldırıyorum.

— Sis'in bağladığı kişiler üzerinde gücü vardır. Bağlı olduğumuz sürece, seni her şeyi yapmaya zorlayabilirim.

— Herhangi bir şey? - Tereddütle sordum.

— Doğru," dedi tatlı bir zevkle ve kollarımın tüylerini diken diken etti.

Şimdi öne doğru eğilip sağ elimi kaldırıyorum. Parmaklarımı utanmadan Irae'nin yanağına dokunduruyorum, sıcak tenini okşuyorum ve ancak gözlerini kapatıp burnunu avucuma soktuğunda tekrar sihrini kullandığını fark ediyorum.

— Çok arsızsın," diye azarlıyorum ama o sadece gülümsüyor, avucuma bir öpücük bırakıyor ve yanağını tekrar avucuma yaslıyor.

Kaybolmuş görünüyor. Ve onu suçlu hissettirdiğim için kendimi kötü hissediyorum. Sadece hayatı seçmek zorundayım, değil mi? *Bu çok doğal. Herkes bunu yapardı.*

Tenine dokunmaya devam ediyorum, parmaklarım elmacık kemiğini, sonra kaşını ve alnını okşuyor. Bir an için kafam karışıyor, Morok'un beni hâlâ zorladığından mı yoksa teninin tadını çıkararak bunu kendim mi yaptığımdan emin olamıyorum. Kemik kesicinin sırtışı genişliyor ve bir süredir kendi irademle hareket ettiğimi fark ederek avucumu geri çekiyorum.

Bir el hareketiyle beni çağırıyor ama buna gerek yok çünkü bedenimin kontrolü onda. Hemen ona doğru eğiliyorum. Eğer kızarabilseydim, midemdeki o tanıdık çırpınısla birlikte kızarırdım. Irae artık sarı olan saçlarımdan bir tutamı tembel bir hareketle geriye doğru tarıyor, hoşnutsuz bakışlarımla karşılaştığında sırtıyor ve yanağımı kendisi okşuyor, sonra alnımdan öpüyor.

— Ben senin kuklan değilim," diye mutsuzca burnumu çekiyorum, her ne kadar tüm dokunuşları iyi hissettirse ve kemikçinin durmasını istemesem de, ama o geri çekiliyor.

— Emin değilim. O olmaktan çıkmak için canlanman gerek," diye mırıldandı yapmacık bir hüzünle.

— Elmacık kemiğindeki morluk geçti ama sen özlemiş gibisin," dedim onun arsız sırtışını taklit ederek.

— Yumrukları içerdiği sürece, mevcut durumdan alabileceğimi alacağım. Hadi bir kucaklaşmayla başlayalım," diyerek kalçasını tokatladı,

ve bana kucağında oturmayı teklif ettiğinde ağzım şaşkınlıkla açık kalıyor.

Ama tüm bu eğlencenin altında, beni duygusal olarak kasıtlı olarak kışkırttığını yine biliyorum. Ve gözleri temkinli olmaya devam ediyor, bakışları sürekli yüzümü inceliyor. Kapının çalınması olası tartışmamızı böldü.

— Vela, uyanmışsın. - Jasna küçük odayı birkaç adımda geçiyor, Iraj'ı itiyor ve yanıma oturuyor. - Onu dinleme, Vela! Bu sadece senin seçimin! Kemikçinin sana söylediği her şeyi unut. Seni kandırmasına izin verme! Ölmek istiyorsan, öl! - diyor kız kardeş, parmaklarıyla avuç içlerimi sıkarak. Açık sözlülüğü karşısında nutkum tutuldu.

— Ona ne teklif ediyorsun?! - Irae sesini yükseltiyor. - Sen ne biçim bir kardeşsin?

— Ben senden daha uzun yaşadım, o yüzden kapa çenenini!" Jasnah arkasına bile dönmeden el salladı.

— Neredeyse yirmi yedi yaşındayım!

— Jasna bu sonbaharda yirmi sekiz yaşına girecek," diyorum sempatik bir şekilde ve kız kardeşim kemik kesiciye anlamlı bir bakış atıp kapıya doğru başını umursamazca sallıyor.

— Bu senin elinde Vela, kimse seni zorlayamaz. Mezara gitmek istersen anlarım," diye tekrar devam etti Jasna ve öfkeli bir Irae ayağa kalktı.

— Hayır, cidden şu anda ona bunu mu söylüyorsun?!

— Birkaç dakika önce senin yaptığın şeyin aynısını yapıyor," diye gülüyorum, kız kardeşimi tanıyorum. Şimdi sadece kemikçi değil, Jasna da şaşkın. - Benim inatçı olduğumu ve beni yapmaya zorladığı şeyin tam tersini seçeceğimi bildiği için tam tersini yapıyor.

— Ne göt herif ama! - Irai'ye dönüyor. - Seni onunla yalnız bırakmamalıydım. Vela'yı tanıyorum, harika bir planım vardı ve sen onu mahvettin! Aynı stratejiyi iki kez kullanamazsın!

— Diğer kız kardeşler sana nasıl katlanıyor?! - Yasna Irae'ye soruyor ama Irae onu başından savıp bakışlarını bana çeviriyor. - Sen ona nasıl katlanıyorsun?

Sessizce gülüyorum, her anın tadını çıkarıyorum.

Orada bulunanlar sessizliğe bürünüyor, muhtemelen benim gibi rahatlıyorlar.

— Eğer ikiniz de bana nerede yıkanabileceğimi göstermek istemiyorsanız, o zaman ikiniz de odamdan çıkın," diyorum ayaklarımı ahşap zemine koyarak. Soğuk olmalı ama damarlarımda sıcak kan dolaşmadığı için bunu hissetmiyorum.

Herkesin dikkati dağılıyor ve ölüm ve yeniden doğuş hakkında konuşmayı bırakıyor. Beni bir şeye ikna etmeye çalışmayı bıraktılar ve titizlikle hiçbir şey değişmemiş gibi davrandılar. Bir süre sonra Valad odada beliriyor. Kardeşi bana sarılıyor ve bırakmıyor, tüm endişelerini ve düşüncelerini sıralıyor. Monologu uzun ve duygusal, ama ben rahatlıyorum ve sadece sesini dinliyorum, tüm suskunluğumuza olan ilgimi kaybediyorum. Eğer bu günler son günlerimiz olacaksa, onları kavga ederek ve pişmanlık duyarak geçirmek istemiyorum.

Alia en az konuştuğum kişi. Kardeşime olan sevgisine rağmen prensesin davranışı olgunluktan tamamen yoksundu ve hepimizi tehlikeye attı. Bana tekrar gelmeli ve doğrudan söylemeliydi. Valad'ın da bu işte parmağı olduğunu tahmin ediyorum, ondan varlığını bir sır olarak saklamasını istedi. Yine de o benim kardeşim ve onu affetmeye çalışabilirim ama Alia'yı hiç sevmedim. Neyse ki onun için ölüm beni yumuşattı, kimin daha suçlu olduğuna dair boş ve artık faydasız tartışmalarla daha fazla zaman kaybetmek istemiyorum.

Jasna ev sahiplerinden benim için sıcak bir banyo sipariş ediyor ve bana temiz kıyafetler buluyor. Küçük eski aynada nihayet neye benzediğimi görebiliyorum ve diğerlerinin beni görünce endişelenen yüzlerini fark ediyorum. Gözlerim sanki bir tülle örtülmüş gibi bulanık görünüyor ve siyah gözbebeğim solmuş. Bunun dışında sadece saçlarım ağarmış ve yüzümün rengi solmuş. Benim için garip olan, duymamak ya da

Kendi kalp atışlarımı hissetmek için. Bazen bir şeylerin ters gittiği düşüncesiyle donup kalıyorum ve sonra hatırlıyorum: bu benim ölümsüz olmam.

Valad'ın eve dönme ve bir sonraki prens olma kararını verdiğini duyduğuma sevindim. Birleşmemiz gerek. Mara olabilirim ama bunca yıldır kendi ailemi asla inkâr edemedim. Kalbim her zaman kuzeye ait olacak ve onun birleştiğini görmek istiyorum, yoksa ailemin çektiği tüm sıkıntıların bir anlamı kalmaz.

Alia ve Valad'a prensin malikânesine kadar eşlik etmek üzere Ashor'un batısına doğru yola çıkarak birlikte bir hafta daha geçiriyoruz. Yavaş sürüyoruz, kimse bundan bahsetmiyor ama kalbimin atacağı ve seçimimi yapacağım anı beklediklerini biliyorum. Bol bol sohbet ediyoruz, yollarımızın nasıl olsa yakında ayrılacağını fark ederek. Alia ve Valad Ashore'da kalacak, Irai Dolkor'a gidecek, Yasna ve ben de tapınağa döneceğiz.

Irai ve ben Yeraltı Dünyası'nda gördüğümüz her şey hakkında konuşuyoruz. Sümerla ile yaptığım konuşmada prens oğlu ve yeniden doğmaya layık olmayan ruhların gönderildiği yer hakkında öğrendiklerimi paylaşıyorum. Bu haberden sonra hiç kimse Özem'in ve Sümerla'nın salonlarına yaklaşmak için en ufak bir istek duymuyor. Yoldaşlarım sessizce dinliyor, Moroklar zindanların kralıyla olan bağlantılarını anlamaya çalışıyor ve Jasna Morana'nın arkasında dolaşan Gölge'nin asla onun bir parçası olmadığı fikrini kabullenmeye çalışıyor.

Morana, Özem ve Sümerla'nın oğlunu yoldaşı olarak aldıysa, Mara ve Moroki gerçekten de bağlantılıdır. Belki sadece bir yoldaş ve yardımcı olarak, belki de onu sevdi ve onun için gölgesinden vazgeçti, sadece onu herhangi bir zarardan korumak ve ona daha büyük güçler vermek için. Her halükarda, içimde bu hikâyenin ölümlüler için olmadığına dair giderek artan bir kesinlik var. Ve bunun ne kadar doğru olduğunu her birimiz öldükten sonra, tanrıçayla yüz yüze görüştüğümüzde anlayacağız. Bu yüzden bunu aramızda tutmaya karar verdik. Elimizde doğrudan bir kanıt yok ve Sumerla'nın öfkeli çığlıklarının kimseyi ikna etmesi mümkün değil.

Yemek yememe gerek yok, aç hissetmiyorum ama yolda geçen uzun bir günün ardından yorgunluk çöküyor üzerime. Kardeşim ve Irae'ye göre yemek hayatta kalmak için gerekli ve Morok'a bağlı olduğum sürece zaten ölmeyeceğim, bu yüzden bağ beslenme ihtiyacını kesiyor. Bununla birlikte, yorgunluk uyku ve dinlenme ile yenilenir, iyileşme bağımız aracılığıyla Morok'un güçlerini gerektirmez.

Jasnah, mevcut sınırlı iletişime dikkat çekerek Iraj'a sataşma fırsatını kaçırmaz.

— En azından yemek yemekten zevk alabilirsiniz, ancak ağrıyan kaslar ve uyuşukluk hoş bir şey değildir.

— Tanrıçanızla buluştuğunuzda Gölge'den iletişim yeteneklerimizi geliştirmesini isteyin," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi Irae. - Böylece sadece yemek gereksiz değil, aynı zamanda yorgunluk da giderilmiş oluyor.

Atımla yanlarında geziniyorum ve her zamanki atışmalarını dinliyorum. Her sıcak yaz gününün tadını çıkarıyorum, yağmur yağmadığı için mutluyum. Her köyde, köylüler bizi taze çileklerle karşılıyor ve ben olgun çileklere özlemle bakıyorum, keşke onları tatma arzum olsaydı, ancak koku beni sarıyor ve kaseye geri koyduktan sonra bile parmaklarımda kalıyor.

Zaman zaman Valad ve ben çocukluğumuzu anıyoruz. Gülüyoruz, sonra tartışıyoruz ve hatta birbirimize bağırarak arkadaşlarımızı rahatsız ediyoruz. Ama sonra tekrar gülüp bağırıyoruz ve onlar da yavaş yavaş bizim değişken duygularımıza alışıyorlar. Ve bu anlardan birinde, Ashor'un sınırında, kalbim atmaya başlıyor.

29

İlk birkaç dakika kalp atışları yeni ve yabancı geliyor. Bu beni şaşırtıyor ve kimseye bir şey söylemeden akşam ateşinden biraz daha uzaklaşarak uyuduğum yere doğru ilerliyorum. Çantamı karıştırıyormuş gibi yapıyorum, ancak hisleri dikkatle dinliyorum. İlk birkaç seferde kas kasılmaları acı veriyor, ağrıyor. Göğsüm karıncalanıyor ve kan damarlarıma hücum ederek beni yavaş yavaş ısıtıyor. Rüzgar serinletmeye başlıyor ve yüzüm yanıyormuş gibi hissediyorum.

Kasvet ve ateşin tenimde bıraktığı turuncu ışık yüzünden kimse değişimi fark etmiyor. İrae sanki her hareketimi ilk kez görüyormuş gibi gözlerini kırpmadan beni izliyor. Bu yüzden ormanın derinliklerine, pınara doğru yürürken arkamdan gelen sessiz ayak sesleri beni şaşırtmıyor.

Tek kelime etmeden yanıma oturuyor ve testilere temiz su doldurmamı izliyor. Yaz güneşine rağmen taze su parmaklarımı yakıyor.

— Hissettin, değil mi?

Şakağının sağ tarafındaki birkaç örgülü saç örgüsü, kemikçi belli belirsiz başını sallarken kıpırdıyor. Sakalını benim uyanışımdan sonra, aynı gün kesmişti, bu yüzden yüzünde artık tanıdık bir kirli sakal var.

— Elbette şu anda hayattasın ama kaderin benim beladan tek parça halinde kurtulma yeteneğime bağlı. Eğer hayata geri dönmek istemiyorsan, hayatımın geri kalanında aramızdaki bağlantıyla yaşayabilirsin," diye teklif etti aniden.

— Yani beni kolayca kontrol edebiliyorsun? - Alaycı bir şekilde sordum.

— Bu size uygun değilse, her zaman başka bir seçenek seçebilirsiniz.

— Pekala.

— Eğer kabul ederseniz, size tek bir yeni sorun bile vermeyeceğim.

— Katılıyorum.

— Eğer yine... ne?

Reddetmeme o kadar alıştı ki, rızanın kulağından geçmesine bile izin vermiyor.

— Tamam dedim.

Kemikçi bütün demeti suya bırakıyor, sonra hemen geri alıyor. Kelimelerini seçme şekli beni eğlendiriyor, cevabımın arkasında bir numara olup olmadığını merak ediyorum.

— Ne yapmam gerekiyor?

— Sadece bir şey," dedi, zar zor duyuluyordu, yüzü hala şaşkınlıkla damgalanmıştı. - Birkaç dakika daha fikrini değıştirme.

— Sanırım bununla başa çıkabilirim." Yarım bir gülümsemeyle başımı salladım.

Bu kadar basit bir kelime kombinasyonu onu bu kadar mutlu ettiği için hem mutlu hem de üzgünüm. Irae daha yakına eğiliyor, parmakları yanağıma ve boynuma dokunuyor ve kalbim onun yakınlığı karşısında çarpıyor. Bu sefer ısrar etmiyor ve öpücüğü için kendimi öne doğru itiyorum. İlk başta şefkatli, dikkatli ve çekingen davranıyor. İkimizin de sevdiği bir şey değil, bu yüzden ellerimi Ira'nın saçlarında gezdiriyorum ve o da beni belimden tutup kendine çekiyor. Ciğerlerimdeki hava ısınıyor, kemik kesicinin kalp atışları benimkilerle yankılanıyor. Sırt üstü yattığım anın pek farkında değilim ama başımın döndüğü ve boğulmaya başladığım çok açık. Irae'nin ellerini göğsümde, belimde ve sonra kalçalarımnda hissediyorum. Dudakları çenemden boynuma doğru inerken saçları burnumu gıdıklıyor. Ama kemikçi yaralı tarafını zorlayarak acı içinde inerken tüm umursamazlığı kayboluyor.

Mideme yayılan ani arzunun utancını bastırmaya çalışırken oturmasına yardım ediyorum.

— Siyah saçla gerçekten daha iyi görünüyorsun." Iray'in gülümsemesi hâlâ acılı bir yüz buruşturmaya benziyor, bu yüzden ne demek istediğini hemen anlayamıyorum.

—Yani seni canlandırmak için bir öpücük mü gerekiyor?

Yine siyah olan örgüme baktım. Herhangi bir değişiklik olup olmadığına bakmak için kollarımı ve karnımı yokladım ama tuhaf bir şey bulamadım. Öpüşme sırasında da olağandışı bir şey hissetmedim, gerçi hisler sıcaklık ve arzu tarafından maskelenmiş olabilir. Tam olarak içime çektim: kokular yine doluydu ve ağır, acılı nefes alışım onu öptüğümde gerçekten boğulduğumu kanıtlıyordu. Birden boş midem mutsuz bir gurultuyla karşılık verdi ve günlerdir ilk kez acıktığımı hissettim.

— Hayır, sadece dokunmak bile yeterliydi. Ama başka bir şansım olmayacağını düşündüm," diye utanmadan itiraf ediyor kemikçi. Bir kez daha nefes veriyor, sonra yüzü gevşiyor ve acısı azalıyor.

—Yani anı yakaladın mı?

— Dikkatsiz davrandığım için bir fırsatı kaçırdığım yaşı geçtim.

— Bu yüzden mi Dolcore'daki her kızı öptün?

— Her seferinde değil," diye kararsızca itiraz etti ve ben de omzuna vurdum. Daha fazla acıya neden olmamak için bunu kasten nazıkçe yaptım. Kolumu tuttu, gitmeme izin vermedi. - Ama ben hiçbirini sevmedim Veledara," diyor Iray ciddi bir şekilde. - Ve özellikle de hayatımın bir parçasını vereceğim, onu en gerçek yarım yapacağım birini.

Sözleri, atılan bir tohumun saniyeler içinde büyüyüp çiçek açarak hoş bir ağaca dönüşmesi ve ruhumun derinliklerine kök salması gibi. Kemik kesicinin geçmişteki tatlı konuşmaları hala köklerinden kopardığım güzel çiçekler gibiyse, bu ağaç sonsuza dek orada.

Yine de sabah kardeşimden Irai'nin gece sessizce bizi terk ettiğini duyduktan sonra o çiçek açan ve nefis kokan ağacı yanımda yakmak için şiddetli bir istek duyuyorum.

* * *

Kemik kesiciye karşı hissettiklerimi başkalarına anlatmıyorum, çünkü onları kendim de tam olarak anlamıyorum. Kemik kesiciye karşı hissettiklerimi başkalarına anlatmıyorum çünkü onları kendim de tam olarak anlamıyorum.

— İraj'ı kardeşim gibi severim. O iyi bir adam. Ama onsuz daha iyi olacağınızı söyleyerek tek başına gitti ve ben de ona katılıyorum." Prens avlusuna açılan kapının önünde duran Valad beni ikna ediyor.

Kardeşim ellerimi tutuyor, şafaktan beri dinmeyen öfkemi yatıştırmaya çalışıyor. Lanet olası kemik oymacısının peşinden gidiyorum. Ayrılmak istiyorsa, tamam! Beni bu kadar uzun süre ölüm yerine yaşamı seçmeye ikna ettikten sonra beni terk etmeye karar veriyor, tamam!

Birkaç saat içinde güneş gökyüzünde yükselecek, bu da Yasnaya'dan eve dönüş yolculuğumuzun ılık yaz ışığında keyifli geçeceği anlamına geliyor. Kıyı hala her zamanki gibi müreffeh. Evlerin duvarlarındaki zarif oymalar çeşitliliği ve rengiyle şaşırtıyor, her pencere pervazı süslü ve eşikler muskalarla korunuyor. Sokaklar insanlarla ve atlarla dolu, yaygara neredeyse düşüncelerimi bastırıyor.

Valad'la ayrıldığımızın farkına varmak ilk başta beni korkutuyor ve üzüyor ama kardeşim bundan sonra saklanmayacağına ve her mevsim beni görmek için tapınağımıza geleceğine söz veriyor. Babasıyla tanışacağı için gergin olduğu belli, ancak Prens Verest'in bu genç adamı oğlu olarak tanıdığını biliyorum. Aile benzerliği yadsınamaz ama her ihtimale karşı lunette'imi boynumdan çıkarıp Valad'a veriyorum.

— Eğer şüphesi varsa bunu babana göster. Ona seni gördüğümü ve yaşayan kardeşim olarak tanıdığımı söyle.

— İçeri gelmiyor musun?

— Hayır, bu Mar'ın şartı. Babamın burada kalmasına sadece ben araziye ayak basmazsam izin veriliyordu.

"Şaşırtıcı bir kayıtsızlıkla," diyorum.

Kendi evimin kapısının eşiğinde olmanın beni inciteceğini düşünmüştüm ama gerçekten hiçbir şey hissetmiyorum. Burayla ilgili çok fazla kötü şey var.

— Prens olduğumda istediğin zaman eve gelebilirsin Vela," dedi Valad inatla, ama yakınında duran Jasnah başını salladı.

— O yapamaz. İzninizin bir önemi yok. Vela ailenize verilen kurallara ve rahatlamalara bağlı, bu yüzden onu bunları çiğnemeye zorlamayın, ama tapınağımıza kendiniz gelin.

Çok uzun sürmeyeceğine karar vererek kız kardeşimle atlarımıza bindik. Biz de bir an önce kendi yataklarımızda olmak istiyoruz ama buradan tapınağa kadar uzun bir yol var.

— Kuzeyi birleştir Prens ve akıllı bir hükümdar ol," diyor Jasna Valad'a ciddi bir şekilde ve sonra kız kardeşi Prenses Alia'ya dönüyor. Zorlu maceradan sonra prenses itaatkâr davranıyor ve Yasna ile ben onu çok fazla azarlamamaya karar verdik, çünkü Valad kurtarıldıktan sonra müstakbel geliniyle birden fazla kez tartıştı. - Ve siz Prenses, eğer bir daha kaçmaya kalkışırsanız, sizi bizzat bulup boğulanlarla birlikte göle atacağım.

Kız kardeşimin soğuk ve düz ses tonu karşısında kaşlarım şaşkınlıkla kalkıyor. Bunun şaka yollu bir uyarı mı yoksa gerçek bir tehdit mi olduğundan ben bile emin olamıyorum. Aliyah şaşkınlıkla ağzını açıyor, bana endişeli bir bakış atıyor ama tepki vermiyorum. Bunu bir uyarı olarak algılamasına izin verdim.

— Ve Valad," diye seslendim kardeşime, o arkasını dönmeye hazırlanırken. - Gölge hakkındaki çocukluk tartışmalarımızı hatırlıyor musun?

Bir saniye süren şaşkınlıktan sonra başını sallar.

— Ne de olsa haklıydın. Morana kendi gölgesini kesti.

Aslında bu sadece yarı gerçek, çünkü Morana'nın kopan gölgesi yaşayan bir varlık haline gelmedi. Sadece bir pelerin ve maske. Ama bana öyle geliyor ki,

Bu kadar küçük bir konuda yanıldığımı kabul ederek, Valad'la eski kinlerimizi ve yanlış anlamalarımızı unutacağımız barışçıl geleceğimize doğru bir adım atıyordum.

Karşımda duran Valad, büyüyünce ne olacağını merak ederek hayal ettiğim ağabeyim değil. Ayrı geçen yıllar ilişkimizde silinmez bir iz bırakacak kadar bizi ayırdı. Ve muhtemelen hiçbir zaman çocukluğumuzdaki kadar yakın olamayacağız. Ama Valad yaşıyor ve ben o n u n ş u anki halini tanımaya ve kabul etmeye hazırım. Moroklar arasında yaşarken büyüdüğü gibi.

Memnun bir gülümseme kardeşinin yüzünü aydınlatır.

— Ama sen de haklıydın. Gölge gerçekten Morana'yı koruyor.

— Morokların canavar olduğunu söylemiştin," dedim, kasten kardeşime en sık kullandığı argümanı, çocukken kafamı karıştırmak için kullandığı argümanı geri verdim.

Valad kaybolmadı, yüzündeki gülümseme daha da genişledi, bu da onlardan duyulan genel korkunun Gölge'nin hizmetkârlarının işine yaradığını ve bu söylentilerden çekinmediklerini kanıtlıyor.

— Asıl canavarca olan senin çorban," diye araya girdi Jasna ve ben de kardeşimi tek bir cümleyle yere serme kolaylığına gülmekten kendimi alamadım.

Irae'nin yemekleri oldukça tolere edilebilirdi ama Valad yemek pişirmekte gerçekten usta değildi.

* * *

Tapınağa yolculuk Yasna ve benim günlük hayatımıza yeniden alışmamıza yardımcı oluyor Mar. Her köyde insanlar bize ikramda bulunuyor ve geceyi evlerinde geçirmemiz için bizi davet ediyor, bazı ormanlarda ise yolda hortlaklarla karşılaşıyoruz. Gün boyunca sohbet ediyoruz ve akşamları atlarımızla ilgilenip yıldızlara bakıyoruz. Yolda Jasna Valad, Aliyah, Ozem ve Twilight hakkında çok konuşuyor ama sanki ormanda sadece o varmış gibi Iraya'dan bahsetmekten kaçınıyor.

hiç var olmamıştı. Kız kardeşim dirildikten sonra kendimi farklı hissedip hissetmediğimi merak ediyor ama kemik kesiciye duyduğum inanılmaz özlem dışında yeni bir şey hissetmiyorum.

Tüm gücümle Valad ve Jasna'nın tavsiyesine uymaya ve onu unutmaya çalışıyorum ama yapamıyorum ve Irae'den çok kendime kızıyorum. Ona ne sunabilirim ki? Evlilik yok, çocuk yok, aile yok. Birlikte yaşayamayız bile. Tüm geleceğimiz kısa buluşmalar ve birlikte geçireceğimiz geceler olacak. Şimdi ben de Valad gibi normal bir insan gibi yaşlanacağım ve Irai'nin Morok olarak hayatı hala uzun olacak. Gerçekten ayrılmalıyız.

Kız kardeşler bizi tüm kalabalıkla birlikte karşılıyor, uzun süreli yokluğumuzdan ve oldukça perişan görünüşümüzden endişe duyuyorlar. Yasna ve ben **gerçekten de** berbat görünüyoruz. Tüm giysilerimiz çoktan kirlenmiş, saçlarımız taranmamış, çizmelerimiz çığnenmiş ve silahlarımızın çoğu kayıp.

Morok'ların çok fazla yaygara koparacağına ve büyük kız kardeşler tarafından onaylanmayacağına karar vererek Maram'a yarı kurgusal bir hikâye anlatıyoruz. Ona Frenküzümü Nehri'ni kendi başımıza bulduğumuzu, geçidi aştığımızı ve Yeraltı Dünyası'nı ziyaret ettiğimizi anlatıyoruz. Alia'yı nasıl kurtardığımızı anlatıyoruz ve köprücük kemiğimdeki izin Sumerla'nın bir dokunuşu olduğu yalanını söylüyoruz. Şu anki kısaltılmış hayatımı böyle açıklıyoruz. Yeraltı Dünyası'nı ve sırtın ötesindeki dünyayı ayrıntılı olarak anlatıyoruz.

Hikâyemizde o kadar çok fantastik ayrıntı var ki, kız kardeşlerin şüpheciliği yavaş yavaş kayboluyor ve duyduklarına inanmaktan başka çareleri kalmıyor. Bu nedenle Ashore'un kayıp prensi Valadan'ın ortaya çıktığı haberi onları pek şaşırtmaz. Anlatımızda boşluklar ve yanlışlıklar var, ancak bir haftadan uzun bir süredir hikaye üzerinde düşünüyoruz ve şüpheli noktalar o kadar çok merak ve mitolojiyle örtüldü ki kimse tuhafliklara odaklanmıyor.

Uzun zamandır ilk kez odamda yalnız kaldığımda ve ne yapacağımı bilemediğimde kendimi kurgusal bir efsanedeki karakter gibi hissetmeye başlıyorum.

30

Bir buçuk ay sonra.

Kapıya ilk iki vuruşum çok çekingen oluyor, ama sonra kendime tüm olanları hatırlatıyorum ve daha yüksek sesle, daha sabırsızca çalışıyorum.

Tüm vücudum kaskatı kesildi ve donakaldım, nefesimi tuttum ve ev sahibi kapıyı açmadan önce tüm gücümle kaçmaya çalıştım. Ama kapı önümde açılır açılmaz, hayal kırıklığına uğramış bir nefes verdim. Gavan sorgulayan bir kaşla beni tepeden tırnağa süzdü.

— İyi görünüyorsunuz Prenses," diyerek beni selamlıyor ve yüzümdeki sıkıntılı ifadeye gülüyor.

— Gerçek adımlı biliyor musun?

— Biliyorum," derken demircinin bakışları önümde ellerimde tutmaya devam ettiğim nesnenin üzerinde durdu. - Sen de benim kim olduğumu bildiğin için doğrudan cevap vereceğim ve reddedeceğim. Senin için çok yaşıyım Veledara.

— Yalancı! - Bunca zamandır sadece bir ölümlü gibi davrandığını hatırlayarak aniden sinirlendim.

— Oh, hayır! Gerçekten deden olacak kadar yaşıyım," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi Gavan, ama söylediklerimi doğru anladığından eminim.

Bunu onda daha önce hiç fark etmemiştim; geniş omuzları ve güçlü kolları olan bir demirciye göre bana oldukça yumuşak ve hatta kırılgan bir adam gibi görünmüştü. Kaşık çalmaya olan düşkünlüğü hakkında hoş olmayan bir şey söylediğimde, bu onun sinirlerine dokunurdu. Şimdi bakışlarında şüphe ve ihtiyat görebiliyordum ve iyi huylu gülümsemesi kolayca suratsızlaşıyordu.

— Çelengi kastetmedim! - Sertçe cevap verdim. - Demek istediğim sen Moe'sun....

— Şşşt," diye tısladı Gavan aynı alaycı gülümsemeyle bana ve çenesini yanlarından geçerken arkalarını dönen meraklı komşulara doğrulttu. Ama benim gergin bakışlarımdan sonra hızla işlerine devam ettiler.

— Jasna seninle konuşacak," diye uyarıyorum onu kuru bir sesle.

Gavan burnunu kırıştırıyor, kız kardeşimin yanında bir kez susmakla kurtulamayacağını biliyor.

— Nerede o?

— "O" kim? - Gavan savuşturdu.

— Irai! Iry nerede?

— Yani bu çelengi onun için mi yaptın?

Dişlerimi gıcırdatmamak için kendimi zor tutuyorum. Beni hapşırtan çiçeklerin arasındaki bir açıklıkta beş saatten fazla zaman geçirmiştım. Beş saat boyunca lanet çelengi doğru yapmaya çalışmış, parmaklarımı birden fazla kez kesmiş ve yanlış tuttuğum için ince bir huş ağacı dalıyla birkaç kez yüzüme vurmuştum. Mira, Jasna ve Zlata ilk iki çelengın ne kadar çirkin olduğuna gülüyorlardı. Onlara yardım etmeleri için yalvardım ama böyle bir şeyin kendi elleriyle yapılması gerektiği konusunda ısrar ettiler ve sonra kendi aralarında yüksek sesle, ilk kez çelenk öremeyen bir prenses gördüklerini konuştular.

Her şey bir hafta önce, Jasna'nın kemik kesiciye olan özlemimi izlemekten bıkip hançerini bana uzatması ve gece gidip kesmemi önermesiyle başladı. Hançeri aldım ve huş ağacı dallarını, otları, meyveleri ve en güzel çiçekleri kesmek için kullanmaya başladım. Ve böylece, yaz sonunda, elimde bir çelenkle Gavan'ın Dolkor'daki evinin kapısında durdum.

— Birbirinize sunacak hiçbir şeyiniz yok, Mara," diye uyardı Gavan içten bir üzüntüyle. - Duygularını anlıyorum ama bu çelenk bir sembolden başka bir şey değil. Ne çocuğunuz ne de aileniz olacak. Ayrı olmanız daha iyi olacak.

Irai'nin yakınlarda bir yerde olduğu düşüncesiyle içimdeki tüm sinirler zonkliyordu ve zaten her şeyi bildiğim için Gavan'ın sözlerini tamamen görmezden geldim. Ama kız kardeşimin hançerini elime alıp Yasna'nın şakasını dinlerken birden yorulduğumu fark ettim

Hayatım üzerindeki dış etkilere. Bazı paralı askerler ailemi yok etti, Mara beni evimden aldı, Twilight hayatımı aldı ve şimdi kendi geleceğini yaratmak istiyorum.

— Ara onu," diyorum kararlılıkla.

— O burada değil.

— Nerede o zaman?

— Bunu söylemeyeceğim," dedi Gavan inatla, kemik kesiciye karşı bir baba şefkati hissettiği belliydi.

Ama bunu o kadar kolay yapamayacağımı biliyordum. Çelengi koluma taktım ve kemerimdeki çantadan yepyeni, zarif bir şekilde oyulmuş bir çift oyun kaşığı çıkardım. Bu kaşıklar özeldi çünkü saplarındaki oymalar ince altın akıntılarıyla doluydu. Beklediğim gibi, Gavan'ın gözleri parlamaya başladı ve yüzü gerildi. Adam çabucak kendine geliyor, gözlerini nesneden zar zor ayırıyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor.

— Bana hediyelerle rüşvet veremezsin.

Başımı eğiyorum ve dudaklarım muhatabımı utandıran tatlı bir gülümsemeye dönüşüyor.

— Bunun bir hediye olduğunu kim söyledi, Gavan? - Sözlerimden bal akıyor ama aleti en hassas noktasından kavrayıp başparmağımı kaşığın boynuna sıkıştırdığımda demirci önce şaşırıyor, sonra dehşete kapılıyor.

— Buna cesaret edemezsin," diye gergin bir ses tonuyla konuştu.

— Çoğu zaman hafife alınıyorum," diye karşılık veriyorum, önündeki müzik aletini kırmakla tehdit ederek.

Gavan'ın kendini kaybettiği tek an, çocukların onun gözleri önünde ateşe kaşık attığı gündü. Eğlenceli olacağını düşünmüşlerdi. Hak ettiklerini buldular ve demircinin evi, bildiğim kadarıyla, hala etrafında geniş bir yay çizerek yürüyorlar.

— Sen öyle değilsin Mara," diye fısıldadı Gavan, yalvarırcasına ve bana doğru bir adım attı ama ben geri çekilip bastırdım. Demirci ahşabın iniltisini duyunca kaskatı kesildi.

— Beni Jasna'nın yetiştirdiğini unutma," diye hatırlatıyorum ve adam onun öfkesini bildiği için homurdanıyor. - Irai nerede?

— Neden sadece, um.

— Iry nerede? - Kaşığa daha sert bastırıyormuş gibi yaparak tehditkâr bir şekilde çektim.

— Pekala, lanet olsun, pekala! Dolkor'dan kuzey yoluna gir ve doğruca çatala git. Ve hiçbir ölümlünün gitmeyeceği çataldan git," diye cevap verdi demirci gösterişli bir şekilde.

— Yolun doğru yol olup olmadığını nasıl anlayacağım?

— Sen Mara'sın ve anlayacaksın.

Başka bir şey söylemeden demirciye yeni kaşıklarını fırlatıyorum ve Gavan'ın bana bu şantajı hatırlatacağından emin olarak hızla atıma koşuyorum.

* * *

Irae yaklaştığını hissediyor, yine de açıklığa olabildiğince sessizce giriyorum. Seyrek ağaçların arasında sırtı bana dönük oturuyor. Görünüşe göre buraya geldiği ilk gece değil, hatta belki de son gece bile değil, çünkü yanı başında yanan ateş yeni değil. Atı eyersiz bir şekilde yan tarafta duruyor. Güneş sadece birkaç saat sonra batacak ama kemik kesicinin uyuyacağı yer çoktan hazırlanmış.

Irai gömleksiz, sırtında hâlâ su damlaları var ve uzun saçlarının uçları nemli. Ateşin üzerinde bir balık kızarıyor.

Tekrar avlandım.

Kemik kesici kamburunu çıkarmış bir şeyler yapıyordu ama şimdi sırtını dikleştirmiş, dinliyordu. Arkasını dönmüyor ama yalnız olmadığını biliyor. Donup kalıyorum, kulağımdan beni tanımasını kolaylaştırmamaya karar veriyorum.

Bir süre gergin bir şekilde oturmaya devam ediyor ama sonra yüksek sesle mırıldanıyor ve işine geri dönüyor. Uzun bir kabuk parçası yana doğru uçuyor. Ve sonra kemik kesici başlıyor

Güneylilerin karmaşık olmayan dizeleri tekrarlarken yaptıkları gibi kelimeleri uzatarak bir ilahi gibi konuşmak. Mısırların Mara'yı çağırabileceğini düşünüyorlar. Kemik kesicinin sesindeki açık alaycılığı duyarak gözlerimi deviriyorum:

— *Mara, Mara, dışarı çık. Burada ölü bir adam var! Mara, Mara, yardım et. Sonunda öldürün onu! Daha hızlı kılıç.*

— Espri anlayışın hiç gelişmemiş," diye kestirip attım, yan taraftan yaklaşarak. Artık beni görebiliyor ama aramızda hâlâ en az üç metre var.

— Ama işe yarıyor," diye güldü Irae bir tahta parçasını oymaya devam ederken. - Sadece birkaç satır ve Mara tam orada.

— O zaman neden daha önce söylemedin?

Eli seğiriyor, çok sert bastırıyor ve bıçak tahtaya saplanıyor.

— Jasnah'nın keskin bir şeyle ortaya çıkacağından endişelendim," diye alaycı bir cevap daha veriyor Irae çok uzun bir tereddütle.

Bana bakmıyor, sarı saçları yandan görüşünü bile engelleyecek şekilde kasıtlı olarak eğiliyor. Kemik kesici işine devam ediyor ve tahta talaşları öncekinden daha uzağa uçarak hareketlerinin aşırı keskinliğini ele veriyor.

— Çatalın başına "hortlaklar" yazan bir uyarı levhası koymak kimin aklına geldi?

— Valad ve ben," diye cevap verdi Iray kendini beğenmiş bir şekilde. - Eskiden burada çok fazla hortlak vardı ama biz onlardan kurtulduk.

— O zaman neden işaretçi?

— İnsanları yoldan uzak tutmak için bir yerde Morok olarak eğitim almak zorundaydınız. Bu yüzden okuyabilenler burayı çevreleyerek sessiz zaman geçirebilirler. Burada genellikle kemik ya da odunla çalışırım.

Zekalarını onaylayarak başımı salladım. Buraya gelip tabelanın eğlence için yalan söyleyip söylemediğini görmek isteyecek çok fazla insan olacağından şüpheliyim.

— Bana bak, Irae.

Bıçağı tekrar donuyor, kemik kesici yaptığı işi bırakıyor ama başını kaldırmıyor.

— Gelmemeliydin," diyor Iray tüm ciddiyetiyle.

— Bu senin için değil.

— Sen öldün Veledara. Öldün çünkü Mara'ya ihtiyacım varken kucağıma düştün," diye araya giriyor kemikçi ve sesi daha da yükseliyor. Her sert kelimeyi özenle telaffuz ediyor ve etrafındaki kuşlar sessizliğe gömülüyor. - Seni bağladım ve Yeraltı Dünyası'na göndermeye hazırdım. Benim yüzümden hayatını kaybettin. Hiç kimse bir başkasından böyle bir fedakârlık talep etmeye cesaret edemez.

Sanki beni kızdırmaya çalışıyormuş gibi cümlelerini şaşırtıcı bir hassasiyetle seçiyor. Soğukkanlılığımlı koruyarak sabırla dinliyorum.

— Bana hayatından bir parça verdin.

Irae acı bir kahkaha patlatır.

— Ben sadece yok ettiğim şeyi düzeltmeye çalıştım. Sözümü tutmadım, seni acıdan uzak tutmadım ve sana *kendininkini* geri vermedim, sadece zavallı bir ikame verdim. Mara'nın uzun yaşamından mahrum kaldın.

Kemikçi sakın görünmeye çalışıyor ama nefes alış verişinin kesildiğini, parmaklarının tahtayı ve bıçağı sıkarken bembeyaz olduğunu görebiliyorum. Kendime olan öfkesini fark ettikçe, ona olan kızgınlığım daha da önemsizleşiyor. Irai bu tür düşünceleri kafasından geçirerek kendini yeterince cezalandırıyor. Ve eğer bunu her gün yapıyorsa, çoktan zehir haline g e l m i ş l e r d i r .

— Bana bak, Irae," dedim daha sert bir şekilde, onun karanlık anılara gömüldüğünü görmek istemiyordum.

Bu yüzden burada değilim.

Kemikçi tereddüt ediyor, ama yavaşça inceleyen bakışlarını bana doğru kaldırıyor. Kuşak ve gömlektan oluşan sade kıyafetimi, sundress rengine uygun kırmızı fas çizmelerimi yavaşça inceliyor ve herhangi bir silahımın olmadığını görüyor,

Elimdeki çelenk hariç, ki o da bizim durumumuzda bir kılıçtan daha tehlikeli olabilir. Çiçeklerin solmasından o kadar korkuyordum ki saçıma kurdele takmayı unutmuştum, bu yüzden hızlı sürüşten dolayı saçlarım dağılmıştı. Kötü görüldüğümden eminim ama uzun zamandır kemik kesicinin peşindeydim ve bir saniye daha kaybetmek istemiyordum.

Irae odunu ve bıçağı bir kenara bırakıp yavaşça ayağa kalkıyor, gözlerini ellerimdeki hediyeden ayırmıyor. Kemik oymacısının ayağında ayakkabı yok, sadece pantolonu var, bu yüzden yaklaşırken çıplak ayakları çimlere hafifçe basıyor.

Ben sessiz kaldıkça Irae'nin bakışları daha da karışıyor, yüzümden damarlarıma doğru gidip geliyor. Gergin omuzlarına, göğsündeki ve karnındaki kaslara bakarken ne söylemek istediğimi hatırlayamıyorum. Taze yara izine bakarken ateşim biraz düşüyor. İzlerim, hatta eskileri bile Morok'un gücü sayesinde yok olmuştu.

— Gidiş şeklin yüzünden senden hâlâ nefret ediyorum," diye açık açık uyarıyorum onu, yüzüne bakarak, "ama ben başka bir nedenle geldim.

— Başka bir nedenle mi? - Bilinçsizce tekrarlıyor, çelengi gözünün önünden ayırmıyor, sanki onu önündeki ateşe atacağımdan korkuyormuş gibi.

— Seninle evlenemem. Ailenin bir parçası olamam ve her gün seninle olamam. Mara soyunu devam ettirmiyor, bizim çocuğumuz yok. Sana verebileceğim tek şey bu çelenk." Her şeyi çok az duraklayarak söylüyorum, yarı yolda tökezlemekten, ne dediğimi fark etmekten ve susmaktan korkuyorum. - Bana verdiğin hediye için çok az olduğunu biliyorum ve tüm kız kardeşlerimin önünde bir Morok olduğunu saklamak zorunda kalacağını da biliyorum. Ama...

— Kendiniz mi yaptınız? - Iray aniden araya girdi.

— Evet.

— Seni koruyamadım ama yine de bana çelenk mi veriyorsun?

— Evet.

Kemik kesici ileri doğru adım atıp hediyeıi tuttuğum ellerimin altına dalarken ve çelenk fark ettiğimden daha hızlı bir şekilde kafasına inerken kelime ağızımdan çıkıyor. Irae önümde donup kalıyor.

— Bana ne teklif etmek istediğinden tam olarak emin değilim Veledara, ama seni seviyorum ve her öpücükte burnumu kırmaya çalışmazsan, o zaman zaten kabul ediyorum.

Gülmüyor, hatta gülümsemiyor bile ve parmakları çekingen bir şekilde yanağıma dokunuyor.

— Kardeşlerine kim olduğumu söylememeyi kabul ediyorum. Seni sadece görüştüğü zaman görmeyi kabul ediyorum. Ama sadece benim olursan sana ait olacağım.

İtirafını duyunca ben de aynı vahiyle karşılık verdim ve kollarımı boynuna dolayıp onu kendime çeken ilk kişi oldum.

Aşk mı, yoksa Morok'un hayatının yarısının içimde olması mı bilmiyorum ama her parçam yeniden bir araya gelmekten mutlu gibi hissediyor. Öpücüklerine hevesle karşılık veriyorum ve kendimi en yakın ağaca yaslanmış buluyorum. Omuzlarına ve göğsüne dokunup okşamaktan, parmaklarımı karnında gezdirmekten çekinmiyorum. Irae kalçalarını bana doğru sıkıca bastırarak ne istediğini açıkça belli ediyor. Sundress elbisemin geniş kemerini isteksizce çözerken bakışları karanlık ve nefes alışları düzensiz.

Havanın hâlâ çok aydınlık olduğunu ve bu ormana biri girerse bizi görebileceği gerçeğini görmezden geliyorum. Kumaşın üzerinden bile sırtımı çizen sert ağaç kabuğunu görmezden g e l i y o r u m . Sadece Irae'nin vücudunun sıcaklığını fark ediyorum. Dudakları boynuma doğru inerken ve elleri eteğimin altından kayarak kalçalarımın derisini okşarken dizlerim titremeye başlıyor.

Kemerimden kurtuluyor, sonra sundress elbisemin askılarını yukarı çekiyor ve yere düşüyor. Atlet bacaklarımı zar zor örtüyor ve Irae'nin sıcak avuç içi uyluğumun iç kısmına doğru kayıyor. Hassas noktalarım dokunduğunda seğirerek inliyorum. Parmaklarına hayret edemeden elini çekip gömleğimi çıkarıyor.

Minnetle omuzlarına yapıştım çünkü heyecandan başım dönüyordu. Minnetle omuzlarına yapıştım, çünkü heyecandan başım dönüyordu. Gergin sırtını okşadım ve vücudunun üzerimdeki ağırlığından dolayı gürültülü bir şekilde nefes verdim. Irae'nin dokunuşu önce çekingen ve ürkek, sonra hevesli ve alaycı, sanki aklı ona kendini tutmasını söylüyor ama kalbi kontrolü unutuyor.

Irae'nin sıcak dili boynumdan göğsüme doğru kayıyor ve diziyle bacaklarımı ayırırken sırtımı kamburlaştırıp onu kendime çekiyorum. Arzusunun verdiği hisle nefesim kesiliyor ve bedenlerimiz arasındaki sürtünme beni kontrolsüzce titretiyor. Parmakları içeri girdiğinde karnımdaki ve bacaklarımdaki her kas geriliyor ve eski çekingenlik ve yavaşlık yerini istekli öpücüklerle ve açık dokunuşlara bırakıyor. Dudaklarıyla vücudumu keşfediyor ve ısınan tenimdeki rüzgâr hissi tüylerimi diken diken ediyor.

Ardından gelen inleme müstehcen bir şekilde yüksek çıktı ve Irai memnun bir yarı gülümsemeyle parmaklarının vücudumdaki hareketlerini izlemeye devam etti. Bu andan yararlanarak elimi pantolonunun içine soktum. Boneslayer b o ğ u k iniltisini bastırıyor ve dişlerini omzuma geçiriyor.

— Sana yemin ederim Mara, eğer durmazsan her şey... çok çabuk bitecek.

Dilinin bir dokunuşuyla beni ısırdığı için özür diliyor ve ardından bir öpücük konduruyor. Hafifçe gülüyorum ve kasıtlı olarak onu okşamaya ve okşamaya başlıyorum, oynamayı bırakmazsa hemen şimdi biteceğine söz veriyorum. Bu tehdit Irai'nin sonunda pantolonundan kurtulması için yeterli oluyor. Yavaşça giriyor, ancak başlangıçtaki zayıf itişler hızla daha kendinden emin itişlere dönüşüyor. Bonesaw bacaklarımı belinin etrafına atıyor ve sonraki itişler daha derin ve daha dalgalı hale geliyor. Irae köprücük kemiğime şefkatli öpücükler bırakmaya devam ediyor ve tenim onun sıcak nefesiyle ısınıyor. İnlemelerimi tutmaya çalışmıyorum, bu kadar iyi hissettirebileceğini hayal etm e m i ş t i m . I r a e parmaklarımızı iç içe geçirip fısıldıyor.

ve içten sevgi sözcüklerini hiç durmadan söylüyor ve ben de bu iyiliğe karşılık veriyorum.

31

Bunu yemek ve dinlenme molaları vererek birkaç kez daha tekrarladık. Konuştuk, şakalaştık, güldük, tartıştık, sanki son günümüzmüş gibi birbirimize sokulduk. Irae'yi hiç bu kadar kaygısız ve mutlu görmemiştim ve ben de kendimi hiç böyle hissetmemiştim. Gözlerimi onun geniş gülümsemesinden alamıyorum ve içten kahkahası beni neşeye boğuyor. Önümüzde zor bir hayat var ve muhtemelen çok kısa bir hayat, ama merak etmiyoruz, sahip olduklarımızın tadını çıkarıyoruz.

Bu açıklıkta birlikte bir gün daha geçirdikten sonra Dolkor'a, oradan da tapınağa gideceğiz. Kız kardeşlerimle tanışmasını istiyorum ki bizi bilsinler ve onay versinler. Bu gerekli değil ama ilişkimi onlardan saklamak istemiyorum.

Jasnah bizi memnun bir gülümsemeyle karşılıyor, ancak Irai diğerleri gibi tapınağın eşiğine çöküp bu kutsal toprakların sahibinin kim olduğuna gözlerini kapatamayınca bu gülümseme alaycı bir hal alıyor. İlgilenen tapınak görevlileri avluya akın ederken kız kardeşi onun utancının tadını çıkarıyor. Her yaştan kadın adamı ilgiyle izliyor. Yıllar sonra ilk defa yeni bir misafirimiz var.

Irae nasıl etkileyeceğini bilir. Birkaç saatlik sohbetle herkesi rahatlatmayı başarıyor. Yine de Zlata ve Aika için bir sepet çilek ve kemik işi alarak hile yapıyor. Zlata bir lolipop daha görünce sevinçten çığlık attığında, Irai ve Jasna alaycı bir şekilde gülümserler. Kemik kesici şu ana kadar kazanıyor, ancak Jasna onun Morok olduğuna dair tek bir kelime ederse hepimiz Ruslana'nın onu dışarı attığını göreceğiz.

Irai bize birçok yeni kemik iğnesi veriyor, işler zorlaşırsa silah, ok ve avcılık konusunda yardımcı olabileceğine dair güvence veriyor.

etle. Kız kardeşlere işe yaramaz olmak istemediğini ve boş zamanlarımda gelebilmem için tapınağa yakın bir ev inşa etmeyi planladığını söylüyor.

Başlangıçta kız kardeşler ilişkimize şüpheyle yaklaşıyorlar, çekingenlikten değil, acı ve hayal kırıklığından dolayı, çünkü bizim için bir gelecek yok. Ruslana ve Inga, Maraş'ın geçmişte nasıl aşık olduğunu, ancak tüm ilişkilerin birkaç yıl sonra bir şekilde sona erdiğini anlatıyorlar. Birlikte yaşamamanın imkansızlığı ve çocuk eksikliği, görünüşte güçlü olan aşkı bile yok etmiş. Görevlerimi yerine getirmeye devam ettiğim sürece kimse İrai ile buluşmalarına karşı çıkmıyor. Kemik kesicinin gece kalmasına izin vermeyi teklif ediyorlar. Kimsenin rıza göstermediği basit bir nezaket bu, bu yüzden İrai daveti kabul ettiğinde tüm Mara'nın kafası karışıyor.

Ruhuma yerleşen mutluluk ne şafak vakti kayboluyor ne de ertesi gün zayıflıyor. Yaşamaya ve güçlenmeye devam ediyor. Böylece mutlu günler birikiyor, yavaş yavaş bir aya ve sonra aniden bir yıla dönüşüyor. Ormanlarda veya su kütlelerinde kötülükle uğraşırken bile, bu işlerden sonra İraya'yı görebileceğimi bildiğim için hala mutluyum. Jasnah bıkmadan usanmadan yüzümde doğal olmayan bir gülümsemenin sık sık belirdiğini tekrarlıyor. Alaycı şakalarla benim için duyduğu sevinci örtbas ediyor ve bu fırsat için ona ve kız kardeşlerimin her birine minnettarım.

Valad, söz verdiği gibi, sezonda bir kez tapınağa geliyor ve Mar'ın evinde bir gece kalma davetini kabul eden ikinci kişi oluyor. Sadece birkaç gün kalıyor ama bu bile birkaç kez tartışıp barışmamız için yeterli bir süre. İlişkimiz yeniden eskisi gibi oluyor ve hangimizin kılıçta daha iyi olduğunu belirlemek için sık sık antrenman dövüşlerinde çarpışıyoruz.

Hoşnutsuz bir homurtu ile kardeşimin bu işte daha iyi olduğunu kabul ediyorum, ama balta fırlatmada neredeyse hiç i y i değil, bu da İrai'nin onu azarlamasına neden oluyor

ve kemik kesicinin kendisi de dahil olmak üzere öğretmenlerini utandırmamasını istedi.

Valad, Mars'ın herhangi birinden daha inatçı bir şekilde, Irai'nin benim için kötü bir eş olduğunu söyleyerek ilişkimizi kabul etmek istemiyor. Valad ikimizi de seviyor ama birbirimize karşı böyle duygular beslediğimiz konusunda kararlı. Ben de kardeşim Alia'dan ve benim onaylamadığımdan bahsediyorum.

Bir yıl sonra Verest prensliğin kontrolünü Valad'a devretti ve altı ay sonra Alia ile evlendiler ve prenses kalbinin altında bir çocuk taşıdığını açıkladı. Mar'ın yarısı böyle bir olayın şerefine verilen ziyafete gider, diğer yarısı, ben de dahil olmak üzere, gerekli işleri yapmak için tapınakta kalır. Zaten prensin sarayına gidemem.

Iraj ve ben birbirimizi olabildiğince sık görüyoruz. Bazen tam yedi günü birlikte geçiriyoruz, bazen de birkaç haftada bir birkaç kez görüşüyoruz. Kemik oymacısından Valad'ın diğer Moroklarla birlikte çalışarak Ozem ve Sumerla'nın girişini tamamen toprakla örtme planını öğreniyorum. Artık gölün tam derinliğini biliyorlar. Bu iş biraz zaman alacak ama Yeraltı Dünyası'ndan yeni ölülerin gelmesini engelleyecek. Umarım Irai'nin göçüğü onları oyalar, ama ne kadar süreceğini bilmiyoruz. Valad'ın planladığı tek şey bu değil. Ayrıca geçidi kapatmak ve dışarı çıkarsa Frenküzümü Nehri'ne baraj kurarak insanların aptallık ya da ilgi yüzünden doğu bölgesine tırmanmaya çalışmasını engellemek istiyor. Kardeşi ayrıca sırtın o tarafıyla ilgili mümkün olduğunca çok kaydı silmeye karar verir: orada bir şey olduğunu ne kadar az insan bilirse, o kadar az oraya gitmek isteyeceklerdir. Geçitle ilgili söylentiler Serath Prensliği'nden yayıldı. Valad artık arazinin sahibi, bu yüzden bunu gerçekleştirmekte zorlanmayacaktır. Kardeşimin kararlarını tamamen destekliyorum.

Irai, diğer Moroklara haber vermek ve Valad'ın planını uygulamaya başlamak için her seferinde bir aylığına uzaklara giderdi. Ne zaman uzun süre ayrı kalsak, içimi bir hüzün kaplıyor.

Sanki bir parçam kopuyormuş gibi hissediyorum ve bilinçsizce ellerimi ve ayaklarımı yokluyorum, hislerin hayal gücümün bir oyunundan başka bir şey olmadığından emin olmak istiyorum. Ama tekrar buluştuğumuzda, hisler ormanda olduğu kadar yoğun ve saatlerce birbirimizden ayrılmak çok zor.

Ancak, hayatımın en mutlu beş yılından sonra kızarmış yemek kokusunun beni düzenli olarak kusturması hepimiz için gerçek bir şok oldu. İlk başta rahibeler hasta olduğumu düşündüler, ancak bu durum uzadıkça tüm Mara'lar ve durumumu öğrendiğinde gelen Irai daha da telaşlandı. İşte tam bu sırada tapınağın en kıdemli bekçilerinden biri kendinden emin bir şekilde hastalığının nedenini bildiğini söylüyor ve Irai ile beni doğacak çocuğumuz için tebrik ediyor.

İlk başta haberin imkânsızlığı dehşet vericiydi, sonra bunun zehirlenmeden başka bir şey olmadığına karar vererek görmezden geldik. Mara'nın çocuğu olmaz. En büyüğümüz olan Ruslana bile böyle bir vaka bilmiyor ve kütüphanemizdeki kroniklerde de böyle bir şeyden bahsedilmiyor. Ancak birkaç ay sonra, aşıkâr olanı inkâr etmek imkânsız hale geliyor ve genel kafa karışıklığı yerini heyecan ve beklentiye bırakıyor. Hepimiz çocuğun tapınakta yetiştirilemeyeceğini biliyoruz, bu yüzden Irai bunu yapacak ve Valad eğer istersek çocuğumuzu kendi sarayına alacağına söz veriyor.

Jasnaya ve ben, beni hayata döndürenin Morok'un armağanı olduğunu tahmin eden tek kişileriz. Diğer kız kardeşler ise tüm bunların Sumerla'nın dokunuşunun suçu olduğunu varsayıyor. Irai'nin gerçek kimliğini şimdi açıklarsak, kız kardeşlerin çocuğumuza sırt çevirebileceğini tahmin ederek fikirlerini değiştirmiyoruz.

Keşke çocuğumuzun hayatının tam bir parçası olabilseydim, ama onun var olduğu gerçeği beni ve çevremdeki herkesi mutlu ediyor ve Irai tapınağımızın etrafında dolaşmaktan vazgeçmiyor, ayrılmak istemiyor. İ

Önümüzdeki mutlu yaşam yıllarını düşünmek, parlak bir yaz güneşinin ılık ışınları gibi zevkle gözlerimi kısmama neden oluyor.

Yaptığım şeyden gurur duymuyorum ama tüm hikâyeyi öğrenmek için tanrıçanın terk edilmiş tapınağına girmek zorunda kaldım ve umarım bana çok kızmaz çünkü tüm bunları gerçekler için yaptım.

Ben Mar'ın ortadan kaybolmasından 79 yıl sonra doğdum, yani Morana'nın tapınağına - onun kölelerinin meskenine - vardığımda yüz yıldan fazla bir süre geçmişti ve çok şey çoktan ortadan kaybolmuş, çürümüş ya da Anna'nın cesedini kendilerine götürmeye gelen Lasnetsovlar tarafından alınmıştı.

Ancak Serath'ın yöneticileri tanrıçanın gazabından korktukları için kütüphaneye dokunmadılar ve hırsızlar da neyse ki ölümden korktukları için hiçbir şeyi yağmalamadılar. Ancak eski parşömen sayfaları ellerimde dağılmıştı ve bu da gerçeği bulmamı zorlaştırıyordu. İşte orada Vela adlı Mara'nın aslında Ashore'lu Veledara olduğunu anladım.

Bazı tarihi özetlerde prensesin altı yaşında, erkek kardeşi ve tüm prens ailesinin saldırıya uğradığı gece öldüğü yazmaktadır. Diğerleri ise o gece hayatta kaldığını ancak bir yıl sonra öldüğünü söyler.

Yıllar sonra evine sağ salim dönmekle kalmayıp tüm kuzeyin Büyük Dükü olan Ashore'lu Valadan'ın inanılmaz hikâyesi beni bugün bulunduğum yere getirdi.

Aslında Veledara zor bir doğum sırasında öldü. Bilinmeyen bir nedenden ötürü yeni bir hayat üretmeyi başaran tek Mara'ydı. Yasna adlı bir Mara'nın kayıtlarına göre Veledara'nın bir erkek çocuğu olmuş, çocuk hayatta kalmış ve babası tarafından koruyucu aileye verilmiş. Yasna adamın adını kaydetmemiş, ancak Veledara'nın ani ölümünden sonra teselli bulamadığından bahsederek adamdan "kemik kesici" olarak bahsetmiştir. Bu kayıtlar sayesinde çocuğun babasının Irai Kostorez olduğundan neredeyse eminim. Valadan'ın mahkemesine çıkan kişi

Prens'in mucizevi dirilişinden yedi yıl sonra. Ve Prens Valadan kimseye bir şey açıklamadan Irae'yi kardeşi, çocuğunu da yeğeni ve soyu olarak tanıdı.

İlk başta, soylular ve ona yakın olanlar bu beklenmedik akrabalıktan dolayı dehşete düştüler, ancak o zamana kadar Valadan zaten adil ve bilge bir hükümdardı. Yaşlanan babası Verest, oğlunu bu kararında destekledi ve çocuğu aileye kabul etti.

Buna ek olarak, Mara'ların çocuğu sık sık ziyaret ettiğine dair söylentiler de, nereden geldiği belli olmayan çocuğun Ashore'lu Veledara'nın oğlu olduğuna dair önsezimi güçlendirdi.

Üç yıl sonra, Prens Valadan kuzeydeki tüm toprakları tek ve ilk krallık olarak tamamen birleştirdi. Böylece Serath ortaya çıktı. Prens Verest, Serat Prensiği'nin anısını koruyacağına söz verdi ve oğlu da sözünü tuttu. Ancak Ashor şehri başkent oldu ve Serat adı verilen şehrin adı karışıklık olmaması için değiştirildi.

Dağınık ve güçlü bir komşuya karşı savunmasız olan üç güney prensliği kendi aralarında savaşımaya başladı. Araken Prensi diğerlerinden daha güçlüydü. Solensk'i tamamen bastırdı ve şehri yerle bir etti. Yarat prensliğini de ele geçirdi, ancak Yarat'ın parlaklığını görünce bu şehri güneyin başkenti yapmak istedi. Böylece şimdi güney krallığının adı Araken, ancak ana şehir hala Yarat. Araken adlı şehir hala varlığını sürdürüyor, ancak birçok kişi yeni başkente taşındı ve eski şehir sığılaştı ve şimdi daha çok güneydeki basit bir köye benziyor.

Böylece iki ailenin hikayesi başlamış oldu. Rakhmanov ailesi güneydeki galip aileden geliyordu ve Ashore'lu Valadan hayatının ortasında Valadan Lasnetsov oldu.

Malachi Zotov.

Mars ve Moroks'un Unutulmuşları

Sonsöz

Anna aceleyle eğitim odasının kapılarını açtı. Eğitim seansından önce kapalı olmalarına rağmen, genç kraliçe Alexander ve Severin'i tam da bu odada bulabileceğini uzaktan kolayca fark etti.

Bankta oturan Agatha başını kız kardeşine çevirir, ona gülümser ve dikkatini Lasnetsov kardeşlere geri verir. Alexander Severin'in başını yere yapıştırıp utanmadan dizini omurgasına bastırarak kolunu arkadan bükerken Anna öfkeyle nefesini içine çeker.

— Alexander! Bırak onu! - Anna emrediyor.

Alexander tembelce başını kaldırıp kısaca cevap vermekten başka bir şey yapmadı:

— Hayır.

— Severin'i bırak, o senin kralın!

— Her şeyden önce, o benim solda savunmada hâlâ sorunları olan küçük kardeşim," dedi Prens rahatsız edici bir ses tonuyla.

— Ona zarar veriyorsun! - Anna sakinleşmez, Agatha ise onların tartışmasını ilgili bir yarım gülümsemeyle izler.

— Eğer acı çekiyor olsaydı, inlerdi. İşte bu kadar," Alexander son cümleyi söylerken aynı anda Severin'in sol kolunu daha sert bir şekilde büktü ve Severin dişlerinin arasından küfrederek sağ yumruğunu birkaç kez ahşap zemine vurdu.

Anna, Alexander'ın sadece dinlemediğini değil, kasıtlı olarak tam tersini yaptığını fark ederek ellerini sinirli bir şekilde sallıyor.

— Agatha, onu sevmeyi bırakamaz mısın?! - Kız kardeşine döner. - İnan bana, sana daha iyi bir eş bulacağım. Mark bile çenesini kapalı tuttuğunda iyidir.

Karşı köşeden gelen beklenmedik sesler karşısında herkes irkilir. Tüm başlar Mark'a döner,

Ne yazık ki o da burada. Anna, Mark'ın ağzına aldığı tüm suyun bardağa geri döktüğünü fark eder. Mark burnunu kırıstırarak çenesindeki damlaları siler.

— Ben buna karşıyım," diyen adam anında reddeder.

— Kız kardeşimi senin için yeterince çekici bulmadığını mı söylüyorsun? - Kraliçe, Alexander'ın varlığını ve en yakın arkadaşına yönelttiği araştırıcı bakışını görmezden gelerek sert bir şekilde sordu.

Mark bardağındaki suya bakarak burnunu tekrar kırıstırır.

— Yaşıyor ama hâlâ ekip liderime bağlı," dedi Mark, Agatha'ya başını sallayarak. Saçları grinin bir tonu, bu da hâlâ Alexander'a bağlı olduğunu kanıtlıyor.

Anna kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırarak bu cevabın hiçbir şeyi açıklamadığını ima eder.

— Tanrı aşkına, o Morok ve ben Gölge'ye gitmek istemiyorum. O yüzden bensiz halledin! - Mark ellerini kaldırır ve çıkışa doğru kayar, hâlâ yere yapışmış olan kralını kısaca selamlamayı unutmaz.

— Yani ona olan aşkımdan vazgeçemeyeceğime emin misin? - Mark kapıyı arkasından kapatıp çıkarken Anna her ihtimale karşı sorusunu tekrarlar.

Agatha gülümsedi, bir süre seçeneklerini düşündü, mütevazı tavana baktı, ama sonra Alexander'ın beklediği sonucu dile getirdi, kızın her hareketini izliyordu.

— Maalesef yapamam, denedim.

Genç adam ona küçümseyici bir gülümsemeyle cevap verir.

— Ve bir sorum daha var," diye araya girdi Anna, neden geldiğini hatırlayarak. - Alexander, Valadan Lasnetsov'un Morok olduğunu ve Christian'ın Mara'nın soyundan geldiğini bize ne zaman söylemeyi düşünüyordun?

Bu haber Agatha'nın ayağa kalkmasına neden olur ve prens de kraliçenin elindeki küçük siyah kitabı görünce şaşkınlıkla bakar. Farkında olmadan elini gevşetir ve Severin hemen bundan faydalanır: elini bırakır, yana yuvarlanır ve Alexander'ın bacaklarına tekme atar. İskender düşer, omzu acıyla yere çarpar ve küfretmekten kendini alamaz.

Severin hiçbir şey olmamış gibi ayağa kalkıyor, buruşuk gömleğini düzeltiyor, açık renkli kumaş iyi olmasa da tozları silkeliyor. Sakin bir ifadeyle siyah saçlarını parmaklarıyla geriye atıyor ve dağınık saç modelini düzgün göstermeye çalışıyor.

— Bu çok kötü bir darbeydi," diye mırıldandı kralın kardeşi de ayağa kalkarak.

— Bana onurdan bahsetme Alexander," diyerek Severin onun sözünü kesti. - İlk söyleyen sendin: "Yorulduysan ara verebiliriz," dedin ve teklifini kabul ederek kendimi yüzüstü yere uzanmış buldum.

— O haklı. Bunu hak ediyorsun," diyerek Agatha Alexander'a şakacı ve sevecen bir gülümsemeyle takılıyor ve kız kardeşinin yanına gidiyor.

— Christian bu kitabı yazdı ve bana verdi. Anna, neden sende? - Agatha'nın kitabı eline alıp incelemesini izlerken Alexander'ın yüzü çatılır ve gerilir. - Eşyalarımı mı karıştırıyordun?

— Hayır! Masanın üzerinde fark ettim. Görülmesini istemiyorsan saklamalıydın," diye itiraz ediyor Anna.

— Masanın içindeydi!

— Masanın üzerinde, masanın içinde. Ne fark eder ki?! Daha iyi saklamalıydım. Agatha ve Severin birbirlerine bakıp aynı anda iç çektiler, Onları tartışırken ilk kez izlemiyordum. Alexander her zaman yaptığı şeyi yapar: kollarını göğsünde kavuşturur ve boyunu bir avantaj olarak kullanarak Anna'ya bakar.

— Christian'ın kayıtlarına neden ihtiyacın var? - Agatha kız kardeşine sorar.

— Özlediğini biliyorum, o yüzden sana göstereyim dedim. Morok'un gücü hakkında daha fazla şey öğrenmek istedim," diye yanıtlıyor Anna. Kız kardeşiyle birlikte.

Yumuşak ve sevecen bir şekilde konuşur ama Alexander'a araştıran bir bakışla bakar. - Neden bana söylemedin?

— Söyleyecektim ama Agatha üç gün öncesine kadar uyanmamıştı ve bunun için zamanım yoktu," dedi ve Anna tek kelime edemeden tekrar devam etti. - Bu arada Severin de biliyordu, ona da söyleyebilirsin.

Severin, kendisini sırtından bıçakladığı için kardeşine durgun bir gülümsemeyle teşekkür eder.

— Agatha, Vela adlı Mara hakkındaki hikâyeleri hatırlıyor musun? - Anna açıklıyor.

— Bir şekilde normal bir insan gibi yaşlanan mı? Evet, ama ben onun çok genç öldüğünü sanıyordum.

— Doğru, bir bebek doğururken öldü! Hem de herhangi bir bebek değil, onların akrabası! - Anna elini sitemle gençlere doğru salladı.

— Ama Mars yapmadı..." Agatha şaşkındı ve Lasnetsov kardeşlere döndü. - Söyle bana.

— Sadece şüphelerimiz vardı ama Christian gerçekten de tüm ipuçlarını birleştirdi ve Malachy Zotov'un notları ona bu konuda yardımcı oldu. Anlaşılan o ki, ben seninle Araken'deyken parçayı bulmuş," diye söze başlıyor Alexander ve bankları işaret ederek oturmalarını istiyor. Herkes uyuyor, sadece Anna oturmak istemeyerek ayakta kalıyor. - Christian bulgularını hemen paylaşmadı ama tüm düşüncelerini Zotov'un notlarıyla birlikte bana miras bıraktığı bu kitaba yazdı. Kitabı ancak ölümünden sonra açabildim. Orada gerçekten benim bilmediğim bir şey yazdığını düşünmüyordum.

— Ama Mara'dan doğan bir akrabanız olduğunu nasıl bilmezsiniz? - Agatha soruyor.

— Prenses Veledar hakkında ve Mara tarafından kaçırıldığına dair neredeyse tüm kayıtlar öz babası tarafından bizimki de dahil olmak üzere tüm kroniklerden silinmiş. Kâtipler onun onuncu yaş gününden önce öldüğüne dair yanlış raporlar bırakmışlar," diyerek Severin hikâyeye yardımcı oluyor. - Prens Verest kızından utanmıyordu, ancak onu güneydeki hükümdarlardan korumak için Mara olduğuna dair tüm sözleri silmeye karar verdi. Yaşayabilirdi

kimse onun soyunu bilmeseydi. Ayrıca, daha önce hayal gördüğüne dair söylentiler çıkmıştı ve babası bunların yayılmasını istemiyordu. Mara'nın prensesin peşinden geldiğini görenler ya ölmüştü ya da prenslerinin emirlerine itaat ederek dillerini tutuyorlardı. Elbette tüm izleri tamamen silmek mümkün değildi, bu yüzden Malachi Zotov gibi dikkatli insanlar eksiksiz bir hikaye oluşturabildiler. Gerçi o bile Valadan ve Irai Kostorez'in Moroklar olduğunu öğrenememişti. Christian bunu Alexander'a onu yanına çirak olarak aldığında söylemişti ve kardeşi de daha sonra bunu benimle paylaştı.

— Valadan ve Irai Morokların geri kalanı arasında meşhur oldular.

Mesela siz Mara'lar Sylvia'yı tanıyorsunuz," diye onayladı Alexander.

Anna şaşırmış olsa da Agatha'nın yüzünde gerçek bir şok ifadesi vardır.

— Christian, Moroklar arasında kan bağının nadir olmadığını söylemişti ama Valadan Lasnetsov... Serath'ı o kurmuştu, değil mi?

— Bu doğru. Alexander ve ben Valadan ve Alia'nın varisleri ve doğrudan torunlarıyız. Christian, kemik kesici Irae ve Ashore'lu Veledara'nın soyundan gelen son kişiydi.

— Ama sen onu bana büyük amcam olarak tanıttın" diye hatırlıyor Agatha.

— Evet, çünkü onun hakkında düşündüğüm şey buydu. Kapımıza geldiğinde babam onu büyük amcamız olarak tanıttı. Ailemizin dış kolları hakkında doğru bilgi alma **konusunda** her zaman kötü olmuştuk ve Séverine ve ben çocuktuk, bu yüzden babamın sözünden şüphe etmedik. Ancak ölümünden sonra Christian'ın notlarını okuduğumuzda akrabalığımızın çok daha eskilere dayandığını fark ettik. Öyle görünüyor ki Christian'ın kendisi için bile bu keşif bir vahiydi.

Herkes Christian'ı hatırlayarak sessizliğe gömülür. Tüm hikâyeyi onun ağzından dinlemek için daha fazla zamanları olmadığına pişman olurlar. Eliyle ağzını kapatan ve karnını tutarak arkasını dönen Anna herkesin dikkatini dağıtır.

— Anna mı? - Agatha gelip kız kardeşinin sırtını okşuyor. - Hala hasta mısın? Dün kusmuştun. Karnın hâlâ ağrıyor mu?

Genç kraliçe gürültülü bir şekilde nefes alır ve yavaşça nefes verir. Kendini daha iyi hissetmeye başlamadan önce egzersizi birkaç kez daha tekrarlıyor. Kendisini gizlemediği bir endişeyle izleyen kardeşlerine döner.

— Christian'ın notlarını aramamın ikinci nedeni de buydu. Morok'un ölüleri hayata döndürme yeteneği hakkında bir şey bulabilecek miyim diye bakmak istedim. Şüphelerim vardı ama sana söylemeden önce kanıt arıyordum.

Agatha kız kardeşinin siyah saçlarından bir tutamı kenara fırçalıyor ve aynı şaşkınlıkla ona bakarak devam etmesini bekliyor.

— Ne şüphesi? - Severin gergin bir şekilde söyledi.

— Sanırım bir bebeğimiz olacak," diyerek utangaç bir şekilde gülümsedi ve diğerlerinin yüzündeki ifadeyi fark etti. - Umarım normal bir bebek olur, çünkü bu ev zaten Ölüm ve Gölge ile tıka basa dolu.

МАРА

ТЕНЬ И СМЕРТЬ

И

ОТЪРЬНУТ И ВОВЕКИ

МОРОК

500 ЛЕТ
НАЗАД

ЛИЯ АРДЕН

Notlar 1

Ay hilali şeklinde takılar. Kadınlık ve doğurganlık sembolü. (*Burada ve bundan sonra, yazarın notu*).

[Dönüş](#)

2

Eski Meslek. Ölen kişinin ardından ağlayan, yas tutan ve kederini ifade eden bir kadın.

[Dönüş](#)

3

Şarkıcı-müzisyen ve gezici komedyen. [Dönüş](#)

4

Kmet - eş anlamlı kelimeler şövalye/druzhinnik.
Bahsedilenler atlı bir savaşçı olarak, diğerleri arasında en iyisi.

[Dönüş](#)

5

Kalinov Köprüsü, yaşayanların ve ölülerin dünyası arasında bir köprüdür. Adının Eski Rusça "kalil" kelimesinden geldiği söylenir. Bu, köprünün kırmızı-sıcak olduğu anlamına gelir.

[Dönüş](#)

6

Domra, yarım küre gövdeli telli bir müzik aletidir. Domranın üç ya da dört teli vardır.

[Dönüş](#)

7

Takılar, **b a ş l ı ğ a** her iki taraftan tutturulmuş kolye şeklindedir.

[Dönüş](#)

8

"Umalım ki işe yarasın "ın kısaltılmış versiyonu. [Geri](#)

9

Yazlık dış giyim. Uzun, daralan kollu bir kaftan. Kollar figür boyunca sarkarken kolların kendisi özel yırtmaçlardan geçirilmiştir.

[Dönüş](#)